VASILE – SORIN CURPĂN

SCRIERI DESPRE POLITICĂ, RELAȚII INTERNAȚIONALE ȘI DREPT

VOL. IV

StudIS
2015

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CURPĂN, VASILE-SORIN

Scrieri despre politică, relaţii internaţionale şi drept /
Vasile-Sorin Curpăn. - Iaşi : StudIS, 2015
8 vol.
ISBN 978-606-624-930-0
Vol. 4. - Bibliogr. - ISBN 978-606-624-934-8

34

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăț Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Copyright © 2015
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului

STAT ȘI ISTORIE

1859

1. Doctrina generală a statului

CUVÂNT INTRODUCTIV

Ştiinţele juridice – şi cu prioritate cele aparţinând Dreptului public – analizează instituţia Statului, care reprezintă una din cele mai complexe instituţii politico-juridice inventată de societatea umană.

Statul este analizat de **ştiinţa Dreptului Constituţional** şi de **ştiinţa Dreptului Internaţional Public**, ambele fiind ştiinţe juridice de ramură. Totodată instituţia statului este studiată şi de ştiinţa juridică generală intitulată **Teoria generală a dreptului**.

În realizarea demersului nostru vom apela şi la alte domenii ale cunoaşterii, strâns legate de ştiinţele juridice respectiv: **ştiinţele politice** şi **relaţiile internaţionale.**

Lucrarea propusă cititorilor reprezintă o **TEORIE GENERALĂ A STATULUI.**

Monografia punctează elementele definitorii ale acestei instituţii şi încearcă să creioneze modul în care **instituţia Statului** va evolua în viitorul apropiat.

Tentativa noastră rămâne la aprecierea cititorului, căruia îi mulţumim pentru faptul parcurgerii acestui material.

CAPITOLUL I

NOŢIUNE, DEFINIŢIE, CARACTERE JURIDICE

1865

1866

Ca şi Dreptul, de altfel, **Statul** a constituit şi constituie o preocupare constantă a oamenilor de ştiinţă social-umanişti. Filosofi, politologi, sociologi şi jurişti au încercat să clasifice sensurile acestei noţiuni şi să-i determine, în concret, conţinutul.

Despre politică şi despre Stat se discută în viaţa curentă în toate mediile sociale.

Statul reprezintă înainte de toate **o instituţie politico-juridică.**

În limbajul tehnic-juridic noţiunea de instituţie se utilizează în două accepţiuni:

- pentru a desemna un ansamblu de norme sociale de conduită care presupun un obiect precum şi funcţii identice.

- pentru a determina o categorie de autoritate publică concretizată într-o organizaţie (de exemplu: o judecătorie; o curte de apel; guvernul, etc.).

Desigur, statul ca instituţie juridică priveşte această ultimă accepţiune a noţiunii.

Pretutindeni şi constant **Statul** fiinţează cu scopul îndeplinirii unor funcţii.

*. **Funcţia legislativă** – are ca obiect elaborarea de norme juridice, cu aplicarea generală şi obligatorie, norme susceptibile de a fi sancţionate prin forţă coercitivă etatică.

*. **Funcţia executivă** – se referă la organizarea şi desfăşurarea serviciilor publice. Această funcţie etatică asigură organizarea aplicării legilor adoptate de puterea legislativă.

*. **Funcţia jurisdicţională** – asigură soluţionarea, pe baza procedurilor prestabilite, a litigiilor ivite între subiectele de drept (persoane fizice şi persoane juridice) atunci când se pretinde că ordine de drept a fost încălcată sau că drepturile subiective au fost nerecunoscute.

Încă din antichitate **Statul** a îndeplinit şi alte funcţii legate de conservarea fiinţei sale. Astfel: funcţia de apărare, funcţia de menţinere a liniştii şi ordinii interne au constituit dintotdeauna apanajul puterii etatice.

Pe măsura dezvoltării social-economice, începând cu epoca modernă, **Statul** şi-a asumat şi alte funcţii de natură a ridica şi îmbunătăţi starea materială şi spirituală a populaţiei. Au apărut funcţii noi cum ar fi: funcţia de ocrotire a familiei şi a sănătăţii publice; de protejare a persoanelor fizice defavorizate; de asigurare şi garantare a dreptului la educaţie şi la cultură; de asigurare a unui mediu sănătos, etc.

Statului i s-au dat multiple definiţii fiind considerat „acoperişul juridic al unui fenomen sociologic" ori „societatea politică care acoperă societatea civilă".

Apreciem că **Statul constituie o instituţie care se fundamentează pe o populaţie, aşezată pe un teritoriu delimitat, şi care este aptă de a se organiza în vederea exercitării funcţiilor legislativă, executivă şi judecătorească prin intermediul autorităţilor publice legal investite**.

Noţiunea de **Stat** este utilizată în doctrina juridică constituţională în două accepţiuni:

*. În sens larg prin care înţelegem o societate structurată având o conducere proprie;

*. În sens restrâns care se manifestă sub forma sistemului de organe care asigură conducerea politică a societăţii având şi monopol asupra creării şi aplicării normelor juridice.

Statul îşi determină propria competenţă. În doctrină s-a afirmat că determinarea exclusivă şi unică a competenţei autorităţilor etatice, fără intervenţia unei autorităţi superioare ori supranaturale, constituie o caracteristică **a suveranităţii etatice**.

Statul, manifestat şi concretizat prin puterile care îl compun, prezintă o serie de caractere juridice (sau trăsături caracteristice) distincte:

*. **Puterea publică**, prin intermediul căreia se exteriorizează voinţa Statului **este o putere politică**.

Aceasta deoarece societatea politică sau mai precis guvernanţii edictează normele juridice impersonale şi general – obligatorii, având în vedere programul de guvernare al partidului sau alianţei politice câştigătoare în alegeri. Firesc, beneficiarii normelor care oglindesc voinţa politică sunt cetăţenii, deci societatea civilă în ansamblul ei.

*. **Statul dispune de forţă materială de constrângere**.

Autorităţile etatice dispun de forţa materială de constrângere care este o putere, prin natura sa, superioară tuturor celorlalte puteri manifestate de teritoriul statului.

Dacă Statul nu ar beneficia de forţa coercitivă Dreptul pozitiv (obiectiv) ar fi lipsit de eficienţă iar societatea s-ar prăbuşi în haos şi în anarhie.

Forţa coercitivă etatică este superioară oricărei puteri aflate pe teritoriul statului deoarece derivă, în mod direct, din supremaţia de stat care constituie o componentă a suveranităţii (este latura internă a suveranităţii etatice).

Cu toate că atribuţiile statului se exercită prin intermediul celor trei puteri constituite (legislativă, executivă şi judecătorească), forţa materială de constrângere rămâne un monopol al Statului. Datorită acestui fapt forţa de constrângere se impune – ab institutio – în raport cu alte puteri constituite în interiorul statului.

*. **Forţa de constrângere etatică este unică** deşi, în mod concret, puterea de stat se exercită prin intermediul a trei categorii de autorităţi publice.

Nu se poate concepe existenţa mai multor forţe materiale de constrângere întrucât acestea ar implica existenţa unei pluralităţi de puteri în stat. Statul se manifestă prin puterea legislativă, executivă şi judecătorească, toate având în ansamblu, puterea unică în stat.

Manifestarea unei alte puteri, a altui stat, fără consimţământul sau acordul statului în cauză, determină ştirbirea suveranităţii urmată fie de concretizarea unei stări de dependenţă între state, fie de disoluţia autorităţii unui stat ori de dispariţia sa din punct de vedere politico-geografic.

*. **Puterea de stat este o putere organizată**.

În mod firesc puterea de stat este o putere organizată datorită funcţiilor speciale pe care **Statul** le îndeplineşte. Puterii legislative, puterii executive şi puterii judecătoreşti le revin funcţii şi sarcini distincte în raport de competenţele atribuite în **Stat.**

1872

CAPITOLUL II

STRUCTURA DE STAT. FORMELE DE GUVERNĂMÂNT. REGIMURILE POLITICE

§ 1. Structura de stat

1. Statul unitar sau simplu – presupune existenţa unei singure formaţiuni statale. Acest tip de stat acţionează pe planul relaţiilor internaţionale ca **subiect unic** de drept internaţional public.

Pe întreg teritoriu statului puterea de stat se manifestă printr-un singur rând de organe supreme (parlament, guvern, instanţă supremă). Actele normativ-juridice emise de autorităţile publice centrale sunt obligatorii pe întreg teritoriul ţării.

Existenţa unor zone sau provincii puternic descentralizate nu afectează forma unitară a statului.

2. Statul federal – se caracterizează prin aceea că statele membre îşi transferă „suveranitatea externă" în totalitate şi „suveranitatea internă" într-o anumită proporţie către organele statului federal.

În acest mod, prin voinţa statelor federate se creează un **nou stat**, ale cărui organe vor decide exclusiv în relaţiile internaţionale precum şi în alte domenii prevăzute de Constituţiile federale.

Statul federal este situat între statul unitar şi confederaţia de state.

Statele federale[1)] păstrează o organizare constituţională completă: au parlament, guvern şi instanţe, judecătorii proprii. Cetăţenii statului federat beneficiază şi de cetăţenia statului federal.

[1)] Statele federate sunt statele componente ale statului federal.

Statul federal se întemeiază pe o constituţie spre deosebire de confederaţia de state care se fundamentează pe un tratat internaţional.

Federaţiile se creează, de regulă, prin unirea unor state, care anterior au fost confederate. De exemplu, constituirea federaţiei S.U.A. în anul 1787; constituirea federaţiei elveţiene în anul 1848, constituirea Republicii Federale Germania, prin unificarea zonelor de ocupaţie americană, britanică şi franceză în anul 1949, etc.

Alte federaţii iau naştere prin separarea unor state anterior incluse într-un stat unitar. De exemplu, Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice constituită pe ruinele fostului Imperiu Ţarist.

În general, statele federale au o ierarhie bazată pe două categorii de puteri etatice: puterea statelor federate iar deasupra acestea puterea statului federal.

În fosta U.R.S.S. nu a fost respectat acest principiu. Acest stat federal a cunoscut o stratificare mai accentuată în sensul că unele republici unionale, aveau în componenţă republici autonome.

Astfel, **republica autonomă** era parte integrantă din **republica unională** şi, prin intermediul acesteia din urmă, era parte componentă din U.R.S.S. (**statul unional-federal**).

Ierarhizarea aceasta manifestată în trei trepte – republică autohtonă, republică unională şi stat federal – nu a fost cu caracter general, multe republici unionale fiind ierarhizate doar pe două trepte, întrucât nu aveau în componenţă republici autohtone.

În Statele Unite ale Americii statele federate au propria constituţie, parlament, guvern şi organe judecătoreşti proprii şi distincte de cele ale statului federal.

Competenţa generală este conferită de Constituţia S.U.A. statelor membre ale federaţiei iar competenţa derogatorie, de excepţie, este acordată autorităţilor statului federal.

În S.U.A. atribuţiile statelor federate sunt complet determinate în raport cu competenţele statului federal. Practic, fiecare categorie de stat (federal respectiv federat) îşi execută propria legislaţie, fără nici o imixtiune.

3. Asociaţiile de state – cuprind confederaţiile de state, uniunea reală şi uniunea personală.

A. Confederaţiile de state

Sunt asociaţii de state care îşi păstrează intactă deplina suveranitate (supremaţia şi independenţa). Statele constituie un organism sau mai multe organisme comune, formate din delegaţii tuturor statelor participante, în scopul protejării intereselor comune de ordin economic, politic sau militar.

Organismul comun denumit: congres, consiliu, dietă etc. nu reprezintă o autoritate legislativă. El este alcătuit din diplomaţi mandataţi de către statele participante.

La temelia unei confederaţii se află **un tratat internaţional**. Asocierea statelor nu dă naştere unui nou stat.

În istoria politică confederaţiile s-au transformat în state federale.

Au fost confederaţii: Confederaţia germană (1815-1866); Confederaţia cantoanelor elveţiene din perioada 1291-1848; Confederaţia Statelor Unite ale Americii de Nord în perioada 1787-1878; Confederaţia statelor sudiste din S.U.A. (1861-1865).

Statele componente ale fostei U.R.S.S., în marea lor majoritate au format **Comunitatea Statelor Independente (C.S.I.)**, în anul 1991. ulterior, Federaţia Rusă, Republica Belarus, Kurdistan şi Kaghestan au creau **o uniune**, în care statele şi-au păstrat independenţa.

B. Uniunea reală

În cadrul **uniunii reale** statele componente se asociază sub sceptrul unei dinastii unice. Succesiunea la tron este reglementată identic în toate statele asociate. De asemenea, uniunea reală se caracterizează şi prin aceea că statele asociate dispun de unul sau mai multe organe comune.

De obicei, uniunile reale beneficiază de un minister al afacerilor externe comun, care are drept consecinţă faptul că statele componente sunt considerate **un subiect unic** pe scena relaţiilor internaţionale.

Exemple de uniuni reale: Austria şi Ungaria (Austro-Ungaria) între 1867-1918; Danemarca şi Islanda între 1918-1944; Norvegia şi

Suedia între 1815-1905; Principatele Unite Române între 24.01.1859-24.01.1862.

C. Uniunea personală

Reprezintă o formă a asociaţiilor de state care au un **suveran comun**.

Statele asociate îşi păstrează neştirbite supremaţia şi independenţa, neavând vreun alt organ comun, cu excepţia şefului de stat.

Puterea etatică este organizată distinct iar fiecare stat beneficiază de o constituţie proprie.

Exemple de Uniuni personale: Regatul Marii Britanii şi Regatul Hanovrei între 1714-1837; Ţările de Jos şi Marele Ducat de Luxemburg între 1815-1890; Regatul Belgiei şi Congo între 1885-1908.

§ 2. Formele de guvernământ

Forma de guvernământ răspunde la următoarea chestiune: Cine exercită puterea suverană în stat? Puterea poate fi exercitată de o singură persoană, de un grup restrâns de persoane sau de către popor.

În consecinţă sub aspectul formei de guvernământ statele se clasifică în: **monocraţii, oligarhii** şi respectiv **democraţii**.

***. Monocraţiile** – reprezintă o formă de guvernământ în care puterea de stat se exercită de către o unică persoană fizică.

Această persoană, de regulă, poartă titulatura de: împărat (imperator), rege, principe, prinţ, preşedinte.

Forma de guvernământ a monocraţiei a fost des întâlnită în epoca antică şi în perioada medievală, când au existat monarhiile absolute.

În perioada contemporană au existat monocraţii în: Germania, Italia, Spania şi fosta U.R.S.S. în timpul conducătorilor: Hitler, Mussolini, generalul Franco şi I.V. Stalin.

***. Oligarhiile –** constituie o formă de guvernământ în care puterea de state este deţinută de o minoritate.

Minoritatea conducătoare este desemnată pe baza unor criterii prestabilite, cum ar fi: vârsta, averea sau naşterea.

Această formă de guvernământ a dispărut în epoca contemporană.

***. Democraţiile** – reprezintă o formă de guvernământ în care rolul predominant îl are voinţa poporului.

Democraţiile antice greceşti nu erau veritabile deoarece la conducerea treburilor statului participau doar cetăţenii, cu excluderea săracilor din cetăţi şi a sclavilor care reprezentau majoritatea populaţiei.

Pentru a exista un regim democratic – în epoca contemporană – este imperios necesară o implicare în viaţa publică a tuturor

cetăţenilor capabili, fără deosebire de naţionalitate, avere, religie, origine socială, sex sau apartenenţa politică.

***. Monarhia şi republica.**

Această distincţie priveşte modul de desemnare a organului care îndeplineşte atribuţiile şefului de stat.

Monarhia – este o formă de guvernământ în care şeful de stat este investit în mod ereditar sau pe timpul vieţii, în timp ce ***republica*** – este acea formă de guvernământ în care şeful de stat (fie organ unipersoanl, fie organ colegial) este ales pe un termen limitat şi prestabilit de popor sau de parlament.

Faptul că un stat are o formă republicană de guvernământ nu înseamnă că în acea ţară există un regim democratic.

Pe de altă parte, în epoca contemporană forma de guvernământ monarhică nu presupune existenţa monocraţiei, adică a monarhiei absolute. Dimpotrivă, există o multitudine de state care, deşi au o formă de guvernământ monarhică, manifestă o viaţă politică cu caracter democratic. Practic, este vorba de aşa numitele monarhii constituţionale sau limitate, consacrate astăzi şi în unele state europene occidentale (Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord; Regatul Olandei; Regatul Belgiei; Regatul Spaniol; Regatul Suediei, ş.a.

§ 3. Regimurile politice

Regimurile politice sau constituţionale reprezintă modalităţile şi tehnicile prin intermediul cărora clasa politică dintr-un stat guvernează.

În doctrina Dreptului Constituţional autori celebri au identificat corelaţia dintre principiul juridic – constituţional al separaţiei puterilor în stat, pe de o parte şi regimul politic sau constituţional concret adoptat, la un moment dat, într-un stat, pe de altă parte.

Parafrazând un celebru doctrinar de Drept Constituţional şi Instituţii Politice „problema modurilor de exercitare a puterii de stat în funcţie de repartizarea atribuţiilor între diverse categorii de organe şi de raporturile dintre ele devine problemă fundamentală a statului şi deci a dreptului constituţional” [2)].

La analiza fiecărui tip de regim politic se vor avea în vedere, cu prioritate, raporturile dintre puterea legislativă şi puterea executivă. Nu intenţionăm să ignorăm cea de a treia putere constituită în stat, respectiv puterea judecătorească, ci doar să subliniem faptul că legătura fundamentală este între legislativ şi executiv.

Aceasta cu atât mai mult cu cât Montesquieu, autorul teoriei separaţiei puterilor în stat, preciza: „din cele trei puteri de care am

---

[2)] Prof. Dr. Genoveva Vrabie, Drept Constituţional şi Instituţii Politice Contemporane, Editura Fundaţiei „Chemarea” Iaşi, 1992, pag. 109.

vorbit cea de a judeca este într-un anume fel nulă. Nu mai rămân decât două" [3].

A). Regimul confuziunii puterilor etatice.

Regimul politic al confuziunii puterilor statului este denumit în doctrină şi **regimul politic „de adunare"** şi constă în exercitarea de acelaşi organ al statului a puterii legislative şi a puterii executive. Practic acest guvernământ se realizează prin concentrarea întregii puteri la nivelul puterii legislative (parlamentului) care îşi subordonează autoritatea executivă.

Acest regim constituţional prezintă anumite inconveniente. Astfel, în ipoteza în care organul legiuitor este dominat de o condiţie de partide sau de un partid politic, jocul politico-etatic se transferă, practic, de la instituţiile etatice către partidele politice.

Statele socialiste au practicat un regim politic al confuziunii puterilor. În România socialistă, Marea Adunare Naţională constituia organul suprem al puterii de stat. În raport cu M.A.N. se subordonau toate categoriile de organe ale statului.

De principiu, confuziunea puterilor este de natură a determina hegemonia unei autorităţi în raport cu celelalte autorităţi constituite în stat, ceea ce poate determina instaurarea unui regim autoritar.

[3] Idem, Op. citate, pag. 118.

B). Regimul politic al separaţiei rigide a puterilor etatice.

Acest regim politic mai este denumit în doctrină **regimul politic prezidenţial**. Este aplicat în Statele Unite ale Americii, în unele state din America de Sud şi din Africa precum şi în Republica Federativă Rusă.

Preşedintele statului deţine puterea executivă, în baza Constituţiei. El este ales prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat pentru un mandat determinat în timp.

Fiind ales de popor, preşedintele prezintă aceeaşi legitimitate ca şi Parlamentul. El nu poate dizolva Parlamentul şi nu poate fi demis din funcţie de către autoritatea legiuitoare. Miniştrii răspund, din punct de vedere politic, exclusiv în faţa preşedintelui.

C). Regimul politic al separaţiei suple sau al colaborării puterilor publice.

Este cunoscut în doctrină sub denumirea de **regim politic parlamentar**.

Se caracterizează prin realizarea echilibrului între puterea legislativă şi puterea executivă.

Preşedintele Republicii este ales de către autoritatea legislativă.

Membrii guvernului răspuns, din punct de vedere politic, atât individual cât şi solidar în faţa parlamentului.

De regulă, şeful de stat (preşedinte sau monarh) are atribuţii foarte restrânse în privinţa conducerii treburilor publice.

Şeful puterii executive poate, în anumite condiţii, să dizolve Parlamentul.

Din punct de vedere istoric rădăcinile regimului politic parlamentare se regăsesc în Marea Britanie.

D). Regimul semiprezidenţial.

Este denumit şi **regim politic semiparlamentar**. Acest regim întruneşte trăsături ale regimului prezidenţial cu trăsături ale regimului parlamentar.

Preşedintele poate dispune de largi prerogative având legitimitate ca urmare a alegerii prin scrutin naţional. Acesta poate dizolva parlamentul.

Preşedintele este şeful armatei şi poate participa la şedinţele Guvernului situaţie în care le prezidează. El dispune de prerogative însemnate şi pe planul realizării externe a statului.

Acest regim politic este denumit ***semiprezidenţial*** deoarece la congruenţa elementelor specifice regimului parlamentar cu elemente specifice regimului prezidenţial, cele din urmă sunt precumpănitoare.

CAPITOLUL III

ELEMENTE CONSTITUTIVE ALE STATULUI

Statul cuprinde două elemente de fapt – populaţia şi teritoriul – şi un element cu caracter politico-juridic – autoritatea sau puterea de stat (denumită şi suveranitate).

§ 1. POPULAŢIA

Fundamentul statului îl constituie naţiunea.

Naţiunea **–** reprezintă o formă de comunitate umană, istoriceşte determinată, caracterizată prin faptul că între membrii săi există legături durabile şi identificabile, fundamentate pe comunitatea de interese social-economice, pe religie şi pe factura psihologică.

De principiu populaţia unui stat cuprinde o singură naţiune. Este posibil ca un stat să includă naţiuni şi naţionalităţi multiple. State multinaţionale au fost: U.R.S.S., Imperiul Austro-Ungar, Imperiul Britanic ş.a.

În realitatea social-politică există situaţii în care o naţiune este inclusă în mai multe state. Ex: naţiunea este inclusă în mai multe state. Ex: naţiunea germană cuprinsă în R.F.G., în fosta R.D.G şi în Austria; naţiunea arabă inclusă în statele arabe din Asia şi din nordul Africii; naţiunea română cuprinsă majoritar în Statul Român şi în Republica Moldova precum şi în Bulgaria, Serbia, Ucraina şi Ungaria.

Naţiunea fiind un concept istoric social şi politic comportă un număr de factori materiali: de origine, de rasă, de tradiţii, de unitate geografică şi mai ales geopolitică. Dar acest concept deţine şi o serie

de factori subiectivi concretizaţi în elementele spiritual-morale ale comunităţii, elemente care determină, în ultimă instanţă, factura psihologică a naţiunii.

Afirmarea ***statului naţional*** s-a realizat ca urmare a concretizării şi reliefării – m ai ales în Europa – a ***principiului naţionalităţilor***.

Principiul naţionalităţilor corelat cu principiul autodeterminării popoarelor subjugate a determinat hotărâtor înfăptuirea **Unirii** principatelor Moldova şi Valahia [4)] precum şi realizarea unităţii naţional – statale a Germaniei şi a Italiei. Acelaşi principiu, puternic afirmat în timpul şi după primul război mondial a produs consecinţa realizării depline a unităţii naţiunii române, materializată prin unirea Basarabiei, Bucovinei şi Transilvaniei cu Regatul României.

Pe bună dreptate se poate afirma că principiul naţionalităţilor a triumfat în privinţa românilor după Marea Unire din anul 1918 şi respectiv după recunoaşterea internaţională a voinţei tuturor românilor de a trăi, într-un singur stat: un stat naţional românesc.

Datorită evenimentelor din vara anului 1940, care nu au fost în mod integral reparate, o parte însemnată a naţiunii române trăieşte în afara hotarelor României. Clasa noastră politică discută asupra oportunităţii alipirii Basarabiei aducând argumente – mai mult contra decât pentru – de ordin economic. Mai direct spus întrebarea centrală este: Cât ar costa reunirea Basarabiei ?! Poate Statul Român să suporte o astfel de notă de plată ?!

[4)] A se vedea hotărârile Congresului de Pace de la Paris din anul 1856.

Din punct de vedere a Dreptului Internaţional Public, unde preponderent subiecte sunt statele însăşi, s-a dat o puternică garanţie drepturilor minorităţilor naţionale.

Declaraţia universală a drepturilor omului, adoptată de O.N.U. în anul 1948, Pactul internaţional relativ la drepturile economice sociale şi culturale, adoptat de Adunarea Generală a O.N.U. la data de 19.12.1966. Pactul internaţional relativ la drepturile civile şi politice adoptat de Adunarea Generală a O.N.U. la 16.12.1966; Actul final al Conferinţei pentru securitate şi cooperare în Europa, încheiat la Helsinki în anul 1975; documentele internaţionale adoptate la Viena (1988 – 1989) şi la Paris (1990).

Constituţia României prevede că statul român recunoaşte şi garantează persoanelor aparţinând minorităţilor naţionale dreptul la păstrarea, la dezvoltarea şi la exprimarea identităţii lor etnice, culturale, lingvistice şi religioase.

§ 2. TERITORIUL

În mod firesc, statul nu poate fi conceput fără un ***teritoriu*** determinat.

Teritoriul unui stat – reprezintă partea din globul pământesc care cuprinde solul, subsolul, apele şi coloana aeriană de deasupra solului şi apelor, asupra căreia statul îşi exercită suveranitatea.

Marea teritorială cuprinde fâşia maritimă de o lăţim determinată care este supusă suveranităţii statului riveran. Întinderea mării teritoriale a României este de 12 mile marine.

O importanţă deosebită, mai ales din punct de vedere practic, este acordată, în Dreptul Internaţional Public, apelor curgătoare de frontieră. De principiu, delimitarea frontierei se face având în vedere **linia mediană**, care este stabilită la mijlocul distanţei dintre maluri. O altă posibilă delimitare are în vedere **talvegul apei**, adică linia obţinută prin unirea punctelor albiei unde apa este cea mai adâncă.

Pentru apele staţionare de frontieră linia de demarcaţie o constituie aceea care uneşte punctele de frontieră opuse de la malurile celor două state riverane.

* *
*

De-a lungul istoriei s-au concretizat mai multe teorii referitoare la natura raporturilor dintre stat şi teritoriul său.

Sintetic aceste teorii sunt: ***teoria teritoriului – obiect; teoria teritoriului – subiect; teoria teritoriului – limită*** şi ***teoria competenţei.***

****. Doctrina teritoriului – obiect*** – specifică epocii medievale se remarcă prin faptul că teritoriul era considerat proprietatea privată a monarhului. La moartea suveranului teritoriul statului putea fi partajat între succesori.

În această concepţie se considera că raporturile stat-teritoriu constituie un ***„dominium”*** şi nu un ***„imperium”***, deci nu o putere de a comanda ci o putere (o aptitudine) de a stăpâni. În consecinţă,

dreptul statului asupra teritoriului ar constitui ***un drept real***, denumit de autori fie ***„drept real de drept public”***, fie ***„drept real instituţional”***. Utilizarea acestor ultim noţiuni au menirea de a diferenţia „dreptul real” al statului asupra teritoriului său de dreptul real instituţionalizat în cadrul Teoriei generale a drepturilor rele din Dreptul Civil.

****. Doctrina teritoriului – subiect*** – porneşte de la ideea considerării teritoriului ca fiind un element încadrat în personalitatea juridică a statului. În această concepţie teritoriul apare ca fiind un ***element constitutiv*** al statului, aflat în strânsă corelaţie cu puterea etatică.

Această doctrină a fost susţinută de mai mulţi autori printre care şi G. Jellinek.

****. Doctrina teritoriului – limită.***

Susţine că teritoriul reprezintă un cadru, în limitele căruia statul poate comanda asupra subiectelor de drept. Adepţii acestei teorii neagă teoria considerării teritoriului ca făcând obiectul unui drept real al statului precum şi teoria considerării teritoriului ca fiind element constitutiv al personalităţii statului.

****. Doctrina competenţei.***

Consideră că teritoriul statului reprezintă, un spaţiu determinat de ordinea juridică internaţională. În acest cadru prestabilit urmează să se aplice ordinea juridică naţională.

Această teză a fost fundamentată de către creatorul teoriei pure a dreptului, marele jurist Hans Kelsen.

* *

*

Nici una dintre ţările enunţate şi sintetic examinate nu oferă explicaţii ştiinţifice referitoare la corelaţia dinte stat şi teritoriul său.

Astfel, ***doctrina teritoriului – obiect*** ignoră principiul suveranităţii naţionale, poporul fiind cu totul înlăturat de la luarea deciziilor de desprindere a unor fragmente de teritoriu din respectivul stat. Noi am spune că teoria este anacronică şi desuetă fiind specifică – aşa cum am mai remarcat – Evului Mediu.

Doctrina teritoriului – subiect bazată pe aptitudinea de a comanda (imperium), nu face distincţie după cum puterea etatică este exercitată de popor, de o clasă politică minoritară şi privilegiată ori de o singură persoană.

Doctrina teritoriului – limită elimină suveranitatea naţională asupra teritoriului pe care o înlocuieşte cu sintagma de ***„competenţă”***.

În această teză ordinea juridică internaţională reprezintă factorul hotărâtor în delimitarea competenţei statului, fără consultarea poporului.

După modesta noastră opinie statul reprezentat prin puterea publică privită în **unicitatea ei**, dispune de **suveranitate** (supremaţie şi independenţă) în timp de puterile constituite în stat (legislativă, executivă şi judecătorească) au **competenţe**.

Aşa fiind, trecerea dintr-un domeniu care aparţine unei puteri constituite în stat în alt domeniu care aparţine altei puteri constituite în stat înseamnă încălcarea **COMPETENŢEI** respectivei puteri.

La fel, în cadrul unei puteri constituite în stat (ex.: puterea judecătorească) fiecare organ / ansamblu de organe dispune de propria sa competenţă. În temeiul principiului ierarhiei normelor juridice şi respectiv a organelor publice aparţinând unei puteri constituite în stat un organ ierarhic superior, de regulă nu poate încălca competenţa organului ierarhic inferior. Mai mult, întotdeauna un organ ierarhic inferior nu poate prelua competenţa acordată unui organ ierarhic superior.

Deci potrivit dreptului pozitiv român ***noţiunea de competenţă*** are o accepţie tehnico-juridică clar determinată. Această noţiune se referă la autorităţile statului şi nu la puterea etatică în ansamblul ei.

Teritoriul de stat are un caracter inalienabil şi indivizibil

Inalienabiliatea teritoriului reprezintă o consecinţă (un efect) al suveranităţii statului.

Teritoriul unui stat este inalienabil în sensul că există obligaţia negativă, generală şi universală a tuturor statelor (ca subiecte de Drept Internaţional Public) de a se abţine de la faptul material al încălcării teritoriului şi de a respecta suveranitatea teritorială a statului în cauză.

Particularizând, merită să precizăm că în legislaţia României de la unirea Principatelor extracarpatice şi până la Constituţia din

anul 1991, modificată în anul 2003, a fost consacrată inalienabilitatea şi indivizibilitatea teritoriului. În consecinţă, teritoriul Statului Român nu poate suferi modificări decât dacă se aduce atingere voinţei naţiunii române de a trăi într-un stat liber şi independent.

Frontierele ţării noastre sunt consfinţite prin lege organică, cu respectarea principiilor şi a celorlalte norme general admise ale dreptului internaţional.

Cedările teritoriale efectuate sub ameninţarea cu forţa în vara anului 1940 au încălcat flagrant principiul juridic constituţional al inalienabilităţii teritoriului Statului Român.

Din punct de vedere juridic, aceste transferuri forţate de teritorii sunt lovite de nulitate. Aceasta cu atât mai mult cu cât potrivit convenţiilor şi cutumelor din Dreptul Internaţional Public, ocuparea, anexarea sau încorporarea teritoriului sau a unei porţiuni din teritoriul unui stat de către un alt stat constituie o gravă încălcare a relaţiilor internaţionale.

Indivizibilitatea teritoriului constă în incapacitatea statului – ca subiect de drept internaţional şi de drept intern – de a renunţa la o parte din teritoriul statului în favoarea unei terţe puteri.

Acest principiu a fost consacrat în Constituţiile noastre din anii: 1866, 1923 şi 1938. În consecinţă acceptarea arbitrajului germano-italian pentru rezolvarea diferendului teritorial româno-ungar şi cedarea Transilvaniei de Nord, a Crişanei şi a Maramureşului apare ca fiind neconstituţională. În mod identic acceptarea notelor ultimative sovietice din 26-27 iunie 1940, urmată

de cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa către U.R.S.S. a fost neconstituţională.

Tratatele româno-bulgare desfăşurate la Craiova şi finalizate prin cedarea Cadrilaterului (judeţele Durostor şi Caliacra) aruncă o „lumină" şi mai nefavorabilă asupra modului în care autorităţile noastre au respectat principiul indivizibilităţii teritoriului naţional. Aceasta deoarece înainte de începerea tratativelor – e drept sub influenţa Germaniei – România a acceptat retrocedarea către Bulgaria a sudului Dobrogei.

Era posibil acest fapt potrivit Constituţiei din anul 1938 ?!

Remarcăm şi următorul aspect: deşi au existat sugestii şi presiuni directe din partea lui A. Hitler, cancelarul Germaniei, totuşi Bulgaria nu a solicitat un arbitraj al marilor puteri şi nu a adresat note ultimative guvernului regal al României. În aceste condiţii greu se pot invoca necesităţi politice de stat pentru a se „acoperi" acceptarea de către România a cedării Cadrilaterului, cedare pentru care ţara noastră a fost despăgubită de către partea contractantă (în speţă de Bulgaria) cu o sumă de bani.

§ 3. AUTORITĂŢILE STATULUI. SUVERANITATEA ETATICĂ.

Elementul politico – juridic al statului îl constituie ***puterea de stat***.

În mod firesc, puterea de stat se exercită prin intermediul autorităţilor constituite în stat.

Pentru a nu teoretiza excesiv vom concluziona că aceste autorităţi publice se manifestă prin intermediul agenţilor statului (persoane fizice care sunt investite cu funcţii publice de autoritate) şi că ele sunt purtătoarele suveranităţii etatice.

Fiecărei categorii de autorităţi de stat îi corespunde o funcţie statală distinctă. Astfel: Parlamentului ca organ legislativ îi corespunde funcţia legislativă; Guvernului ca autoritate executiv-administrativă îi corespunde funcţia executivă şi Instanţelor judecătoreşti le corespunde funcţia jurisdicţională.

Despre atribuţiile acestor categorii de organe şi despre rolul celor trei funcţii etatice am făcut precizări sintetice în cap. I al lucrării.

Este necesar să facem mai multe precizări.

Deşi autorităţile etatice „se clasifică" în raport de cele trei funcţii principale ele trebuie privite ca subansambluri ale unui întreg.

Nu este de conceput o separaţie radicală, absolută a celor trei puteri în stat. Fragmentarea efectivă a puterii de stat ar duce la disoluţia autorităţii şi implicit la disoluţia statului.

Distincte în privinţa funcţiilor exercitate, cele trei categorii de organe specializate ale statului – impropriu denumite „***puteri***" – constituie în unitatea lor indestructibilă **„puterea de stat" unică şi indivizibilă.**

Această ***unică*** putere etatică este purtătoare, titulară a suveranităţii de stat.

Desigur, se mai impun unele explicaţii.

Suveranitatea naţională aparţine poporului român care o exercită **prin organele sale reprezentative** şi **prin referendum**.

Prin organele reprezentative poporul exercită suveranitatea în mod mediat, indirect iar prin referendum naţiunea exercită în mod direct şi nemijlocit suveranitatea.

Aşa fiind deşi naţiunea rămâne titulara suveranităţii; purtătoarele acesteia sunt organele de stat; **Parlament, Guvern** şi **Instanţele judecătoreşti**.

Nu achisăm la opinia potrivit căreia doar unele puteri constituite în stat – puterea legiuitoare – în speţă, fiind organul reprezentativ suprem al poporului român – sunt purtătoare ale suveranităţii de stat.

Fiecare categorie de autorităţi exercită atribute ale supremaţiei (suveranitatea internă). Este adevărat faptul că unele autorităţi (ex.: instanţele judecătoreşti) nu au atribuţii în privinţa exercitării independenţei de stat (suveranitatea externă); în ***mod direct şi nemijlocit*** aceste atribuţii sunt conferite puterii executive (Preşedintele – ca mediator între puterile statului; Guvernul, Ministerul Afacerilor Externe) şi se află sub controlul puterii legiuitoare (prin procedura ratificării tratatelor / convenţiilor internaţionale).

Nici o autoritate nu poate exercita suveranitatea în nume propriu. Acest deziderat, devenit o axiomă în Statul de Drept, se realizează prin aplicarea principiului separaţiei puterilor în stat. Puterea de stat, unică, se specializează pe cele trei domenii

(legislativ, executiv şi judiciar) tocmai în scopul de a menţine echilibrul între autorităţile statului.

Fiind separate în raport de funcţiile pe care le exercită autorităţile publice manifestă atributele suveranităţii, în mod plenar, doar atunci când puterea de stat se realizează ca un tot unitar.

Noul proiect de Constituţie a Uniunii Europene menţionează clar intenţia de a realiza o asociaţie de state suverane în scopul prosperităţii popoarelor. Deşi se deleagă o serie de atribute din partea statului membru către Uniune se recunoaşte, pe mai departe, existenţa inalienabilă a suveranităţii statelor membre.

Altfel, cum s-ar explica posibilitatea prevăzută de documentul menţionat ca un stat membru al Uniunii să-şi manifeste intenţia de a părăsi Uniunea Europeană. Desigur, acest act juridic complexe – ***ca ipoteză*** - nu se poate realiza decât în contextul recunoaşterii şi prezervării suveranităţii tuturor statelor membre.

În legătură cu documentul ce urmează a fi adoptat şi aşezat la temelia Uniunii Europene se observă că acestea poartă titulatura de „***Constituţie***".

Am precizat în cap. II al prezentei lucrări că la baza unui **stat federal este o constituţie** în timp ce la temelia **unei confederaţii de state**, deci a unei asociaţii de state, deci a unei asociaţii de state, se află un **tratat internaţional**.

Deşi Uniunea Europeană constituie în mod indubitabil, la momentul de faţă, o asociaţie de state suverane proiectul ce urmează

a fi adoptat nu este un tratat încheiat între state ci un document intitulat **constituţie**.

Fără îndoială, potenţiala adoptare a Constituţiei, în una dintre variantele sale, nu transformă de jure Uniunea Europeană într-un stat federal. Această structură organizaţională va continua să rămână o „confederaţie" pentru multă vreme. Credem că alegerea denumirii de **Constituţie** are darul de a indica voinţa statelor membre de a se integra tot mai mult în aşa fel încât după o perioadă Confederaţia să capete caracteristicile statului federal.

Altfel nu vedem raţionamentul adoptării unei „**constituţii**" şi este totodată de neînchipuit ca această noţiune să fie utilizată – la un asemenea nivel – fără a se lua în calcul semnificaţia sa juridică pe planul Dreptului Constituţional.

CAPITOLUL IV

GEOPOLITICA ŞI GEOSTRATEGIA – ELEMENTE STRUCTURALE ALE POLITICII ELABORATE DE STATELE CONTEMPORANE

1904

Din punct de vedere al **relaţiilor internaţionale** conceptul de „**putere”** s-ar putea defini ca fiind influenţată unui subiect (X) asupra altui subiect (Y) sau mai sintetic reprezintă controlul exercitat într-un sistem de către un factor asupra altui factor.

Sub aspect **politic, guvernarea** reprezintă un grup de bază teritorială, în care anumite organizaţii, instituţii sau organe asigură managementul puterii în ansamblu şi organizează relaţiile de putere între subgrupuri.

În relaţiile internaţionale şi în politologie (ştiinţa politică) **suveranitatea** reprezintă calitatea majoră a centrelor de putere care se manifestă pe scena globală.

Demersul nostru în analiza ***Statului*** are ca fundament doctrina juridică din două ramuri fundamentale: Drept Constituţional şi Instituţii Politice şi Drept Internaţional Public.

Totuşi pentru a analiza măcar succint această fundamentală instituţie care este ***Statul*** este imperios necesar să apelăm la concepte proprii ştiinţelor politice şi relaţiilor internaţionale.

De altfel, doctrina politică are o ramură intitulată. Teoria generală a statului. Evident, multe chestiuni privitoare la stat, la mecanismele etatice, sunt studiate de ramura susmenţionată a ştiinţelor politice precum şi de alte ramuri ale politologiei: filosofia politică, sociologia politică, istoria ideilor politice ş.a.

La frontiera dintre politică şi drept s-a conturat în ultimii ani şi doctrina aşa-numitelor relaţii internaţionale.

Noi vom încerca deci să analizăm **doi factori politici** de o importanţă excepţională în organizarea şi mai ales în funcţionarea puterii etatice.

Politic vorbind, statul constituie cea mai angajantă formă a asocierii politice (J.J. Rousseau).

Politologii afirmă deseori că în organizarea etatică un loc central îl ocupă ***personalitatea geografică a statului***.

Utilizând o definiţie larg acceptată, **personalitatea geografică a unui stat**, este determinată, în mod nemijlocit, de poziţia sa pe globul terestru, pe continent, în cadrul unei zone geografice sau a unei zone climatice.

În geopolitică noţiunile de ***stat*** respectiv de ***naţiune*** pot acea conotaţii multiple.

Astfel, prin ***stat*** se poate înţelege, fie o unitate politică suverană având un teritoriu cert determinat, fie, o unitate politică aflate sub conducerea unui guvern supraetatic (cazul statelor federate componente ale unei federaţii).

Naţiunea poate desemna pe un membru al O.N.U. sau al unei alte organizaţii internaţionale, care dispune de suveranitate în relaţiile internaţionale sau, după caz, poate reprezenta o comunitate umană având o descendenţă, cultură şi un teritoriu comune.

Statul reprezintă, sub acest aspect, emanaţia politică a unei naţiuni, deşi în politică şi în istorie sunt cunoscute situaţii în care au fost create state în absenţa naţiunii.

Condiţiile fizico-geografice ale teritoriului au jucat un rol important în apariţia statelor. În epoca antică, statele s-au format în regiunile de şes sau pe marile văi (India - Valea Indusului; Egipt, valea Nilului, Mesopotamia pe văile Tigrului şi Eufratului, etc.).

Dobândirea de teritorii s-a realizat prin ***anexare*** (anexarea Austriei de Germania în 1938, a Ţărilor Baltice de U.R.S.S., ş.a.), ***ocupare*** (înfiinţarea de colonii dependente de metropole), prin ***transfer de suvernitate*** (cumpărarea de către S.U.A. a Alaskăi de la Rusia, în anul 1867, a Floridei de la spanioli, în anul 1819, a Louisianei de la francezi, în anul 1803 etc.), ***prin aservire a unor porţiuni din teritoriul unor state***.

În geopolitică o importanţă capitală o are mărimea teritoriului unui stat.

În contemporaneitate există: state – continent (Australia), state – subcontinent (China, India, Canada), state – arhipelag (Impariul Nipon, Indonezia), state – alpine (Confederaţia elveţiană) etc.

În literatura de specialitate au fost stabilite mai multe categorii de state:

A). *. Macrostate – cu peste 6.000.000 km^2;

B). *. State imense – între 2.500.000 - 6.000.000 km^2;

C). *. State foarte mari – între 1.250.000 - 2.500.000 km^2;

D). *. State mari – între 650.000 - 1.250.000 km^2;

E). *. State mijlocii – între 250.000 - 650.000 km^2;

F). *. State mici – între 100.000 - 250.000 km^2;

G). *. State foarte mici – între 25.000 - 100.000 km^2;

H). *. Ministate – 5.000 - 25.000 km^2;

I). *. Microstate – sub 5.000 km^2;

Între ***cele mai mari state*** de pe glob amintim: Republica Federativă Rusă – 17,1 milioane km^2; Canada – 9,90 milioane km^2; China – 9,5 milioane km^2; S.U.A. – 9,3 milioane km^2 şi Brazilia cu 8,50 milioane km^2.

Pe plan mondial ***cele mai mici state*** sub aspect teritorial sunt: San Marino cu 61,0 km^2; Tuvalu cu 30,0 km^2; Nauru cu 21,0 km^2; Monaco cu 1,60 km^2 şi statul Vatican cu 0,44 km^2.

Geopolitica şi mai ales geostrategia studiază – ***forma statelor*** – care este dată, în mod firesc, de conturul spaţial. Forma statelor reprezintă rezultatul afirmării politice a statului de-a lungul istoriei.

Sub acest aspect se pot identifica mai multe tipuri de state.

*. ***State compacte*** – care dispun de graniţe cu o lungime mică. Reprezintă forma geografică ideală a statului mai ales dacă capitala şi principalele centre industriale sunt localizate în zona centrală a teritoriului statului;

*. ***State cu teritoriul alungit*** – fie de la N la S, fie de la E la V. Practic aceste state dispun de o varietate climatică. Din punct de vedere politic ele se confruntă cu tendinţe de secesiune şi cu o oarecare dificultate în exercitarea controlului de la nivel central: Italia, Chile, Norvegia sunt astfel de state.

*. ***State cu teritoriul fragmentat*** – sunt fie state cu multe insule (Grecia), fie state – arhipelag (Imperiul Nipon, Filipine sau

Indonezia). Din punct de vedere geostrategic acest tip de state prezintă serioase dificultăţi în privinţa apărării şi a administraţiei.

*. ***State cu teritoriul perforat*** – sunt acelea în interiorul cărora se localizează unul sau mai multe state mici (Italia, Republica Africa de Sud ş.a.).

*. ***State cu teritoriul apendicular*** – (Afganistan – culoar Pandj – Wakkan, Pandj – Wakkan, Austria – cu punga Tyrol – Voralberg, Congo – cu coridorul Matadi).

*. ***State cu teritoriul strangulat*** – Zambia, Mali.

*. ***State cu teritoriul încorsetat*** – Monaco, Brunei, ş.a.

Forma geografică a statului alături de alţi factori (raporturile economice, militare, politice cu ţările vecine; potenţialul material, natural şi uman etc.), determină poziţia geopolitică a unui stat individualizat. Poziţia geopolitică diferenţiată de la un stat la altul determină chestiuni de ordin geostrategic şi de securitate.

Desigur, poziţia geopolitică a unui stat este relativ stabilă; ea se poate modifica de-a lungul perioadelor istorice.

Spre exemplu: Rusia, S.U.A. şi Germania s-au consacrat atât ca puteri continentale cât şi ca puteri maritime. Imperiul Habsburhic, devenit ulterior Austro-Ungar (iunie 1867) s-a manifestat preponderent ca o putere continentală în timp ca Marea Britanie, Spania sau Imperiul Nipon au evoluat ca puteri maritime.

Din punct de vedere geostrategic sunt analizate în doctrina de specialitate probleme legate de frontierele dintre state.

Frontiera reprezintă spaţiu de separare sau linia de democraţie între două state.

Din punct de vedere politic **frontierele** sunt rezultatul luptei pentru afirmarea identităţii naţionale. Ele constituie expresia unui raport de forţă militară ori sunt supuse unor dictate (precum Dictatul de la Viena sau Pactul Ribbentrop – Molotiv).

Frontiera reprezintă limita exterioară a unui stat; ea constituie o „**izobară politică**", contribuind la formularea „**discontinuităţile geopolitic**".

Frontierele nu separă întotdeauna noţiunile, unele de altele. În statele foste colonii multe frontiere au fost trasate aleatoriu constituind o sursă permanentă de conflict interstatal.

Uneori statele avansate din punct de vedere economic, militar şi politic, denumite generic şi convenţional „**marile puteri**" au constituit între teritoriile lor sau între teritoriile controlate de ele, **state – tampon.**

Astfel în vederea separării Braziliei, a Republicii Chile şi a Argentinei au fost create statele Paraguay şi Bolivia; Afganistanul a reprezentat un stat – tampon între Imperiul Ţarist / U.R.S.S. şi Imperiul Britanic; Laos şi Thailanda separau domeniile coloniale britanice de cele franceze în Indonezia; Nepal şi Bhutan sunt state – tampon între R.P. Chineză şi India.

În doctrina geopolitică o importanţă aparte revine instituţiei „**discontinuităţilor teritoriale**".

Discontinuitatea teritorială reflectă ruptura în desfăşurarea spaţial – teritorială a unor procese şi fenomene cu caracter specific. Doctrina relaţiilor internaţionale recunoaşte trei forme – toate cu rol geopolitic – de discontinuitate teritorială, respectiv: **enclava, exclava** şi **priclava**.

Vom expune câteva idei în legătură cu fiecare formă de discontinuitate teritorială.

*. ***Enclava*** – reprezintă o unitate teritorială, de mici dimensiuni, ce aparţine unui stat şi care este localizată, fie în întregime, fie parţial, pe teritoriul altui stat.

Când enclavele sunt înconjurate complet de teritoriul altor state sunt denumite **enclave autentice**. Când reprezintă doar protuberanţe ale unui stat poartă titulatura de **pene-enclave**. Există şi **quasi – enclave** care funcţionează ca enclave autentice.

*. ***Exclava*** – este partea unui stat care este separată de teritoriul de bază fiind înconjurată de teritoriul aparţinând statelor vecine.

*. ***Periclava*** – constituie o parte din teritoriul naţional nedesprinsă de întreg, însă la care nu se poate ajunge fără a se străbate teritoriul altui stat. Ex.: Statul federat Maine din S.U.A. este inaccesibil prin sud, accesul fiind posibil doar prin provincia canadiană Quebec.

Geopolitica distinge între conceptul de **frontieră** şi cel de **graniţă**.

Graniţa – reprezintă linia care stabileşte limita suveranităţii şi a jurisdicţiei unui stat. Această linie identifică forma spaţială a statului. Graniţele sunt „organul” periferic al unui stat.

Spre deosebire de graniţe, **frontierele** – indică sensul de orientare către exterior.

Sunt reţinute mai multe tipuri de **graniţe**: antecedente, supraimpuse, subsecvente, consecvente, relicte, naturale, etnice, istorice şi geometrice.

Graniţele antecedente – există atunci când trasarea lor s-a realizat înainte de popularea teritoriului respectiv.

Graniţele supraimpuse – apar în urma conflictelor armate; ele sunt discordante în peisajul cultural, etnic sau lingvistic.

Graniţe subsecvente – sunt trasate după apariţia populaţiei şi a aşezărilor, ele delimitează spaţii culturale distincte.

Graniţe relicte – există în ipoteza în care o graniţă deşi nefuncţionaală, a lăsat în peisaj diferenţieri antropice (vechea graniţă polono-germană).

Graniţele naturale – sunt cele care urmăresc elemente geografice (munţi, fluvii, râuri, etc.).

Graniţele istorice – urmăresc activ vechile linii de separare politică (graniţa României pe Nistru).

Graniţele geometrice – sunt reprezentate de linii care urmăresc un meridian sau o paralelă (un coordonat geografic) – Ex.; graniţa canadiano-americană.

Graniţele consecvente – există sunt acelea care despart două grupuri şi care coincid cu limitele culturale şi economice.

Geopolitica studiază „**cazuri de speţă**" având ca obiect dispute asupra graniţelor.

Guatemala doreşte încorporarea statului Belize; Venezuela revendică 2/3 din teritoriul Guyanei, Ecuadorul pretinde teritoriul amazonian al statului Peru, Republica Argentina revendică Insulele Malvine (britanice), Congo şi Zambia doresc încorporarea podişului Shaba. Chile şi Argentina îşi dispută teritoriul din partea sudică a graniţei comune; conflictul iraniano-irakian datorat mutării graniţei irakiene pe malul stâng al fluviului Shatt-al-Arab, ceea ce determina blocarea aprovizionării cu apă a obiectivelor iraniene strategice (1980-1991); conflictul mocnit sovieto-chinez generat de mutarea graniţei pe malul drept al Amerului şi pe cel stâng al afluentului acestuia, Ussuri.

Fosta U.R.S.S. a trasat graniţa dintre fosta R.S.S. a Ucrainei şi România pe un afluent al braţului Chilia – Musura – şi nu pe braţul principal. Evident, mai există şi alte graniţe disputate (peste 100) între care ar trebui să existe şi graniţa instituită – prin ameninţarea cu forţa – între fosta U.R.S.S. şi Regatul României, la 28 Iunie 1940, precum şi diferendul teritorial creat între U.R.S.S. şi R.P. Română, în anul 1948, prin cedarea, **de facto,** de către România în favoarea U.R.S.S., a insulei Şerpilor din Marea Neagră.

Nu putem finaliza acest capitol fără a expune câteva consideraţii referitoare la cele două elemente structurale ale politicii statelor contemporane: **geopolitica** şi **geostrategia**.

Geopolitica – are în vedere necesităţile de ordin spaţial ale statului. Ea are o strânsă legătură cu **geografia politică** – care, la rândul ei, reprezintă ştiinţa care examinează condiţiile de existenţă spaţială a statului.

Din ştiinţa geopoliticii a fost delimitată **geostrategia** care reprezintă un concept geopolitic militar privitor la planificarea spaţială a unor acţiuni care au rolul de asigurare a apărării şi a suveranităţii unui stat determinat.

Geostrategia determină modalităţile de rezolvare a conflictelor în raport de un număr de factori fundamentali, respectiv: jocurile de disimulare / surpriză permise de distanţă şi de teritoriu; mobilizarea din teritoriu şi localizarea tuturor resurselor umane, material – tehnice şi naturale aflate la dispoziţia părţilor implicate.

Geopolitica, la rândul ei, construieşte relaţionările dintre forţele prezente pe scena internaţională; reperează ţintele părţilor adversare sau ale marilor puteri şi indică modul în care mijloacele fiecărei părţi sunt aplicate prin geostrategii concepute în vederea atingerii scopurilor stabilite, fără a se omite posibilele reacţii sau contrareacţii ale adversarilor sau ale celorlalţi protagonişti ai scenei politice internaţionale.

Geopolitica se preocupă de chestiunile: globalizării; a mişcărilor naţionaliste şi a celor fundamentaliste; a relaţiei stabilite cu geostrategria şi cu geoeconomia etc.

1916

CAPITOLUL V

DREPTUL ŞI STATUL. PREEMINENŢA DREPTULUI ASUPRA AUTORITĂŢILOR ETATICE

1918

§ 1. Doctrinele preeminenţei Statului asupra Dreptului.

Aceste doctrine s-au manifestat în ***statele aşa-zise poliţieneşti***. În această categorie de state autoritatea (puterea) executivă are capacitatea de a adopta măsuri, în raport cu cetăţenii, de natură a satisface scopurile statului. Autoritatea executivă se comportă – prin agenţii săi – în mod discreţionar.

Noţiunile ***Stat de Drept*** şi ***Stat poliţienesc*** sunt prin natura lor antitetice.

Polizeistaat – statul poliţienesc – comportă anumite trăsături caracteristice. Etimologic, cuvântul „***poliţie***" are semnificaţia de departament în cadrul unui minister din cadrul puterii executive care are rolul de asigurare şi de apărare a ordinii şi liniştii publice în interiorul graniţelor unui stat.

Sensul originar al noţiunii este diferit, în sensul că prin „poliţie" se înţelege organizarea internă a unui stat. Practic, „activitatea de poliţie" desemnează domeniul politicii interne a statului.

Termenul este utilizat astăzi în sensul primei explicaţii. Totuşi, statul poliţienesc se referă la sensul originar al noţiunii.

În sec. al XVIII-lea domeniile de activitate ale poliţiei erau concretizate astfel: exista o poliţie propriu-zisă (în sensul modern al noţiunii); o poliţie a sănătăţii; p poliţie a aprovizionării cu alimente, una a ştiinţelor şi artelor liberale etc.

În secolul al XVIII-lea şi în sec. al XIX-lea **statele** sunt constituite după modelul statului poliţienesc sau administrativ.

Acestea au adoptat o concepţie eminamente represivă cu referire la politică. Orice opoziţie politică era tratată ca fiind o infracţiune. Politica guverna justiţia în sensul că simpla reţinere sau arestare, uneori chiar şi simpla bănuială, conducea la considerarea ca vinovată a respectivei persoane fizice.

Rolul justiţiei în acest tip de stat era redus la activitatea de confirmare a deciziilor şi soluţiilor adoptate de poliţie.

Puterea executivă în statul poliţienesc îşi măreşte considerabil influenţa cu ajutorul poliţiei care reprezintă instrumentul acestei puteri.

Este momentul să observăm trăsăturile caracteristice ale statului de tip poliţienesc:

*. Monarhul exercită puterea executivă fiind ajutat de funcţionar desemnaţi şi numiţi efectiv de el;

*. Funcţionarii au capacitatea de a soluţiona variate probleme dar numai ascultând de ordinele suveranului;

*. Puterea executivă încearcă să îşi subordoneze puterea judecătorească şi să anuleze sau să minimalizeze independenţa judecătorilor.

În statul poliţienesc suveranul avea aptitudinea de a emite ordine, de drept public sau de drept privat, fără a ţine cont de vreo regulă preexitentă şi fără a exista vreo limitare substanţială sau formală.

Statul poliţienesc s-a manifestat în Europa Occidentală în sec. al XIX-lea şi începutul sec. al XX-lea (până la sfârşitul primului

război mondial) îndeosebi în Germania. Acest tip de stat mai este cunoscut sub alte denumiri, apreciate ca fiind echivalente: „stat administrativ", „stat de administraţie", etc.

Caracteristica esenţială a acestui tip de stat se reflectă în aceea că puterea executivă nu se supunea ori se supunea parţial şi incomplet Dreptului, legislaţiei, care nu reprezenta altceva decât un instrument de acţiune pentru Stat.

Statele guvernate după modelul sau tipul statului poliţienesc au degenerat, provocând arbitrariul autorităţilor la rang de lege; ele s-au apropiat periculos de caracteristicile monarhilor despotici din perioada antică.

§ 2. Doctrinele preeminenţei Dreptului în raport cu Statul

1. ***Doctrina germană a Statului de Drept.***
2. ***Doctrina franceză a Statului de Drept.***
3. ***Doctrina elaborată de Hans Kelsen asupra Statului de Drept***
4. ***Doctrina legalităţii, „a domniei legii" specifică sistemului juridic anglo-saxon şi american.***

1. Doctrina germană a Statului de Drept.

Sub aspect politoco-juridic ***Statul*** şi ***Dreptul*** reprezintă realităţi materiale, obiective diferite. Între ele, desigur, există un raport de cauzalitate determinat de întrebări retorice, cu nuanţă

filosofică (de felul cele: Statul sau Dreptul a fost prima „entitate” socială?) şi de gradul de superioritate manifestat – uneori – de una din cele două entităţi.

Aşa fiind, doctrina germană a elaborat două teorii, de tip dualist, menite să explice dualitatea stat-drept.

Teoria autolimitării – adoptată în sec al XIX-lea, susţine că statul reprezintă generatorul dreptul. Statul creează dreptul şi se supune acestuia în mod liber şi nesilit de nimeni.

Teoria heterolimitării – se axează pe ideea limitării statului de către drept. Deşi are aptitudinea de a legifera, statul trebuie, în mod necesar, să se supună dreptului aflat în vigoare şa un moment sat (legislaţiei în vigoare).

În concepţia autolimitării dreptul nu este nici anterior şi nici superior statului. Statul are un adevărat „dominium” asupra legii pe care în exercită, în mod raţional, în sensul dreptului atâta timp cât normele juridice nu sunt abrogate.

Statul reprezintă unica sursă a dreptului; tot el este depozitarul puterii de constrângere manifestată prin intermediul puterii de stat.

Teoria autolimitării a fost îmbrăţişată de autorii germani în materia filosofiei dreptului şi a Dreptului Constituţional (Drept de Stat).

Ca o paranteză precizăm că teoria heterolimitării a avut aderenţi în mediul doctrinar francez.

Revenind la doctrina germană remarcăm faptul că după anul 1933, când naţional – socialiştii au acaparat puterea, teoriile

referitoare la ***Statul de Drept*** au căzut în dizgraţie. Reichul german naţional – socialist a speculat ideea Statului de Drept în folosul doctrinei marxiste, utilizând expresii de-a dreptul ridicole precum: „Statul de Drept al lui Adolf Hitler”.

Cancelarul german A. Hitler a preluat funcţiile cheie în stat, fiind şef al partidului nazist, şef suprem al armatei, şef al guvernului şi, în consecinţă, şef al statului. Se putea „deroga” de la legislaţia Reichului dacă interesele partidului şi statului nazist o impuneau.

Golit de conţinutul său, Statul de Drept, aşa cum fusese pus în aplicare în Germania până în 1933-1934, s-a transformat într-un stat totalitarist, cu caracter monocratic.

După al doilea război mondial în perioada elaborării Legii fundamentale a R.F.G. (1949), doctrinarii germani au ajuns la concluzia că existenţa dreptului pozitiv (obiectiv) nu mai este suficientă pentru realizarea unor obiective majore precum: protejarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului şi consacrarea unui stat de drept **social** ca o relaţie la statul de drept liberal.

La temelia Statului de Drept fundamentat în 1949 în Republica Federativă a Germaniei a stat demnitatea umană care a fost considerată un punct iniţial de la care se construieşte în toate ramurile şi al toate nivelurile dreptului obiectiv (pozitiv).

Deşi era o putere înfrântă, Germania de Vest a recunoscut înaintea Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord şi a Republicii Franceze existenţa „statului socialist”, le care l-a consacrat în 1949 în Legea fundamentală.

Garantarea respectării drepturilor fundamentale a fost încredinţată justiţiei.

Statul de Drept social german aşa cum îl recunoaştem astăzi constituie afirmarea unor factori ai constituţionalismului – teoria Statului de Drept, guvernământul democratic şi structura de stat federală.

În legătură cu doctrina germană este necesară o precizare: drepturile şi libertăţile fundamentale se află sub garanţia şi protecţia Curţii Constituţionale federale. Această instituţia politico-juridică interpretează normele constituţionale în conformitate cu Dreptul natural, cel despre care doctrinarii afirmă că este imuabil fiind de inspiraţie divină sau raţională, după caz. Curtea Constituţională federală germană analizează drepturile fundamentale atât din punct de vedere a drepturilor subiective inerente personalităţii umane cât şi ca fiind reguli de drept obiectiv (pozitiv) consacrate în Legea fundamentală în vigoare.

2. Doctrina franceză a Statului de Drept.

Doctrina franceză relativă la Statul de Drept constituie o adaptare a ideilor furnizate de doctrina germană. Aceasta nu înseamnă că teoreticienii francezi nu şi-au adus un aport substanţial la constituirea unei „Teorii generale a Statului de Drept".

Ideea Statului de Drept i-a frământat pe juriştii teoreticieni francezi a celei de-a treia Republici (1872-1940).

La acea epocă Republica Franceză aplica aşa – numitul **Stat Legal.**

Statul Legal conceptualizat de francezi se fundamentează pe separaţia puterilor etatice, asigurând supremaţia puterii legiuitoare.

S-ar părea, la prima vedere, că **Statul Legal** ar fi superior din punct de vedere calitativ **Statului de Drept**.

„Păcatul originar" al statului legal în reprezintă imposibilitatea verificării constituţionalităţii legilor organice şi a celor ordinare datorită faptului că nu este asigurată întâietatea constituţiei în raport cu legile.

Conferirea unei competenţe lărgeşte excesiv către puterea legiuitoare este de natură a determina o imposibilitate de control asupra acestei puteri constituite în Stat.

La epoca respectivă doctrina **Statului Legal** şi doctrina **Statului de Drept** au fost puse „faţă în faţă" într-un duel care a determinat, în ultimă instanţă, valorizarea teoriei considerată a fi mai eficientă. Niciodată doctrina franceză nu a aderat, pur şi simplu, la punctele de vedere ale doctrinarilor germani. Teoria fundamentată de autorii francezi a rămas „**sentimental**" ataşată de unele elemente proprii teoriei statului legal.

* *

*

1925

Aşa cum am precizat la pct. 1 din cadrul acestui paragraf, doctrina juridică franceză a optat pentru ***teoria heterolimitării,*** cea care, de principiu, afirmă concepţia limitării statului de către drept, precum şi ideea că dreptul este format anterior statului, fiind superior în raport cu statul.

Ca atare, ***Statul de Drept***, trebuie să fie conceput ca un ***stat al dreptului.***

Dreptul existând şi înaintea dar şi în afara Statului geneza sa nu poate fi căutată în legislaţie.

În consecinţă, Dreptul se naşte dintr-un principiu: ***Divin, Natural*** sau, după caz, ***Social***.

Ca un corolar, Statul nu este altceva, conform teoriei heterolimitării, decât ***un executant*** şi ***un interpret*** al normelor juridice.

Îmbrăţişarea acestei teorii – succint expuse de noi, anterior – necesită o privire specială asupra ***raporturilor cauzale*** dintre Stat şi Drept, astfel cum ele au fost undamentate de marii doctrinari francezi.

Juristul doctrinar Leon Duguit apreciază că un efect major al teroriei heterolimitării îl constituie lipsa **SUVERANITĂŢII** statelor. Dacă Dreptul este superior Statului, atunci statul, în mod necesar, trebuie să renunţe la monopolul creării legislaţiei şi mai ales la ideea deţinerii legitime a acestei funcţii.

Statul nu mai deţine puterea de a comanda – ***imperium*** – iar puterea de stat constituie un simplu drept subiectiv al cărui titular ar fi statul însuşi.

Doctrinarul amintit cristalizează construcţia sa teoretică pe ideea centrală conform căreia statul reprezintă voinţa guvernanţilor manifestată, exteriorizată prin actele autorităţilor publice.

Puterea guvernanţilor este limitată de legislaţie.

Legislaţia reprezintă un „fapt social" imprimat în conştiinţa moral – juridică a oamenilor necesar a fi conservat pentru asigurarea egalităţii subiectelor în cadrul raporturilor lor reciproce şi în raporturile cu comunitatea. Pentru identificarea celor două tipuri de raporturi Leon Duguit utilizează sintagmele – ***justiţie comutativă*** şi ***justiţie distributivă***, noţiuni care ne reamintesc dreptul natural teoretizat de filosoful Aristotel.

Un alt exponent de frunte care s-a aplecat spre analiza raporturilor dintre Stat şi Drept, pornind de la doctrina heterolimitării, este **doctorul francez, Haurion.**

Acest celebru autor consideră că statul constituie un depozitar principal al puterii. Guvernanţii pot da dispoziţii obligatorii, pot comanda (imperium) în virtutea calităţii pe care o au, aceea ce a fi reprezentanţi ai statului.

Prin voinţa şi consensul naţiunii, statului i s-a conferit puterea de constrângere. Ca atare, cetăţenii au delegat statului drepturi şi obligaţii, în mod temporar, dar nu le-au abandonat niciodată. În

consecinţă, este suficient ca să lipsească acordul corpului electoral de cedarea temporară a dreptului şi Statul devine lipsit de legitimitate.

De principiu, reţinem că doctrina juridică franceză a constituit „o versiune proprie" despre Statul de Drept. Ea nu tranşează categoric în legătură cu chestiunea poziţiei statului în raport cu dreptul dar teoretizează, prin doctrinarii săi de marcă, cu privire la supunerea autorităţilor etatice la o constrângere din partea unei ordini juridice ierahizate.

3. Doctrina elaborată de Hans Kelsen asupra Statului de Drept.

În concepţia doctrinarului austriac Hans Kelsen, orice normă juridică se fundamentează pe o normă juridică superioară. Norma juridică superioară devine o condiţie de validitate în raport cu norma juridică inferioară. Această concepţie are ca efect realizarea unui „circuit în serie" de norme de drept, înlănţuite şi care se sprijină pe normele juridice cu valoare ierarhic superioară.

Pe teritoriul diferitelor date orice formă de ordine juridică preexistentă înfiinţării statului a fost absorbită sau desfiinţată de ordinea juridică statală, privită ca fiind suverană şi legitimă totodată.

În concepţia teoreticianului sus-citat toate categoriile de norme juridice reprezintă o emanaţie a puterii de stat ca reprezentantă a Statului. Aceste norme juridice, edictate de către stat, au transformat structura etatică, până în intimitatea sa, în „ordine juridică totală". În acest fel pentru stat dreptul pe care l-a creat are o valoare practică şi

simbolică supremă, constituind unicul drept recunoscut. Autorul menţionat identifică statul cu dreptul, apreciind că această contopire are loc, de principiu, prin fiinţarea şi funcţionarea unei ordini juridice ierarhizate în interiorul statului. Identitatea absolută dintre stat şi drept nu împiedică – în această concepţie – existenţa unor elemente specifice de ordin politic şi de ordin juridic. Şi elementul politic dar şi elementul juridic au aceeaşi finalitate – **aplicarea coerciţiei etatice** în situaţii determinate, prestabilite de lege. Statul trebuie să fie gândit ca o adevărată ordine juridică iar dreptul prin aplicarea sa uniformă determină funcţionalitatea tuturor autorităţilor statului.

Într-adevăr, privit din punct de vedere **formal**, fiecare stat care posedă o legislaţie poate fi apreciat ca fiind **Stat de Drept**. Din punct de vedere **substanţial**, o importanţă covârşitoare pentru existenţa Statului de Drept o are conţinutul efectiv al normelor juridice. Dacă acestea nu realizează separaţia / echilibrul puterilor etatice; dacă nu consacră şi nu garantează drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului, dacă nu asigură pluripartidismul pe scena politică sau nu asigură independenţa judecătorilor, nu poate exista, din punct de vedere substanţial **Statul de Drept**.

Teoria kelseniană a Statului de Drept, poate mai coerent viziunea autorului cu privire la Statul de Drept, a suferit numeroase critici, unele întemeiate, alta conţinând un substrat de maliţiozitate.

Nu este locul şi nici nu avem rolul de a indica concret teoriile formulate de criticii doctorului Hans Kelsen.

Astfel, de jure orice stat poate fi considerat Stat de Drept (cum de altfel s-a m ai precizat) dar în facto Statul de Drept desemnează un tip particular de stat care corespunde în totalitate imperativelor democraţiei şi securităţii juridice.

4. Doctrina legalităţii, „a domniei legii" specifică sistemului juridic anglo – saxon şi american

În statele de sorginte anglo-saxonă expresia „**rule of law**" este utilizate în acelaşi sens în care se folosesc în Europa continentală expresiile: **„rechtsstaat**" respectiv „**état de droit**".

Sintagma „**rule of law**" desemnează principiul legalităţii concretizat în raporturile dintre indivizi (persoanele fizice) şi dintre subiectele de drept şi autorităţile publice. „Rule of law" exprimă un principiu fundamental al „Common law-ului" şi constă în obligativitatea oricărui cetăţean de a suporta rigorile legii dacă a încălcat o normă juridică imperativă (onerativă sau, după caz, prohibitivă).

În sistemul judiciar de sorginte britanică şi din S.U.A. rolul central, de bază, în ocrotirea şi în garantarea drepturilor subiective fundamentale ale omului şi cetăţeanului revine **instanţelor judecătoreşti de drept comun (ordinare).** Practic, drepturile fundamentale sunt o creaţie de jurisprudenţei (a practicii judiciare) în temeiul aşa-numitului „**due process of law**", o formă de jurisdicţie fondată eminamente pe principiile legalităţii şi echilibrului.

„Rule of law”, în traducere liberă „**regula legii**” sau, mai plastic „**domnia legii**” exprimă diferenţa dintre „**civil law**” şi dreptul britanic cutumiar.

În sistemul cutumiare britanic judecătorul nu numai că poate pronunţa dreptul (adică să aplice dreptul) dar hotărârile pronunţate constituie izvor de drept (judecătorul, practic, creează dreptul).

De aceea, pe bună dreptate putem spune că judecătorul ordinar (de drept comun) britanic şi american este un „legislator” în cazurile pe care le rezolvă.

Ca să înţelegem schematic sistemul judiciar britanic şi american, precizăm că se face distincţie între „common law” şi dreptul edictat de Parlament.

În Regatul Unit se dă întâietate dreptului consacrat de puterea legislativă în raport cu dreptul pronunţat de judecători, în timp ce în Statele Unite ale Americii se acordă prioritate constituţiei (statului sau a federaţiei).

În Statele Unite ale Americii „**rule of law**” **– domnia legii** – izvorăşte din principiile de guvernare ale statului federal american: **republicanismul; separaţia puterilor statului; sistemul de control şi de echilibru între puterile statului** şi **supremaţia naţională.**

Fără îndoială, un rol capital în afirmarea doctrinelor referitoare la domnia legii, în Statele Unite ale Americii îl joacă şi moştenirea constituţională britanică.

Vom încerca să analizăm principiile de guvernare a statului federal american deoarece, însumarea efectelor acestor principii, determină substanţa principiului domniei legii.

*. **Republicanismul**.

Constituţia S.U.A. a consacrat o formă republicană pe **democraţia reprezentativă** – care constă în aptitudinea cetăţenilor de a participa la viaţa politică prin intermediul reprezentanţilor aleşi de ei.

Persoanele fizice deţin funcţii pe o perioadă determinată (preşedinte, senator, reprezentant, guvernator, judecător al unui stat federat), fie pe o durată nedeterminată sub condiţia unei reputaţii neştirbite şi a unei conduite ireproşabile (judecătorii Curţii Supreme a S.U.A. şi ceilalţi judecători ai statului federal american). S-a spus că numirile pe viaţă a judecătorilor de la Curtea Supremă a S.U.A. au menirea de a-i proteja pe aceştia de nesatornicia opiniei publice.

*. **Principiul separaţiei puterilor**

Guvernarea americană (în sensul ei larg) este fracţionată în ramuri: legislativă, executivă şi judecătorească. În acest fel constituantul american (Convenţia) a exclus posibilitatea ca o putere constituită în stat să acapareze întreaga autoritate, devenind tiranică. Astfel, „**guvernul**” – adică puterea de stat – a fost delegat celor trei autorităţi etatice: Parlament (Congresul S.U.A.); Preşedinte (executivul) şi Instanţele judecătoreşti.

*. **Sistemul de control şi de echilibru**.

Acest sistem forţează cele trei puteri constituite în federaţia americană să conlucreze.

Dependenţa este asigurată de faptul că pentru realizarea obiectivelor unei puteri constituite în stat este necesar acordul celorlalte puteri etatice.

Spre exemplu: Sematul S.U.A. – cameră superioară a Parlamentului – controlează puterea Preşedintelui (titularul puterii executive) prin exercitarea dreptului de a aproba propunerile prezidenţiale vizând posturile executive şi judiciare.

Instanţele judecătoreşti având aptitudinea de a controla constituţionalitatea legilor pot declara ca fiind neconforme cu Constituţia federală anumite norme juridice adoptate de Congresul S.U.A. (puterea legiuitoare federală).

Şi Preşedintele S.U.A. ca titular al puterii executive poate avea influenţă asupra puterii judecătoreşti; influenţă manifestată prin prerogativa şefului statului de a numi judecătorii federali, bineînţeles cu aprobarea prealabilă a Camerei superioare a Parlamentului (Senatul S.U.A.).

Sistemul de control şi de echilibru între puterile constituite în statul federal american determină, fiecare putere în parte, ca ramură a sistemului de guvernământ, să acţioneze programat, diligent şi cu grijă, în limitele de competenţă atribuite de Constituţia federală şi consacrate uneori cutumiar, prin realizarea efectivă a practicii politice.

*. **Principiul supremaţiei naţionale**

Conform Constituţiei federale guvernele statelor federale şi guvernul naţional partajează puterea de stat în S.U.A.

Art. 6 din Constituţia S.U.A. consacră principiul supremaţiei naţionale. Potrivit acestui principiu, Constituţia federală constituie legea supremă a statului. Desigur, în realitatea de zi cu zi guvernarea se întemeiază şi pe politici, pe decizii ale instanţelor judecătoreşti, pe tradiţii etc.

Autorii sunt de acord în a considera că în S.U.A. Constituţia scrisă, cu toate amendamentele adoptate, nu constituie acea Constituţia reală, operativă a Statelor Unite ale Americii.

Edificator este, credem noi, un exemplu: la data adoptării Constituţiei federale S.U.A. nu constituiau o putere mondială. De-a lungul timpului şi mai ales după al doilea război mondial S.U.A. au renunţat la **izolaţionism**, intervenind activ în politica internaţională, fiind practic, alături de U.R.S.S., una dintre cele două superputeri planetare.

După anul 1990, S.U.A. au rămas unica supremaţie a lumii, ca urmare a dezmembrării fostei U.R.S.S. Pentru fiecare etapă exemplificată (1945 – 1989 şi 1990 – până în prezent) S.U.A. a elaborat principii geopolitice dar mai ales geostrategice în raport de situaţia concretă aflată pe scena politică internaţională. Şi astăzi S.U.A. elaborează politici internaţionale fiind atentă la puternica concurenţă venită din partea confederaţiei europene, în frunte cu Republica Federativă a Germaniei, din partea Republicii Federative

Ruse, a Republicii Populare Chieze şi respectiv a Imperiului Nipon (Japonia).

Activităţile geopolitice de pe scena internaţională – pe care S.U.A. joacă excelent – fac parte din Constituţia nescrisă, operativă a Americii. Nicăieri în Constituţia scrisă nu întâlnim principii de hegemonie politică sau de internaţionalism în relaţiile internaţionale.

* *
*

După analiza principiilor de guvernare a Statelor Unite ale Americii o întrebare legitimă revine în actualitate: Ce este totuşi ***domnia legii*** ? „Domnia legii" reprezintă conservarea ideii constituţionale că nici un subiect de drept nu este mai presus de lege. Instituţia domniei legii, a legalităţii, deşi nu este menţionată **in terminis** în Constituţia federală americană reprezintă o moştenire de o importanţă covârşitoare, lăsată de întemeietorii statului federal american generaţiilor ulterioare.

Ea exprimă ideea Statului de Drept, adică a statului limitat prin intermediul Dreptului.

O ultimă precizare credem că se impune: noţiunea de „**guvernare"** în sistemul politico-juridic american implică întreaga putere etatică şi ramurile sale: legislativă, executivă şi judecătorească. Aceeaşi accepţie comportă această noţiune şi în

Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord precum şi în celelalte state organizate, din punct de vedere judiciar, în sistemul „Common law”-ului, spre deosebire de statele europene continentale **de sorginte „romano-germanică”**, unde noţiunea de „**guvernare**” desemnează prioritar doar una din cele trei puteri constituite în stat, şi anume **puterea executivă.**

§ 3. Paradigma corelaţiei Stat-Drept. Dreptul un „instrument” creat de Stat care se impune autorităţilor etatice. Statul de Drept.

1. **Raţiunea instituirii cultului Dreptului. Legitimitatea puteri.**
2. **Concepţiile Statului de Drept cu privire la democraţie şi libertate.**
3. **Care este rolul statului în conformitate cu doctrina Statului de Drept?**

1. Raţiunea instituirii cultului Dreptului. Legitimitatea puterii.

Doctrina Statului de Drept se traduce din punct de vedere practic în necesitatea existenţei unei limitări a puterii de stat, limitare realizată prin intermediul dreptului.

Fără îndoială, în scopul instituirii Statului de Drept este necesar să se edifice **un veritabil cult al Dreptului**. Prin noţiunea de **„cult”** – înţelegem încrederea manifestată în legislaţie care trebuie să

fie foarte puternică şi, totodată, credinţa în valoarea normelor juridice şi a instituţiilor dreptului.

Existând o doză mare de încredere din partea membrilor unei societăţi determinate, în instituţiile juridice există încredere şi în instituţia **statului** privită sub dublu aspect: juridic şi politic.

Ideea Statului de Drept deşi a fost fundamentală relativ recent (sfârşitul sec. al XIX-lea – începutul sec. al XX-lea), nu reprezintă o concepţie absolut inedită. Ea este o idee novatoare, de o importanţă excepţională, un adevărat deziderat pentru fiecare societate care îşi trage seva din tradiţionalele **doctrine ale dreptului natural.**

Sintetizând concepţiile referitoare la dreptul natural am spune că acesta constituie ansamblul regulilor social morale, perene şi imuabile, pe temelia căruia orice societate construieşte dreptul obiectiv sau pozitiv (legislaţia). Marii doctrinari ai filosofiei dreptului, celebri profesori de Teoria generală a dreptului şi de Drept Constituţional şi Instituţiei Politice din România au evidenţiat în cursuri, tratate, monografii, articole ştiinţifice ş.a. corelaţia dintre dreptul natural – care poate fi considerat de esenţă divină sau raţională – şi doctrina împletită cu practica edificării Statului de Drept.

Un renumit sociolog al dreptului din centrul universitar Iaşi aprecia într-o lucrare intitulată „**Sociologie juridică**", că spiritul pragmatic şi pozitivist al sec. al XIX-lea a impregnat Ştiinţa Dreptului, cu consecinţele nefavorabile asupra dezvoltării ulterioare a sistemului dreptului, în ansamblul său.

Rupt de filozofie şi de etică, dreptul sec. al XX-lea a devenit supertehnicizat având un caracter eminamente normativ. Doctrinarii din statele europene şi din statele Americii de Sud – fiefurile tradiţionale ale sistemului juridic romano – germanic, au analizat şi au sintetizat până la exces instituţiile fundamentale ale ramurilor dreptului.

Universitarul ieşean de care am amintit anterior – şi a cărui student am fost – aprecia că Dreptul devine ridicol ca ştiinţă deşi este sublim ca artă aplicativă şi ca filozofie pragmatică socială. Domnia sa aprecia că agenţii statului practicieni ai Dreptului (judecători, procurori) dar şi practicienii liber profesionişti (avocaţi, consilieri juridici, notari) sunt **tehnicieni ai Dreptului**. La citirea acestor cuvinte, cândva prin anul 2002, recunosc că am rămas încremenit. De tristeţe. Un magistrat, un avocat, un consilier juridic să fie considerat un tehnician !!! Ulterior am conştientizat că ideea d-lui profesor nu avea nimic piorativ. Teza afirmată argumenta maniera dar şi propoziţia în care Dreptul este tratat utilizându-se metodele pozitiviste.

Dacă în ştiinţele reale aceste metode sunt benefice dând rezultate de excepţie, în drept ele au condus la înlăturarea corelaţiei organice cu morala, la rigidizarea în multe privinţe a întregului sistem de drept şi la cantonarea ştiinţelor juridice exclusiv la îndemâna profesioniştilor dreptului.

Nu suntem însă de acord cu ideea înlăturării Dreptului din rândul ştiinţelor social-umaniste. Spunem acest lucru deoarece s-a

exprimat teza conform căreia Dreptul este exclusiv o filozofie socială, bineînţeles cu caracter practic şi pragmatic.

Toate ştiinţele s-au desprins în epoca modernă, şi chiar mai înainte, din **filozofie** – considerată o „**regină a ştiinţelor**" sau o „**ştiinţă a ştiinţelor**". Nu dorim să negăm incidenţa doctrinelor filosofice asupra ştiinţelor juridice ci înţelegem doar să explicăm, după puterile noastre, faptul că Dreptul prezintă o dublă natură: **atât de filozofie socială**, specifică ştiinţelor juridice speculative cât şi **de ştiinţă**, caracteristică ramurilor dreptului dogmatic.

Cu toată modestia, credem că Dreptul în ansamblul său şi Ştiinţele juridice au nevoie pentru a fi înţelese şi aplicate atât de pozitivismul juridic cât şi de interpretările cu caracter etico-filosofic, deopotrivă.

Revenind la problematica instituirii cultului Dreptului este evident că aceasta nu se poate realiza decât prin acceptarea şi ramforsarea dreptului natural. Nu trebuie scăpat din vedere că esenţa statului constă în normativitate, realizată prin mărirea ariei juridicităţii. Or, edictarea normelor juridice, conforme cu dreptul natural şi cu morala, presupune în ultimă instanţă codificarea şi implicit tehnicizarea dreptului. Cultul dreptului trebuie să aibă în vedere, în mod primordial respectarea Constituţiei şi a legislaţiei de către toţi agenţii statului ca de altfel şi de toţi cetăţenii care doresc şi înţeleg să respecte ordinea socială. Spunem aceasta întrucât normele juridice, legile în ansamblul lor, au un caracter integrator; ele au drept obiectiv juridicizarea în totalitate a societăţii.

Cu privire la legitimitatea puterii, adică legitimitatea puterii conferite şi preluate de Statul de Drept suntem tentaţi să precizăm câteva consideraţii:

Juridicizarea totală a activităţilor cu caracter etatic generează o estompare a fenomenului puterii. Puterea politică îşi pierde însemnătatea, rolul dominant revenind domniei normelor juridice.

Judecătorii devin cheia de boltă a întregului edificiul al STATULUI DE DREPT având nobila îndatorire de a garanta respectarea legilor.

Legitimitatea puteri reprezintă în esenţă capacitatea oricărui act efectuat de puterea de stat de a se raporta şi conforma unei norme juridice.

Fundamentul Statului de Drept fiind legislaţia în vigoare este clar că această formă etatică este cea mai legitimă de vreme ce Dreptul pozitiv (obiectiv) concretizează voinţa naţiunii. Locul şi rolul politicienilor urmează a fi luat de juriştii specializaţi în Dreptul Public. Aşa fiind, în viitor, nu numai că ştiinţele politice nu vor absorbi ştiinţele juridice dar se prevede posibilitatea realizării unui fenomen contrar: Dreptul să domine Politologia; ştiinţele politice să devină o „anexă" a ştiinţelor juridice, şi în special a ştiinţelor de Drept Public.

Dacă în plan naţional, acest aspect abia se concretizează ori se conturează, în diferite state, se pare că pe planul ordinii juridice internaţionale deja se recunoaşte hegemonia Dreptului Internaţional

Public care domină raporturile juridice şi cele politice afirmate pe plan mondial.

2. Concepţiile Statului de Drept cu privire la democraţie şi libertate.

Concepţia Statului de Drept relativă la democraţie se circumscrie ideii reducerii atribuţiilor puterii legiuitoare şi întăririi puterii executive. Statul de Drept, „aruncă în aer" teoriile politice tradiţionale referitoare la democraţie deoarece impune existenţa unei autorităţi distincte în raport cu cele trei puteri „clasice" ale statului. Este vorba de organul etatic, distinct de puterea legislativă, care realizează controlul constituţionalităţii legilor adoptate de Parlament.

Indiferent de denumirea adoptată – Curte Constituţională, Tribunal Constituţional etc. – autoritatea care realizează controlul constituţionalităţii legilor şi care garantează, în mod efectiv constituţionalitatea întregului Drept obiectiv (pozitiv), nu poate fi „încadrată" în nici o ramură specializată a puterii etatice.

Aceste organe au un dublu caracter politic şi juridic. Prin modul de funcţionare Curţile Constituţionale se apropie de puterea judecătorească.

Deciziile pronunţate au efecte **erga omnes** fiind opozabilă tuturor subiectelor de drept. Ele au caracter general – obligatoriu. Acest aspect apropie Curţile Constituţionale de puterea legislativă.

Autoritatea care exercită controlul constituţionalităţii legilor nu legiferează; ea stabileşte dacă o normă juridică este sau nu este în

conformitate cu prevederile constituţiei statului respectiv. Curtea Constituţională [5] este un **legislator negativ**. Ea nu creează drept dar hotărăşte care norme juridice au fost adoptate cu încălcarea dispoziţiilor constituţionale.

Nefiind încadrate efectiv în puterea legislativă sau în puterea judecătorească, Curţile Constituţionale, care sunt o creaţie a Statului de Drept concret aplicat, subminează principiile democraţiei.

Deşi Parlamentul exprimă voinţa naţiunilor iar majorităţile parlamentare deţin practic puterea politică, putere concretizată în stat prin aptitudinea creării Dreptului, Curţile Constituţionale înfrâng principiile democraţiei politice majoritare ocrotind şi minorităţile şi asigurând triumful constituţionalităţii în viaţa politică.

În acest mod democraţia politică se transformă în democraţie juridică iar guvernarea politicienilor este parţial înlocuită cu guvernarea judecătorilor, în calitatea lor de păzitori ai Constituţiei respectivului stat [6].

În Occident, autorii au făcut referiri în sensul adaptării democraţiei la exigenţele Statului de Drept.

Cu sinceritate credem că democraţia pierde teren în faţa conceptului complex al Statului de Drept iar în practică democraţia politică va fi desuetă în raport cu „domnia legii".

---

[5] Prin noţiunea de **„Curte Constituţională"** înţelegem organul care efectuează controlul, indiferent de denumirea concretă avută.

[6] Evident este vorba despre judecătorii Curţii Constituţionale şi nu despre judecătorii de la instanţele de drept comun.

Concepţia unui Stat de Drept abstract, neparticularizat în raport cu libertăţile cetăţeneşti are în vedere, probabil, următorul aspect: Statul de Drept a fost principial creat pentru asigurarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului.

Unul din scopurile primordiale ale Statului de Drept este reprezentat de ocrotirea, garantarea şi promovarea tuturor drepturilor subiecţilor şi a libertăţilor cuvenite oamenilor.

Statul de Drept constituie umplerea unei forme – **statul** – cu o realitate substanţială – **Dreptul** – pentru realizarea protecţiei juridice a drepturilor şi libertăţilor omului.

Fundamentul corelaţiei dintre Statul de Drept şi libertăţile omului au fost căutate în „**firea lucrurilor**", în Dreptul natural.

Drepturile şi libertăţile omului sunt un concept filosofic, politic şi juridic. **Filosofia**, semnifică fundamentarea ideii libertăţilor umane, **politicul** asigură aplicarea mai mult sau mai puţin perfectă a conceptului iar **Dreptul** este tentat să absolutizeze din punct de vedere teoretic şi practic şi din punct de vedere axiologic întreaga doctrină a drepturilor şi libertăţilor omului şi cetăţeanului. Juridicul face din libertatea umană cheia de boltă a edificiului intitulat „Stat de Drept".

3. Care este rolul statului în conformitate cu doctrina Statului de Drept?

Această întrebare deşi poate apărea retorică este pe deplin justificată întrucât – în raport cu tema aleasă – instituţia socială,

politică şi juridică a **Statului**, ne preocupă prioritar. Desigur, în mod obiectiv, statul reprezintă şi apreciem că va continua să reprezinte una dintre instituţiile juridice fundamentale, absolut necesare pentru dezvoltarea social-politică şi economică a fiecărei societăţi.

Cât timp va exista o societate politică distinctă de societatea civilă, privită în ansamblul ei, cât se vor perpetua guvernanţii şi guvernanţii sau după cum remarcăm politologii şi juriştii marxişti, cât timp vor exista clase şi categorii sociale antagonice concretizate, generic vorbind, în clasa exploatatoare şi clasa exploatată, atâta timp va continua să se perpetueze **instituţia statului**.

Astăzi statul nu se mai află în pericolul dispariţiei ca urmare a instaurării mult trâmbiţatei societăţi comuniste. Dar statul suferă un proces de adaptare la noile tendinţe de globalizare şi de redefinire a concepţiilor şi ideologiilor care îl privesc în mod nemijlocit.

Va fi Statul de Drept, conceptual vorbind, un **stat minimal** deci un stat liberal fundamentat pe jusnaturalism sau jusraţionalism? Va fi Statul de Drept, privit abstract desigur, un stat social, paternal, grijuliu în raport cu marea masă a cetăţenilor?

Realitatea politică din Europa Occidentală şi nu numai dovedeşte că principiile Statului de Drept pot şi sunt promovate atât de partidele politice de orientare stânga şi centru-stânga (social – democrate) cât şi de partidele politice de orientare spre dreapta eşicherului politic (de dreapta sau centru dreapta – creştin – democraţia europeană).

În **Statul de Drept liberal, minimal**, se vor urmări preponderent principii de natură economică legate de industrii şi comerţ. Acest tip de stat este statul capitalist pur, adaptat epocii contemporane. El stimulează concurenţa în toate domeniile de activitate şi în special în zona economico-financiară. Este statul care recunoaşte, fără mari rezerve, dreptul tehnocraţilor capitalişti şi a capitaliştilor propriu-zişi de a-şi impune voinţa în mecanismele social – statale ale puterii etatice.

În **Statul de Drept social, providenţial**, vor prima principii de natură umanitară, legate de asigurarea bunăstării populaţiei şi de asigurarea unei stabilităţi sociale pe plan intern. Acest tip de stat reprezintă, în esenţă, tot un stat capitalist, în care atât latura economică cât şi latura socială sunt privite de guvernanţi cu aceeaşi grijă.

Este inutil să mai precizăm că Statul de Drept liberal este promovat de dreapta politică iar Statul de Drept social constituie subiect de interes major pentru stânga politică.

Fie în variantă liberală, fie în variantă socială, Statul de Drept constituie, la momentul de faţă modalitatea de realizare a binelui comun. Aceasta deoarece prin instaurarea concretă şi deplină a Statului de Drept societatea civilă din fiecare ţară trebuie să dobândească **fericirea**, adică să satisfacă interesele materiale şi spirituale atât la nivel integrator – colectiv cât şi la nivel individual.

Aceasta întrucât fericirea, satisfacţia tuturor, se obţine prin însumarea satisfacţiei indivizilor care compun societatea unui stat, la un moment determinat.

Rolul statului conform teoriilor Statului de Drept este acela de a deveni slujitorul Dreptului, fapt materializat prin aceea că statul, prin ramurile sale şi prin agenţii săi, trebuie să acţioneze, în orice situaţie, exclusiv în conformitate cu legea. Statul de Drept exclude arbitrariul, ignoranţa sau starea discreţionară ce ar putea fi manifestată de agenţii uneia dintre puterile constituite în stat.

Paradigma legăturii dintre Stat şi Drept se manifestă în multiple forme, unele apropiate politologiei altele având afinitate în raport cu Dreptul. Oricum, Statul de Drept va conferi juriştilor, mai ales specialiştilor în Dreptul Public, noi instrumente de abordare, noi unghiuri de studiere a fenomenelor şi noi aptitudini de instituţionalizare, cel puţin la nivel teoretic.

CAPITOLUL VI

STATUL ÎN RELAŢIILE INTERNAŢIONALE. CHESTIUNEA „SUVERANITĂŢII" ÎN CONTEXTUL MONDIALIZĂRII

1948

În etapa actuală, după destructurarea organizaţiilor statelor socialiste, au apărut state noi cu roluri geopolitice şi geostrategice caracteristice.

Geopolitica contemporană se confruntă cu un fenomen inedit, **de mondializare** sau **globalizare** care reprezintă o dimensiune planetară a politicii internaţionale în epoca contemporană şi care se manifestă în diferite planuri: politic, militar, economic sau tehnologic.

Mondializarea sau **globalizarea** se fundamentează pe agregarea economiei mondiale, proces obiectiv şi dinamic, datorat sporirii interdependenţelor şi intereconexiunilor dintre state, fiind efectul extinderii şi aprofundării legăturilor transnaţionale în domeniile vieţii social-politice, economico-financiare, cultural-educative, etc.

În „societatea" statelor practica relaţiilor internaţionale, dar şi doctrina, a realizat o structurare pe niveluri, denumite **modele**, după cum urmează: **nivelul (modelul) central** – care include statele cu potenţial economic performant, **nivelul (modelul) periferic** – care cuprinde statele cu economie slabă sau relativ dezvoltată.

Doctrina relaţiilor internaţionale şi în special doctrinarii geopoliticieni au analizat relaţiile din organizarea politică şi structura economică a statelor, atât în cadrul **modelului central** cât şi pentru **modelul periferic**.

Analiştii au detaliat studierea modalităţilor **de creare** şi **de dezvoltare** a unui stat hegenomic pe planul relaţiilor internaţionale.

Ca urmare a globalizării statele planetei vor trebui să valorizeze diversele puncte de vedere elaborate, cu prioritate, în următoarele domenii: **chestiunea normelor** – care reglementează relaţiile între subiectele de drept internaţional; chestiunea modalităţilor de aplicare a forţei; **chestiunea scopului** – care reprezintă găsirea unei modalităţi de convieţuire paşnică şi de cooperare între state; chestiunea „regulilor jocului internaţional" referitoare la mijloacele şi metodele utilizate în scopul realizării competiţiei între state; chestiunea responsabilităţii subiectelor de drept internaţional; chestiunea autonomiei şi a corelării binelui individual cu binele general; chestiunea distincţiei între activităţile faptice, materiale şi cele având ca obiect acte cu caracter normativ-juridice, ş.a.

Toate aceste întrebări – probleme şi încă multe altele, nenominalizate de noi, îşi găsesc rezolvarea în principiile generale ale politicii internaţionale.

Obiectul politicilor internaţionale îl constituie **relaţiile internaţionale** care au un profund **caracter normativ** întrucât ele afirmă încrederea în aptitudinea fondării tuturor categoriilor de raporturi internaţionale pe norme juridice specifice Dreptului Internaţional Public.

Concepţiile optimiste fondate pe **raţionalism, pe conciliere** sau **arbitraj**, grefate pe **baze etico-morale**, au fost de natură să contribuie la relaxarea şi la echilibrarea climatului internaţional.

Alături de concepţiile optimiste în politica internaţională s-au afirmat **teorii cu caracter subiectiv, idealiste** sau **teorii exclusiv normativiste**.

Cele mai importante sunt **doctrinele realismului politic**. Aceste teorii pornesc de la o viziune **reală**, nici optimistă dar nici pesimistă, asupra practicii relaţiilor internaţionale.

Realismul politic pare a fi mai apropiat de pesimism de vreme ce postulează ideea scopului agenţilor de pe scena politică internaţională ca fiind acela de a obţine un câştig în defavoarea altor entităţi cu caracter etatic.

Potrivit acestei teorii **politica**, inclusiv **politica internaţională**, se prezintă ca o luptă dură pentru obţinerea de influenţă, pentru dominaţie şi pentru putere. Această „luptă", cum îi arată şi denumirea, nu se concretizează prin activităţi de cooperare ci prin activitate concurentă. Politica internaţională nu este animată de moralitate şi de nobile idealuri ci de ambiţiile şi interesele protagoniştilor, respectiv a „marilor puteri".

Politica externă a unui stat urmăreşte, de principiu, asigurarea securităţii naţionale şi valorificarea tuturor capacităţilor de care dispune acea entitate statală pentru obţinerea unor rezultate profitabile. Dacă este posibil, statul urmăreşte prin politica externă pe care o promovează concretizarea şi dezvoltarea unei anumite influenţe în raport cu terţe subiecte de drept internaţional.

Desigur, privind acest tablou al scenei politice mondiale, care are toate şansele să se perpetueze şi pe viitor, problema „**suveranităţii" statelor lumii** apare ca fiind de o majoră importanţă.

Indiscutabil, raporturile de interdependenţă create în lumea contemporană tind să reducă substanţial „valoarea" suveranităţii statelor.

Astfel, prin crearea asociaţiilor de state (Uniunea Europeană, C.S.I.) statele îşi restrâng **independenţa** – element esenţial al suveranităţii (suveranitatea externă). Acest proces obiectiv are loc datorită nevoii de organizare şi de funcţionare efectivă a organizaţiile suprastatale. Statele jertfesc o parte din independenţă câştigând, în schimb, pe plan economic, sub aspectul stabilităţii social-politice şi mai ales în domeniul militar şi strategic.

Într-o măsură mai redusă, statele lumii contemporane renunţă parţial la **supremaţie** – văzută ca latura internă a suveranităţii. Puterea de stat recunoaşte acte îndeplinite de autorităţile unor alte state sau a organizaţiilor supraetatice şi care îşi produc efectele pe teritoriul statului în cauză.

Înfiinţarea marilor confederaţii, care posibil ca într-un viitor mai îndepărtat sau mai apropiat să se transforme în federaţii reprezintă un pas esenţial către globalizarea politică efectivă.

Armonizarea legislaţiei statelor şi integrarea acestora în marile ansambluri politico-etatice, cu caracter integrator şi supranaţional au drept consecinţă firească reducerea tensiunilor şi creşterea încrederii pe plan internaţional. Umanitatea are astfel şansa să se dedice

exclusiv muncii creative, să protejeze valorile fundamentale ale planetei Terra, şi în mod special a celei mai importante valori care constituie pilonul central **al politicii** şi **al dreptului: OMUL.**

1953

1954

CAPITOLUL VII

ANALIZA CONSTITUŢIONALĂ A STATULUI DE DREPT ÎN CONTEXTUL DEZVOLTĂRII POLITICA A DIFERITELOR ŢĂRI ALE LUMII.

1955

1956

Înainte de a proceda la analiza efectivă a organizării politice a câtorva state vom reveni, cu câteva precizări, referitoare la tipurile de regimuri politica sau constituţionale. Aceasta întrucât în orice stat contemporan organizarea politico-etatică, se fundamentează pe un tip concret de regim politic aplicat în ţara respectivă.

*. **Regimul politic prezidenţial** – oferă o clară separaţie a puterilor constituite în stat. Acest tip de regim politic acordă preşedintelui prerogative considerabile care însă nu afectează funcţionarea mecanismelor instituţiilor politico-juridice din stat.

Sistemul prezidenţial oferă un model autentic de analiză a Statului de Drept dacă se respectă toate formele de control şi toate garanţiile care au menirea să îi garanteze stabilitatea şi funcţionalitatea.

Unica superputere mondială S.U.A. a adoptat – de la fondarea federaţiei americane – regimul politic prezidenţial.

*. **Regimul politic parlamentar** – cum arată însăşi denumirea, pune accentul pe puterea legislativă, parlamentul constituie principalul factor politic de guvernare.

Puterea executivă este exercitată de Guvern, condus de primul-ministru, care este obligat să răspundă politic în faţa Parlamentului.

Şeful statului – preşedinte sau monarh – constituie o figură politică decorativă, cu atribuţii politica reduse, cele mai multe fiind cu caracter protocolar.

În republica parlamentară, evident, preşedintele este ales de către Parlament.

Şeful statului este responsabil, sub aspect politic. Răspunderea politică este asumată în faţa Parlamentului de către Guvern.

* **Regimul politic semi-prezidenţial** – cum am avut ocazia să mai amintim în cap. II al prezentei lucrări, îmbină elemente specifice ale regimului prezidenţial pur cu elemente specifice ale regimului parlamentar. Acest regim politic caută să înlăture imperfecţiunile regimului prezidenţial şi a celui parlamentar.

Preşedintele este ales de naţiune având rolul de mediator între puterile constituite în stat. Puterea executivă este exercitată de către Guvern, condus de un prim-ministru. Dacă în regimurile prezidenţiale şeful statului este şi şeful puterii executive, în regimurile semi-prezidenţiale se instituie binomul Preşedinte – Guvern, fiecare dintre aceste instituţii având atribuţii proprii, distincte.

În cadrul acestui tip de regim politic preşedintele, în calitatea sa de şef al statului, poate prezida şedinţele Guvernului, în mod cotidian sau, în anumite situaţii expres menţionate de Constituţie sau de dreptul obiectiv (pozitiv).

Deşi intens criticat, regimul politic semi-prezidenţial şi-a probat eficienţa, cu deosebire în Republica Franceză. Acest regim politic s-a dovedit a fi capabil să realizeze o corectă funcţionare a instituţiilor politico-juridice, cu caracter etatic.

* *
*

1958

Precizările anterioare – succinte este adevărat – permit analiza concretă a regimurilor politice instituite în unele state de pe mapamond.

Vom grupa statele ce urmează a fi analizate în raport de regimul politic efectiv aplicat.

Astfel, pentru **categoria regimurilor politice prezidenţiale**, vom analiza sub aspect constituţional, următoarele ţări: **Statele Unite ale Americii, Republica Federală Brazilia.**

Pentru **tipul regimurilor politice semi-prezidenţiale** vom analiza structura politico-juridică şi instituţiile etatice din**: Republica Franceză** şi **Austria.**

Şi **regimul politic parlamentar** urmează a fi analizat sub aspectul funcţionării corecte în: **Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord, Germania** şi **Imperiul Nipon (Japonia)**.

Vom face referiri şi la sistemele politice ale fostelor ţări socialiste, aflate în tranziţie, analizând în concret regimul constituţional şi instituţiile etatice ale **Republicii Federative Ruse**.

În consecinţă, vom analiza regimurile politice, sub aspect diacronic şi sincronic, instituite în **opt state** ale lumii.

§ 1. Statele Unite ale Americii

Rolul esenţial în viaţa politică americană îl joacă **partidele politice**. Acestea acţionează în perioada electorală pentru atingerea scopurilor politice.

Principalele partide de pe scena politică din S.U.A. sunt partidul democrat şi partidul republican. Ambele partide promovează ideile liberale specifice economiei şi politicii unui stat capitalist clasic. Democraţii sunt mai ataşaţi tradiţiilor de apărare a drepturilor statelor federate şi promovează consecvent ideea de justiţie socială.

Partidul Democrat a fost înfiinţat în anul ***1832*** continuând lupta politică dusă de **Partidul Democratic Republican** condus de Thomas Jefferson.

Partidul Republican a fost creat în anul ***1854***, incluzând liberali şi independenţi.

Originar, cele două partide politice americane erau caracterizate ca fiind ***adversare***, respectiv ***adepte*** ale federalismului. Tradiţional Partidul Democrat îşi manifestă o doză de neîncredere în statul federal.

Sistemul electoral american deosebeşte de sistemele electorale europene.

Principial, alegerile prezidenţiale în Statele Unite ale Americii comportă mai multe etape, respectiv:

*. alegerile primare într-un număr de state;

*. convenţiile naţionale ale Partidului Democrat şi ale Partidului Republican;

*. declanşarea campaniei electorale;

*. alegerea electorilor care dispun de un mandat imperativ pentru alegerea preşedintelui federal;

*. alegerea preşedintelui S.U.A. de către marii electori;

*. investirea preşedintelui şi a vicepreşedintelui în funcţii.

Preşedintele S.U.A. este ales pentru un mandat de patru ani de marii electori.

El nu răspunde politic în faţa Congresului, nu îl poate dizolva şi nu poate proceda la organizarea de noi alegeri.

Staful prezidenţial include: secretari de stat, şefi de departamente numiţi de şeful executivului. Cei 15 secretari (miniştri) sunt colaboratori individuali ai preşedintelui fiind personal responsabili în faţa şefului statului.

Sub autoritatea şefului puterii executive funcţionează o serie de agenţii, cum ar fi: Sistemul Federal de Securitate, Agenţia de Informaţii a S.U.A., Autoritatea pentru relaţiile federale de muncă, Agenţia Centrală de Investigaţii (C.I.A) etc.

Şeful statului american nu este ales direct de populaţie, ci de marii electori, al căror număr este egal cu cel al reprezentanţilor şi senatorilor, la un loc.

Dacă nu există formată majoritatea voturilor exprimate de marii electori, preşedintele S.U.A. este ales de Camera inferioară a Congresului, respectiv de Camera Reprezentanţilor.

Congresul S.U.A. – este Parlamentul ţării, parlament bicameral, constituit din **Camera Reprezentanţilor** şi din **Senat**.

Camera Reprezentanţilor – este alcătuită din 435 de membri şi 3 reprezentanţi ai districtului Washington. Este aleasă pe termen de **doi ani**, prin scrutin uninominal.

Senatul – cameră superioară – se compune din câte doi senatori aleşi de fiecare stat federat. Senatorii au un mandat de **şase ani**, fiind aleşi direct de către alegători, reînnoirea Senatului efectuându-se cu câte o treime.

În viaţa politică americană funcţia de senator este mai prestigioasă decât cea de reprezentant.

Camerele **Congresului S.U.A.** au competenţe în ipoteza revizuirii Constituţiei federale sau a declarării stării de război.

De asemenea, au atribuţii de punere sub acuzare a înalţilor funcţionari ai statului american.

Punerea sub acuzare efectivă se îndeplineşte de Camera Reprezentanţilor iar judecata înaltului funcţionar (inclusiv preşedintele federal) se efectuează de către Senat, prezidat de preşedintele Curţii Supreme a S.U.A.

Fiecare cameră dispune de comisii parlamentare – Camera Reprezentanţilor are **26**, Senatul deţine **20** – care au posibilitatea să propună redactări noi sau să amâne diverse proiecte şi acte normative.

Dacă există dezacord între cele două camere se formează o **Comisie de Conciliere** în scopul deblocării situaţiei.

Puterea judecătorească – include tribunalele de district, tribunalele de apel şi Curtea Supremă a S.U.A., alcătuită din **9 judecători** al cărei preşedinte poartă denumirea de **Chief Justice**.

Mai funcţionează şi alte instanţe cum ar fi: tribunalele teritoriale districtuale, tribunalul S.U.A. pentru Comerţ Internaţional,

tribunalul cu privire la plângerile federale, tribunalul pentru impozite şi Curtea pentru apelurile veteranilor.

Competenţa jurisdicţiei federale se circumscrie dreptului pozitiv federal. Litigiile dintre Uniune şi un stat federat, cele dintre mai multe state federate sau dintre Federaţie şi cetăţeni sunt soluţionate de către instanţele federale.

Din anul 1803, Curtea Supremă dispune de prerogativa de a verifica şi, eventual, de a declara ca fiind neconstituţionale legi ale federaţiei cât şi legi ale diferitelor state federate.

Procedura de control a constituţionalităţii legilor este premisă şi particularităţilor care invocă excepţia de neconstituţionalitate. Acesta constituie unica situaţie de apărare împotriva legilor federale, deoarece particularii nu dispun de dreptul de a formula o acţiune judiciară împotriva Federaţiei americane.

În prezent S.U.A. sunt alcătuite din 50 de state federate. De-a lungul istoriei politice americane statul federal a adoptat o politică de întărire şi de lărgire a prerogativelor sale.

Relaţiile dintre statul federal şi statele federate se manifestă, în plenitudinea lor, în cazul revizuirii Constituţiei federale. Această revizuire nu poate fi realizată fără participarea statelor federate. Astfel, Congresul S.U.A. poate efectua o revizuire a Constituţiei cu majoritatea de 2/3, dar numai la solicitarea parlamentelor a 2/3 din statele federate poate fi reuşită o Convenţie cu scopul modificării Constituţiei. Amendamentele adoptate trebuie să fie aprobate într-un

termen determinat de puterea legislativă federală de ¾ din statele federate, înainte de intra efectiv în vigoare.

Fiecare stat federat dispune de propria Constituţie şi de organe distincte ale puterii de stat. Parlamentele statelor federate sunt bicamerale[*)]. Puterea executivă, în fiecare stat federat, exercitată de un guvernator, ales pe un termen de 4 ani prin vot universal, direct, secret şi liber consimţit.

Competenţele legislative revin potrivit dispoziţiilor Amendamentului X, statelor federate. Legile statelor federate decid statutul subiectelor de drept (persoane fizice şi persoane juridice), regulile referitoare la sistemul electoral, infracţiunile şi sancţiunile aplicabile, organizarea judiciară, legislaţia din domeniul sănătăţii, învăţământului, a armelor, etc. Drept consecinţă, în teritoriul S.U.A. se constată mari deosebiri legislative de la un stat federat la altul.

Se asigură, astfel, un echilibru între puterea federală şi puterile statelor federate care nu a mai fost zdruncinat de la războiul de secesiune din anii 1861-1865.

Constituţia S.U.A. se fundamentează pe principiul separaţiei puterilor constituite în stat şi pe principiul respectării drepturilor fundamentale ale omului.

Este federaţia americană un Stat de Drept? Deşi se consacră prin Constituţie largi prerogative preşedintelui, în realitatea acestea nu sunt nelimitate.

[*)] Cu excepţia statului federat Nebraska, din anul 1937.

Adevărata pavăză a Statului de Drept, puterea judecătorească îşi înfăptuieşte în mod real competenţele şi atribuţiile care îi revin, fapt ce a determinat pe unii doctrinari să considere că în S.U.A. s-a instaurat un **„guvernământ al judecătorilor**".

Dar tocmai acest „guvernământ al judecătorilor" asigură aplicarea efectivă, în viaţa socială, a principiului moral – juridic a „domniei legii". Or, domnia legii presupune legalitate, asigurând nu numai înfiinţarea, crearea dar şi funcţionarea efectivă a Statului de Drept în ţara considerată de politologi superputere a lumii, respectiv în Statele Unite ale Americii.

§ 2. Republica Federativă a Braziliei

În anul 1824 a fost adoptată prima constituţie a Braziliei. Aceasta a fost modificată în anul 1834, asigurându-se o puternică descentralizare a provinciilor.

În 1831 acest stat sud – american a interzis traficul de sclavi iar sclavia a fost definitiv abolită în data de 13.05.1888.

Imperiul brazilian fondat în 1822 şi-a încetat existenţa în anul 1889 când monarhia a fost abolită.

În anul 1891 a fost promulgată o nouă Constituţie care a fondat un stat prezidenţial, republican, democratic şi federal.

În Brazilia actualmente este în vigoare Constituţia adoptată la 05.10.1988.

Titlul III al Constituţiei este consacrat organizării puterii de stat. Se precizează că organizarea politico-administrativă a Republicii Federative a Braziliei include: uniunea, statele, districtul federal, municipalităţile.

Uniunea – adică statul federal – întreţine relaţii cu statele străine, declară război şi încheie pace, emite moneda naţională, asigură apărarea naţională etc.

Statul federal are competenţă exclusivă de legiferare în anumite domenii de activitate: în Dreptul Civil, în Dreptul Penal, în legislaţia comercială, maritimă, în Dreptul muncii ş.a.

Unele domenii de activitate sunt reglementate prin acte normative adoptate atât de statul federal cât şi de statele federate: domeniul fiscal, regimul vânătorii, educaţia, procedurile judiciare etc.

Statele federate au propriile lor Constituţii şi legi, au Adunări legislative alese pentru un mandat de 4 ani.

Puterea executivă în statele federate se exercită de guvernatori, ajutaţi de viceguvernatori, aleşi pentru un mandat de 4 ani.

Puterea legislativă federală este exercitată de ***Congresul naţional*** alcătuit din ***Camera Deputaţilor*** şi din ***Senatul federal***. Fiecare cameră parlamentară are un mandat de 4 ani.

Camera Deputaţilor se compune din reprezentanţi ai naţiunii aleşi de fiecare stat federat.

Senatul federal este compus din reprezentanţii statelor şi ai districtului federal. Fiecare stat alege câte 3 senatori pentru un mandat de 8 ani.

Puterea legiuitoare federală adoptă legile de competenţa Uniunii.

Constituţia federală conferă Congresului naţional şi alte competenţe prin care: de autorizare a şefului statului de a declara starea de război; de a ratifica tratatele internaţionale; de a autoriza pe preşedintele sau vicepreşedintele republicii să lipsească din ţară mai mult de 15 zile etc.

Camera Deputaţilor poate autoriza punerea sub acuzarea a preşedintelui sau vicepreşedintelui cu votul a 2/3 din numărul membrilor săi.

Senatul este competent să judece pe preşedinte sau pe vicepreşedinte pentru crime (infracţiuni).

Puterea executivă federală este încredinţată de Constituţia Preşedintelui Republicii.

Preşedintele Republicii numeşte şi demite miniştrii de stat; promulgă şi dispun publicarea legilor, exercită atribuţiile de comandant suprem al forţelor armate braziliene, numeşte înalţi demnitari ai Republicii, ş.a.

Puterea judecătorească cuprinde instanţele judecătoreşti: Curtea Supremă Federală, Curtea Superioară de Justiţie, Curţile federale regionale şi judecătorii federali; Curţile şi judecătorii de

muncă; Curţile şi judecătorii electorali; Curţile şi judecătorii statelor federate, ai districtului federal şi ai teritoriilor.

Judecătorilor brazilieni, Constituţia federală le garantează ***inamovibilitatea*.**

Curtea Supremă Federală a Braziliei are în componenţă 11 judecători aleşi dintre cetăţenii cu o pregătire juridică excepţională şi cu o reputaţie neştirbită. Această instanţă hotărăşte în litigiile cu caracter constituţional şi soluţionează procesele pornite împotriva înalţilor demnitari ai Republicii.

Se observă din această analiză că legea fundamentală a statului brazilian respectă principiul separaţiei puterilor constituite în stat.

Întrucât o perioadă relativ îndelungată Brazilia a avut un regim politic quasi-dictatorial, fundamentat pe puterea armată (până la 1987 – când Adunarea Constituantă şi-a început lucrările), o importanţă aparte o are titlul V al Constituţiei referitor la forţele armate şi la forţele de securitate publică.

Forţele armate se află sub comanda preşedintelui Republicii. Cetăţenii bărbaţi au obligaţia satisfacerii serviciului militar (femeile şi clericii sunt scutiţi în timp de pace). Se prevede şi un serviciu alternativ pentru cetăţenii care din motive de conştiinţă nu doresc să participe la activităţile militare.

Sunt reglementate, de asemenea, ***starea de apărare*** şi ***starea de asediu*.**

De o importanţă covârşitoare pentru instituirea unui regim democratic este titlul II al Constituţiei, care consacră drepturile şi garanţiile fundamentale ale cetăţenilor brazilieni.

În acest titlu sunt cinci capitole referitoare la: drepturile şi îndatoririle individuale şi colective (cap. I); drepturile sociale (cap. II); chestiunile naţionalităţii (cap. III); drepturile politice (cap. IV) şi statutul partidelor politice (cap. V).

Constituţia Republicii Federative a Braziliei menţionează 77 de drepturi şi îndatoriri cu caracter individual sau colectiv.

Drepturile fundamentale sunt consacrate şi garantate, în mod efectiv, asigurând cadrul protejării tuturor drepturilor subiective ale cetăţeanului. Nu vom insista asupra analizării acestor drepturi – deşi avem Constituţia acestui stat în faţă – dar vom menţiona că Republica Federală a Braziliei întruneşte – cel puţin formal – condiţiile şi elementele necesare pentru **a fi considerată un Stat de Drept cu un regim politic prezidenţial**.

Desigur, consacrarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale şi prevederea separaţiei puterilor etatice trebuie să conducă atât la democratizarea vieţii social-politice a ţării cât şi la afirmarea tot mai puternică, a principiului legalităţii în activitatea tuturor instituţiilor etatice din Republica Federativă a Braziliei.

§ 3. Republica Franceză

Constituţia franceză actuală a fost adoptată şi a intrat în vigoare la data de 04.10.1958. Ea se întemeiază pe filosofia politică a

generalului De Gaulle. Puterile etatice sunt separat şi echilibrate fiind, în mod tradiţional, formate din: legislativ, executiv şi judiciar.

Parlamentul francez – exercită puterea legiuitoare fiind alcătuit din două camere.

Şeful statului - este un arbitru situat deasupra evenimentelor politice şi a partidelor.

Constituţia Republicii Franceze prevede un parlament bicameral, alcătuit din ***Adunarea Naţională*** şi din ***Senat.***

Adunarea Naţională – are în componenţă 277 de deputaţi aleşi prin vot universal, egal, direct şi liber exprimat, pe durata unui mandat de ***5 ani***. Senatul este alcătuit din 321 de senatori, aleşi pentru un mandat de ***9 ani***.

Adunarea Naţională dispune de prerogative distincte în raport cu Senatul.

Principalele atribuţii ale Parlamentului sunt legate de elaborarea legilor. Parlamentul francez poate adopta acte normative juridice în orice domeniu de activitate.

Parlamentul exercită controlul asupra activităţii guvernului, materializat prin: întrebări şi interpelări adresate membrilor Guvernului de către parlamentari; funcţionarea unor comisii de anchetă înfiinţate de Parlament precum şi prin controlul efectuat de membrii puterii legislative cu privire la realizarea politicilor europene.

Alături de puterea legiuitoare o altă instituţie etatică, cu caracter politic şi juridic, de excepţională importanţă este aceea a **Preşedintelui Republicii Franceze**.

Începând cu anul 1962, Preşedintele Republicii este **ales** în mod direct de către cetăţenii cu drept de vot. Mandatul Preşedintelui este de **7 ani**.

Dintre prerogativele proprii şefului statului francez amintim: numirea primului ministru; prerogativa de a adresa mesaje Parlamentului; numirea preşedintelui şi a membrilor Consiliului Constituţional; sesizarea Consiliului Constituţional; etc.

Preşedintele dispune şi de prerogative, partajate cu alte organe, care necesită acordul altor autorităţi publice. Sunt astfel de prerogative – conducerea relaţiilor internaţionale; exercitarea atribuţiilor de comandant suprem al armatei şi recurgerea la dispoziţiile art. 16 care îi permite luarea măsurilor necesare pentru asigurarea funcţionalităţii normale a autorităţilor statului.

Atribuţiile ce pot fi exercitate în temeiul art. 16 nu au caracter arbitrar sau discreţionar. Preşedintele Republicii nu poate dizolva Parlamentul şi nu poate iniţia procedura modificării Constituţiei, cât timp exercită puterile conferite cu caracter excepţional.

În relaţiile sale cu Guvernul, Preşedintele Republicii are dreptul de a prezida şedinţele Consiliului de Miniştri şi de a semna anumite decrete emise de Guvern.

În raport cu Parlamentul, Preşedintele Republicii poate interveni pentru ca Guvernul să retragă de pe ordinea de zi un anumit

proiect de act normativ. Acest fapt constituie o prerogativă a şefului statului de a interveni – prin mijlocirea legislativă.

De asemenea, şeful statului poate adresa mesaje sau poate solicita puterii legiuitoare efectuarea unei noi dezbateri asupra unui proiect de lege.

În raport cu puterea judecătorească Preşedintele Republicii Franceze este, de drept, preşedinte al Consiliului Superior al Magistraturii şi poate uza de dreptul de graţiere a persoanelor condamnate.

Guvernul Republicii Franceze – este, alături de Preşedinte, titular al puterii executive. În Republica Franceză executivul este bicefal, fiind compus din: Preşedinte şi Consiliul de Miniştri.

În cadrul Guvernului un rol central revine primului ministru şi relaţiei pe care acesta o cultivă cu şeful statului.

Deşi în Franţa există tendinţa de autonomizare a voinţei Guvernului în raport cu voinţa şefului statului, totuşi se constată că atât primul-ministru cât şi ceilalţi membri ai Guvernului sunt „la dispoziţia" Preşedintelui Republicii.

Distanţarea Consiliului de Miniştri în raport cu Preşedintele Republicii a fost constatată de analiştii politic francezi, ea constituind mai curând o stare de fapt decât o „realitate instituţionalizată" din punct de vedere juridic.

Miniştrii sunt conducători ai administraţiilor subordonate. Aceştia contrasemnează actele Preşedintelui Republicii sau ale

premierului, când se referă la probleme din aria de competenţă a ministrului pe care îl conduc.

Puterea judecătorească – constituie o autoritate independentă în raport cu celelalte două puteri constituie în stat: legislativul şi executivul.

Preşedintele Republicii este garantul independenţei puterii judecătoreşti.

Constituţia franceză se referă la Consiliul Superior al Magistraturii şi la atribuţiile îndeplinite de acest organ etatic, la Înalta Curte de Casaţie, la compunerea acesteia şi la competenţa de judecată.

Consiliul Constituţional – are în componenţă atribuţia de control a constituţionalităţii legilor. Membrii acestei Consiliu, în număr de **nou**, sunt desemnaţi astfel: **trei** de preşedintele Adunării Naţionale; **trei** de preşedintele Senatului şi **trei** de către şeful statului.

Membrii Consiliului au un statut identic cu cel al înalţilor demnitari ai statului francez şi sunt numiţi pe termen **de 3, 6 şi respectiv 9 ani**, având o independenţă efectivă în exercitarea funcţiilor.

Nu avem intenţia să analizăm detaliat atribuţiile Consiliului Constituţional. Totuşi, o precizare credem că se impune: deşi această instituţie a fost deseori criticată datorită puterilor considerabile pe care le posedă, peisajul politico-juridic francez ar fi de neconceput fără această instituţie extrem de importantă a statului. Oamenii de

stat şi, în general politicienii francezi, înclină spre conferirea unor noi atribuţii Consiliului Constituţional, motivat de faptul că jurisprudenţa sa este puternic ancorată în realitatea socială iar deciziile pronunţate sunt fondate pe analize juridice aprofundate.

* *
*

Este de prisos să discutăm dacă Republica Franceză este sau nu este un Stat de Drept. Aşa cum rezultă şi din analiza efectuată în lucrarea noastră, doctrinarii francezi au fost printre primii care au fundamentat concepţiile referitoare la Statul de Drept. De asemenea, statul francez a constituit după 1789-1791, un adevărat creuzet în care au fost conturate, practic vorbind, principalele drepturi şi libertăţi fundamentale ale omului. Tot Franţa a resimţit, pozitiv şi novator, concepţia lui Montesquieu referitoare la specializarea, separaţia şi echilibrul puterilor constituite în stat precum şi doctrinele avansate de marii gânditori ai Dreptului precum: Leon Duguit, A. Hauroin şi mulţi alţii, referitoare tocmai la stabilirea preeminenţei Dreptului în raport cu Statul.

§ 4. Austria

La data de 25.10.1955 a fost adoptată Legea constituţională federală a Republicii Austria. Această Constituţie este şi astăzi în

vigoare, motiv pentru care o vom utiliza la analiza mecanismelor politico-juridice şi a instituţiilor etatice.

Austria este o republică federală şi democratică, compusă din următoarele landuri (state federate): Burgensland, Karnten, Niederoisterreich, Oberosterreich, Salzburg, Steriermark, Tirol, Voralberg şi Wien.

Teritoriul tuturor statelor federate (a landurilor) formează teritoriul statului federal.

În Austria limba oficială a statului este germana.

De competenţa exclusivă a federaţiei sunt următoarele domenii: constituţionalitatea, relaţiile internaţionale, finanţele şi emisiunile monetare, legislaţia civilă, siguranţa şi ordinea publică, legislaţia muncii şi poliţia federală. În aceste domenii statul federal este competent atât din punct de vedere legislativ cât şi din punct de vedere a puterii executive.

Există situaţii în care aptitudinea de a legifera revine federaţiei dar aplicarea legilor este dată în competenţa puterii executive a statelor federală cum ar fi în următoarele ipoteze: energia electrică, existenţa persoanelor defavorizate, poliţia rutieră, statutul cadrelor didactice etc.

Dacă dispoziţiile constituţionale nu prevăd expres competenţa statului federal domeniile respective de reglementare şi de aplicare efectivă a actelor normative revin puterii legislative sau / şi puterii executive a statelor federate (a landurilor).

Puterea legislativă federală – se exercită de către Parlamentul federal, alcătuit din două Camere: **Consiliul Naţional** şi **Consiliul Federal**.

Consiliul Naţional – este ales prin vot secret, egal, direct şi liber exprimat de către cetăţeni. Cuprinde 183 de deputaţi aleşi pentru un mandat de **4 ani**. Această Cameră poate adopta o moţiune de cenzură fapt ce conduce la demiterea Guvernului.

Consiliul Federal – are un drept de veto suspensiv ce poate fi exercitat numai pentru apărarea intereselor statelor federate (a landurilor).

Puterea executivă federală – este bicefală în sensul că se exercită de **Preşedintele federal** împreună cu **Guvernul federal.**

Preşedintele federal – este ales de cetăţenii cu drept de vot. Preşedintele federal are atribuţii identice cu cele obţinute de şefii de state din republicile cu regimuri politice semi-prezidenţiale.

Guvernul federal – cuprinde: Cancelarul federal, vice-cancelarul federal.

Cancelarul federal este numit în funcţie de şeful statului.

Preşedintele federal numeşte pe miniştrii federali la propunerea Cancelarului federal.

Guvernul federal este răspunzător politic în faţa Consiliului Naţional. Răspunderea politică a executivului este solidară dar se poate individualiza la unul sau mai mulţi miniştri.

Dacă Consiliul Naţional retrage încrederea acordată Guvernului federal, Cancelarul federal este obligat să demisioneze.

Dacă retragerea încrederii se referă la unul sau mai mulţi miniştri, aceştia sunt destituiţi din funcţiile deţinute în executiv.

Puterea judecătorească – se întemeiază pe principiul constituţional al independenţei judecătorilor. Aceştia dispun de inamovibilitate.

La judecarea anumitor crime care au un grad sporit de pericol social generic (abstract), există obligativitatea constituirii juriului.

Şi infracţiunile cu caracter politic sunt judecate de Curţile cu juraţi.

Curtea Constituţională – este instituită prin art. 137 din Constituţia Republicii Austria. Este un organ cu dublu caracter, politic şi juridic, având competenţă în următoarele domenii: acţiuni introduse împotriva federaţiei sau a statelor federate dacă nu le rezervă tribunalelor de drept comun; soluţionează conflictele pozitive sau negative de competenţă între instanţele judecătoreşti şi organe ale puterii executive înzestrate cu atribute de jurisdicţie; soluţionează conflictele şi litigiile ivite între statele federate (landurile) sau cele dintre statul federal şi un stat federat.

Desigur, Curtea Constituţională poate dispune anularea unei legi pe motiv că este neconstituţională, dar numai în situaţia în care a fost investită legal cu o cerere expresă.

Puterea legislativă şi puterea executivă a statelor federate (a landurilor).

În statele federate puterea legislativă este încredinţată unor adunări numite **Landtage**. Legile fiecărui stat federat sunt adoptate de aceste adunări şi publicate în Jurnalul Oficial al Landului.

Puterea executivă se exercită, în fiecare stat federat, de un Guvern numit de Adunarea statului (landtag). Guvernul landului este prezidat de landeshaupt – mann (conducător) şi este alcătuit din miniştri de resort.

* *
*

În Republica Austria, stat federal şi democratic, toate organele aparţinând celor trei puteri constituite în stat respectă principiul legalităţii care guvernează principiul legalităţii care generează atât actele cu caracter administrativ cât şi actele cu caracter judiciar.

Statul austriac este, la momentul de faţă, **un Stat de Drept** atât sub aspect substanţial cât şi din punct de vedere formal, constituind un veritabil exemplu pentru ţările din Estul Europei aflate în tranziţie, şi cu deosebire pentru ţările din fosta U.R.S.S.

§ 5. Regatul Unit al Marii Britanii şi Islandei de Nord

Marea Britanie a fost creată, din punct de vedere constituţional, prin unirea Scoţiei cu Anglia sub denumirea de Regatul Unit al Marii Britanii, în anul 1707 şi ulterior prin alipirea Irlandei.

Regatul Unit nu are o constituţie scrisă dar dispune de o largă paletă de documente privitoare la garantarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului.

Autorităţile etatice:

Parlamentul Marii Britanii este compus din **Camera Comunelor** şi **Camera Lorzilor**.

Pentru **Camera Comunelor** alegerile se realizează prin vot direct şi secret, pe baza scrutinului uninominal, cu majoritate simplă. Membrii acestei camere se bucură de imunitate parlamentară în legătură cu activităţile desfăşurate în cadrul organismului legiuitor. Nu pot candida pentru a fi aleşi în Camera Comunelor: membrii forţelor armate, poliţiştii, alţi funcţionari publici şi judecătorii.

Camera Lorzilor – a slăbit treptat ca influenţă, prin actele adoptate în anii 1911, 1932 şi 1949.

Această cameră are competenţe legislative şi poate dezbate chestiuni importante pentru activitatea statului. Este alcătuită din persoane fizice care deţin titluri mobiliare ereditare. Succesorii pairilor ereditari nu vor mai avea dreptul să participe la lucrările Camerei Lorzilor, ei vor fi treptat înlocuiţi de reprezentanţii profesiilor, de industriaşi, de oameni de ştiinţă, etc. Practic, Partidul Conservator doreşte întărirea şi menţinerea competenţelor acestei camere a Partidului britanic, în timp ce Partidul Laburist adoptă teza reducerii progresive a competenţelor conferite Camerei superioare a Parlamentului.

Procedura legislativă britanică cuprinde mai multe etape:

- moţiunea, prin care se solicită aprobarea prezentării unui proiect sau a unei propuneri legislative;

- prezentarea propunerii sau proiectului şi lecturarea iniţială a documentului;

- lecturarea secundă a iniţiativei legislative, discutarea fondului, depunerea de amendamente;

- examinarea în comisiile parlamentare, articol cu articol, a textului propus;

- a treia lectură a proiectului de lege şi adoptarea efectivă a textului.

Proiectul de lege sau propunerea legislativă este trecută de la o cameră la cealaltă, unde urmează o procedură quasi-identică

Legea devine obligatorie când este sancţionată de monarh. Bugetul este votat de Camera inferioară fără participarea Camerei Lorzilor.

Marea Britanie comportă un sistem bipolar în privinţa partidelor politice.

Diacronic, în anul 1867 a fost constituită Uniunea Asociaţiilor naţionale conservatoare şi constituţionale, iar în anul 1877 a luat fiinţă Federaţia Naţională Liberală.

Cele două mari partide din Marea Britanie contemporană au consacrat instituţia **liderului politic** în sensul desemnării obligatorii şi automate în funcţia de prim-ministru a şefului partidului învingător în alegeri.

Liderul politic are aptitudinea de a desemna pe preşedintele partidului.

Fiind un sistem politic format din două mari partide politice, alegerile din Marea Britanie – şi ne referim la alegerile generale – au menirea fie de a confirma, fie de a schimba guvernul.

Monarhul britanic – are atribuţiile limitate caracteristice regimului parlamentar. Pe măsura afirmării Parlamentului au scăzut prerogativele Suveranilor.

Principala prerogativă a monarhului constă în numirea primului ministru. Acesta exercită o oarecare influenţă şi cu ocazia numirii miniştrilor.

Monarhul poate demite Guvernul prin desărcinarea primului ministru, poate dizolva Parlamentul, poate exercita dreptul de veto în cazul anumitor legi şi poate acorda graţierea unor persoane condamnate.

Deşi are puteri restrânse monarhul britanic reprezintă un simbol al naţiunii şi personifică, materializează imparţialitatea.

Primul-ministru britanic – a fost instituţionalizat prin „Reform Act" din anul 1832, prin care s-a consacrat obligaţia numirii în această funcţie a liderului partidului majoritar în Camera Comunelor.

Primul ministru are următoarele atribuţii: este liderul partidului din care provine, este răspunzător pentru desemnarea miniştrilor, demite miniştri, prezidează şedinţele Cabinetului, este

liderul Camerei Comunelor, comunică monarhului deciziile adoptate de Guvern etc.

Cabinetul britanic – decide cu privire la marile direcţii politice atât pe plan intern cât şi internaţional, coordonează politicile diferitelor departamente, realizează planuri pentru atingerea unor obiective etc.

Puterea judecătorească – se realizează printr-o multitudine de instituţii care au atribuţii jurisdicţionale.

Sistemul judiciar britanic a fost reorganizat prin **Judicature Act** din 1873-1875, el cuprinzând: **Curtea Supremă Judiciară, Curtea de Apel**, cu o divizie (secţie) civilă şi una criminală (penală), **Înalta Curte** şi **Curţile Coroanei**.

În materie civilă sunt componente: Curţile de ţinut, Înaltele Curţi, Curţile de Apel şi Camera lorzilor, iar în materie penală (criminală) au competenţă: Curţile de Apel, Curţile Coroanei, Înalta Curte.

După cum este bine ştiut în Regatul Unit dreptul are ca sursă principală „**Common Law**”-ul şi respectiv „**Case Law**”-ul (precedentul judiciar).

Common Law, la origine a constituit un amalgam de procedee, speţe şi hotărâri pronunţate de diferitele instanţe.

Instanţele judecătoreşti britanice au o contribuţie însemnată la respectarea drepturilor subiective ale cetăţenilor.

Deşi lipsit de o constituţie scrisă, sistemul politic britanic estre apreciat ca fiind **particular** în raport cu alte tipuri de regimuri

politice (inclusiv parlamentar). Principiul separaţiei puterilor în stat este aplicat, cu diferite nuanţe, şi în Regatul Unit. Consecinţa este reprezentată de echilibrul realizat între puterile etatice. Libertatea economică şi politică a fundamentat practic drepturile şi libertăţile conferite britanicilor.

Marea Britanie este prima democraţie europeană, sub aspect istoric şi constituie, la momentul de faţă, un model de funcţionare a instituţiilor publice şi de garantarea şi ocrotire a drepturilor cetăţeneşti.

§ 6. Republica Federativă a Germaniei

Constituţia Republicii Federative a Germaniei a fost adoptată la data de 23.05.1949.

Constituţia R.F.G. consacră spaţii largi protejării drepturilor fundamentale ale omului. Sunt inserate principalele drepturi în cuprinsul legii fundamentale.

Drepturile şi libertăţile fundamentale sunt menţionate în cap. I.

În cap. II este reglementată relaţia dintre statul federal şi statele federate.

Art. 23 din Constituţie nominaliza landurile (statele federate) pe teritoriul cărora urma să se aplice imediat: Baden, Saxonia de Jos, Bavaria, Bremen, Marele Berlin, Slasswig – Hollstein, Wurtemberg – Baden şi Wurtenberg – Hohenzolern.

Legea fundamentală prevede principiul supremaţiei dreptului internaţional. Astfel, Federaţia poate transfera drepturi de

suveranitate unor instituţii internaţionale. Se prevede că normele generale ale dreptului internaţional fac parte integrantă din dreptul federaţiei.

Statele federate (landurile) exercită autoritatea etatică, în mod plenar, cu excepţia dispoziţiilor contrare legii fundamentale.

Dreptul federal are întotdeauna prioritate în raport cu dreptul statului federat (a landului).

Autorităţile etatice:

Bundestagul – reprezintă puterea legislativă a Federaţiei germane. Este camera inferioară a Parlamentului, aleasă prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat.

Îşi desfăşoară activitatea în şedinţe şi poate constitui comisii de anchetă pentru cercetarea unor probleme deosebite.

Bundesrat-ul – este a doua cameră a legislativului alcătuită din membrii guvernelor statelor federate. În acest mod, landurile participă la legiferarea dreptului federal şi la administrarea statului federal.

Preşedintele Republicii – este ales de către Adunarea Federală pentru un mandat de 5 ani. Şeful statului federal poate fi reales o singură dată.

Preşedintele federaţiei reprezintă statul federal pe plan internaţional. Are, desigur, şi alte atribuţii: numeşte şi revocă din funcţie pe judecători, pe funcţionarii federali, pe ofiţeri şi subofiţeri, graţiază persoanele fizice condamnate, etc.

Guvernul federal – este compus din Cancelarul federal şi miniştrii federali.

Cancelarul federal – stabileşte principiile fundamentale ale politicii. Conduce întreaga activitate guvernamentală.

Miniştrii federali – ca de altfel şi cancelarul federal, nu trebuie să exercite, pe perioada mandatului, nici o altă funcţie sau profesie. Miniştrii federali de resort conduc activitatea departamentelor ai căror titulari sunt.

Legea fundamentală germană prevede o procedură de înlăturare a Cancelarului federal, în anumite situaţii. În concret, dacă camera inferioară a Parlamentului – Bundestagul – îşi exprimă neîncrederea în Cancelar, votând un succesor al său, cu o majoritate absolută, şeful statului va trebuie să revoce pe Cancelarul federal în exerciţiu şi să numească, în această funcţie, persoana fizică aleasă.

Puterea judecătorească – este exercitată de judecători din cadrul Tribunalului Constituţional Federal, a Tribunalelor federale sau din cadrul Tribunalelor landurilor (a statelor federate).

Sunt interzise tribunalele excepţionale sau extraordinare. Tribunalele speciale pot fi înfiinţate numai în temeiul legii.

Cu privire la sistemul politico-juridic existent în fost R.D.G. precizăm următoarele: acest stat a avut două Constituţii: prima la 07.10.1949 şi a doua adoptată la 06.04.1968, modificată la 07.10.1974.

Organul legislativ al Republicii Democratice Germane era unicameral, având un mandat de 4 ani. Funcţia de şef al statului era

încredinţată Consiliului de Stat, organ colegial, ales de Camera Poporului (Parlament).

Consiliul de Miniştri al R.D.G. era ales de Camera Populară, în raport de care răspundea politic. Consiliul de Miniştri prezenta Camerei Populare informări anuale asupra activităţii desfăşurate.

Organul legislativ se pronunţa asupra acestor informări prin vot.

* *
*

După reunificarea celor două state germane pe data de **03.10.1990**, Constituţia Republicii Federative a Germaniei a fost extinsă şi pe teritoriul Republicii Democrate Germania. Practic, la **26.07.1990** Parlamentele din R.F.G. şi R.D.G. au hotărât ca viitorul parlament german să fie ales prin vot unic.

La data de **31.08.1994**, au fost retrase ultimele trupe ruse din Germania, iar la **08.09.1994**, s-a procedat la retragerea finală a trupelor anglo-franco-americane din Berlin.

După absorbirea R.D.G. de către R.F.G. nu a fost adoptată o nouă Constituţie, Legea fundamentală germană din 23.05.1949 continuând să fie aplicată pe întreg teritoriul statului federal.

Republica Federativă a Germaniei reprezintă un Stat de Drept, poate cel mai dezvoltat din Europa, sub aspectul respectării

drepturilor omului şi a cantonării puterilor publice exclusiv în sfera principiului legalităţii.

Filosofia politică ce a stat la temelia Legii fundamentale din 23.05.1949 nu numai că îşi dovedeşte valabilitatea dar constituie, şi la momentul actual, elementul de clădire a tuturor structurilor şi instituţiilor europene contemporane. Pierzând două războaie mondiale, Germania a înţeles că singura modalitate de afirmare o reprezintă dezvoltarea economică activă dublată de stabilitatea principiilor politice pe care sunt aşezate instituţiile statului.

Indiscutabil astăzi „**motorul**" Uniunii Europene, al întregii Europe Occidentale, îl constituie Republica Federativă a Germaniei.

§ 7. Imperiul Nipon (Japonia)

Constituţia Japoniei a fost adoptată în condiţiile înfrângerii militare a acestei ţări în cel de-al doilea război mondial.

Regimul politic japonez este un regim imperial dar trebuie precizat că împăratul a renunţat la invocarea originii sale divine.

Constituţia a fost adoptată la data de 03.11.1946 şi a instituit mecanisme politice, cu caracter democratic, în vederea guvernării ţării.

Instituţiile etatice:

Împăratul – reprezintă un simbol al naţiunii şi al unităţii naţionale. Acesta nu are nici o atribuţie în materie de guvernare dar poate îndeplini anumite acte în materie de stat, prevăzute expres de Constituţie.

Aceste aspecte în materie de stat care sunt la dispoziţia împăratului sunt:

- promulgarea revizuirii Constituţiei, a legilor, decretelor şi tratatelor internaţionale;

- convocarea Dietei;

- dizolvarea Camerei reprezentanţilor;

- proclamarea alegerii generale a membrilor Dietei;

- atestarea numirii şi revocării miniştrilor şi acordarea deplinelor puteri ambasadorilor;

- decretarea amnistiei generale sau speciale;

- acordarea de distincţii;

- atestarea ratificării tratatelor internaţionale şi a altor documente diplomatice;

- primirea ambasadorilor;

- exercitarea unor acte de ceremonial.

În momentul de faţă instituţia împăratului este subordonată cerinţelor Statului de Drept deoarece drepturile şi puterile suveranului nu reprezintă altceva decât acte decorative şi simbolice.

Constituţia niponă prevede că tronul este ereditar iar succesiunea la tron se realizează în conformitate cu Codul familiei imperiale, adoptat de Dietă-

Cap. III al Constituţiei japoneze consacră drepturile şi obligaţiile cetăţenilor. Sunt astfel consacrate drepturi tradiţionale specifice regimurilor politice democratice.

Sunt menţionate prevederi din convenţiile internaţionale, cum ar fi: interzicerea torturii, a pedepselor aplicate cu cruzime, interzicerea sclaviei.

Continuând expunerea succintă a instituţiilor etatice, reţinem că **Dieta** constituie unicul organ legislativ al statului şi, totodată, organul suprem al puterii de stat.

Dieta este compusă din două camere: Camera reprezentanţilor şi Camera consilierilor.

Camera reprezentanţilor are un mandat de patru ani în timp ce Camera consilierilor este aleasă pentru un mandat de şase ani.

Dacă Camera reprezentanţilor este dizolvată îşi încetează automat activitatea şi Camera consilierilor.

În activitatea de legiferare se pare că legiuitorul constituant a dat prioritate Camerei reprezentanţilor, în calitatea sa de cameră inferioară a Parlamentului. Astfel, dacă un proiect de lege adoptat de Camera reprezentanţilor este respins de Camera consilierilor va putea fi totuşi sancţionat ca lege dacă va fi adoptat din nou de Camera reprezentanţilor cu o majoritate de cel puţin 2/3 din numărul membrilor prezenţi.

Şi în privinţa proiectului de buget Camera reprezentanţilor are proeminenţă în raport cu camera superioară a Dietei.

Cabinetul ministerial – este titularul puterii executive. Cabinetul este alcătuit din: preşedintele Cabinetului (prim-ministru) şi miniştri de resort. Cabinetul ministerial este responsabil – în solidar – în faţa Dietei.

Primul – ministru este desemnat de Dietă dintre membrii săi. Acesta îi numeşte şi îi revocă pe miniştri.

Cabinetul ministerial asigură rezolvarea problemelor curente cu caracter administrativ dar aer şi o serie de competenţe speciale dintre care amintim:

- asigură executarea efectivă a legilor;
- conduce efectiv treburile publice;
- încheie tratate diplomatice dar acestea trebuie să fie, de regulă, în prealabil aprobate de Dietă;
- emite decrete în vederea executării legilor;
- hotărăşte amnistia generală sau specială şi dispune asupra diminuării pedepselor şi asupra reabilitării.

În sistemul politic nipon şeful partidului majoritar este desemnat de Dietă în funcţia de prim – ministru.

Puterea judecătorească – se exercită de Curtea Supremă şi de instanţele judecătoreşti ierarhic inferioare. Judecătorii sunt independenţi fiind supuşi Constituţiei, legilor şi propriilor conştiinţe.

Curtea Supremă realizează controlul constituţionalităţii legilor, decretelor, regulamentelor şi tuturor actelor cu caracter individual.

În soluţiile pronunţate de instanţele, judecătoreşti se urmăreşte în mod activ obţinerea armoniei şi perfecţiunii. Niponii nu au adoptat un sistem judiciar tranşant, în care verdictele pot fi transpuse în două culori: **alb** respectiv **negru**. Ei încercă pe toate căile şi prin toate mijloacele **RECONCILIEREA** părţilor litigante.

Din acest motiv sistemul judiciar nipon este atât de diferit de sistemele judiciare europene.

Europenii caută adevărul judiciar – cel rezultat din probele administrate – în timp ce la japonezi Dreptul tinde spre realizarea echităţii, având un puternic accent moral – etic.

* *
*

Din scurta analiză realizată reţinem că Japonia, cum este şi firesc, prezintă anumite particularităţi dar, de principiu, poate fi considerată un stat în care drepturile fundamentale ale omului şi principiile legalităţii şi a ierarhiei normelor juridice sunt pe deplin respectate.

În consecinţă, Japonia cu toate că are un regim politic imperial este un Stat de Drept.

Caracterizarea Japoniei ca fiind un Stat de Drept este strâns legată de prerogativele împăratului.

Împăratul este considerat imuabil şi sacru, însărcinat să asigure continuitatea statului şi permanenţa Japoniei eterne; dar el nu este (sau nu mai este) decât o palidă reflectare a splendorii trecute a dinastiilor divine. Deţinând altă dată toate drepturile de suveranitate, el nu îşi mai datorează astăzi funcţiile sale decât voinţei poporului, în

care rezidă puterea suverană. Practic, puterile politice ale împăratului sunt inexistente[*)].

§ 8. Republica Federativă Rusă

Constituţia Republicii Federative Ruse a fost adoptată la data de 13.12.1993 de către poporul multinaţional al Federaţiei.

Constituţia consacră respectul pentru memoria înaintaşilor, credinţa în bine, dreptate şi adevăr. Ea îşi propune să asigure prosperitatea Rusiei.

În **Titlul I, capitolul I din legea fundamentală** se precizează că „Federaţia Rusă este un stat democratic federativ de drept, cu formă republicană de conducere".

Titularul suveranităţii este poporul multinaţional al Rusiei care, fie nemijlocit, fie prin organele puterii de stat o exercită.

Cap. II al Constituţiei este consacrat drepturilor şi libertăţilor omului şi cetăţeanului. Sunt enumerate drepturile fundamentale garantate precum şi libertăţile ocrotite şi recunoscute. Enumerarea drepturilor este amplă prevăzându-se că ocrotirea acestora constituie obiect de preocupare al tuturor instituţiilor şi organelor etatice. Sunt astfel prevăzute: egalitatea în faţa legii, dreptul la viaţă, dreptul la libertate şi inviolabilitatea vieţii private, dreptul la secretul corespondenţei, invincibilitatea domiciliului, dreptul de definire a

[*)] Encyclopedia Universalis, pag. 945

apartenenţei naţionale, dreptul de utilizare a limbii materne, dreptul la proprietate, inclusiv la proprietatea privată, dreptul la muncă, ocrotirea maternităţii, copilăriei şi a familiei, dreptul la locuinţă, dreptul la învăţătură, garantarea proprietăţii intelectuale, libertatea de a se adresa justiţiei pentru realizarea drepturilor subiective, etc.

Limitarea drepturilor sau a libertăţilor se poate realiza exclusiv printr-o lege federală şi numai pentru apărarea statului, a moralităţii, a sănătăţii publice pentru o perioadă determinată în timp.

Art. 65 din Constituţie se referă la structura federală a statului, sunt enumeraţi subiecţii Republicii Federative Ruse: **republici, ţinuturi, regiuni, districte**. Fiecare subiect sau categorie de subiecte are un **statut** precizat de Constituţia statului federal cât şi de Constituţia statului federat.

Legea fundamentală nominalizează competenţele statului federal în raport cu statele federale. Aceste competenţe se referă la: adoptarea Constituţiei federale şi a legilor federaţiei; cetăţenie; sistemul organelor legislative, executive şi judecătoreşti; proprietatea statului federal, băncile federale, bugetul federal, activităţile de cercetare a spaţiului cosmic, relaţiile internaţionale ale ţării, apărarea naţională, siguranţa publică, organizarea justiţiei, legiferarea în materie penală, de procedură penală şi în materia Dreptului execuţional Penal; amnistie şi graţiere, etc.

Cu excepţia competenţelor statului federal, subiecţi federaţiei dispun de întreaga putere de stat.

Autorităţile etatice din Republica Federativă Rusă sunt următoarele:

Preşedintele Republicii Federative Ruse – este şeful statului fiind ales pentru o perioadă de patru ani prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat. Acesta reprezintă statul federal în relaţiile internaţionale.

Şeful statului federal dispune de anumite prerogative, prevăzute de art. 83-93 din Constituţie; numeşte primul-ministru federal; numeşte şi revocă miniştrii federali; prezintă candidaturi, către Consiliul Federaţiei, pentru numirea judecătorilor tribunalului Constituţional al Federaţiei, ai Tribunalului Suprem; propune candidaturi, către Consiliul Federaţiei, pentru numirea Procurorului General al Federaţiei şi pentru numirea judecătorilor de la Tribunalul Suprem de Arbitraj, conduce Consiliul Securităţii Federaţiei Ruse; numeşte şi revocă pe Comandantul Suprem al forţelor armate ale Federaţiei Ruse.

Preşedintele realizează conducerea activităţii de politică externă în sensul că poartă negocieri şi semnează tratatele internaţionale la care Federaţia este parte.

Poate declara starea de război în anumite zone ale ţării informând Parlamentul.

Adunarea Federală – reprezintă organul legislativ al statului şi este formată din două camere: Duma de Stat (camera inferioară) şi Consiliul Federaţiei (camera superioară).

Duma de Stat – are în componenţă 450 de deputaţi, aleşi pentru un mandat de patru ani.

Consiliul Federaţiei – este format din câte doi reprezentanţi ai subiecţilor Federaţiei Ruse (unul din partea organelor reprezentative şi unul din partea autorităţilor executive).

Constituţia prevede modul de desfăşurare a activităţilor camerelor Parlamentului. Există o serie de atribuţii care sunt exercitate exclusiv numai de una dintre camerele Adunării Federale. Astfel: Consiliul Federaţiei este competent să confirme schimbarea graniţelor dintre subiecţii Federaţiei în timp ce Duma de Stat este competentă să acorde votul de încredere Guvernului federal.

Guvernul Federaţiei Ruse – înfăptuieşte puterea executivă a statului federal. Este alcătuit din: preşedintele Guvernului Federaţiei, locţiitorii acestuia şi miniştri federali de resort.

Preşedintele Guvernului Federaţiei – trasează principalele direcţii ale activităţii Guvernului federal.

Guvernul Federaţiei Ruse – asigură înfăptuirea politicilor financiar – monetare, ia măsuri pentru asigurarea legalităţii, a securităţii statului şi pentru realizarea politicii externe.

În realizarea atribuţiilor sale Guvernul federal emite hotărâri şi dispoziţii. Aceste acte normative trebuie să fie în concordanţă cu Constituţia federală şi cu legile federale.

Puterea judecătorească – se exercită de către instanţele judecătoreşti.

Judecătorii dispun de independenţă şi se supun exclusiv Constituţiei şi legilor federale. Pentru a fi numit judecător o persoană fizică trebuie să îndeplinească următoarele condiţii speciale: vârsta limită de 25 de ani, studii juridice superioare şi stagiu în profesie **de minimum 5 ani**.

Instanţele judecătoreşti sunt formate din Tribunalul Suprem care exercită supravegherea tuturor celorlalte instanţe cu jurisdicţie generală. Tribunalul Suprem este organul judecătoresc ultim în materie penală, civilă, administrativă etc.

Tribunalul Suprem de Arbitraj este organul judecătoresc suprem cu referire la litigiile economice.

Curtea Constituţională a Federaţiei şi-a început efectiv activitatea în octombrie 1991.

Curtea Constituţională este competentă să se pronunţe cu privire la constituţionalitatea legilor federale şi a actelor normative inferioare legii. Soluţionarea neînţelegerilor apărute între autorităţile federale referitoare la competenţă sau între autorităţile federale şi organele subiecţilor federaţiei (a statelor federale). Curtea emite interpretări ale Constituţiei Federaţiei şi soluţionează sesizările persoanelor fizice şi juridice referitoare la încălcarea drepturilor şi libertăţilor constituţionale.

* *
*

1996

Din analiza efectuată rezultă că în Republica Federativă Rusă există o efectivă separaţie a funcţiilor etatice – legislativă, executivă şi judecătorească – în aşa fel încât să se împiedice concentrarea puterii de stat în mâinile unei singure persoane sau la nivelul unei singure autorităţi.

Din punctul nostru de vedere R.F. Rusă are un regim politic prezidenţial. Totuşi, noi am optat să analizăm instituţiile politico-juridice ale acestui stat pentru a observa modul de adaptare a fostelor state socialiste la principiile Statului de Drept.

Cu toate că Constituţia R.F. Ruse prevede că „Federaţia Rusă este un stat … de drept…" suntem înclinaţi să considerăm că acest stat corespunde din punct de vedere formal criteriilor de determinare a Statului de Drept şi că mai are câteva etape de parcurs până când va corespunde şi din punct de vedere substanţial criteriilor menţionate generic.

Evident, opţiunea Republicii Federative Ruse este de a instaura un **Stat de Drept** democratic şi federativ, lucru deplin posibil în condiţiile asigurării transparenţei activităţilor organelor de stat şi a supunerii tuturor cetăţenilor, inclusiv a agenţilor statului, faţă de lege.

1998

ÎNCHEIERE

Prezenta lucrare intitulată „Statul – instituţie social – politică şi juridică fundamentală” constituie o încercare de „conturare a elementelor definitorii” ale acestei instituţii care prezintă o măreţie aparte.

Pe parcursul capitolelor am analizat: definiţia, caracterele juridice ale statului, structura de stat, formele de guvernământ, regimurile politice şi elementele constitutive ale statului. Am încercat să argumentăm necesitatea preeminenţei Dreptului asupra autorităţilor statului, analizând diverse teorii formulate de-a lungul timpului.

Ne-am aplecat asupra instituţiei **„Statului de Drept”** cu încrederea că cel puţin parţial am reuşit să desluşim un răspuns legat de eterna întrebare – retorică, desigur – „**Este Dreptul un ideal sau un simplu instrument ?**”

Am încercat să descriem unele elemente structurale ce aparţin politicii elaborate de către state, din dorinţa de a privi instituţia – fenomen a Statului, nu numai din punct de vedere juridic dar şi din punct de vedere politologic.

Am exprimat propria părere în legătură cu transformările radicale ale instituţiei „**suveranităţii”** în condiţiile accentuării procesului de globalizare.

1999

În sfârşit, succint am analizat instituţiile politico-juridice din mai multe state ale lumii cu scopul de a surprinde modurile în care principiul Statului de Drept este efectiv aplicat.

Tentativa noastră se referă la cea mai faimoasă instituţie politică şi juridică deopotrivă, creată de geniul uman. Desigur, în legătură cu instituţia Statului s-au scris biblioteci întregi. Noi însă am încercat să punctăm câteva repere pornind de la o întrebare care pare atât de simplă dar care, în realitate, este atât de complexă: „**Ce este statul ?**”.

Răspunsul nostru este efemer doar întrebarea rămâne şi ea va fi pusă atât timp cât va exista **OMENIREA !!!**

- SFÂRŞIT -

2000

2. Dezvoltarea constituțională a României

2001

2002

CUVÂNT INTRODUCTIV

În cadrul sistemului ştiinţelor sociale, un loc important este deţinut de *ştiinţele juridice* datorită faptului că acestea studiază fenomenele politico-juridice ale societăţii.

Dreptul Constituţional constituie o ramură fundamentală a Dreptului alcătuită dintr-un ansamblu de norme juridice, cuprinse prioritar în Constituţie, prin care se reglementează raporturile sociale din domeniul instituirii şi exercitării puterii de stat, asigurându-se înfăptuirea puterii suverane a poporului.

Ştiinţa Dreptului Constituţional are ca obiect de studiu organizarea societăţii în stat, raporturile din domeniul instituirii şi exercitării puterii politice.

Ştiinţa Dreptului Constituţional este studiată de *disciplina ştiinţifică academică* denumită *„Drept Constituţional şi instituţii politice”*.

În paginile care urmează am analizat „*momentele*” apreciate ca fiind de importanţă deosebită, din punctul nostru de vedere, cu privire la organizarea politică şi juridică a teritoriilor care alcătuiesc, în contemporaneitate, statul naţional unitar român.

Pentru realizarea demersului nostru am utilizat şi doctrina aparţinând altor ramuri ale ştiinţelor juridice, cum ar fi Ştiinţa Dreptului Administrativ şi elemente de administraţie publică.

2003

O importanţă capitală în fundamentarea întregii lucrări a avut-o recurgerea la tezaurul de cunoştinţe înmagazinat de două ştiinţe juridice istorice: Dreptul Roman şi Istoria Dreptului Românesc.

Pentru realizarea coeziunii dintre capitolele lucrării şi subdiviziunile acestora (secţiuni; paragrafe) am urmărit, în mod activ, evoluţia Istoriei politice a Statului Român şi totodată raporturile entităţilor etatice de pe teritoriul actual al ţării noastre cu puterile vecine europene, într-un cadru mai larg consacrat de Istoria universală.

De un real folos ne-au fost şi analizele efectuate de autori celebri în domeniul ştiinţelor politice cu incidenţă asupra: teoriei generale a statului, a filosofiei politice şi a istoriei ideilor politice.

Prezenta lucrare este oferită cititorilor care rămân singurii ei „*judecători*". Cartea se adresează cu prioritate studenţilor de la Facultatea de Drept dar, în egală măsură, tuturor juriştilor pentru care materia analizată constituie o preocupare constantă sau un prilej de „delectare intelectuală".

Desigur, analiza realizată de noi este perfectibilă şi, în scopul elaborării unei viitoare ediţii, aşteptăm cu interes criticile, observaţiile şi sugestiile cititorilor. Lucrarea constituie o excelentă ocazie de a-mi manifesta profunda recunoştinţă faţă de marile personalităţi ştiinţifice şi intelectuale care au contribuit la formarea subsemnatului: prof. dr. Genoveva Vrabie (Drept Constituţional şi Instituţii Politice), prof. dr. Maria V. Dvoracek (Istoria dreptului

românesc) precum şi celorlalţi profesori ai Universităţii „Mihail Kogălniceanu" din Iaşi – Facultatea de Drept.

Las cartea la îndemâna publicului larg având sentimentul datoriei împlinite.

2005

2006

PARTEA I

ORGANIZAREA POLITICO-JURIDICĂ ÎN EPOCA ANTICĂ ŞI MEDIEVALĂ

2007

2008

CAPITOLUL I

ORGANIZAREA POLITICĂ, SOCIALĂ ŞI JURIDICĂ A DACIEI ÎN PERIOADA ÎNGLOBĂRII ÎN IMPERIUL ROMAN

2009

2010

Secţiunea I: Viaţa economico-socială a Daciei romane

Dacă în nordul Dunării se cristaliza statul dac, în sudul fluviului se extindea şi se consolida stăpânirea romană. La sfârşitul sec. al II-lea î.e.n. dominaţia romană se instaurase până la zona Dunării de Jos, fiind întărite şi legăturile comerciale cu dacii din nordul fluviului. Realizarea politicii Imperiului se concretiza prin intermediul a două mijloace fundamentale: **războiul** şi **comerţul**.

La începutul sec. I î.e.n. moneda romană – **denarul** – avea putere circulatorie predominantă în statul daco-get, înlocuind practic celelalte monede străine şi ducând la încetarea baterii monedei autohtone. Acest fapt, atestat documentar, se datorează unui comerţ intens pe care dacii îl făceau cu Roma, facilitat şi de pătrunderea negustorilor romani pe teritoriul daco-get.

Astfel, au fost descoperite 222 de tezaure monetare corespunzătoare acelor vremuri pe teritoriul actual al României.

În acest context apreciem că o etapă premergătoare expansiunii romane în Dacia a fost reprezentată de acapararea pieţei economice.

Concomitent, Imperiul Roman utiliza în raporturile cu societatea geto-dacă şi mijloacele militare care asigurau procurarea de bunuri materiale şi de sclavi. Astfel, cu titlu de exemplu, în anul V e.n. Aelius Catus a capturat 50.000 de daci. În anul 65 e.n. Tiberius Silvanus a capturat 100.000 de daci care au fost strămutaţi la sud de Dunăre, pe teritoriul Imperiului Roman.

Pe măsură ce convulsiile şi crizele din societatea romană, la început sporadice, se accentuau, conducerea politică a Imperiului a conştientizat că bogăţiile aurifere ale Daciei sunt în măsură să redreseze situaţia financiară delicată.

Cucerirea Daciei de către romani

În urma incursiunilor dacilor la sud de Dunăre, ca de altfel şi ale romanilor în nordul fluviului, cele două armate se înfruntă la Tapae (anul 88 e.n.).

În urma bătăliei se încheie o pace prin care regele dac Decebal se recunoaşte rege clientelar al Imperiului Roman primind în schimb de la Imperiu ajutor tehnic şi subsidii.

Imperatorul roman Marcus Ulpius Traianus a purtat două războaie pe teritoriul Daciei.

Primul război daco-roman s-a desfăşurat în perioada 25 mai 101 e.n. până în toamna anului 102 e.n. şi a avut drept consecinţă anularea stipulaţiilor păcii încheiate de imperatorul Diocleţian.

Prizonierii, dezertorii şi tehnicienii sunt restituiţi autorităţilor romane de către regele dac. O parte din statul dac – respectiv zona subcarpatică – a fost anexată de Imperiu şi repartizată celor două provincii romane sud-dunărene: Moesia Superior şi Moesia Inferior iar o garnizoană militară romană a fost mutată pe teritoriul Daciei.

Ca urmare a celei de-a doua conflagraţii daco-romane (primăvara anului 105 e.n. – vara anului 106 e.n.) regele dac, Decebal, s-a sinucis şi a fost creată provincia imperială Dacia,

condusă de un guvernator delegat de imperator (legatus Augusti pro praetore).

Dacia înglobată în cadrul Imperiului cuprindea: aproape întreaga Transilvanie, Banatul şi vestul Olteniei.

Provincia era apărată iniţial, în răsărit, de limesul Alutanus (Izlaz, jud. Teleorman – Boiţa, jud. Sibiu); ulterior prin prelungirea sa cu limesul Transalutanus (Dunăre-Roşiori de Vede-Piteşti – Câmpulung Muscel – Carpaţi).

Sub autoritatea guvernatorului provinciei Moesia Inferior au fost plasate: estul Olteniei, Muntenia şi sudul Moldovei.

Imperatorul Marcus Ulpius Traianus îşi ia titlul de „DACICUS" şi inaugurează la Roma, în amintirea crâncenelor războaie daco-romane, o columnă în data de 13 mai 113 e.n., monument ce apare tuturor românilor ca un original şi veridic act de naştere al poporului nostru.

Noua provincie după pacificare a fost înglobată în Imperiul Roman sub denumirea – Dacia Augusta provincia. Capitala provinciei primeşte titlul (rangul) de coloniae (superior rangului de municipium), precum şi denumirea de Ulpia Traiana Augusta Dacica, neoficial fiind numită şi Sarmizegetusa romana.

În anii 123 / 124 e.n., provincia imperială Dacia a fost împărţită în: Dacia Superior, cu capitala la Apulum (Alba Iulia), Dacia Inferior şi Dacia Porolissensis, atestată în anul 133 e.n., fiind desprinsă din Dacia Superior, cu capitala la Porolissum (Moigrad, judeţul Sălaj).

În jurul anilor 167 e.n. – 169 e.n. sunt atestate istoriografic următoarele provincii: Dacia Apulensis, Dacia Malvensis şi Dacia Porolissensis, având în frunte un guvernator (legatus Augusti pro praetore trium Daciarum).

Cucerirea romană şi în mod implicit ocuparea Daciei au produs adânci prefaceri în organizarea social-politică şi în cadrul instituţiilor juridice din Dacia.

Prezenţa populaţiei autohtone în provincia romană Dacia a fost atestată de mărturii ale istoricilor antici. Astfel, sunt menţionate răscoalele dacilor organizate şi coordonate cu atacurile dacilor liberi; campaniile militare organizate de imperatorii romani în scopul de a înfrânge aceste răscoale; faptul că unii împăraţi (imperatori) au preluat după Traian titlu de „dacicus" ca o recunoaştere a victoriilor militare obţinute.

(De asemenea, sunt atestate dovezi epigrafice în care sunt consemnate nume dace, ceea ce demonstrează, fără putinţă de tăgadă, existenţa şi continuitatea dacilor după ocupaţia romană.

Economia Daciei Romane, a fost intim legată de stadiul de dezvoltare economică al întregului Imperiu Roman.

Statul roman a influenţat în mod activ dezvoltarea economică a provinciei nou create.

Sub aspectul **raporturilor de proprietate** trebuie menţionat că întregul teritoriu al provinciei a fost declarat **ager publicus**, ceea ce a determinat punerea sa la dispoziţia statului roman, care îl împărţea cetăţenilor săi.

În Dacia se dezvoltă şi o formă de proprietate privată având ca titulari pe cetăţenii romani.

Astfel, **coloniştii** aduşi în Dacia şi **veteranii** dobândeau în proprietate loturi de pământ, stabilindu-se pe teritoriul provinciei.

Sclavagismul care se dezvoltă în Dacia Romană este de tip clasic specific civilizaţiei greco-latine.

În vederea stimulării sclavilor, proprietarii acestora obişnuiau să le acorde o libertate limitată de iniţiativă, fie înzestrând pe sclavi cu un peculiu, fie prin cointeresarea acestora sub forma atribuirii unei cantităţi determinate din producte / fructe.

Specific secolului I e.n. pe întreg teritoriul Imperiului Roman, inclusiv în provincia Dacia, este apariţia şi dezvoltarea instituţiei **colonatului**.

Iniţial colonatul se prezenta sub forme multiple.

Pe teritoriul Italiei acesta îmbracă forma contractului în temeiul căruia proprietarul unui teren agricol îl arendează unui localnic care îl lucrează personal sau unui orăşean care îl lucrează cu sclavi. De principiu, arendaşul se obligă la plata unei rente în bani şi la prestaţii în favoarea proprietarului.

Deoarece schimbarea frecventă a arendaşilor nu era tocmai favorabilă proprietarilor funciari, mijlocul de a-i lega de pământ consta în plata rentei băneşti. Astfel, obligaţiile (datoriile) provenite ca urmare a neplăţii rentei obligau pe arendaşi să cultive terenul agricol până la plata lor. De regulă, nici proprietarii nu insistau în raport cu arendaşii în vederea achitării datoriilor la scadenţă.

În **Africa**, domeniile imperiale, administrate de un procurator al imperatorului, erau lotizate în moşii şi arendate unor concesionari, care, la rândul lor, le cultivau cu coloni. Colonii din această regiune a Imperiului se obligau prin regulament, către concesionari la o rentă în produse, o rentă în bani pentru vite, fiind datori să presteze muncă un număr determinat de zile pe an în favoarea concesionarilor.

În **Asia** şi **Egipt** terenurile aparţinând statului roman sunt arendate la mici gospodari. Arendaşii nu puteau părăsi terenul dat în arendă. Practic, arenda avea un caracter obligatoriu.

Este de presupus că instituţia colonatului a exercitat o influenţă asupra sclaviei.

Practic, se acordau sclavilor loturi agrare, cu titlu de peculiu, cu obligaţia de a-l lucra în condiţii similare colonatului. Aceştia se deosebeau de coloni prin faptul că nu erau oameni liberi. Totodată aceşti sclavi nu sunt socotiţi ca parte din inventarul moşiei şi nu erau lăsaţi moştenire.

Fără îndoială, cucerirea Daciei urmată de declararea teritoriului ca făcând parte din ager publicus precum şi instituirea marilor latifundii a făcut posibilă utilizarea raporturilor de colonat.

Structura socială existentă în Dacia romană.

Categoria **stăpânilor de sclavi** era alcătuită din elementul dominant roman, incluzând funcţionarii imperiali, ofiţerii armatei romane staţionate în Dacia, latifundiarii precum şi negustorii şi coloniştii înstăriţi.

Ţărănimea colonară cuprindea pe ţăranii daci aflaţi în raporturi de colonat cu stăpânitorii romani. Ţăranii îşi păstrau **obştile** ca o formă de organizare a muncii care a existat şi anterior ocupaţiei romane.

O categorie intermediară o reprezentau **păturile sărace dar libere** din punct de vedere juridic, care cuprindea: agricultori cu activitate redusă; păstori, mici negustori, meşteşugari.

Consecinţa structurii sociale existente dar şi a tentativei de eliberare a dacilor de sub ocupaţia romană o reprezintă **răscoalele** ca mod de manifestare social-politică cu caracter extrem şi violent. Astfel, sunt de menţionat răscoalele din anii 119 – 120 e.n. ocazie cu care **C. Iulius Bassus**, guvernator al Daciei, este ucis. Această răscoală a fost înăbuşită la intervenţia personală a imperatorului Hadrian, care la un moment dat a intenţionat să abandoneze provincia; de asemenea este de menţionat şi răscoala din anii 157 e.n. – 158 e.n. iniţiată tot de populaţia autohtonă.

În anul 167 e.n. a avut loc o mare răscoală a dacilor, desfăşurată concomitent cu războiul marcomanic, care a fost înăbuşită în anul 174 e.n. de către Marcus Aurelius.

Alte răscoale în Dacia au avut loc în timpul domniilor următorilor imperatori: Commodus, Caracalla, Maximinus şi Gallienus, în perioada celei de-a doua jumătăţi a sec. al III-lea e.n.

În toate aceste tulburări enumerate succint un rol determinant l-a avut şi sprijinul acordat populaţiei din provincie de către dacii liberi.

Ideea „**pacificării**” Daciei „**felix**” urmată de instituirea unei guvernări liniştite, binecuvântată de populaţia daco-getă nu rezistă fiind dezminţită de lupta – chiar şi armată, violentă – dusă de poporul dac în scopul eliberării.

Secţiunea II. Organizarea politică şi juridică a Daciei romane

După cum am precizat anterior provincia imperială Dacia cuprindea în hotarele sale Transilvania, Banatul, Oltenia, vestul Munteniei şi o parte din Moldova.

Provincia a fost condusă în timpul imperatorului Marcus Ulpius Traianus de un guvernator denumit **legatus Augusti propaetore**. Aşa fiind, porţiunea din statul dac cucerit şi anexat Imperiului Roman a format iniţial o singură provincie.

După moartea violentă a guvernatorului roman **C. Iulius Quadratos Bassus** imperatorul Hadrian a numit un guvernator cu puteri depline şi extraordinare în persoana lui **Q. Marcius Turbo**. Sub guvernarea acestuia Dacia a fost împărţită în două provincii (anul 120 e.n.) pentru a se preveni o eventuală răscoală.

Astfel au fost create două entităţi: Transilvania şi nordul Banatului au format **Dacia Superior** iar Oltenia, sud-estul Transilvaniei şi zona de sud-est a Banatului au fost incluse în provincia **Dacia Inferior**.

Izvoarele arheologice şi inscripţiile descoperite atestă faptul că după răscoala din 119 e.n. – 120 e.n. o parte din pătura bogată a populaţiei autohtone s-a înţeles cu autorităţile romane.

Răscoala produsă în anii 157 e.n. – 158 e.n. determină pe imperatorul Antoninus Pius ca în anul 158 e.n. să reorganizeze Dacia în trei provincii, astfel:

* **Dacia Malvensis**, care includea Oltenia şi vestul Munteniei; cu capitala la Malva;

* **Dacia Apulensis**, care cuprindea partea de sud a Transilvaniei şi o parte din Banat; cu capitala la Apulum;

* **Dacia Porolissensis** în care au fost incluse teritorii din nordul Transilvaniei de astăzi; cu reşedinţa la Porolissum.

Organele de conducere ale provinciei Dacia romană.

Guvernatorul provinciei

Dacia fiind aşezată geografic la extremitatea Imperiului Roman a constituit o provincie **imperială**, subordonată direct imperatorului, acesta exercitându-şi atribuţiile prin delegaţi. În Dacia, delegatul imperatorului avea titlul de **legatus Augusti propraetore provinciae Daciae**. El concentra puterea supremă de stat în domeniile: militar, administrativ şi judiciar.

După împărţirea Daciei în provincii la conducerea **Daciei Superioare** a fost numit un **legatus Augusti pro praetore** (ales dintre senatorii cu rang pretorian – foşti pretori). Acest guvernator avea atribuţii civile şi administrative. Era totodată comandant al

legiunii a XIII-a Gemina şi a tuturor trupelor auxiliare care staţionau în Dacia.

În **Dacia Inferioară** guvernatorul purta titlul de **procurator presidial**. Acesta comanda trupele auxiliare din provincia sa dar era dependent de guvernatorul cu rang pretorian existent în Dacia Superioară. Procuratorul Daciei Inferioare nu deţinea comanda nici unei legiuni romane.

În consecinţă, această dependenţă de rang dintre guvernatorii celor două provincii a condus la păstrarea unei unităţi administrative şi mai ales de comandament militar, unitate necesară atât pentru apărarea provinciilor şi implicit a Imperiului de atacurile din exterior cât şi pentru a asigura o reprimare dură a unor posibile răscoale din partea populaţiei autohtone.

Odată cu împărţirea în trei provincii s-a perpetuat unitatea de comandament militar prin conferirea unor atribuţii supreme guvernatorului din Dacia Apulensis. Acesta deţinea **titlul de consularis et dux trium Daciarum**.

Titulatura „dux" reprezintă etalarea atribuţiilor excepţionale conferite pe plan militar care, de regulă, erau recunoscute exclusiv şefilor militari supremi pe timp de război.

Guvernatorul Daciei era investit cu **imperium** deoarece guverna în numele imperatorului. Drept consecinţă, guvernatorul putea adopta orice fel de măsuri cu caracter administrativ, militar sau jurisdicţional.

Pentru o bună guvernare a provinciei, guvernatorul Daciei dădea un **edict provincial** care prevedea normele juridice în temeiul cărora erau reglementate raporturile dintre cetăţenii romani, dintre cetăţenii romani şi peregrini precum şi raporturile dintre peregrini.

Guvernatorul avea aptitudinea de a judeca în materie penală şi de a dispune executarea sentinţelor, inclusiv a celor care prevedeau pedeapsa cu moartea (**Jus gladii**).

Cetăţenii romani din Dacia nu se aflau sub autoritatea guvernatorului cât priveşte infracţiunile pedepsite cu moartea. Aşa fiind, cetăţenii romani aveau dreptul de a solicita să fie judecaţi la Roma (**provocatio ad populum**).

După Constituţia imperatorului Caracalla din anul 212 e.n., când dreptul la cetăţenia romană a fost recunoscut tuturor locuitorilor Imperiului Roman (cu excepţia peregrinilor dediticii), senatorii oraşelor (decurionii) aveau dreptul de a fi judecaţi la Roma.

Consiliul consultativ

Funcţiona pe lângă guvernatorul Daciei, fiind consultat în chestiunile deosebite intervenite în conducerea provinciei.

Consiliul provinciei

Concilium provinciae (denumit mai târziu Concilium trium Daciarum) era prezidat de către preotul provinciei Dacia (flamen provinciae, sacerdos provinciae sau coronatus trium Daciarum).

Consiliul provinciei includea delegaţii unităţilor administrative din Dacia (**civitates**).

Atribuţia fundamentală a acestui consiliu consta în organizarea şi supravegherea permanentă a cultului imperial. **Cultul imperial**, fiind o practică de ordin religios, acea scopul de a determina locuitorii provinciei să adopte o poziţie de ataşament în raport cu persoana imperatorului roman, acesta din urmă reprezentând un simbol al unităţii Imperiului Roman.

Civitates (unităţile teritorial – administrative) prin trimiterea delegaţiilor îşi asumau şi obligaţia unor contribuţii financiare necesare pentru întreţinerea cultului imperial.

Pentru cetăţenii care s-au evidenţiat în administrarea provinciei, consiliul propunea să se ridice statui.

* *
*

Din cele trei organe centrale de conducere a provinciei Dacia doar guvernatorul provinciei concentra puterea de stat, Consiliul Consultativ şi respectiv Consiliul Provinciei aveau atribuţii restrânse, majoritatea de ordin consultativ (facultative).

În provincia Dacia existau şi **organe de conducere la nivel local**.

Cum am mai amintit, teritoriul dac încorporat Imperiului a fost împărţit în unităţi administrativ-teritoriale denumite **CIVITATES**. Aceste unităţi includ atât **teritorii urbane** cât şi **teritorii rurale**,

după cum centrul administrativ al regiunii se află într-un **oraş** sau într-un **sat**.

I). Unităţi administrativ - teritoriale urbane.

Colonii şi municipii – teritorii urbane

Coloniile şi municipiile erau oraşe care constituiau reşedinţele teritoriilor urbane.

Coloniile – erau oraşe cu populaţie formată din **cetăţeni romani** sau din **latini**, care beneficiau de quasi - totalitatea drepturilor conferite cetăţenilor romani, cu excepţia dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole.

În provincia Dacia primele colonii au fost: Ulpia Traiana (Sarmizegetusa); Apulum (Alba – Iulia); Napoca (Cluj); Potaissa (Turda) şi Dierna. Cu timpul şi alte oraşe au dobândit statutul de colonie: Drobeta (Turnu – Severin); Romula etc. Teritoriile atribuite coloniilor dobândeau condiţia „jure italico" fiind scutite de plata impozitelor către stat.

Municipiile – constituiau centre urbane în care majoritatea populaţiei era formată din autohtoni, existând în minoritate şi cetăţeni romani şi respectiv latini. Municipiile dobândeau anumite drepturi stabilite prin legi speciale.

Conducătorii aşezărilor urbane (colonii şi municipii) erau aleşi din rândurile aristocraţiei locale.

Se constituia un **senat al oraşului – *ordo decurionum*** – asemănător senatului roman. Membrii senatului local erau stabiliţi, prin recensământ special, din 5 în 5 ani, fiind înscrişi pe o listă

denumită ***album decurionum***. Aceştia trebuiau să aibă minim 25 de ani şi să deţină magistraturi importante. Senatorii oraşului răspundeau cu propria lor avere pentru strângerea impozitului datorat statului de contribuabili. Calitatea de decurion (membru al senatului oraşului) s-a transmis, la un moment dat, pe cale ereditară din dispoziţia autorităţilor romane.

Decurionii aveau ca atribuţii principale: investirea şi revocarea din funcţii; controlul finanţelor oraşului; organizarea instanţelor pentru judecarea amenzilor; stabilirea prestaţiilor în natură din partea contribuabililor; fixarea zilelor de celebrare a sărbătorilor şi pentru desfăşurarea spectacolelor. Aceştia posedau anumite privilegii concretizate în: dreptul de a purta ornamente în vederea distingerii rangului lor şi dreptul ca, în ipoteza condamnării, decurionilor să nu li se aplice pedepse infamante ori să fie supuşi torturii.

Nu puteau dobândi calitatea de decurion foştii sclavi (liberţii) şi condamnaţii (infames).

Un alt organ municipal de conducere l-a constituit ***ordo angustalium*** din care puteau face parte şi liberţii (spre deosebire de ordo decurionum)

Acest organ asigura cheltuielile impuse pentru întreţinerea cultului imperial şi pentru organizarea jocurilor publice.

Magistraţii municipali – erau aleşi dintre decurioni şi aveau rolul de conducători ai întregii vieţi publice a oraşelor colonii sau municipii, după caz.

Magistraţii oraşelor nu aveau imperium.

În colonii, adunările decurionilor erau conduse de către **duumviri**.

Conducerea supremă a coloniilor era încredinţată celor doi magistraţi denumiţi duumviri. Atribuţiile acestora erau limitate şi se circumscriau la controlul gestiunii financiare şi la administrarea generală a oraşului. Din punct de vedere jurisdicţional judecau procese civile (pretenţii având cuantum relativ redus) şi luau măsuri privind detenţia în procesele penale.

Existau şi alte categorii de magistraţi în teritoriile urbane, respectiv **edilii** şi **chestorii**.

Edilii (duumviri aediles) – câte doi supravegheau lucrările edilitare şi asigurau buna funcţionare a pieţelor.

De asemenea, edilii aveau dreptul de a soluţiona litigii civile (până la valoare de 1000 de sesterţi).

Chestorii (quaestores) – aveau în atribuţii controlul fondurilor băneşti a coloniei sau a municipiului.

Curatorii – nu constituiau o categorie de magistraţi propriu-zişi. Erau desemnaţi de imperator pentru a verifica gestiunea finanţelor oraşului.

II). Unităţi administrativ – teritoriale rurale

În această categorie includem aşezările rurale cu regiunea adiacentă.

Satele mari erau denumite **vici** iar satele mici (cătunele) erau denumite **pagi**. Terenul dependent de aceste aşezări era denumit **territorium**.

Unele sate s-au dezvoltat devenind comune urbane precum: Porolissum, Rotaissa, Ampium sau Tibiscum. Altele au rămas în continuare centre rurale ajungând să deţină o importanţă economică pregnantă (ex: Cumidava, Sucidava, Micia, ş.a.).

Conducerea centrelor rurale era asigurată de **consiliul comunal**, denumit **ordinul curialilor (curiales)**. Acesta asigura administrarea intereselor localităţii prin intermediul persoanei care îl prezida, persoană denumită **magister vici** sau **princeps loci**.

Secţiunea III: Dreptul în provincia romană Dacia

După cucerirea romană Dreptul în provincia Dacia s-a manifestat atât sub forma dreptului scris cât şi sub forma cutumei (obiceiului juridic).

Evident că după cucerire romanii au introdus în provincie normele dreptului roman (Jus Civile).

Locuitorilor Daciei le erau acordate în raport de statutul personal, anumite drepturi, cele mai importante fiind: **drepturile politice şi drepturile civile**.

* **Drepturile politice** – erau acordate exclusiv cetăţenilor romani.

Acestea se concretizează în: dreptul de a alege (**jus sufragii**); dreptul de a fi ales în funcţii de conducere politică (magistratură) –

jus honorum; dreptul de a face parte din cadrele armatei romane (**Jus militiae**), ş.a.

Sistemul drepturilor politice avea menirea de a prezerva toate funcţiile politice în favoarea **cetăţenilor romani**.

Doar unele drepturi politice erau acordate şi locuitorilor liberi din Imperiu aduşi în Dacia în calitate de colonişti. Aceşti locuitori se numeau **latini.**

Majoritatea populaţiei daco-gete din cadrul frontierelor provinciei romane Dacia era lipsită de drepturile politice. Dacii, nefiind cetăţeni romani, nu puteau fi decurioni, augustali sau curali. Or, numai dintre aceste categorii erau aleşi magistraţii.

Concluzia este limpede: populaţia autohtonă constituie o categorie socială aparte numită **plebe.**

Din punct de vedere juridic locuitorii autohtoni ai satelor dace posedau statutul de **peregrini**, fiind oameni liberi, lipsiţi de calitatea de cetăţeni (până în anul 212 e.n.) dar supuşi ai Imperiului Roman.

*** Drepturile civile** – erau recunoscute cetăţenilor romani formând, în principiu, conţinutul dreptului roman (drept privat). Astfel, cetăţenii romani aveau o serie de drepturi subiective: dreptul de a încheia în mod valabil o căsătorie conform legilor romane (**Jus connubii**); dreptul de a încheia acte juridice conform Dreptului Civil (jus quiritium) – **jus commercii**; dreptul de a testa în forma romană (**testamenti factio**).

Remarcăm faptul că cetăţenii romani au dobândit şi **jus italicum.** Solul provinciei, printr-o ficţiune, a fost considerat ca fiind

italic şi ca atare susceptibil de a face obiectul unui drept de proprietate quiritară.

Aceste drepturi civile acordate cetăţenilor romani erau recunoscute şi latinilor, cu excepţia lui jus connubii.

Populaţia dacă neavând cetăţenia romană, era exclusă de la exerciţiul drepturilor civile. În relaţiile dintre daci sau dintre daci şi cetăţenii romani era aplicabil dreptul peregrin, respectiv normele dreptului ginţilor (jus gentium).

Populaţia autohtonă utiliza, în mod cert, şi obiceiul juridic care era recunoscut ca fiind valabil de autorităţile romane.

Instituţiile juridice peregrine de sorginte dacică

Dreptul roman recunoştea unele instituţii peregrine şi, în consecinţă, făcea trimitere la obiceiuri peregrine (secundum leges moreque peregrinorum).

Dădeau naştere la efecte juridice aceste instituţii peregrine? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ suportând o oarecare nuanţă. Aceasta în sensul că efectele juridice produse erau „**inferioare**” celor izvorâte din dreptul civil roman.

Sclavia, spre exemplu, era recunoscută peregrinilor fiind reglementată şi de jus gentium. Dacă un peregrin, proprietar de sclavi, elibera un sclav, avea asupra acestuia drepturi mai reduse sau mai „inferioare” decât cele recunoscute de dreptul roman (jus civile).

Peregrinilor li se recunoştea dreptul de proprietate imobiliară dobândit exclusiv prin **tradiţiune.** Acest drept putea fi apărat prin

intermediul acţiunii posesorii (ficticii). Dacă peregrinul a dobândit cu just titlu un teren în provincia Dacia şi dacă l-a stăpânit o perioadă necesară pentru uzucapiunea de lungă durată (10 sau 20 de ani), acesta putea să intenteze acţiuni de apărare a posesiunii împotriva oricărei tulburări sau putea să revendice acel bun imobiliar (în baza acţiunii ficticii).

Se putea transmite dreptul de proprietate către descendenţi dar nu putea utiliza formele recunoscute de dreptul civil roman deoarece peregrinul nu avea jus commercii. Deci nu se putea realiza un testamenti factio.

Peregrinii daci aveau la îndemână posibilitatea de a testa în temeiul obiceiurilor locale iar unul dintre aceste obiceiuri era utilizarea testamentului oral. Mai târziu, în plină epocă medievală, dacii romanizaţi – românii – au identificat legatul oral cu „testarea cu limbă de moarte".

Aşa fiind, în Dacia romană obiceiul regional sau obiceiul provincial (mos regionis / mos provinciae) constituia un veritabil izvor de drept între peregrini dar chiar şi în anumite situaţii pentru cetăţenii romani.

Secţiunea IV. Domeniile imperiale. Organizarea financiară a provinciei Dacia

Domeniile imperiale cuprindeau minele din care se extrăgeau metale (aur, argint, fier), păşunile şi latifundiile din zona Banatului

şi, probabil, din Câmpia Dunării. Ele erau administrate de împuterniciţi ai imperatorului, denumiţi **procuratores** sau de arendaşi, denumiţi **conductores**.

O parte din teritoriul Daciei a fost donat veteranilor sau a fost atribuit legiunilor staţionate în provincie.

Terenurile nefertile, izolate sau periferice au continuat să fie stăpânite de autohtoni în schimbul redevenţelor. Majoritatea teritoriului provinciei a fost arendat cetăţenilor romani sau vândut coloniştilor.

Ca urmare a acestor operaţiuni s-au obţinut venituri substanţiale de către Imperiu.

O altă sursă de venit era reprezentată de **impozitul funciar** numit **cens.** De la plata acestui impozit erau scutite loturile deţinute de cetăţenii romani, loturi care beneficiau de „**jus italicum**”.

Censul reprezenta un impozit egal cu 1% din valoarea fondului funciar.

Capitaţia – reprezenta un impozit care trebuia plătit de orice persoană care împlinea vârsta de 25 de ani.

Existau pe lângă aceste două forme de impozitare directă şi impozitele indirecte: **vicessima hereditatis** în cuantum de **5%** din valoarea succesiunii; **vicessima libertatis** în cuantum de **5%** achitat de un proprietar în momentul eliberării unui sclav.

Vânzările de mărfuri erau impozitate cu **1%** din preţul obţinut.

Statul roman a constituit monopoluri pe anumite domenii de activitate. Cel mai important, desigur, îl constituia monopolul

instituit pe exploatarea aurului. Această activitate era încredinţată unor procuratori speciali (**procuratores Augusti aurarium Daciarum**) aceştia fiind mandatari ai imperatorului roman.

Existau şi alte monopoluri, cum ar fi cele ale exploatării sării, a păşunilor, a minelor pentru extragerea fierului. Acestea erau arendate unor persoane particulare denumite „conductores": conductores salinarum; conductores ferariorum, ş.a.).

O importantă sursă de venit o reprezentau **vămile**. Acestea, de regulă, se arendau.

Interesant de remarcat este faptul că provincia **Dacia**, din punct de vedere al administraţiei vamale, forma o singură unitate alături de provincia **Iliria**.

Secţiunea V. Starea militară a provinciei Dacia romană

Legatul imperial era comandantul trupelor din fiecare unitate teritorial – administrativă a Daciei.

Organizarea militară a trupelor era, în mod evident, cea existentă în armata romană (legati, tribuni, militum).

În toată perioada anexării Daciei la Imperiul Roman în provincie a staţionat legiunea a XIII-a Gemina, având sediul la Apulum.

Până la finalizarea celor două războaie de cucerire în Dacia a fost cantonată legiunea I Adiutrix.

Legiunea a IV-a Flavia a rămas în Dacia de la cucerire şi până la prima împărţire, în anul 119 e.n. când a fost retrasă în Moesia.

Pe lângă legiuni în provincia Dacia existau corpuri de armată auxiliare denumite **cohortes** – pedestraşi sau **alae –** călăreţi. De asemenea, existau şi corpuri neregulate, cu caracter militar, formate din barbari, având fie organizare proprie – **numeri** – fie organizare romană – **vexillationes**.

Toate unităţile militare dobândeau terenuri extinse din interiorul provinciei. Veteranii obţineau loturi de pământ în deplină proprietate.

Fiind o provincie de margine şi sfâşiată de desele răscoale ale populaţiei autohtone, Dacia a necesitat prezenţa permanentă a unui număr însemnat de soldaţi şi ofiţeri ai armatei romane.

Nu credem că este hazardată afirmaţia potrivit căreia de la cucerire / anexare şi până la abandonare / părăsire, în Dacia a staţionat, an de an, aproximativ **10%** din **totalitatea trupelor Imperiului Roman**.

Secţiunea VI. Abandonarea Daciei de către romani

În anul 271 e.n. autorităţile romane, armata, administraţia, negustorii şi proprietarii de pământuri şi de sclavi împreună cu alţi cetăţeni romani şi cu alte categorii sociale legate din punct de vedere economic de Imperiu au părăsit provincia Dacia, retrăgându-se în sudul Dunării.

Imperatorul Gallienus (253-258 e.n.) a rezistat atacurilor combinate ale dacilor liberi şi a altor popoare (marcomani, quzi, goţi, gepizi, roxolani, bastarni, heruli, iazigi şi sarmaţi) menţinând Dacia în orbita Imperiului. Dovada o reprezintă ultimul document epigrafic din Ulpia Traiana Sarmizegetusa din anul 255 – 258 e.n. precum şi ultima emisiune monetară din Dacia din anul 256 e.n.

Deşi a respins atacurile „barbarilor" recucerind provincia, Gallienus nu a reuşit să stabilizeze frontiera nordică a Daciei.

Imperatorul Aurelian a încercat să acopere „ruşinoasa" retragere înfiinţând în sudul Dunării două provincii purtând numele de „Dacia", respectiv: **Dacia Ripensis**, cu capitala la **Ratiaria** şi **Dacia Mediterranea**, cu capitala la **Serdici**, actuala **Sofie**.

Practic, Dacia a fost sacrificată din raţiuni politice superioare privitoare la siguranţa statului roman. Dar la fel de adevărat este faptul că provinciile Imperiului erau categorisite în raport de veniturile imediate aduse Romei.

Deşi Imperiul era promotorul universalismului, al **„imperiului universal"**, Dacia a fost părăsită lăsând în mâinile „popoarelor barbare" o populaţie romanizată. Este prima abandonare oficială a unei provincii romane ceea ce nu a reprezentat şi o rupere totală a dacilor romanizaţi în raport cu lumea romană. Intenţia Imperiului a fost aceea de a-i considera pe cei părăsiţi oficial la nordul Dunării ca fiind proprii cetăţeni, nevoiţi a se apăra singuri.

Desigur, de retragerea aureliană au beneficiat, în primul rând, dacii liberi, care au luat, în mod nestingherit, contact cu dacii din

fosta provincie romană. Acest fapt a determinat o **omogenizare lingvistică şi culturală** pe întreg teritoriul daco-get.

Lipsit de instrumentul său de aplicare – **statul roman** – reprezentat **de administraţie** şi **de armată – Dreptul Roman** nu a mai fost utilizat pe teritoriul fostei provincii decât în mod sporadic iar folosirea normelor juridice a continuat doar în primele două – trei decenii după părăsirea Daciei. Din punct de vedere economic Dacia se ruralizează în mod accentuat, vechile oraşe fiind în mare parte abandonate. Sub aspect social populaţia băştinaşă reia vechile tipare de convieţuire în obşti teritoriale sau săteşti care existau şi anterior anexării la Imperiu. Aceste forme de agregare şi de organizare socială, adevărate „**ROMANII POPULARE**", cum le denumea marele istoric român Nicolae Iorga au conservat, timp de un mileniu, „fiinţa" materială şi spirituală a daco-romanilor şi mai apoi a protoromânilor, pentru ca aceasta să renască viguroasă, în sec. al XIII-lea şi al XIV-lea prin superba manifestare a întemeierii Ţărilor Române. Şi iată, toţi domnitorii moldoveni şi munteni de la întemeierea Ţărilor şi până în 1453 au privit către „**împărăţia a toată lumea**" cu încrederea că în **Constantinopol** se regăseşte o **nouă Romă, o Romă orientală şi ortodoxă prin excelenţă.** Iar după căderea ultimului bastion al bătrânului Imperiu Roman, tot Ţărilor Române din estul şi din sudul Carpaţilor le-a revenit misiunea de a continua opera imperatorilor romani, şi a bazileilor romano-bizantini, păstrând vie şi nepieritoare amintirea „**împărăţiei universale**".

CAPITOLUL II

CONTINUITATEA DACO – ROMANĂ

2036

Teoria roesleriană are ca punct important faptul că în anul 271 e.n. imperatorul Aurelian a retras din Dacia traiană, în urma înfrângerii suferite în faţa goţilor **armata, administraţia şi ÎNTREAGA POPULAŢIE.**

În general acestei teze i se aduc următoarele argumente:

I. Informaţiile păstrate din antichitate (cea mai importantă aparţinând lui Flavius Vospicus);
II. Existenţa provinciei Moesia în care imperatorul Aurelian a format o nouă provincie, denumită Dacia;
III. Asemănările existente între limba română şi limba albaneză;
IV. Existenţa enclavelor româneşti în sudul Dunării;
V. Lipsa informaţiilor literare despre prezenţa daco-romanilor în nordul Dunării.

Faţă de această teză istoricii români şi străini au contrapus teza continuităţii daco-romane după anul 275 e.n., aducându-se argumente care probează, în mod ştiinţific, prezenţa populaţiei daco-romane în nordul Dunării.

În analiza noastră – succintă de altfel – vom avea drept repere argumentele teoretice roesleriene prezentate cu litere romane.

I. Jordanes împreună cu alţi istorici antici au susţinut că imperatorul Aurelian ar fi retras din Dacia armata, administraţia şi o serie de cetăţeni care erau legaţi organic de administraţia romană. Trebuie să punem mai multă bază pe informaţiile istoricului Jordanes

deoarece era originar din Moesia şi era un fin cunoscător al realităţilor de la Dunăre.

II. O mişcare de asemenea factură cu o mutare a unei populaţii atât de numeroasă ar fi trebuit să lase urme adânci în conştiinţa contemporanilor, dar cu excepţia a două informaţii nu s-a păstrat nimic în legătură cu eventuala mutare în sudul Dunării. Nu apare nici o inscripţie şi nici un monument funerar care să dea indicii despre o mutare a populaţiei. Dacă am admite că, totuşi, imperatorul Aurelian ar fi mutat populaţia în sudul Dunării, în noua provincie Dacia Aureliană, dimensiunile acestei provincii erau mult reduse pentru a putea primi un număr atât de mare de locuitori.

Săpăturile efectuate de istoricii şi arheologii sârbi nu demonstrează o prezenţă atât de numeroasă în sudul Dunării şi nu există vreo reformă agrară elaborată în acea perioadă care să fi dat de lucru unei populaţii numeroase de agricultori. Daco-romanii au fost căutaţi în oraşele sud-dunărene, dar în această perioadă istoricul Procopius din Cezareea, în lucrarea sa „De edificis" menţionează o decădere a oraşelor asociată cu o scădere masivă a populaţiei.

În plus, se poate adăuga faptul consemnat şi de un istoric român: ce memorie ar fi avut strămoşii noştri ca după opt sau nouă secole să se reîntoarcă la vechile lor locuri de viaţă?

III. Cele mai puternice argumente în momentul de faţă sunt argumentele arheologice. Pe teritoriul Dobrogei sau al Daciei traiane există, până acum, 1500 de aşezări, cetăţi şi cimitire daco-romane şi

româneşti care acoperă perioada cuprinsă între sec. al IV-lea şi sec. al XI-lea, după cum urmează:

- în sec. IV-V ↔ 300 de astfel de aşezări;

- în sec. VI-VII ↔ 160;

- în sec. VIII-IX ↔ 435;

- în sec. X-XI ↔ 623.[1)]

Cele mai importante dintre acestea sunt în Transilvania unde s-au descoperit un număr de 630 de aşezări şi de cimitire. În Dobrogea ele sunt mult mai numeroase dar trebuit să remarcăm că acest spaţiu geografic a rămas între graniţele Imperiului până în sec. al VII-lea.

Cele mai numeroase aşezări s-au descoperit în lumea satelor, descoperirile fiind explicabile prin mutarea centrului de greutate economică din oraşe la sate şi prin faptul că oraşele, în mod firesc, reprezentau obiectivele principale ale atacurilor populaţiilor migratoare.

Totuşi în fosta provincie Dacia, în oraşele acesteia, sunt dovezi ale vieţii sociale pentru sec. al IV-lea – al V-lea aşa cum s-a descoperit la Apullum, Napoca, Potaissa şi Sarmizegetusa.

IV. Cu privire la documentele epigrafice în perioada sec. al IV-lea – al XIII-lea numărul lor nu este prea mare în comparaţie cu perioada stăpânirii romane. Acest fenomen este însă valabil pentru toate provinciile care au făcut parte din Imperiul Roman. Explicaţia rezidă din faptul că, centrul de greutate, fiind în lumea satelor practica inscripţiilor a fost treptat abandonată.

[1)] Numerele rezultă din săpăturile şi raportările efectuate până în anii 1990-1993

Există o serie de inscripţii cu caracter latin, cele mai multe fiind în Dobrogea, Oltenia şi Banat, acestea acoperind perioada dintre sec. al IV-lea şi sec. al VI-lea. Merită menţionate inscripţiile descoperite la Sucidava, Slăveni, Romula (jud. Olt), la Drobeta (în Mehedinţi) şi la Potaissa. În aceste inscripţii se întâlnesc nume utilizate şi astăzi în onomastică, cum sunt: Pricopie, Petre, Iosif, Gheorghe.

V. În ceea ce priveşte religia creştină aceasta conferă numeroase argumente cu privire la continuitatea daco-romană. Creştinismul a pătruns în Dacia odată cu coloniştii romani dar şi cu misionarii veniţi din sudul Dunării care predicau şi scriau în limba latină. Unii dintre ei au avut o soartă tragică; spre exemplu Sava Goticul care, în anul 372 e.n. a fost înecat în apa Buzăului deoarece a fost prins de goţi făcând propagandă noii religii. Cel mai mare misionar care a lăsat şi cele mai bogate informaţii despre populaţia autohtonă a fost Niceeta din Ramesiana. El a trăit la sfârşitul sec. al IV-lea – începutul sec. al V-lea predicând aproape o jumătate de veac creştinismul în nordul Dunării. Acest misionar aminteşte în lucrările sale despre romanii „*care trăiesc în nordul Dunării şi care sunt urmaşii lui Traian*". Tot datorită acestui fenomen s-a păstrat din limba latină cele mai importante cuvinte din patrimoniul religios: biserică, Dumnezeu, cruce, creştin, înger, botez, rugăciune, Crăciun, Paşte. Venirea slavilor urmată de creştinarea acestui popor i-a determinat să preia această terminologie latină păstrând-o până

astăzi. Terminologia creştină de origine slavă s-a format mai târziu şi este în legătură cu organizarea bisericească.

Cele mai vechi urme paleocreştine sunt de la sfârşitul sec. al III-lea şi începutul sec. al IV-lea; ele s-au descoperit la Turda.

Alături de donariul de bronz de la Biertani mai există unul la Porolissum în care apare următoarea inscripţie: „*Ego Paulus votum posui*". Cele două descoperiri atestă, în mod concludent, existenţa unei populaţii vorbitoare de limbă latină. Pe teritoriul României s-au descoperit cimitire creştine dovedind existenţa unei populaţii creştine, înainte de venirea maghiarilor în Transilvania (**Ciumbrud, Blandiana, Deta** şi **Sălacea**).

VI. Pe teritoriul ţării noastre există 161 de localităţi unde s-au descoperit tezaure monetare care acoperă perioada cuprinsă între sec. al III-lea şi sec. al V-lea.

Aceste tezaure sunt formate din monede mărunte de bronz care erau utilizate de populaţia băştinaşă. Populaţiile migratoare foloseau monedele de aur şi de argint, mai preţioase, sau nu cunoşteau monedele ca mijloc de tranzacţionare.

Aceste monede descoperite cuprind emisiuni anterioare anului 275 e.n. dar şi emisiuni bătute după acest an, ceea ce, în mod indubitabil, atestă legăturile continue existente la acea vreme între nordul şi sudul Dunării precum şi faptul că acest fluviu nu a constituit o graniţă ermetică.

VII. Din punct de vedere lingvistic originea cuvântului „**păcură**" din limba română care are drept corespondent cuvântul

„**picula**” din limba latină – de unde de altfel derivă – este edificatoare. Aceasta întrucât este singurul cuvânt pe care nu îl mai întâlnim în celelalte limbi neolatine (romanice). Acest termen nu se putea forma în sudul Dunării deoarece în acest spaţiu geografic nu există rezerve de petrol. Savantul şi domnitorul moldovean Dimitrie Cantemir a sesizat acest aspect, relatând despre originea acestui cuvânt în monumentala sa lucrare „Descriptio Moldaviae”.

VIII. Informaţiile literare – atât de citate de adepţii teoriei imigraţioniste – există, e drept puţine la număr, dar concludente în sensul continuităţii daco-romane.

Astfel, Priscus pomeneşte utilizarea la curtea lui **Atilla** a limbii latine de către unele căpetenii venite să aducă tributul hunilor.

Există o ştire din perioada **imperatorului Justinianus (527 – 565 e.n.)** care menţionează despre existenţa unui slav în câmpia munteană care vorbea limba latină. Nu se pune problema slavilor în perioada imperatorului Justinianus şi mai mult ca sigur este vorba de un reprezentant al populaţiei autohtone.

Izvoarele atestă existenţa unor martiri „**goţi**” care au avut de suferit de pe urma creştinismului dar aceştia poartă **nume latine**!!!

Cea mai importantă informaţie literară apare în lucrarea – **tratat** – a lui **Maurikios – „Strategicon”** în care se aminteşte despre existenţa unor romani trăind alături de slavi şi care erau utilizaţi drept călăuze de către aceştia din urmă.

Punctarea câtorva repere în favoarea tezei continuităţii daco-romane în spaţiul carpato-danubioano-pontic poate fi considerată ca lipsită de importanţă în raport cu titlul **ales** acestei lucrări.

După modesta noastră opinie nimic nu e mai fals decât acest punct de vedere, anterior enunţat. Continuitatea daco-romană, mai corect spus continuitatea dacilor romanizaţi, reprezintă unul dintre punctele esenţiale – alături de formarea poporului român şi de formarea, peste secole, a naţiunii române – cu valoare **sine qua non** în afirmarea politică, socială şi bineînţeles juridică a românilor.

CAPITOLUL III

CÂTEVA ASPECTE – CONSIDERATE ESENŢIALE – REFERITOARE LA FORMAREA POPORULUI ROMÂN ŞI A LIMBII ROMÂNE (ETNOGENEZA ROMÂNEASCĂ)

Într-o serioasă expunere a chestiunii în discuţie ar trebui temeinic analizate următoarele probleme: istoriografia etnogenezei; cucerirea Daciei de către romani; continuitatea dacilor după anul 106 e.n.; raporturile autohtonilor cu coloniştii şi romanizarea dacilor; retragerea aureliană – continuitatea daco-romană după anul 271 e.n.; continuarea procesului de romanizare după anii 271-275 e.n.; raporturile populaţiilor migratoare cu autohtonii; venirea slavilor pe teritoriul ţării noastre; semnificaţia numelui de „vlah”; românii în izvoarele medievale; prezentarea teoriilor imigraţioniste şi a argumentelor pe care se sprijină şi demonstrarea netemeiniciei teoriilor imigraţioniste.

Tema propusă spre dezbatere nu ne permite abordarea tuturor acestor aspecte. Autori din domeniul ştiinţei istorice, atât în lucrări de istorie politică a statului cât şi în lucrări de istorie a dreptului, au analizat, în mod exhaustiv, acest vast subiect.

Noi vom încerca, fără a avea pretenţia de a reuşi, să punctăm doar câteva probleme.

* *
*

Departe de a fi „un miracol şi o enigmă” cum s-a exprimat un istoric francez, etnogeneza românilor a trezit interesul istoricilor români şi străini. Există astăzi numeroase teorii şi ipoteze care încearcă să explice cum s-a format acest popor, perioada de formare

şi aria de etnogeneză. Toate aceste teorii se pot clasifica în două mari categorii în funcţie de răspunsurile pe care le dau la problemele fundamentale ale etnogenezei.

*. **teoriile imigraţioniste** care susţin că poporul român s-a format numai în sudul Dunării şi de aici ar fi urcat la nord de fluviu, începând cu sec. al IX-lea.

*. **teoriile autohtonismului** care susţin că poporul român s-a format atât în nordul cât şi în sudul Dunării, cu centrul de greutate în nordul fluviului.

Teoriile imigraţioniste s-au născut începând din sec. al XVIII-lea în Imperiul Austriac când autorităţile, sesizând renaşterea poporului român, au încercat să le conteste românilor drepturile imprescriptibile asupra Transilvaniei. Primul doctrinar care a elaborat o teorie imigraţionistă a fost **Schultzer**, elveţian de origine, jurist de profesie care a scris o lucrare intitulată „**Istoria Daciei transalpine**". În această lucrare autorul susţine că întreaga populaţie dacică a fost masacrată în urma războaielor şi că în anul 271 e.n. imperatorul Aurelian a mutat întreaga populaţie în sudul Dunării unde s-a format poporul român. Din sudul Dunării această populaţie a urcat în nordul fluviului, în sec. al XII-lea – sec. al XIII-lea. Trebuie **remarcat** că după ce a venit în Transilvania şi a cercetat numeroase, documente, autorul nu a mai susţinut, într-un final, lipsa continuităţii daco-romane după anul 271 e.n.

Un al doilea adept al teoriei imigraţioniste a fost **Engel**, ungur din naştere, funcţionar al Imperiului Habsburgic. Acesta a reluat

teoria predecesorului său – Schultzer – numai că i-a adus pe români din sudul Dunării în secolul al IX-lea.

Cea mai completă şi mai unitară teorie a imigraţionismului a lăsat-o **Robert Roesller** în lucrarea sa „Studii romanice". Doctrinarul sus-citat a fost adeptul distrugerii dacilor în războaiele daco-romane din anii 101-102 e.n. şi 105-106 e.n. insistând asupra importanţei romanizării **în cei 165 de ani de ocupaţie**. Autorul considera că daco-romanii au fost mutaţi în sudul Dunării de unde au revenit în sec. al X-lea.

Teoriile imigraţioniste au fost reluate după prima conflagraţie mondială, când Transilvania s-a unit cu România.

După al doilea război mondial aceste teorii au fost reluate, iniţial, de transfugii unguri dintre care cel mai important istoric a fost **Olfödy** care şi-a desfăşurat activitatea la Munchen. În faţa argumentelor zdrobitoare privind continuitatea dacilor acesta a abandonat teza distrugerii dacilor dar, în schimb, a încercat să demonstreze imposibilitatea romanizării în cei 165 de ani de ocupaţie romană a Daciei.

Teoriile imigraţioniste au fost reluate şi în **Republica Ungară** după **1956** şi au culminat cu cele **două volume** editate de **Academia Maghiară** intitulate **„Istoria Transilvaniei"**. În această masivă lucrare sunt reluate în totalitate teoriile imigraţioniste, afirmându-se că poporul român, venit din sudul Dunării, s-a înmulţit rapid în Transilvania datorită faptului că se hrănea cu brânză şi cu lapte şi

datorită faptului că atât epidemia de ciumă cât şi invazia tătaro-mongolă i-a ocolit pe români.

Argumentele care sunt aduse în favoarea tezelor imigraţioniste sunt în sinteză următoarele:

*. interpretarea *eronată* a unor scene de pe columna traiană şi a unor informaţii literare privind distrugerea dacilor în urma războaielor din anii 101-102 e.n. şi 105-106 e.n.;

*. lipsa de informaţii literare privind populaţia daco-getă după anul 106 e.n.;

*. lipsa unor inscripţii numeroase privind existenţa dacilor după anul 106 e.n.;

*. imposibilitatea romanizării în cei 165 de ani de ocupaţie a Daciei;

*. retragerea întregii populaţii în timpul imperatorului Aurelian, bazată pe informaţiile de tipul celei lăsate de istoricul antic Flavius Vospicus;

*. lipsa unor informaţii literare şi a unor inscripţii care să îi ateste pe daco-romani la nordul Dunării după retragerea aureliană;

*. existenţa Daciei Aureliene ca provincie de sine stătătoare în cadrul Imperiului Roman;

*. aşa-zisele asemănări între limba română şi limba albaneză;

*. enclavele româneşti existente în sudul Dunării;

*. faptul că în limba română nu există cuvinte de origine germanică, ca urmare a prezenţei neamurilor germanice pe teritoriul ţării noastre.

Toate aceste „argumente” care se bazează pe informaţii trunchiate, pe interpretarea forţată a un unor documente cel puţin îndoielnice dar în special pe lipsa informaţiilor scrise nu pot să confere acestor ipoteze şi teorii imigraţioniste un caracter ştiinţific.

Istoricii români şi unii istorici străini au sesizat **interesul politic** urmărit de aceste doctrine care încearcă să explice tendinţa de dominare asupra teritoriului Transilvaniei. Acest fapt a fost sesizat şi de istoricii maghiari realişti care au luat atitudine faţă de variantele teoriilor imigraţioniste.

Cea mai interesantă afirmaţie ne-a lăsat-o filosoful Lucian Blaga care susţinea că „noi am dispărut din izvoare pentru a rămâne în istorie”.

Faptul că românii apar în izvoarele medievale relativ târziu este explicabil, în momentul actual, dacă ne gândim la faptul că diversele cronici abordau probleme de ordin politic şi militar fără să intereseze viaţa unor popoare paşnice care se ocupau cu agricultura şi cu păstoritul şi care nu au intervenit în diferitele conflicte.

Nu este cazul numai al poporului român ci şi a altor popoare care nu au fost menţionate sau menţionarea lor a fost târzie dar cărora nu li s-a contestat existenţa.

Poporul şi limba română s-au format în acelaşi mod şi în acelaşi sens cu popoarele romanice (neolatine), cu particularităţile inerente fiecărei zone geografice în parte.

* *

*

Teoria autohtonismului - reprezintă una din cele mai vechi teorii cu privire la etnogeneza românească. Una din cele mai vechi variante ale acestei teze apare în opera cronicarilor. Aceştia susţineau originea latină a poporului român, continuitatea noastră pe aceste meleaguri şi unitatea poporului român.

În sprijinul acestor teze cronicarii aduceau argumente lingvistice, istorice şi de bun simţ. Mai târziu savantul şi domnitorul moldovean Dimitrie Cantemir a reluat etnogeneza românească aducând noi argumente istorice alături de cele arheologice. Marele om de ştiinţă a susţinut – în plus – că trebuie reţinută în discuţie influenţa slavă.

Reprezentanţii Şcolii Ardelene în interesul luptei lor naţionale au sacrificat adevărul ştiinţific **fiind de acord cu teza distrugerii dacilor** şi **cu teza originii pur romane a poporului român.** S-a mers cu exagerarea până la extrem în sensul că s-a încercat înlăturarea cuvintelor care nu erau de origine latină din vocabularul limbii române.

Primul mare istoric care a luat atitudine împotriva teoriilor imigraţioniste, indiferent de variantele lor, a fost **A.D. Xenopol** în sinteza sa „**Istoria românilor în Dacia traiană**" şi în alte lucrări. Acest istoric aduce argumente privind continuitatea dacică, continuitatea daco-romană şi susţine teza formării românilor atât în nordul cât şi în sudul fluviului Dunărea.

Istoricul Vasile Pârvan adânceşte argumentele în domeniul continuităţii dacilor susţinând rolul jucat de geto-daci în etnogeneza românească.

Cel mai mare istoric român şi unul dintre cei mai mari istorici ai lumii, **Nicolae Iorga** a produs şi cele mai consistente răspunsuri la chestiunea etnogenezei româneşti.

Marele istoric a afirmat că în urma romanizării s-au format „**romaniile populare"** care au conservat limba, religia, tradiţiile şi cutumele care au cristalizat latura spirituală şi morală a poporului român.

Istoricul Constantin C. Giurescu a adus argumente importante privind locul şi rolul creştinismului în procesul romanizării, iar **istoricul Gheorghe Brătianu** a adunat documente literare din arhivele străine care se refereau la daco-romani şi la români.

Petre P. Panaitescu, istoric de renume european, a elaborat „teoria pânzelor de populaţie". Potrivit acestei teorii din nord până în sud – în spaţiul carpato-pontic – există o pânză de populaţie daco-romană peste care s-a suprapus o pânză de populaţie slavă.

Dacă în nordul Dunării slavii au fost asimilaţi formându-se poporul român, în sudul fluviului slavii au asimilat (în mare parte) contribuind la formarea popoarelor din Peninsula Balcanică.

După al doilea război mondial datorită ideologiei staliniste şi a dogmatismului s-a motivat de către istorici, străini de spiritul românesc, **că poporul român este de origine slavă** şi că daco-

romanii ar fi fost asimilaţi de populaţiile slave datorită „superiorităţii" acestora. Această teză ne-a produs şi încă ne mai produce multe „necazuri". Abia **după anul 1964 acad. Constantin Daicoviciu** a elaborat teoria „vetrei de populaţie". Conform acestei teorii, în etnogeneza românească două componente sunt fundamentale: cea dacică şi cea romană. Se susţine că poporul român s-ar fi format exclusiv în Transilvania de unde ar fi „*plecat***"** în celelalte regiuni româneşti.

Trecând peste exagerările din ultimele decenii istoricii au izbutit, eludând celebrele „documente de partid" să poată prezenta în mod ştiinţific etnogeneza poporului nostru.

* *
*

Etnogeneza poporului român şi a limbii române reprezintă o chestiune studiată, pe bună dreptate, de ştiinţele istorice şi de ştiinţele lingvistice.

Am elaborat câteva consideraţii, sumare desigur, deoarece „**actul de naştere" al poporului român** nu poate să nu constituie un „moment" (cam îndelungat ce-i drept) cu semnificaţii extraordinare asupra dezvoltării social-politice dar şi juridice ulterioare.

Etnogeneza românească rămâne, credem cu sinceritate, pilonul fundamental al întregii noastre istorii.

Dacă există un „**moment zero”** al tuturor instituţiilor politico-juridice româneşti, în întreaga lor evoluţie, acesta este – pe drept cuvânt – reprezentat de procesul formării poporului român, care rămâne totuşi „o enigmă şi un miracol istoric”.

CAPITOLUL IV

ORGANIZAREA SOCIAL-POLITICĂ ŞI JURIDICĂ ÎN PERIOADA MEDIEVALĂ

După retragerea administraţiei romane din Dacia, pe teritoriul actual al României orânduirea sclavagistă decade, în locul ei impunându-se relaţiile social-politice şi economice de tip feudal.

Baza raporturilor de tip feudal o constituia proprietatea feudalului (a nobilului) asupra bunurilor imobile, în special asupra terenurilor arabile completată cu proprietatea incompletă (**quasi proprietatea**) asupra producătorului iobag.

Ia naştere un tip de relaţii speciale caracterizate prin subordonare, întemeiate pe constrângere de natură economică dar şi un tip de constrângere rezultat din dependenţa personală a iobagului în raport cu nobilul.

Perioada medievală în istoria politică a românilor ia naştere după **anul 271 e.n. şi se întinde, cronologic vorbind, până la mijlocul sec. al XIX-lea**.

Secţiunea I. Trecerea de la sclavagism la feudalism

După părăsirea Daciei de către Imperiu s-a mărit considerabil ponderea proprietăţii private. Foştii sclavi au devenit oameni liberi care au întemeiat gospodării individuale pe pământul pe care forţat îl lucraseră şi care aparţinuse marilor latifundiari sau, după caz, statului roman.

În cadrul obştilor teritoriale s-a trecut la constituirea proprietăţii private. De altfel, obştile săteşti, în mare parte, s-au

descompus în mici proprietăţi private ceea ce a determinat **o stratificare socială**, generând în mod obiectiv şi apariţia dar şi accentuarea unor inegalităţi de tip social.

În cadrul obştei o parte din pământuri era cultivată individual constituind proprietatea privat – individuală iar o altă parte din fondul funciar este cultivată în comun de membrii comunităţii.

S-a dovedit în mod indubitabil că, în timp, „războinicii" au uzurpat proprietatea comună precum şi prestaţiile efectuate în folosul acesteia. Împreună cu clericii aceşti războinici dobândesc demnităţi cu caracter politic fiind apăraţi de cete militare fapt ce determină instituirea unei autorităţi.

Reşedinţele acestor demnitari sunt întărite, fortificate fiind adevărate centre regionale din care un empiric aparat administrativ exercită controlul asupra unui ţinut determinat.

Descompunerea sclavagismului a fost favorizată în mod direct şi de legăturile stabilite de populaţia autohtonă cu migratorii. Populaţiile migratoare erau, fără îndoială, interesate de procurarea unor produse necesare fie dobândite prin schimb, în mod paşnic, fie impunând predarea bunurilor prin violenţă. Indiferent de modalitatea de dobândire a valorilor materiale conducătorii migratorilor au fost nevoiţi să apeleze la **o categorie de reprezentanţi** ai populaţiei autohtone în vederea strângerii şi predării bunurilor.

Primele valuri de năvăliri au provocat imense distrugeri dar după aşezarea migratorilor – chiar şi numai temporară – aceştia au intrat în contact nemijlocit cu populaţia locală.

Astfel, dintre populaţiile migratoare care au stăpânit teritoriul Daciei şi bineînţeles au dobândit variate bunuri menţionăm: goţii şi hunii (375 e.n.); gepizii (454 e.n.); longobarzii şi avarii (566 e.n.). Organizaţiile quasi-statale întemeiate de migratori erau conduse de regi, ajutaţi de aristocraţie. Toate formele de organizare statal-politică impuse de migratori au avut un caracter vremelnic şi nu au implicat cu nimic populaţia autohtonă. Aceasta din urmă a continuat să trăiască în obşti sau în uniuni ale acestora denumite în doctrină **confederaţii de obşti**.

Şcoala istorică germană a prezentat influenţa goţilor ca fiind determinantă asupra feudalismului timpuriu românesc.

Considerăm că asupra populaţiei daco-romane sau mai corect spus asupra dacilor romanizaţi a avut o influenţă mai deosebită populaţia migratoare denumită **anţi**, încă din sec. al II-lea e.n. *Anţii* sunt strămoşii slavilor iar în secolele al III-lea şi al IV-lea s-au stabilit în nordul Daciei. Slavii au avut, în general, raporturi paşnice cu autohtonii. Influenţa acestor populaţii a crescut în mod considerabil începând cu sec. al VI-lea e.n. odată cu pătrunderea slavilor propriu-zişi.

Ca urmare a contactului îndelungat cu băştinaşii în limba română a pătruns un număr însemnat de cuvinte de origine slavă referitoare la nume de persoane, la viaţa militară, la organizarea politică, ş.a.

Totodată populaţiile slave prezentau diferenţieri sociale tipice orânduirii feudale având o pătură conducătoare guvernată de un conducător denumit **cneaz**.

Stadiul avansat al feudalizării slavilor care au convieţuit cu dacii romanizaţi în Dacia a accelerat stratificarea societăţii autohtone.

Secţiunea II. Feudalismul timpuriu pe teritoriul actual al României (sec. X-XIV)

Organizarea politică a primelor organizaţii statale autohtone – cnezatele şi voievodatele – prezintă interes în demersul nostru.

Remarcăm că vârfurile ierarhiei feudale în cnezate şi în voievodate erau alcătuite din cnezi şi voievozi.

Între aceşti conducători s-au stabilit **raporturi de suzeranitate**, ceea ce demonstrează, cu prisosinţă, instaurarea feudalismului în perioada sec. al X-lea şi a secolelor următoare pe teritoriul fostei Dacii.

Practic, un voievod avea mai mulţi cnezi vasali. În timp de război cnezii erau obligaţi să lupte sub ordinele voievodului suzeran.

Termenii care denumesc conducătorii politici (voievod; cneaz) sunt de origine slavă, probând influenţa slavilor asupra autohtonilor[2)].

[2)] Despre cnezatele şi voievodatele care au existat pe teritoriul ţării noastre – vezi Tratatele de istorie antică şi medievală, indiferent de autor

Piramida feudal-medievală se completa prin existenţa, la nivelul conducătorilor, a nobililor denumiţi maiores terrae (marii, puternicii ţării). Aceştia erau proprietari tipic feudali aflaţi în raporturi de vasalitate cu cnezii. Puterea lor politică derivă din puterea economică pe care o deţineau, concretizată în stăpânirea unor mari moşii. După constituirea statelor medievale româneşti această categorie de feudali nobili a fost denumită clasa feudală a boierilor.

Existau desigur şi ţărani dependenţi de aceşti maiores terrae. Aveau aceste entităţi statale funcţii specifice unei organizări statale?

Din punct de vedere al **stabilităţii interne** şi voievozii şi cnezii dispuneau de un aparat de represiune[3)] necesar pentru a se impune în raporturile cu categorii sociale inferioare. Construirea în interiorul unor cnezate şi voievodate a unor întărituri atestă preocuparea clasei politice nu numai pentru apărarea externă dar şi pentru apărarea de atacurile sau de răscoalele populaţiei autohtone aservite.

Cnezatele şi vioevodatele au exercitat, este drept discontinuu şi marginal, şi o **funcţie externă**. Aceasta s-a concretizat în stabilirea legăturilor cu alte cnezate sau cu voievodate. Mai rare erau, desigur, contactele cu statele medievale puternice care dispuneau, în mod evident, de forţe militare însemnate.

Prezintă o importanţă aparte influenţa exercitată de statele medievale vecine asupra dezvoltării entităţilor politice româneşti conservatoare a unor structuri de stat incipiente.

[3)] Denumit „*Aparatus bellicus*” ↔ în latină.

Din punct de vedere cronologic dar şi ca însemnătate politică cea mai consistentă influenţă asupra quasi-statuleţelor româneşti a avut-o, fără îndoială, Imperiul Roman de Răsărit.

După abandonarea Daciei, partea orientală a Imperiului a izbutit să aducă unele teritorii din fosta provincie în graniţele sale.[4)]

Imperatorul **Teodosius I** proclamă religia creştină ca religie de stat prin edictul „De fide catholica" dat la Thesalonic în **anul 380 e.n. la 28 februarie**.

După moartea acestui imperator, survenită la **17.01.395 e.n.** Imperiul se divide; **partea de răsărit** cu capitala la **Constantinopol** având ca **imperator pe Flavius Arcadius** iar **partea de apus** cu capitala la **Ravenna** fiind atribuită **imperatorului Flavius Honorius**.

Niciodată ideea unităţii Imperiului nu a suferit de pe urma acestei împărţiri care totuşi s-a dovedit a fi permanentizată până în sec. al V-lea e.n. Spunem acest lucru deoarece în secolul al V-lea, mai exact în **28.08.476 e.n. imperatorul Romulus Augustulus** a fost detronat de **regele germanic al herulilor, Odoacru. Acest rege a trimis însemnele imperiale ale apusului la Constantinopol la 04.09.476 e.n. recunoscând implicit ca unic imperator pe cel instalat în răsăritul Imperiului. De altfel, Odoacru şi-a luat titlu de rege al Romei, guvernând o perioadă relativ scurtă întreaga Italie sub ascultarea imperatorului din Est.**

[4)] Este vorba de Oltenia, Banat şi sudul Munteniei

Istoria consemnează astfel, nu o prăbuşire a unei părţi din Imperiu ci o reunificare prin absorbţia provinciilor occidentale de către Imperiul organizat în răsărit. Evident, populaţia dacă romanizată a fost influenţată **şi cultural şi politic iar după 16.07.1054** [5)] **şi din punct de vedere religios** de Imperiul Roman restaurat (convenţional intitulat Imperiul Roman de Răsărit).

Formarea **Imperiului Bulgar** în Peninsulşa Balcanică în sec. al IX-lea a întrerupt contactul direct şi nemijlocit al populaţiei româneşti cu Imperiul Roman (de Răsărit). În vremea ţarului bulgar Boris, în sec. al IX-lea, frontiera nordică a Imperiului Bulgar era fixată în partea de nord a Ardealului. Acest fapt, atestat istoriceşte, conduce de la sine la ipoteza influenţelor exercitate asupra organismelor statale româneşti.

De asemenea, în sec. al IX-lea în estul spaţiului românesc s-a format statul rus, cu capitala la Kiev. În jurul anului **1116** cneazul rus **Vladimir Monomahul** include viitoare Moldovă sub autoritatea sa. Acesta numeşte dregători în cetăţile dunărene.

Menţionăm doar faptul că în anul **971 e.n.** Imperiul Bulgar s-a prăbuşit fiind ocupat în mare parte de romani. În aceste condiţii **pecenegii** aşezaţi în Bugeac din **anul 890 e.n.** şi-au impus autoritatea asupra zonei geografice a viitoarei Muntenii.

„Clasa” politică din cnezate şi din voievodate se sprijinea pe puterea statelor bulgar şi rus, acordându-le acestora întreaga influenţă de care aveau nevoie asupra populaţiei locale.

[5)] Data formală a despărţirii celor două biserici creştine ecumenice: ortodoxă şi catolică.

Ca urmare a fărâmiţării statului rus (Rusia Kieveană) a apărut un nou stat, **Haliciul** în sec. al XII-lea mai exact în jurul anului **1140** care domina politic partea de nord a zonei geografice a Moldovei viitoare. În anul **1185**, după răscoala românilor (valahilor) şi a bulgarilor din Imperiul Roman (de Răsărit), se formează în sudul Dunării **Imperiul Româno-Bulgar** sub dinastia **imperatorilor Asăneşti** (români sud dunăreni).

Popoarele migratoare cum sunt **cumanii şi pecenegii** nu au exercitat o stăpânire efectivă asupra stătuleţelor româneşti, ei fiind la un moment dat fie asociaţi cu populaţia majoritară, fie conduşi de către români.

Năvălirea mongolico-tătară, în anul **1241**, pune teritoriul de la estul Carpaţilor în stare de dependenţă efectivă. În sudul Carpaţilor dominaţia tătară are un caracter nominal fiind şi intermitentă.

Nu întâmplător vom trata în finalul acestui capitol pătrunderea **ungurilor** (**maghiarilor**) în zonele geografice care vor forma mai târziu **Transilvania**.

Această populaţie fino-ugrică la venirea pe continentul european era grupată în 108 ginţi, alcătuind şapte clanuri.

Când au pornit să cucerească Pannonia ungurii au format o uniune tribală cu un conducător unic.

După ce a pătruns în Transilvania uniunea tribală s-a „teritorializat", luând pământurile de la autohtonii români după lupte grele. Sfatul căpeteniilor tribale se transformă în **„consiliul princiar"** iar căpeteniile de triburi devin **„nobili"**.

Ungurii au pătruns în Transilvania în **secolele al XI-lea şi al XII-lea** şi au cauzat întreruperea procesului de formare a unui stat medieval românesc independent. Ruinarea feudalilor români şi maghiarizarea acestora precum şi colonizările masive cu populaţii străine au constituit o practică adoptată şi continuu aplicată de regii unguri.

Cu toate acestea, Transilvania s-a constituit într-o unitate statal-politică autonomă, având în frunte un voievod (**voievozii Roland şi Ladislau Borşa au fost români neaoşi**), în care a predominat, din punct de vedere numeric dar şi ca vechime, populaţia românească.

Secţiunea III. Perioada feudalismului dezvoltat (sec. al XIV-lea până la jumătatea sec. al XVII-lea)

Formarea statelor medievale româneşti [6)] constituie un efect al dezvoltării orânduirii feudale şi al luptei pentru stoparea ingerinţelor puterilor străine.

Întemeierea Ţărilor Române a fost menţionată în tradiţia populară în strânsă corelaţie cu acţiunea unor personaje de sorginte transilvană: Negru-Vodă din Făgăraş pentru Ţara Românească şi respectiv Dragoş din Maramureş pentru Ţara Moldovei.

[6)] Analiza detaliată a formării Ţărilor Române fiind o chestiune de istorie pură o regăsim, cu lux de amănunte, în tratatele marilor noştri istorici. Acest subiect nu formează obiectul efectiv al temei luată în discuţie (N.A.)

Unii istorici români printre care A.D. Xenopol, D. Onciu, Gh. Brătianu au acceptat teza aşa-ziselor „descălecări”, considerând că au avut loc intense imigrări ale populaţiei româneşti din Transilvania în viitoarea Ţară Românească şi respectiv în Ţara Moldovei.

Alţi istorici apreciază că Ţara Românească s-a format ca urmare a acţiunilor energice a voievodului Basarab care şi-a subordonat toate entităţile politice învecinate.

Apariţia Ţărilor Române a fost intim legată de existenţa celor două mari drumuri comerciale, de importanţă europeană, care străbăteau viitoarele ţări (state) extracarpatice. Marele nostru istoric Nicolae Iorga dar şi istoricii Petre P. Panaitescu şi Gheorghe Brătianu au afirmat că apariţia statelor româneşti s-a datorat necesităţii de a asigura păzirea acestor mari drumuri.

Indiferent de teza împărtăşită formarea Ţărilor Române a reprezentat un proces obiectiv, o necesitate legică în dezvoltarea poporului român.

Istoriografia românească este puternic atrasă de subiectul întemeierii Ţărilor Române din dorinţa de a răspunde la o întrebare fundamentală: De ce un singur popor a ajuns să constituie trei state medievale româneşti?

S-a acreditat ideea că datorită munţilor Carpaţi şi a orientării acestora au apărut cele trei state româneşti.

Cercetări de dată mai recentă au demonstrat că nu Carpaţii au influenţat hotărâtor destinul poporului român ci factorii externi,

respectiv invazia maghiară în Transilvania şi dominaţia tătaro-mongolică pentru Ţara Românească şi pentru Ţara Moldovei.

§.1. Viaţa social – economică a Ţărilor Române

Viaţa economică se caracterizează, în perioada menţionată, prin existenţa unei **stări de dependenţă** datorată stratificării sociale.

Principala sursă de venit o reprezenta producţia de cereale şi creşterea animalelor. Dijmele erau stabilite în raport cu aceste categorii de bunuri.

Producţia artizanal-meşteşugărească era în strânsă corelaţie cu domeniile boierilor unde lucrau ţărani dependenţi, meşteri străini sau robi pentru prelucrarea diferitelor produse.

În Transilvania meşteşugurile săteşti dar şi cele organizate la curţile medievale fie laice, fie bisericeşti s-au dezvoltat începând cu **sec. al XII-lea**. Aceste îndeletniciri iau o amploare deosebită în **sec. al XIV-lea**, crescând numărul breslelor şi organizând producţia de comandă. În **sec. al XVI-lea** se realizează şi o oarecare specializare pe meserii şi tot în această perioadă se organizează **breslele**.

Ţara Moldovei şi Ţara Românească înregistrează în al XVI-lea veac o creştere a producţiilor agricolă şi meşteşugărească. Totuşi în raport cu Transilvania creşterea economică este mai redusă iar centrele de producţie specializate nu apar în peisajul economic.

Comerţul – ca element important în dezvoltarea economico-socială, se exercita de negustori români şi străini în bâlciuri şi în târguri. Existau puncte de vămuire internă utilizate ca surse de venit

pentru domnie şi pentru marii boieri. Acestea au dispărut abia în sec. al XVI-lea, când se constată în oraşele ţărilor extracarpatice puncte sau centre de negoţ permanente.

Comerţul exterior era axat, cu precădere, către statele din centrul şi vestul european.

Începând cu sec. al XVI-lea se constată instituirea monopolului otoman asupra comerţului Ţărilor Române cu alte state, monopol concretizat în primul rând asupra exportului de grâu şi de vite.

Comerţul impus de otomani se realiza la preţuri fixe, păguboase pentru români (cam ¼ din valoarea bunurilor exportate).

Fără îndoială în viaţa social-economică au jucat un rol excepţional şi anumite **instituţii juridice**. De departe cea mai importantă instituţie era reprezentată de **proprietate**.

În Ţările Române existau simultan multiple forme de proprietate.

*. **Proprietatea feudală** însumând toate dezmembrămintele dreptului de proprietate, fiind **absolută** şi **perpetuă** se manifesta asupra pământurilor. Există şi o proprietate **sui generis, incompletă** asupra ţăranilor dependenţi. Această formă de proprietate caracterizează practic epoca medievală şi s-a format înainte sau după întemeierea statelor româneşti. Izvorul acestei forme de proprietate se materializează, în principal, în acapararea pământurilor aparţinând obştilor. Alte izvoare erau constituite din: achiziţii, formarea de noi sate, danii din partea domnitorilor, ş.a.

Proprietatea feudală, având în vedere pe titular, se prezenta sub trei mari forme: proprietate domnească, proprietate boierească şi proprietate a mănăstirilor.

O parte din proprietatea feudală se împărţea ţăranilor pentru folosire în schimbul rentei feudale ce trebuia prestată proprietarului. Restul proprietăţii era cultivată de stăpân (boier) prin intermediul ţăranilor dependenţi (claca).

Pentru a putea fi lucrată orice proprietate feudală deţinea unul sau mai multe sate locuite de ţărani dependenţi (vecini în Ţara Moldovei; rumâni – în Ţara Românească; iobagi sau şerbi – în Transilvania).

*. O altă formă de proprietate o reprezenta **proprietatea în devălmăşie a obştii săteşti**. Loturile agricole erau trase la sorţi până în sec. al XV-lea. Ulterior loturile sunt atribuite în proprietate privată membrilor obştii care le cultivă.

Pădurile, apele, imaşurile rămân, în continuare, în proprietate comună.

*. **Proprietatea individuală a ţăranilor** era specifică ţăranilor liberi care nu erau membri ai obştei. Această formă de proprietate cuprindea, de regulă: gospodăria ţăranului, uneltele agricole şi o suprafaţă de pământ determinată, pentru practicarea agriculturii.

*. **Proprietatea individuală asupra uneltelor necesare meşteşugarilor** – se materializa cum era şi firesc asupra tuturor uneltelor sau pieselor necesare pentru practicarea meşteşugului respectiv.

Vom încerca în cele ce urmează să „aruncăm o privire" specială asupra unei modalităţi a proprietăţii feudale, respectiv asupra **proprietăţii domneşti**.

Aceasta întrucât domnitorul ţării era stăpânul întregului teritoriu al statului. Aşa fiind şeful statului avea atribuţii suplimentare cu privire la pământurile deţinute de alţi proprietari.

Domnitorul administra un *domeniu numit domnesc* compus din pământuri fără proprietar, din sate domneşti, din confiscarea averilor (terenuri şi sate) boierilor vinovaţi de trădare, din robii domneşti şi din robii fără stăpân.

Dar domnitorul deţinea simultan şi *domeniul său privat,* în calitatea sa de mare feudal.

Erau cele două domenii distincte sau exista o confuzie între patrimoniul statului şi patrimoniul privat al domnitorului privit ca mare feudal?

Deşi nu erau greu de delimitat cele două patrimonii credem că – cel puţin până în sec. al XVII-lea şi chiar al XVIII-lea – acestea se confundau în mod voit de titularul lor. Cine ar fi putut şi ar fi avut curajul să atragă atenţia, domnitorului Moldovei sau al Valahiei, că un anumit bun aparţine domeniilor statului şi nu patrimoniului său privat? Aceasta cu atât mai mult cu cât domnitorul era considerat funciarmente şi originar ca fiind stăpânul ţării, cu tot ceea ce cuprindea aceasta.

§.2. Structura socială existentă în Ţările Române în perioada sec. al XIV-lea până în sec. al XVII-lea

În Ţările Române, ca de altfel pe întreg continentul european, exista o stratificare socială puternic conturată.

*. **Clasa** caracterizantă, specifică, era alcătuită din **feudali** fiind compusă din: domnitor, familia domnitorului, boierii ţării şi înaltul cler.

În Ţara Moldovei şi în Ţara Românească boierii au fost categorisiţi în **boieri mari** şi **boieri mici**. Existau şi **nemeşi** – **mici boieri** – care aveau obligaţii de ordin militar în raporturile cu domnitorul ţării.

O consecinţă a întemeierii Ţărilor Române a fost şi necesitatea exercitării atribuţiilor statului prin intermediul boierilor. Domnitorul conferea dregătorii; persoanele care exercitau funcţii statale fiind denumite **dregători**. Aceştia erau consideraţi **„boieri de curte”** spre a-i deosebi de boierii lipsiţi de dregătorii, care erau denumiţi **„boieri de ţară”**.

Pe bună dreptate istoricul Constantin Giurescu apreciază că nu orice proprietar de pământ era considerat membru al clasei feudale a boierilor. Apartenenţa la clasa boierească presupunea pe lângă deţinerea unor mari suprafeţe de terenuri şi investirea persoanei fizice cu o serie de drepturi speciale şi cu imunităţi.

Spre deosebire de ţările extracarpatice, în Transilvania suprapunerea dominaţiei ungureşti a determinat apariţia **marii nobilimi**, proprietari de moşii şi de iobagi, compusă din: **conţi** –

titulari de funcţii administrative şi **baroni**. Împreună cele două categorii alcătuiau clasa aşa-zişilor **magnaţi.**

După cucerirea Ardealului marea nobilime includea nobili de toate etniile: maghiari, saşi, secui şi români. Ulterior **după anul 1291,** nobilimea română îşi pierde poziţiile datorită, în principal, apartenenţei religioase la Biserica Răsăritului.

În Transilvania existau şi **nobili ecleziastici**, exponenţi ai Bisericii Apusene, aprigi luptători împotriva „**schismasticilor**" de confesiune creştin ortodoxă.

În perioada analizată exista şi o **mică nobilime** compusă din cavaleri secui, persoane aflate în slujba conţilor sau baronilor şi cnezi români.

*. **Ţăranii dependenţi** – de stăpânii feudali sunt denumiţi diferit în fiecare din Ţările Române. În secolul al XV-lea se cristalizează noţiunea de **„vecini**" în **Ţara Moldovei** şi de „**rumân**" în **Ţara Românească,** pentru a-i desemna. Strămutarea ţăranilor dependenţi – în ţările extracarpatice – era permisă în condiţii grele de răscumpărare ajungând ca în sec. al XVI-lea să fie prohibită.

În Ardeal, ţăranii dependenţi, numiţi **iobagi**, au fost legaţi de glie la începutul sec. al XVI-lea.

*. **Ţărani liberi** erau proprietari pe suprafeţe de pământ relativ mici fiind denumiţi **răzeşi** în Ţara Moldovei, **moşneni** în Ţara Românească şi **liberţi** în Transilvania.

Ţăranii liberi, din punct de vedere juridic dar fără a fi proprietari de pământ, erau numiţi **săraci** în ţările extracarpatice şi **jeleri** în Transilvania.

*. **Târgoveţii** sau **orăşenii** erau meşteşugari şi negustori sau alte persoane fizice care deţineau în proprietate imobile – terenuri şi case – în ocoalele târgurilor. În ţările extracarpatice orăşenii se aflau într-o **stare de relativă dependenţă** în raport cu domnia. Dimpotrivă, orăşenii transilvăneni se aflau într-o **stare de autonomie** în raport cu puterea centrală.

*. **Robii** reprezentau categoria socială cea mai inferioară, compusă din ţigani şi din tătari. Deşi aparent, noţiunea de *„rob”* este utilizată, în vorbirea curentă, neacademică, ca fiind echivalentă cu noţiunea de *„sclav”,* trebuie specificat că „statutul” robilor din Ţara Românească şi din Ţara Moldovei era diferit, fiind net superior, în raport cu „statutul” sclavilor din antichitatea greco-romană. Astfel, *robii* deţineau bunuri în proprietate privată. Proprietarii robilor **nu aveau dreptul de dispoziţie materială** asupra robilor în sensul că **nu-i puteau ucide**. Aceştia păstrau un drept de **dispoziţie juridică** având aptitudinea de **a înstrăina prin acte între vii sau pentru cauză de moarte pe robi**. Dacă ţăranii dependenţi puteau fi înstrăinaţi numai odată cu moşia pe care lucrau, robii puteau fi înstrăinaţi în orice condiţii, separat de **moşii** sau de **sălaşuri.**

Persoanele fizice ajunse în stare de robie aparţineau feudalilor: *domnitorului, boierilor* sau *mănăstirilor.* Este interesant de remarcat că, în pofida condiţiei juridice, această categorie socială beneficia de

un *drept* special parte a Dreptului obiectiv (pozitiv), denumit „*Dreptul robilor*”.

§.3. Raporturile de vasalitate specifice, în perioada sec. al XIV-lea până la jumătatea sec. al XVII-lea

Raporturile sau relaţiile de vasalitate constituiau legături de subordonare, de ierarhie, între feudali (suzeran şi vasal).

Conţinutul acestor raporturi era format din drepturi şi obligaţii corelative acordate respectiv asumate de subiecte.

Noi vom analiza, desigur succint, raporturile instituite în perioada menţionată pe teritoriul Ţărilor Române.

Pe *plan intern*, erau conturate **raporturi de vasalitate între domnitorul ţării şi boieri** precum şi **raporturi de vasalitate existente între domnitor şi slujitorii domneşti, recrutaţi, din rândul micilor boieri.**

Pe *planul relaţiilor internaţionale*, s-au instituit **raporturi de vasalitate între domnitorii moldoveni sau munteni şi respectiv suveranii străini**.

Drepturile şi obligaţiile părţilor raportului de vasalitate constituiau conţinutul acestui raport şi se concretizau în:

- dreptul, respectiv obligaţia de ajutor armat;
- dreptul de consiliere manifestat prin prezenţa vasalilor (boieri) în sfatul domnesc, convocat de suzeran (domn).
- executarea întocmai a poruncilor suzeranului (a domnului, de pildă);
- obligaţia de protejare a vasalului şi a bunurilor acestuia;

- răsplătirea vasalului, prin **„milă domnească”**, pentru slujire credincioasă.

În mod aproximativ identic se prezenta şi conţinutul raportului de vasalitate instituit pe plan extern, între un domnitor şi un monarh străin.

§.4. Caracterul orânduirii de stat existentă în Evul Mediu între sec. al XIV-lea şi sec. al XVII-lea în Ţările Române

Statele româneşti extracarpatice – Ţara Moldovei şi Ţara Românească – se afirmă plenar în plan extern fiind recunoscute ca entităţi statal-politice independente. Precizăm că patriarhul Constantinopulului se adresează voievodului Nicolae Alexandru cu titulatura „*domn”*. Regele ungar Ludovic îl recunoaşte drept „*domn”* pe urmaşul lui Nicolae Alexandru, Vladislav, după victoria reputată în anul 1369 asupra armatei maghiare.

În mod asemănător Roman I (1391-1394) se intitulează „domn” al Ţării Moldovei, de la munte până la mare.

Rolul decisiv în organizarea tinerelor state şi în consolidarea domniei a revenit domnitorilor români Mircea cel Bătrân şi Vlad Ţepeş în Tara Românească şi respectiv Alexandru cel Bun şi Ştefan cel Mare şi Sfânt în Ţara Moldovei.

Domnitorii români din estul şi din sudul Carpaţilor s-au preocupat de dezvoltarea relaţiilor economico-comerciale cu statele străine, acordând privilegii şi protejând dezvoltarea meşteşugurilor în ţările lor. Simultan aceştia au fost animaţi de intenţia organizării unui

puternic front antiotoman pentru salvarea fiinţei Ţărilor Române. Succesele reputate pe câmpul de luptă au sporit autoritatea şi prestigiul internaţional al domnitorilor şi a statelor româneşti conduse de aceştia.

Organele puterii de stat. Autorităţile centrale

***.** În Ţara Românească şi în Ţara Moldovei şeful suprem al statului era **domnitorul (domnul)**.

Domnitorul dispunea de prerogative largi cu privire la conducerea politică şi administrativă, îndeplinind şi funcţiile legislativă şi judecătorească a statului.

Din punct de vedere **legislativ** voinţa domnitorului era asimilată *legii*. Au apărut astfel hrisoave cu caracter legislativ începând cu sec. al XVII-lea. Acestea conţineau norme juridice empirice cu un caracter de maximă generalitate.

Sub aspect **executiv – administrativ** atribuţiile domnului erau absolute în sensul că acesta decidea în mod suveran asupra tuturor problemelor, cum ar fi: împărţirea teritoriului în unităţi administrative (ţinuturi; judeţe; ocoale; plăşi); încasarea dărilor; investirea dregătorilor, baterea monedei proprii statului, etc. De asemenea, domnul încheia, în numele statului, tratate politice cu statele străine, declara pace sau stare de război cu o terţă putere sau acredita reprezentanţi pe lângă alţi suverani.

Competenţele militare ale domnitorilor români reprezintă doar o componentă a atribuţiilor executive, e drept, cu un caracter

specific, Domnitorul era, de jure, conducătorul armatei (a oştii), fapt demonstrat de menţinerea **titlului de voievod** în titulatura domnească. De facto, domnitorul asigura coordonarea armatei compusă din *„steagurile”* marii boierimi (vasali ai săi). Treptat centralizarea puterii de stat şi concentrarea ei în mâinile domnitorului a condus la instituirea unei **armate proprii**, separate de corpurile armate ale boierilor, şi la înfiinţarea unor funcţii militare de comandă, denumite generic **dregătorii militare.**

Autoritatea judecătorească în Ţările Române era un apanaj al domnitorului. Considerat a fi judecătorul suprem al tuturor vasalilor şi supuşilor, domnitorul avea aptitudinea de a condamna la moarte şi de a confisca averea imobilă şi mobilă a vinovatului.

În viaţa cotidiană, şeful statului delega atribuţiile de judecată unor dregători. Neexistând, în mod firesc pentru acea epocă, principiul puterii (autorităţii) de lucru judecat, succesorii la Tron puteau rejudeca oricând procesele şi să modifice hotărârile pronunţate de domnitorii anteriori. Pe timpul vieţii domnitorului sau în perioada cât deţinea titlul de domn hotărârile pronunţate de acesta erau opozabile erga omnes – tuturor subiectelor de drept.

Reţinem, în concluzie, că în persoana domnului se realiza o confuzie sau o contopire a atribuţiilor din domenii variate.

Succesiunea la Tron se realiza în baza ideii că orice persoană, rudă în linie directă sau colaterală, cu un domnitor anterior putea pretinde calitatea de şef al statului. Erau exceptaţi totuşi pretendenţii

cu defecte fizice evidente sau cei care îmbrăţişau alte culte decât cel creştin ortodox.

Până la instaurarea regimului dominaţiei otomane *domnitorul* era ales de boieri, de şefii armatei şi de capii clerului.

Acest sistem de succesiune la Tron fiind unul **electiv-ereditar** implica intervenţia boierilor pentru dobândirea de privilegii sau pentru menţinerea celor deja obţinute de la domnii anteriori. În consecinţă, deşi unii domnitori au impus încă din timpul vieţii un succesor, nu se poate accepta teza constituirii unor dinastii în Ţările Române.

Când domnitorul uns era minor se instituia o regenţă caz în care atribuţiile domnului, ca şef de stat, erau exercitate de către mama domnitorului minor sau de un mare boier, dregător la curtea domnească.

După instaurarea regimului de dominaţie otomană alegerea domnitorului a devenit formală, acesta urmând să fie învestit de suzeranul său, sultanul otoman. Începând cu a doua domnie a lui Petru Rareş în Ţara Moldovei, domnitorii sunt numiţi de Poarta Otomană fără a mai fi, în prealabil, aleşi de feudalii locali.

. Divanul domnesc. (Sfatul domnesc).

Participarea boierimii la conducerea treburilor statului s-a concretizat prin intermediul *Sfatului domnesc*. Această instituţie constituia un organ central colegial care funcţiona pe lângă şeful statului, având atribuţii bine conturate.

Astfel: asista domnul la judecarea cauzelor penale sau civile exprimând o opinie şi întărind judecata domnească; garanta, alături de domnitor, executarea tratatelor încheiate cu puterile străine, vizând raporturi suzerano-vasalice; consilia domnitorul atunci când acesta solicita; întărea toate categoriile de acte juridice împreună cu domnitorul (transfer de proprietăţi; danii domneşti; acte de imunitate etc.).

După întemeierea Ţărilor Române Sfatul domnesc era alcătuit din marii proprietari funciari, denumiţi **jupani** sau **pani** în Ţara Românească respectiv în Ţara Moldovei.

Odată cu sporirea autorităţii domnitorilor rolul membrilor Sfatului era acela de **martori** la hotărârile adoptate de şefii de stat.

Se mai produce încă o mutaţie în sensul că dacă până în sec. al XV-lea membrii Sfatului moldovean (spre exemplu) erau mari proprietari fără dregătorii, de la jumătatea amintitului veac acest **„organ colegial”** este compus din **„boierii de curte”**, deţinătorii de dregătorii domneşti.

Nu doar boierii erau reprezentaţi în Sfatul domnesc; biserica îşi trimitea conducătorii pentru luarea deciziilor majore ce interesau statele româneşti extracarpatice.

Din secolul al XVI-lea Sfatul domnesc este, în totalitate, alcătuit din boierii dregători ai statului.

Întotdeauna acest *„organ de conducere”* era convocat şi prezidat de domnitorul ţării. Hotărârile adoptate de Sfatul domnesc

nu erau obligatorii; pentru domn ele aveau cel mult un caracter consultativ.

***. Adunările cu caracter excepţional**

Sunt cunoscute în istoria politică a Ţărilor Române situaţii în care erau consultate adunări mari, alcătuite din membri ai stărilor privilegiate (boieri mari, boieri mici, cler, dregători, slujitori ai curţii), micii proprietari de pământ şi din orăşeni sau târgoveţi.

Petru Aron a convocat o astfel de adunare în **anul 1456 la Vaslui**, pentru a se decide un răspuns la cererea sultanului otoman de a i se plăti tribut.

Adunările erau organizate extrem de rar când situaţia cu adevărat excepţională o solicita. Ele seamănă din anumite trăsături cu „Statele generale", sau „Cortezurile" convocate în Europa apuseană dar nu au avut o activitate permanentă şi nici anumite atribuţii delimitate care să le revină în competenţă.

***. Dregătorii domneşti**

Instituţionalizarea dregătoriilor domneşti şi particularizarea fiecărei dregătorii s-au realizat, pe deplin, în timpul domniilor lui **Mircea cel Bătrân** în **Ţara Românească** şi a lui **Alexandru cel Bun** în **Ţara Moldovei.**

Dregătoriile domneşti din Ţările Române au constituit o ***„imitaţie***" – în sensul pozitiv al termenului – a dregătoriilor existente în Imperiul Roman (de Răsărit). Desigur, transmiterea rolului şi a

locului fiecărei dregătorii s-a realizat prin intermediul statului bulgar, care despărţea geografic Ţările Române de Imperiu. Dintre dregătoriile mai importante precizăm: logofătul, vornicul, postelnicul, spătarul (hatmanul), vistierul.

Logofătul – era şeful cancelariei domneşti şi păstrătorul arhivelor şi documentelor emise de domnitor.

Vornicul – conducea pe slujitorii domneşti, judeca anumite infracţiuni şi supraveghea frontierele statului prin subordonaţi. În Moldova existau un vornic pentru Ţara de Sus şi un vornic pentru Ţara de Jos. În interiorul acestor mari unităţi administrative vornicii erau şefii armatelor dislocate.

Postelnicul – sau *stratornicul* – era interpretul (traducătorul) domnitorului. Se îngrijea de relaţiile cu puterile străine şi judeca anumite pricini ivite între slujbaşii de la curtea domnească (aprozi; curieri).

Spătarul în Ţara Românească – păstra spada domnitorului. Era comandantul călăreţilor iar în timp de război avea atribuţii de comandă asupra întregii armate. **În Ţara Moldovei hatmanul** avea competenţe similare fiind comandant al armatei şi portar al capitalei Suceava, începând cu domnia lui Ieremia Movilă.

Vistierul – avea în atribuţii strângerea dărilor şi ţinerea socotelilor ocazionate de întreţinerea curţii domneşti şi a armatei. Se ocupa, din dispoziţia domnitorului, de plata haraciului către Înalta Poartă Otomană.

Dregătorii domneşti **nu erau salarizaţi de domnitor**. Pentru activitatea depusă dobândeau moşii donate de suzeran precum şi diverse privilegii. Spre exemplu un dregător putea primi veniturile obţinute într-un anumit ţinut sau judeţ.

Existau şi alt dregători de mai mică importanţă precum şi o serie de slujbaşi de rang inferior care îşi exercitau atribuţiile fie la curtea domnească, fie în ţinuturi sau în judeţe ori în oraşele târguri.

Începând cu secolul al XVI-lea dregătorii componenţi ai Sfatului domnesc îşi adaugă la titlurile deţinute şi apelativul *„**mare**”* (mare logofăt, marele vornic etc.) cu intenţia de a se distinge de subordonaţii în ierarhie, care purtau aceeaşi titulatură (logofăt, vornic etc.).

Organizarea curţilor domneşti şi instituirea dregătoriilor reprezintă, din punctul nostru de vedere, o embrionară întemeiere a demnităţilor şi a funcţiilor publice consacrate, în mod efectiv, prin intrarea în vigoare a Regulamentelor Organice [7)].

Organizarea administrativ - teritorială. Organele de conducere cu caracter local

Atât în Ţara Românească cât şi în Ţara Moldovei au existat anumite particularităţi sau specificităţi între diferitele zone geografice.

În **Ţara Românească** este atestat un **Banat al Severinului**, ca unitate administrativă, încă de la fondarea statului. Mai târziu sub

[7)] La 01.07.1831 în Muntenia şi respectiv la 01.01.1832 în Moldova

domnitorul Radu cel Mare teritoriul din partea dreaptă a râului Olt se bucura de autonomie, fiind cunoscut sub denumirea de **Banatul Olteniei**, cu reşedinţa la Craiova. Chiar în momentele de maximă centralizare a Ţării Româneşti autonomia Olteniei a persistat.

În **Ţara Moldovei** a existat o divizare a teritoriului, partea de nord fiind denumită **„Ţara de Sus”** iar partea centrală şi de sud purtând denumirea de **„Ţara de Jos”**.

„Ţara de Sus” era pusă sub administraţia unui mare vornic situat pe scara ierarhică a dregătorilor, în timp ce „Ţara de Jos”, care cuprindea un teritoriu intrat mai târziu în competenţa statului, era administrată de un alt mare vornic, care pe lângă comanda armatei din această zonă a ţării avea primul loc în ierarhia dregătorilor Ţării Moldovei.

Pe lângă aceste mari diviziuni existente, în ambele ţări extracarpatice (care nu au condus la o secesiune a statelor sau la o autonomie quasi totală în raport cu autoritatea domnitorilor) existau aşa-zise unităţi administrativ-teritoriale (accepţiunea contemporană a noţiunii) materializate în ţinuturi pentru Ţara Moldovei şi în judeţe pentru Ţara Românească.

În Ţara Moldovei avem atestate următoarele *ţinuturi*: Vaslui, Suceava, Neamţ, Cârligătura, Tutova, Ţeţinului, Trotuş, Adjud, Horinca, Bârlad, ş.a. Denumirile acestor unităţi teritorial-administrative au fost împrumutate de la numele oraşelor, târgurilor şi cetăţilor de reşedinţă.

În Ţara Românească sunt atestate următoarele *judeţe*: Jaleş (Tg. Jiu), Motru, Gilort, Judeţul de Baltă, Mehedinţi, Romanaţi, Gorj (ultimele trei în Oltenia), judeţul Pădureţ, Săcuieni, ş.a.

În Ţara Moldovei existau subdiviziuni ale ţinuturilor, denumite **ocoale**, care cuprindeau mai multe sate, sub autoritatea unui pârcălab.

În Ţara Românească existau ca subdivizini ale judeţelor aşa-numitele **plase**, cu sensul originar de porţiune de moşie funciară.

Oraşele – unităţi teritoriale ale Ţărilor Române extracarpatice

Vechile târguri existente încă înainte de fondarea Ţărilor se dezvoltă din punct de vedere economic [8)]. Apar noi oraşe [9)] întemeiate prin voinţa domnitorilor români. Altele s-au dezvoltat ca urmare a stabilirii, permanente sau temporare, a unor reşedinţe ale ţinuturilor sau ale judeţelor [10)].

Oraşele se aflau, din punct de vedere juridic, sub stăpânirea şi patronajul domnitorilor. Spunem aceasta întrucât teritoriul de care era amplasat oraşul sau târgul era proprietate domnească.

[8)] **Ex.**: Tg. – Jiului, Tg. – Snagov, Buzău (Ţara Românească); Tg. – Trotuşului, Tg. Moldovei sau Baia, Vaslui, Bârlad, Suceava (Ţara Moldovei).

[9)] **Ex.;** Mihai Viteazul fondează oraşele *Ploieşti* şi *Caracal* – în Ţara Românească; Roman I fondează oraşul Roman – în Moldova.

[10)] **Ex.:** Iaşi, Neamţ, Bacău, Tecuci – toate în Ţara Moldovei.

Conducerea administrativă a oraşelor oglindea atât interesele orăşenilor dar şi interesele domniei, concentrate la nivelul sfaturilor târgurilor compuse din judeţ sau şoltuz [11)] şi 12 pârgari.

Pe măsura centralizării statelor conducerea oraşelor este încredinţată unor dregători: **vornici, pristavi, vameşi** în Ţara Românească şi respectiv **staroşti şi vornici** în Ţara Moldovei.

Oraşele beneficiau şi îşi asumau anumite **drepturi şi obligaţii** stabilite prin actele emise de domn (privilegii sau urice). Alteori aceste drepturi şi obligaţii erau recunoscute în virtutea cutumei, a obiceiului / tradiţiei).

Sfaturile târgurilor (judeţul /şoltuzul împreună cu pârgarii) deţineau o serie de privilegii şi de drepturi.

Astfel aveau:

- dreptul de dispoziţie juridică asupra fondului funciar accesoriu oraşului, dreptul de a administra ogoarele şi averea oraşului;
- dreptul de confirmare a tranzacţiilor relative la proprietăţile private cu locaţia în oraşe;
- dreptul de reprezentare a oraşului în faţa autorităţilor statului;
- dreptul de a judeca pe orăşeni privitor la litigiile relative la proprietăţi imobiliare;
- dreptul de a deţine şi utiliza pecetea proprie a oraşului, ş.a.

Această organizare corelată cu drepturile conferite a reprezentat „piatra de temelie” pe baza căreia, peste câteva secole,

[11)] **Judeţ** sau **sudeţ** ↔ în Ţara Românească, **şoltuz** ↔în Ţara Moldovei.

oraşele de pe teritoriul României se vor dezvolta – în epoca modernă – atât din punct de vedere social cât şi din punct de vedere economic.

Secţiunea IV: Organizarea politică şi socială a Voievodatului Transilvaniei

În continuare vom încerca să analizăm dezvoltarea şi organizarea politică a Voievodatului Transilvaniei, de la constituirea sa (sec. X – XI) şi până în anul 1541.

Demersul ne apare cât se poate de firesc întrucât, în primele trei secţiuni ale capitolului al IV-lea, ne-am raportat aproape exclusiv la Ţările Române extracarpatice.

§.1. Organele centrale existente în Transilvania

Având o organizare autonomă Transilvania a beneficiat de organe proprii de conducere, atât la nivel local cât şi la nivel central.

Organul suprem, din punct de vedere al administraţiei, era *Voievodul*. În documentele epocii se utiliza pentru desemnarea sa şi titlul de „*princeps ultrasilvanus*". Unii dintre voievozii atestaţi la conducerea statului transilvănean erau de origine română. Astfel: Leucă, Roland, Ladislau Borşa, Ioan Corvin au fost voievozi români ai Transilvaniei.

În perioada anilor 1100-1315 o serie de voievozi şi-au manifestat expres, prin acte publice, o stare de independenţă în raport cu Regatul Maghiar. Sunt de menţionat, spre exemplu, preluarea titulaturii de „**Dux**

transilvanus" de către voievodul Leustachius (1113-1176), investirea de către voievodul Roland Borşa (1284-1294) a fiului său în calitate de vicevoievod, ceea ce echivala cu subminarea autorităţii palatinului regelui ungar, ş.a.

Principalele atribuţii voievodale se circumscriu **activităţii cu caracter administrativ**. Spre deosebire de domnitorii Ţărilor Române extracarpatice voievodul transilvănean era limitat în exercitarea atribuţiilor administrative, fie de dregătorii locali investiţi cu competenţe speciale, fie de către atribuţiile regalităţii maghiare.

Sub aspectul **competenţelor judecătoreşti** voievodul deţinea un drept de jurisdicţie limitat de îngrădirile impuse de regele maghiar. Secuii şi saşii **nu se aflau** sub jurisdicţia voievodului transilvănean, aceştia fiind dependenţi, sub aspect jurisdicţional de regalitate. Biserica romano-catolică avea drept de jurisdicţie asupra satelor transilvănene dependente.

În îndeplinirea atribuţiilor administrative voievodul era comandantul armatei (a oştirii) transilvănene, drept recunoscut, fără alienări, sub toţi regii maghiari.

§.2. Organizarea la nivel local a Voievodatului Transilvaniei.

Existau, în principiu, patru categorii de unităţi administrativ-teritoriale (în accepţiunea contemporană a termenului).

***. Subdiviziuni administrativ-teritoriale româneşti**. Populaţia românească şi-a păstrat formele vechi de organizare.

Districtele româneşti [12)] erau conduse de o adunare a nobililor şi cnezilor iar autoritatea jurisdicţională se exercita de un complet compus din 12 juraţi, conform vechilor cutume din jus valahicum.

O organizare quasi-identică era întâlnită în **Ţara Făgăraşului** şi în **Ţara Chioarului**.

În **voievodatul Maramureşului** exista o autonomie mai accentuată până la momentul constituirii comitatului în locul voievodatului (1349). Satele maramureşene, în mod tradiţional, erau conduse de cnezi români.

Banatul – administrat de un *ban* poseda opt districte româneşti în care atât procedura de judecată cât şi dreptul substanţial aplicabil era **jus valahicum**.

***.** *Zone administrative cu populaţie maghiară.*

În aceste regiuni forma de organizare teritorial-administrativă era aceea a **comitatelor**, conduse de un **comite** şi de o adunare a comitatului, denumită oficial în documente **congregaţie**, alcătuită din nobilimea locală.

***. Scaunele secuieşti** – aveau centrul la Odorhei şi beneficiau de o organizare proprie. Constituirea acestora a avut în vedere asigurarea graniţei provinciei.

Scaunele secuieşti erau conduse de *comiţi*, în calitate de reprezentanţi ai regelui ungar. Atribuţiile judecătoreşti erau încredinţate unor *căpitani*. În secolul al XV-lea a fost numit şi un

[12)] Hunedoara, Deva, Haţeg, Strei, etc.

judecător regal, acesta constituind un organ de control al funcţionarilor şi fiind declarat **vicecomite.**

***. Scaunele săseşti** – erau organizate sub autoritatea unui comite, beneficiind de autonomie teritorială recunoscută de autoritatea centrală.

În fiecare scaun era numit administrator un **judecător regal**.

§.3. Organizarea oraşelor şi satelor transilvănene.

Aşa cum am avut ocazia să menţionăm anterior **oraşele transilvănene**, în raport cu cele din Ţara Moldovei şi Ţara Românească, s-au bucurat de o mai largă autonomie şi de o dezvoltare economică mai accentuată.

Conducătorii oraşelor erau denumiţi judex, bürgermeister şi administrau interesele comunităţii împreună cu un consiliu orăşenesc alcătuit din 12 juraţi.

Autorităţile centrale erau reprezentate la nivelul oraşelor, de judecătorii regali.

Satele româneşti de pe teritoriul voievodatului Transilvaniei erau conduse de cnezi, cu atribuţii jurisdicţionale, având în competenţă soluţionarea unor litigii de importanţă relativ redusă.

§.4. Organizarea militară în Voievodatul transilvănean.

Armata din Transilvania a constituit practic un corp distinct, autonom în cadrul armatei regale, aflându-se sub comanda exclusivă a voievodului.

Armata era compusă din dregători, nobili subordonaţi marilor dregători feudali, corpuri de militari (ostaşi) organizaţi de oraşele voievodatului sau de clasa feudalilor.

Începând cu anul **1435** armata se organizează sub forma **banderiilor** care nu erau altceva decât cete alcătuite din oşteni, având semne militare distincte. Acestea erau organizate de voievodat sau de marii dregători feudali care le subvenţionau.

Tot în această perioadă în alcătuirea suscitatelor cete au intrat şi **mercenarii**.

Oraşele precum şi scaunele secuieşti şi săseşti au organizat şi subvenţionat corpuri de armată proprii.

În temeiul raporturilor de suzeranitate – vasalitate nobilii şi clerul erau datori să contribuie la oastea regală maghiară cu un număr de militari, în mod direct proporţional cu întinderea feudelor (a moşiilor) deţinute în proprietate privată.

Secţiunea V: Dreptul pozitiv (obiectiv) în perioada evului mediu dezvoltat (sec. al XIV-lea până în sec. al XVII-lea).

Cunoaştem de la disciplina „Teoria generală a dreptului" că **norma juridică** reprezintă o regulă de conduită generală şi impersonală, creată ori sancţionată de către organele competente ale statului, care poate fi aplicată, la nevoie, prin intermediul coerciţiei statale, cu ajutorul organelor etatice.

Fiind o regulă de *conduită generală şi impersonală* rezultă că norma juridică, se adresează tuturor subiectelor de drept sau unei categorii din cadrul acestor subiecte. Chiar şi atunci când norma juridică se adresează unui organ unipersonal, ea nu se referă la persoana fizică ce exercită, la un moment dat, acea demnitate sau funcţie publică, ci are în vedere toate persoanele fizice care au aptitudinea de a ocupa respectiva demnitate sau funcţie publică.

N.J. [13)] poate fi **creată ori sancţionată** de organele competente ale statului.

De principiu, organul competent să elaboreze legile este Parlamentul, ca titular al funcţiei (puterii) legislative.

Norma de drept poate fi **creată** adică elaborată efectiv de autoritatea publică sau poate fi doar **sancţionată**, adică recunoscută cu valoarea de act normativ juridic de autoritatea publică competentă (ex.: norme moral – etice prin sancţionare dobândesc caracterul obligatoriu devenind norme juridice).

Norma juridică poate fi aplicată de bună voie (cum se întâmplă în marea majoritate a situaţiilor) sau se poate aplica, în caz de nerespectare, prin intermediul **forţei coercitive a statului**.

Forţa coercitivă etatică, ca forţă materială, este superioară oricăror altor forţe manifestate ca acte de voinţă, deoarece ea derivă din **latura interioră a suveranităţii statului,** din **supremaţie**.

În caz de nevoie coerciţia statală se realizează cu ajutorul organelor etatice (statale). Aceste autorităţi sunt **special delegate**

[13)] Prin „N.J." se înţelege în expunerea noastră noţiunea de „normă juridică"

(competente) să intervină pentru realizarea echilibrului social în sensul restabilirii raporturilor juridice de conformare [14)]; a restabilirii drepturilor subiective încălcate sau nerecunoscute [15)] şi a reeducării persoanelor fizice care au încălcat prescripţiile legale [16)].

Această analiză a n.j. se realizează în condiţiile dezvoltării *Dreptului contemporan*, reflectând sinteza tuturor concepţiilor, ideilor şi teoriilor elaborate de valoroşii doctrinari din epoca modernă şi cea contemporană.

Revenind la tema pe care o analizăm apar ca fireşti următoarele interogaţii: Exista un drept pozitiv (obiectiv) în perioada medievală în Ţările Române? Era dreptul pozitiv sancţionat în vreun fel de autorităţile statelor româneşti? Existau instituţii juridice cristalizate la acea epocă? Au existat codificări (sau încercări de codificare) a dreptului scris?

Pentru început, trebuie precizat că, în conştiinţa populaţiei, **legea ţării** reprezenta **un drept vechi**, **o cutumă**, existentă fie dinainte, fie din momentul întemeierii Ţărilor Române.

După întemeierea Ţărilor cutumele juridice (sau mai corect moral-juridice) **au fost sancţionate** de autoritatea de stat. Astfel, **legea ţării** a devenit un „instrument" de consolidare a statelor întemeiate dar, totodată a servit – în mod indubitabil – şi la apărarea,

---

[14)] În Dreptul Penal Român contemporan

[15)] În Dreptul Civil Român contemporan

[16)] În Dreptul Execuţional Penal actualmente aplicabil.

Notă: scurta analiză a n.j. îmi aminteşte de anii studenţiei petrecuţi în capitala Moldovei, la Iaşi. Mulţumiri şi respect etern d-nei prof. univ. dr. Genoveva Vrabie care, alături de ceilalţi mari profesori, mi-au destăinuit, în toată splendoarea sa, *„Ştiinţa Dreptului"*.

prezervarea poziţiilor social - politice şi a celor economice a clasei feudalilor (boieri, cler respectiv nobili – pentru Transilvania).

O îndelungată perioadă după fondarea statelor medievale, cutumele juridice nu au fost codificate şi nici nu s-a manifestat vreo intenţie în acest sens, aşa cum s-a întâmplat în alte state medievale europene.

Lipsa codificării cutumelor (izvoare de drept originare) s-a datorat, probabil, marii varietăţi a acestora şi faptului că în fiecare zonă geografică, componentă a Ţărilor Române, existau cutume diferite.

A existat, în Transilvania, o codificare a cutumelor prin decretarea aşa-numitului „TRIPARTITUM" elaborat de juristul maghiar Verböczy (1517) care a servit exclusiv la întărirea influenţei Regatului Ungar asupra ţării şi la consolidarea privilegiilor sociale ale nobilimii.

În Ţările Române extracarpatice au apărut norme juridice scrise la mijlocul sec. al XVII-lea, după consolidarea instituţiei domniei şi după centralizarea autorităţii de stat.

Aceste legiuiri scrise nu erau inspirate de cutumele juridice locale şi, de aceea, ele nu pot fi considerate ca o tentativă de codificare cutumiară. Dreptul pozitiv scris a reprezentat o compilaţie a dreptului aplicabil pe teritoriul unor state mai avansate. Practic, modelul „legislaţiei" româneşti l-a constituit legislaţia romană din partea răsăriteană a Imperiului (convenţional denumită Imperiul Bizantin).

Obiceiurile sau cutumele juridice s-au aplicat în continuare în pofida adoptării dreptului obiectiv scris.

Apreciem că, în epoca analizată, cutumele au reprezentat un produs moral, spiritual şi, nu în ultimă instanţă, juridic efectiv (eminamente) românesc, în timp ce normele juridice scrise şi edictate de puterea de stat au constituit o „adaptare" a unui drept oarecum străin, în raport cu spiritualitatea românească a acelor timpuri. Aşa se explică, probabil, de ce după intrarea în vigoarea a dreptului obiectiv scris şi sancţionat de stat, obiceiurile cu caracter moral-juridic (cutumele) s-au aplicat nestingherite, conducând practic la realizarea **unei diversităţi de soluţii în aplicarea Dreptului**.

Cu privire la **fundamentul cutumelor (a legilor ţării)** s-au formulat de către jurişti şi de către istoricii români multiple puncte de vedere. Merită, credem, să le nominalizăm pe fiecare dintre aceste teorii.

*. O primă teorie, susţinută de istorici precum **B.P. Haşdeu, Pârvan, Tocilescu şi alţii**, susţinea că dreptul nescris aplicabil în Ţările Române (cutumele) sunt de origine romană. Această teorie a fost combătută energic susţinându-se că dreptul roman şi-a încetat aplicabilitatea din momentul abandonării Daciei de către Imperiul Roman.

*. O altă teorie, având ca adepţi pe **D. Onciu, A.D. Xenopol şi alţii**, susţinea originea slavă !!! a dreptului nescris românesc. Se pornea de la ideea unei – deosebit de intense – influenţe din partea slavilor în ceea ce priveşte atât formarea limbii române cât şi a obiceiurilor poporului nostru (inclusiv influenţa asupra obiceiurilor juridice).

Adevărată într-o anumită măsură această teorie nu poate explica, nici măcar satisfăcător, izvorul cutumelor româneşti întrucât acordă un rol hotărâtor influenţelor străine (în speţă – celor slave).

*. **Teoria originii trace** acordă un rol important influenţelor exercitate de albanezi. Istorici precum **N. Iorga, I. Nădejde şi alţii**, care au susţinut această teză, au precizat că teoria s-ar explica prin faptul că atât la formarea poporului român cât şi la formarea poporului albanez au avut un rol hotărâtor elementele populaţionale trace.

Este o teorie cel puţin forţată dar interesantă. Este forţată deoarece în momentul de faţă – şi cu atât mai mult în epoca elaborării teoriei – nu ne sunt cunoscute instituţiile şi obiceiurile juridice trace. O eventuală descoperire a acestor instituţii şi obiceiuri juridice la traci urmată de o comparare cu legea ţării existentă la români ar demonstra „interesul" acestei teorii.

Cu modestie, precizăm că nu ne raliem nici uneia dintre aceste teorii, succint enumerate mai înainte.

În opinia noastră, izvorul sau fundamentul cutumelor juridice româneşti este reprezentat de dreptul roman aflat în continuă evoluţie în partea răsăriteană a Imperiului (convenţional denumită Imperiul Bizantin). Nu este vorba, nici pe departe, de dreptul roman clasic (jus civile / jus gentium) ci de **un drept roman sui generis**, transformat potrivit necesităţilor societăţii feudale, concretizat, în sec. al IX-lea – al XIII-lea, la Constantinopol şi în provinciile răsăritene ale Imperiului. Este un drept în mare parte **canonic** datorită influenţei Bisericii

Răsăritene şi **nu este sclavagist ci esenţialmente feudal**, fiind adaptat într-o oarecare măsură la viaţa cotidiană.

Tocmai acest *Drept* a inspirat cutumele juridice româneşti, datorită **prestigiului său**: era un **drept roman,** era **un drept conform prescripţiilor ortodoxiei**, îmbrăţişată şi de români şi, totodată, **era adaptat la viaţa economică şi socială din Evul Mediu european**. Pe scurt, sursa cutumelor juridice româneşti a constituit-o, în opinia noastră, acel Drept - denumit de romaniştii şi latiniştii noştri – **„Dreptul romano – bizantin"**

Secţiunea VI: Instituţii juridice prevăzute în obiceiurile juridice (în cutume).

Cu adevărat, prima instituţie reglementată de cutume – şi îi dăm întâietate deoarece prezintă un loc central, vital chiar în cadrul raporturilor juridice, stabilite atât pe planul Dreptului public cât şi pe planul Dreptului privat – o reprezintă o specie de raporturi juridice, respectiv **raporturile de suzeranitate – vasalitate**.

Aceste raporturi, tipice pentru întreaga perioadă medievală, proprii structurii social-politice din feudalism (în orice stat european) erau reglementate cutumiar în Ţările Române.

În relaţiile internaţionale unii domnitori români, cu ocazia încheierii unui contract de vasalitate, au invocat obiceiurile statornicite de domnitorii anteriori.

La fel, boierii – vasali ai domnitorilor români – se angajau prin prestarea unui jurământ să sfătuiască pe suzeran pentru a ţine „**aceleaşi obiceiuri** ca bătrânii voievozi … dinaintea lui, din **acele obiceiuri** să nu iasă niciodată, până la moarte” [17)].

Drepturile şi obligaţiile care alcătuiau conţinutul raportului juridic de vasalitate [18)] **erau consacrate de obiceiul ţării, adică de cutume.**

În lucrare noi am preferat denumirea de **raporturi de vasalitate** în locul celorlalte titulaturi: **raporturi de suzeranitate** sau **raporturi de suzeranitate – vasalitate** (Cap. IV; Secţ. III; § 3).

Este drept că ambele părţi ale raportului aveau, cum este firesc, drepturi şi obligaţii corelative. În consecinţă, s-ar părea că cea mai corectă denumire ar fi - **raporturi de suzeranitate – vasalitate**.

Reţinem că ambele părţi prestează obligaţii specifice, caracteristice, dar **vasalul** efectuează acea **prestaţie caracteristică** care evidenţiază chintesenţa întregii structuri sociale medieval-feudale, **care constă în executarea întocmai a poruncilor suzeranului**. Această poziţie de ierarhizare – subordonare a vasalului, ne-a determinat să optăm pentru utilizarea noţiunii de **„raport juridic de vasalitate”**. Dar asupra acestei chestiuni, desigur, se mai poate discuta.

[17)] Citat menţionat de **I. Bogdan, „Documentele lui Ştefan cel Mare” vol. II**, pagina **289**.

[18)] Văzut din perspectiva vasalului; poate fi considerat şi un raport juridic de suzeranitate, privit din unghiul suzeranului feudal.

O altă instituţie juridică, fundamentală în orice societate, deci şi în societatea medievală românească **era instituţia juridică a proprietăţii**.

Cutumele – obiceiurile juridice – au *„consfinţit"* importanţa proprietăţii cu precădere a proprietăţii feudalilor (boieri; cler).

Dreptul de proprietate deplin aparţine domnitorului ţării. Se recunoştea existenţa proprietăţii având ca titular pe feudalii vasali ai domnitorului (boierii).

Ţăranii dependenţi beneficiau de un drept de folosinţă asupra pământului (a lotului) pe care îl lucrau.

Dreptul de proprietate având ca titulari pe boieri (feudali) era însoţit, în mod accesoriu, de **imunităţi**.

Spunem că *imunităţile* constituiau **accesorii ale proprietăţii** întrucât erau conferite marilor proprietari de pământ. Totodată imunităţile se aflau într-o strânsă corelaţie cu proprietatea imobiliară funciară. Astfel, un boier moldovean sau muntean obţinea de la domnitor **un drept de administrare politică şi un drept de judecată asupra pământurilor pe care le avea în proprietate.** Sau, acelaşi boier român dobândea de la domnitor **dreptul de a se bucura de o quasi independenţă politică, asupra pământurilor proprietatea sa privată**. În temeiul acestei *imunităţi (sau privilegiu)* acordate de autoritatea centrală supremă respectivul feudal (boierul) se putea opune la desfăşurarea anumitor activităţi, pe domeniile sale imobiliare, de către dregătorii domneşti.

Exista în cursul Evului Mediu în Ţările Române şi o formă (modalitate) de **proprietate comună asupra pământului** exercitată de *obştile săteşti*.

Se putea efectua un partaj al terenului aflat în proprietatea comună dar cu respectarea, în toate situaţiile, a **dreptului de protimisis (de preemţiune**). Acest drept de preemţiune, potrivit cutumelor, era recunoscut în favoarea rudelor şi vecinilor proprietarului în ipoteza în care acesta dorea să înstrăineze, cu titlu oneros, dreptul său de proprietate.

Cu privire la **starea şi capacitatea persoanelor fizice** – instituţie importantă reglementată tot de cutume – ne rezervăm dreptul intangibil de a reveni cu o cercetare completă. Totuşi vom remarca următoarele aspecte:

Cu privire la **statutul boierilor** şi **a ţăranilor dependenţi, a ţăranilor liberi, a târgoveţilor** şi **a robilor** am făcut – din punct de vedere al *Dreptului public* în special – referiri în cadrul Cap. IV; Secţ. III; § 2.

Din punct de vedere a *Dreptului privat* vom puncta în această secţiune doar situaţiile în care prin intermediul unui **titlu juridic** o persoană fizică **intra** sau **ieşea** dintr-o stare de dependenţă în raport cu un feudal (boier).

*. **Intrarea în starea de ţăran aservit (vecin sau rumân**).

Se realiza prin încheierea unor contracte de drept privat sau în temeiul unei hotărâri judecătoreşti. **Hotărârea judecătorească** – putea obliga o persoană sau un grup de persoane la plata unor

amenzi. Dacă sumele datorate cu titlu de amenzi nu erau achitate persoana sau grupul de persoane fizice pierdeau statutul de om liber şi proprietatea privată asupra pământului.

Cu privire la **contracte** precizăm următoarele: prin **contractele de donaţie** sau **de vânzare – cumpărare** – un ţăran liber se închina (se dăruia) sau se vindea pe sine împreună cu pământul aflat în proprietatea sa.

Prin intermediul încheierii unui **contract de împrumut** se putea pierde starea de libertate dacă ţăranul liber nu putea achita datoria la scadenţă şi dacă în contract se specifica că în caz de neplată ţăranul va deveni dependent de feudalul creditor.

*. **Modalităţi de ieşire din starea de dependenţă personală**

Ţăranul dependent putea fi **„iertat”** de vecinie sau rumânie adică i se ridica, **gratuit**, starea de dependenţă prin voinţa boierului feudal. Actul juridic îmbrăca fie **o formă testamentară** fie **forma unui act de donaţie.**

O altă modalitate de ieşire din starea de dependenţă a ţăranilor aserviţi o reprezenta **răscumpărarea din vecinie sau din rumânie.** Se realiza practic prin plata unor importante sume de bani efectuată de aservit în favoarea feudalului. Această modalitate de ieşire din starea de dependenţă se realiza numai dacă boierul era de acord cu plata sumei avansată pentru răscumpărare.

Hotărârile judecătoreşti – care stabileau, pe bază de probe, că ţăranul a fost aservit prin constrângere. Principalul efect al

stabilirii acestei situaţii de fapt era redobândirea libertăţii de către persoana fizică aservită.

Fuga de pe pământul boierului – deoarece prin fugă se urmărea pierderea statutului de ţăran aservit (statut legal şi adevărat) şi dobândirea unui statut de ţăran liber. Dacă erau recunoscute aceste persoane erau readuse forţat pe pământul feudalului, pierzând libertatea aparentă, în mod retroactiv.

Distrugerea titlurilor – se producea fie datorită calamităţilor (incendii, inundaţii), fie datorită răscoalelor ţăranilor aserviţi. De regulă, boierii dobândeau de la domnitorii ţării noi titluri care le reconstituiau pe cele distruse sau pierdute.

* *
*

În această primă parte a lucrării am analizat unele momente considerate importante în dezvoltarea politică şi juridică a ţării noastre.

Ne-am aplecat asupra următoarelor chestiuni: **Cap. I:** Organizarea politică, socială şi juridică a Daciei în perioada înglobării în Imperiul Roman; **Cap. II:** Continuitatea daco-romană; **Cap. III:** Câteva aspecte – considerate esenţiale – referitoare la formarea poporului român şi a limbii române (etnogeneza românească); **Cap. IV:** Organizarea social – politică şi juridică în perioada medievală.

PARTEA A II-A

SISTEMUL CONSTITUŢIONAL AL ROMÂNIEI ÎN PERIOADA ANILOR 1831 – 1989
VIAŢA POLITICĂ ŞI JURIDICĂ REGLEMENTATĂ DE ACTELE FUNDAMENTALE ÎN PERIOADA MENŢIONATĂ

CAPITOLUL I

ORGANIZAREA POLITICO-JURIDICĂ A PRINCIPATELOR ROMÂNE – MOLDOVA ŞI VALAHIA – ÎN TIMPUL PROTECTORATULUI ŢARIST (1828-1834). REGULAMENTELE ORGANICE – PRIMELE CONSTITUŢII MODERNE ALE PRINCIPATELOR. DOMNIILE REGULAMENTARE (1834 – 1848)

După revoltele popoarelor din Peninsula Balcanică îndreptate împotriva stăpânirii otomane, Imperiul Ţarist a intervenit militar, armata rusă ajungând în apropierea Constantinopolului.

În Ţările Române – Moldova şi Valahia – armata ţaristă a staţionat din mai 1828. Principatele au fost conduse de guvernatori investiţi de împăratul tuturor Rusiilor.

Astfel, la **22 februarie 1828, Pahlen** a fost numit guvernator al Principatelor de către ţar fiind înlocuit de **generalul Jeltuhin** care a guvernat până în **noiembrie 1829**. În perioada **noiembrie 1829-1834** a fost numit guvernator al Principatelor **generalul rus Pavel Kiselev.**

Pentru ambele Principate a existat un singur guvernator având reşedinţa la Bucureşti, în capitala Valahiei, purtând titulatură de „**preşedinte plenipotenţiar al divanurilor Valahiei şi Moldovei**".

În **anul 1828** în fiecare principat s-a instituit o comisie de redactare a unui regulament general, document prevăzut în **Convenţia de la Akerman**.

Cele două comisii s-au întrunit la Bucureşti fiind prezidate de **Minciaki, vicepreşedinte pentru Principatul Moldovei**. Aceste comisii erau alcătuite astfel: **pentru Moldova**: Mihai Sturdza – vornic; C. Paşcanu – vistiernic; desemnaţi de imperialii ruşi; Costache Conache – vornic şi Iordache Cantacuzino – vistiernic, aleşi de Adunarea Obştească a Moldovei. Secretar al comisiei era Gheorghe Asachi.

Pentru Valahia comisia era compusă din: Grigore Băleanu – ban; Gh. Filipescu – vornic; numiţi de imperialii ruşi; Ştefan Bălăcean – logofăt şi Alexandru Vilara – hatman, aleşi de Adunarea Obştească a Valahiei.

În contextul internaţional dominat în această parte a Europei de rivalităţile ţaristo-otomane, în **anul 1829**, Turcia a încheiat cu Rusia ţaristă **Tratatul de la Adrianopol.**

Acest tratat încheiat de cele două puteri a cuprins dispoziţii importante relative la Principate. Astfel se garanta autonomia administrativă a acestora; frontiera dintre Principate şi Imperiul Otoman era stabilită pe talvegul fluviului Dunărea ceea ce a implicat restituirea raialelor din stânga Dunării (Turnu, Giurgiu şi Brăila) către Valahia. S-au înfiinţat unităţi militare având ca atribuţii menţinerea ordinii interne şi apărarea graniţelor; s-a desfiinţat monopolul otoman instituit asupra produselor agricole.

Principatele au fost reorganizate în temeiul regulamentelor intrate în vigoare în timpul administraţiei ţariste, Turcia obligându-se să le recunoască valabilitatea. Imperiul ţarist a dobândit „calitatea" de putere protectoare a Principatelor.

Ca urmare a desfiinţării monopolului otoman asupra materiilor prime ale Principatelor, economia şi în special comerţul se revigorează. Câteva date statistice sunt elocvente în acest sens. Astfel, în **1831** ambele ţări au exportat bunuri în valoare de **32.955.671 de lei**, în **1832** s-a exportat până la valoarea de **60.813.585 lei**. În anul **1833** mărfurile exportate se ridicau la

valoarea de **70.987.944 lei** pentru ca în **anul 1840** nivelul exporturilor româneşti să atingă cifra record de **aproximativ 100.000.000 de lei**.

Această explozie economico-comercială a generat, în mod firesc, o reaşezare a structurii sociale din ţările noastre. **Clasa capitaliştilor** se întăreşte continuu, acumulându-se capital din negustorie şi din arendarea pământurilor. Un efect direct l-a reprezentat şi creşterea numărului **meseriaşilor şi a muncitorilor** din centrele urbane.

În **anul 1844** sunt eliberaţi robii proprietate publică a instituţiilor sau a statului.

§. 1. Organele centrale ale puterii de stat în Principatele Române

Au beneficiat de o reglementare nouă:

*. **Domnia** – ca instituţie – devine electivă şi cu caracter viager.

Totuşi primii domni sunt numiţi de Turcia şi de Rusia – **Mihail Sturdza în Moldova (1834-1849)** şi **Alexandru Ghica în Valahia (1834-1842)**

Domnitorul **era ales** dintre marii boieri, investit de Imperiul Otoman şi comunicată această investire Imperiului Ţarist.

Art. 27 din Regulamentul Organic al Moldovei prevedea: „Domnul se alege pe viiaţă. El trebuie să aibă 40 de ani deplin şi să fie din familie moldovană, a căruia evghenie să fie suitoare cel puţin

până la bun, iar împământenirea sa până la tată. El să va alege numai între boierii cei mai vrednici, având ranguri de mare logofăt, de mare vornic al Ţării de gios şi al Ţării de sus, de hatman sau de vistiernic sau cari, după punerea în lucrare a acestui regulament, ar avea ranguri potrivite cu cele sus însămnate, adică prezident al Înnaltului Divan şi miniştri, deşi aceştia nu s-ar afla în slujbă lucrătoare. Pe lângă acestea, cel mai mare fiu al Domnului carile la răposarea, abdicţia paretisis sau discăunarea părintelui său ar fi agiuns la legiuita vârstă, după pravilile ţărei, se va priimi în numărul candidaţilor la Domnie; să înţălege însă că şi celelante formalitate cerşute spre adiverirea mulţimei glasurilor şi spre a face alegirea sa legiuită, vor fi deopotrivă şi către dânsul păzite".

Art. 44 din acelaşi regulament prevedea: „După alegire Domnului, mădulările Obştestii Ecstraordinare Adunări, în aceia sesie, vor iscăli după întâime rangurilor arzmagzariu către Poartă, spre a se cere învestitura (întărirea Domnului), precum şi o notă ofiţială spre a înştiinţa pe Curtea proteguitoare despre alegirea Domnului. Însă, spre a se putea închiia toate aceste operaţii în aceiaşi sesie, caimacamii să vor îngriji de a alcătui amândoă arătătile acturi, lăsând loc spre a înscrie numile Domnului ales". [1)]

Dacă Tronul era declarat vacant se instituia o căimăcămie din care, de drept, făceau parte: marele logofăt, marele vornic al „trebilor dinăuntru" şi preşedintele Divanului domnesc. La fel în situaţia

[1)] Paul Negulescu, George Alexianu, Regulamentele Organice ale Valahiei şi Moldovei, vol. I, Bucureşti, 1944, pag. 173-184.

decesului sau destituirii domnitorului (art. 18 din Regulamentul Moldovei; idem Regulamentul Valahiei).

*. **Adunarea obştească extraordinară** era competentă să aleagă domnitorul. În Moldova era alcătuită din **132 de membri** iar în Muntenia cuprindea **190 de reprezentanţi**.

*. **Adunarea obştească ordinară** era compusă din **35 de membri în Moldova** (erau membri de drept: **mitropolitul şi doi episcopi** şi aleşi **32 de boieri**), respectiv 42 de membri în Valahia (erau membri de drept – 3; 20 boieri de rangul I, 18 boieri aleşi dintre boierii fiecărui judeţ, un reprezentant al Craiovei). **Membrii aleşi aveau un mandat de 5 ani** (art. 48 şi următorul din Regulamentul Moldovei; art. 45 şi următorul din Regulamentul Valahiei).

Competenţa Adunării obşteşti ordinare respectă **principiul separaţiei puterilor în stat**. Spre edificare citäm:

Art. 61: „Însuşirile Obşteştii Obicinuite Adunări, însămnate la articurile de mai sus, în nici o întâmplare nu vor putea împiedica lucrarea puterii suverane de administraţie şi de pază bunei orânduieli şi a liniştei publice, ce este dată Domnului, pe temeiul aşezământurilor şi a vechilor obiceiuri a ţării".

Art. 62: „Obştească Obicinuită Adunare nu va putea de acum înainte a avea nici o putere giudecătorească, fiindcă aceasta este dată de acun înnainte unui osebit Divan sau unui Înnalt Tribunal

giudecătorescu, de cările să va vorovi la al XIII cap al acestui reglement". [2)]

Deci, rezultă fără putinţă de tăgadă, că se interzicea Obişnuitei Obşteştii Adunări să se amestece în exercitarea atribuţiilor executive sau judecătoreşti, atribuţii date în competenţa unor alte organe nominalizate efectiv !!!

Legea devine un rezultat al **acordului de voinţă** între Adunare şi domnitor, încetând astfel competenţa domnului de a legifera, în mod exclusiv.

Iată deci că Regulamentele Organice nu impun doar separaţia puterilor constituite în stat dar **obligă** organele centrale ale statului (puterile) **să colaboreze, în vederea înfăptuii unei bune guvernări !!!**

*. **Administraţia centrală**.

Domnitorul reprezenta, conform dispoziţiilor regulamentare, **întruchiparea puterii executive** fiind şeful suprem al acestei puteri.

El avea în atribuţii numirea / învestirea şi respectiv revocarea dregătorilor (adică, a demnitarilor), recrutaţi dintre boierii ţării.

Dregătorii erau în număr de **şase** şi aveau atribuţii corespunzătoare miniştrilor, instituiţi mai târziu [3)]. Aceste dregătorii, menţionate de Regulamentele Organice, erau conduse de: **vornicul dinăuntru** (ministrul al administraţiei şi internelor), **vistierul**

[2)] Articole din Regulamentul Organic al Moldovei, conform Paul Negulescu, George Alexianu, Opere citate pag. 184 şi următoarele.

[3)] După **1848** dregătoriile s-au numit „**departamente**" iar după **unirea Principatelor Române** s-au numit „**ministere**".

(ministrul de finanţe); **logofătul** dreptăţii (ministrul justiţiei) logofătul **pricinilor bisericeşti** (ministrul instrucţiunii şi al cultelor); **spătarul** (ministrul apărării naţionale) şi **postelnicul** (ministrul afacerilor externe).

Aceşti dregători, adevăraţi demnitari ai statului, se întruneau, în caz de nevoie, sub preşedinţia domnitorului Ţării şi coordonau întreaga putere executivă precum şi administraţia publică.

*. **Sfatul administrativ** – se întrunea de două ori pe săptămână şi era compus din: **vornic** – în calitate de preşedinte, **vistier** şi **postelnic** - ca secretar. Acest sfat soluţiona treburile administrative curente.

Comparând cu instituţiile existente în contemporaneitate Sfatul administrativ ne apare ca un cabinet restrâns, abilitat cu rezolvarea chestiunilor urgente. Dregătorii întruniţi sub preşedinţia domnitorului prefigurează organizarea de mai târziu a Consiliului de Miniştri (actualmente Guvern).

§. 2. Administraţia locală potrivit dispoziţiilor regulamentare.

Ţinuturile şi judeţele, moldovene respectiv valahe, sunt menţinute. La data de **13 – August – 1831** a fost desfiinţată **căimăcămia Craiovei**. Unele unităţi teritorial – administrative sunt

desfiinţate [4)] şi s-au realizat modificări de delimitare a ţinuturilor şi a judeţelor.

Oraşele Principatelor sunt conduse de **sfaturi** alese dintre boieri. **Sfaturile** aveau în atribuţii administrarea veniturilor, protecţia comerţului, amenajarea urbană. În aşezările urbane se înfiinţează **comisariate de poliţie**.

Satele româneşti nu cunosc mutaţii spectaculoase păstrându-se vechea organizare medievală.

§. 3. Armata Principatelor Române.

După intrarea în vigoare a Regulamentelor Organice se formează corpurile de armată ale Principatelor. Satele sunt datoare să predea un număr de tineri care sunt încorporaţi timp de **6 ani**.

Dintre negustorii şi meseriaşii primiţi în rândurile armatei se aleg s**ubofiţerii**, în timp ce dintre boieri sunt aleşi **ofiţerii**.

Armele care compuneau forţa armată erau: artileria, cavaleria şi infanteria.

Efectivul militar era de **4700** de soldaţi în Valahia şi **1554** de soldaţi în Moldova.

§. 4. Sistemul de învăţământ

Aşezămintele educaţionale oficiale cuprindeau patru grade: **şcoli începătoare** (3 – 4 clase); **umanitoare**; **complementare** (de

[4)] În anii 1831-1832 s-au desfiinţat **ţinuturile: Hârlău, Herţa** şi **Cârligătura** şi respectiv **judeţul Săcuieni** (absorbit de judeţele Buzău şi Prahova).

grad mediu); şi **cursuri cu caracter şi nivel academic** (durata de doi ani).

Deşi pentru epoca modernă şi contemporană va exista – **la finalul lucrării** – un capitol dedicat organizării judecătoreşti în România, trebuie să analizăm incidenţa Regulamentelor Organice asupra puterii judecătoreşti şi asupra organizării judiciare.

§. 5. Organizarea judecătorească instituită de Regulamentele Organice

Regulamentele Organice prevedeau că puterea judecătorească era separată de puterea „ocârmuitoare" cu scopul de a se asigura o „bună rânduială în pricini de judecată şi pentru paza dreptăţilor particularilor".

Inamovibilitatea judecătorilor a fost consacrată dar nu a fost introdusă decât parţial şi cu caracter temporar.

Cu privire la organizarea ierarhică a instanţelor şi la specializarea acestora, remarcăm succint următoarele:

*. **Tribunalele săteşti de împăciuire** erau alcătuite din preot şi trei juraţi, câte unul pentru fiecare categorie ţărănească (fruntaş, mijlocaş şi codaş). Soluţionau litigiile între săteni. Părţile puteau să se adreseze tribunalelor judeţene în caz că nu se împăcau. Precizăm totodată că litigiile dintre ţărani şi boieri erau în competenţa unor alte instanţe.

*. **Ispravnicii ţinuturilor (judeţelor) şi zapciii ocoalelor (plăşilor)** erau funcţionari administrativi care păstrau în competenţă

atribuţii specifice puterii judecătoreşti în litigii de poliţie (adică privind ordinea publică) care erau sancţionate cu pedepse până la 3 zile de închisoare şi până la 50 de lovituri. Judecau litigiile fiscale şi abaterile de serviciu săvârşite de slujbaşii de rang inferior precum şi plângerile boierilor în care pârâţi figurau ţăranii clăcaşi.

*. **Tribunalele poliţiei îndreptătoare** – funcţionau în capitalele Principatelor, la Iaşi şi la Bucureşti; erau tribunale administrative care au preluat atribuţiile şi competenţele instituţiilor desfiinţate – agia şi spătăria.

*. **Tribunalele ţinutale (Moldova) şi judeţene (Valahia)** erau instanţe speciale constituite în locul vechilor ispravnici judecători. Aceste tribunale judecau în complete formate din: un preşedinte, doi membri şi un procuror. Competenţa acestor instanţe era generală, având plenitudine de jurisdicţie în cauze civile, comerciale şi corecţionale.

Dacă tribunalul judeca cauze comerciale, în compunerea completului intrau doi negustori. Judecau, de asemenea, plângerile ţăranilor clăcaşi formulate împotriva boierilor.

Tribunalele ţinutale (judeţene) aveau competenţa de a soluţiona litigii patrimoniale, cu petitul până la 1500 lei, cu drept de apel la divanurile judecătoreşti.

*. **Divanurile judecătoreşti** îşi desfăşurau activitatea la Iaşi, la Bucureşti şi la Craiova; aveau **o secţie civilă** şi **o secţie criminală.** La Iaşi nu exista secţia criminală dar funcţiona un **Tribunal al pricinilor criminaliceşti.**

Divanurile judecătoreşti judecau în **primă şi ultimă instanţă**, în materie civilă, până la valoarea petitului acţiunii de **5000 lei**. Judecau şi peste această valoare litigiile patrimoniale dar cu **drept de apel** în **termen de o lună la Înaltul Divan**. Judecau în calitate de instanţe de apel.

Compunerea divanurilor judecătoreşti era: un preşedinte, patru asesori şi un procuror.

*. **Tribunalele apelative de comerţ** – aveau sediul la **Bucureşti, Craiova** şi **Iaşi**. Cel de la Iaşi a fost mutat la Galaţi în **anul 1833**. Faptele de comerţ care intrau în competenţa acestor instanţe erau: vânzările de mărfuri, întreprinderile de manufacturi, transport şi comision, cambia, vasele de navigaţie, ş.a., fiind prevăzute de **art. 335 din Regulamentul Organic**.

Compunerea completelor era identică cu cea a divanurilor judecătoreşti, cu unica diferenţă că trei dintre asesori erau aleşi din rândul negustorilor.

*. **Înaltul Divan** cu sediul la Iaşi şi la Bucureşti judeca toate pricinile în ultimă instanţă (erau venite în apel de la divanurile judecătoreşti). Era compus astfel: un preşedinte (marele ban în Valahia), patru membri numiţi de domnitor şi trei membri aleşi de Adunarea Obştească Obişnuită a Principatului.

Membrii Înaltului Divan erau aleşi pentru un mandat de **3 ani**, iar pe durata mandatului se bucurau de inamovibilitate (art. 281 din Regulamentul Organic).

*. **Divanul domnesc în Moldova** era prezidat de domnitor. Soluţiona cazurile de greşită aplicare a legii de către celelalte instanţe, dacă decizia Înaltului Divan nu era luată cu unanimitate de voturi sau când această decizie contrazicea jurisprudenţa într-o materie.

*. În anul 1833 Divanul domnesc a fost contopit cu Înaltul Divan sub denumirea de **Divan domnesc**, prezidat de domnitor. Aceasta a reprezentat o sporire a amestecului divanului în atribuţiile puterii judecătoreşti, implicând un regres în aplicarea faptică a principiului separaţiei puterilor în stat.

*. În Ţara Românească (Valahia) o competenţă identică cu a Divanului domnesc iniţial din Moldova o avea **Înalta Curte de Revizie**. Domnitorul trimitea la această instanţă pricinile de judecare fără a avea atribuţii judecătoreşti cum avea domnitorul Moldovei. Instanţa era compusă din nouă membri din Înaltul Divan sau din Divanul Judecătoresc.

Pe lângă domnitorii Ţărilor Române extracarpatice sunt numiţi **legişti ai statului** care aveau ca atribuţii asigurarea corectei interpretări a legilor de către instanţele judecătoreşti.

§. 6. Dreptul şi ştiinţa dreptului în perioada Regulamentelor Organice.

În acest paragraf ne vom mărgini doar asupra evoluţiei Dreptului Public şi în mod deosebit a Dreptului Constituţional şi a Dreptului Administrativ deoarece aceste ramuri – şi ştiinţele

corespunzătoare lor – reglementează şi respectiv studiază – cu prioritate - evoluţia politico-juridică a statului.

Cele două regulamente organice au constituit un exemplu clar de identitate legislativă. În consecinţă, cele două ţări au beneficiat de o organizare politică identică.

Aceste **legi fundamentale** au introdus: separaţia puterilor statului, au limitat prerogativele domnitorilor, au înfiinţat un quasi regim parlamentar, au prefigurat constituirea Guvernului, ca organ conducător al administraţiei publice, au desfiinţat în mare măsură dreptul domnitorilor de a judeca pe proprii supuşi etc.

Sub imperiul Regulamentelor Organice **capitalismul** începe să se dezvolte la noi, iar **burghezia** obţine drepturi politice şi administrative. Este adevărat că aceste legi fundamentale menţin rânduielile feudale împreună cu privilegiile boierilor, fapt care va genera ulterior (momentul 1848 este edificator) o luptă dusă pentru înlocuirea acestora.

* *
*

Regulamentele Organice constituie, în opinia doctrinarilor români, profesori de Drept Constituţional şi Instituţii politice, prima lege fundamentală de organizare a Moldovei şi a Valahiei. Deşi consacră puterea boierimii române asupra domeniilor vieţii social-politice a ţărilor prin intermediul acestor legi fundamentale au

pătruns elementele clasei capitaliştilor (aflată în dezvoltare) la conducerea vieţii politice. Regulamentele Organice au introdus marile principii constituţionale, necesare pentru modernizarea societăţii româneşti, principii care erau deja consacrate în majoritatea statelor europene. Ele au schimbat însăşi regimul politic din Principate prin limitarea puterii domneşti şi prin precizarea atribuţiilor şi competenţelor în privinţa tuturor organelor centrale de conducere a Ţărilor Române extracarpatice.

Apreciem că, după intrarea în vigoare a Regulamentelor Organice regimul politic, la noi, s-a transformat din **monarhie absolută** în **monarhie temperată cu caracter constituţional.**

Deşi au fost elaborate cu încuviinţarea a două mari puteri (Imperiul Ţarist şi Imperiul Otoman), fără consultarea maselor largi, datorită faptului că au „revoluţionat" societatea românească [5)] şi au asigurat autonomia internă a Principatelor, Regulamentele Organice, apreciem, că pot fi considerate primele noastre Constituţii.

[5)] Vezi argumentele expuse mai înainte.

CAPITOLUL II

ASPECTE RELATIVE LA MOMENTUL DE LA CARE SE POATE DISCUTA DESPRE APARIŢIA CONSTITUŢIONALISMULUI ÎN ŢĂRILE ROMÂNE

Acest capitol poate ar fi trebuit să constituie capitolul I al părţii a două a lucrării sau poate chiar să constituie un capitol introductiv al întregii lucrări.

Introducerea capitolului de faţă în acest loc este intim legată de chestiunea tratării **Regulamentelor Organice ca aşezămite fundamentale (legi fundamentale) sau, după caz, ca fiind veritabile Constituţii ale Principatelor**.

Prin aşezarea problematicii regulamentare la începutul părţii a II-a am exteriorizat intenţia noastră de a le considera adevărate Constituţii.

Cum majoritatea celebrilor doctrinari [6)] nu consideră Regulamentele Organice veritabile Constituţii am apreciat că este necesară o tratare, după puterile noastre, a chestiunii momentului iniţial de la care începe dezvoltarea constituţională în România.

Problema este corelată cu **ciclurile sau valurile de constituţionalism**, teză dezvoltată de renumiţi profesori de Drept Constituţional şi Instituţii politice [7)] din România.

Reţinem că în doctrina juridică constituţională, teza ciclurilor constituţionale nu este îmbrăţişată de toţi doctrinarii [8)].

[6)] Ne referim la teoreticienii Dreptului Constituţional: a se vedea: Prof. dr. Genoveva Vrabie – Drept constituţional şi instituţiile politice, Ed. Chemarea Iaşi, 1992; Prof. dr. Tudor Drăgan, Drept constituţional şi instituţii politice, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1998; Prof. dr. Ioan Muraru - Drept constituţional şi instituţii politice, Ed. Actami, Bucureşti, 1995.

[7)] Prof. dr. G. Vrabie, Opere citate, pag. 172-178.

Prof. dr. Cristian Ionescu, Drept constituţional şi instituţii politice, Ed. a II-a, Ed. All Beck, Bucureşti, 2004, pag. 300-304.

[8)] Prof. dr. I. Muraru, Opere citate, pag. 104-130.

De-a lungul timpului cu referire la ţara noastră, au existat opt mari **valuri sau cicluri constituţionale**. Astfel: **primul** ar fi cuprins între sec. al XIV-lea şi sfârşitul sec. al XVIII-lea; **al doilea** include perioada dintre adoptarea Regulamentelor Organice (1831-1832) şi Convenţia de la Paris (1858); **al treilea val (ciclu)** este cuprins în perioada 1858-1866 (de la Convenţia de la Paris până la publicarea Constituţiei); **al patrulea val** include perioada 1866-1938 (datele se referă evident la cele două Constituţii române), **al cincilea** – perioada 1938-1940 (septembrie) – regimul dictaturii regale; **al şaselea** - declinul democraţiei parlamentare (31.08.1944 până la 30.12.1947); **al şaptelea** – priveşte organizarea constituţională în regimul socialist (1948 – 1989) şi în sfârşit, **al optulea ciclu** reprezentat de adoptarea Constituţiei României, prin referendum naţional, la 08.12.1991.

Faptul că primul val de constituţionalitate se referă la perioada Evului Mediu românesc justifică, într-o anumită măsură tratarea realizată în partea I a acestei lucrări.

Totuşi, considerăm că până la adoptarea Regulamentelor Organice nu se poate vorbi de existenţa unui **curent constituţionalist** în Ţările Române.

Se poate însă vorbi despre existenţa unei organizări administrativ – politice şi instituţional – juridice a Ţărilor noastre, **ceea ce determină concluzia existenţei** - în perioada menţionată, respectiv în Evul Mediu – **a unor raporturi de drept constituţional axate, în principal, pe corelarea competenţelor organelor centrale ale statelor.**

Pentru că indiferent dacă era sau nu constituită ramura Dreptului Constituţional sau / şi a ştiinţei juridice corespunzătoare acesteia există o „îndatorire de onoare" de a analiza raporturile care în orice perioadă istorică, fie şi în „**întunecatul**" **Ev Mediu**, au asigurat instituirea şi exercitarea puterii de stat. Pentru acelaşi raţionament, deşi nu putem vorbi de un veritabil **„proces" de dezvoltare constituţională în epoca feudală**, ne revine obligaţia de a încerca să desluşim, cu toate nuanţele necesare, instituţiile politice care au fost configurate, în acea epocă relativ îndepărtată.

Faptul că „începuturile constituţionalismului românesc" sunt legate de diverse acte cu dublu caracter politic şi juridic (Proclamaţia de la Islaz; Convenţia de la Paris din anul 1858; momentul 1864 – legea electorală; poate, înaintea acestora, adoptarea Regulamentelor Organice etc.) nu împietează cu nimic asupra analizării vieţii social-politice şi juridice (chiar şi economice şi culturale) a poporului român în îndelungata, bimilenara sa istorie [9)].

[9)] Evident, această **nobilă îndatorire** revine doctrinarilor consacraţi, profesorilor de Drept Constituţional dar şi profesorilor de Drept Administrativ şi ştiinţa administraţiei şi de Istoria Dreptului Românesc, din cadrul **Facultăţilor de Drept din ţara noastră.**

CAPITOLUL III

CONVENŢIA DE LA PARIS. STATUTUL DEZVOLTĂTOR AL CONVENŢIEI DE LA PARIS.

Valul revoluţionar din anul 1848 a zguduit din temelii întreaga Europă. În anul 1849 Rusia şi Turcia au încheiat Tratatul de la Balta Liman la data de 19 aprilie / 1 mai (1849) care încălca autonomia Moldovei şi a Valahiei. Domnitorii urmau să fie numiţi de cele două puteri – Turcia şi Rusia. Se prevedea desfiinţarea adunărilor obşteşti şi înlocuirea acestora cu divanuri (art. I şi art. II din tratat).

În anul 1853 izbucneşte un nou război ruso-turc finalizat prin Tratatul de pace de la Paris din anul 1856. Acest tratat [10)] conferă un statut nou Principatelor Române.

Tratatul prevedea: „**19**. În schimb de oraşele, porturile şi teritoriile enumărate în art. 4 al acestui tractat, şi spre a asigura mai bine libertatea navigaţiunei Dunărei, Majestatea Sa Împăratul tuturor Ruşilor, consimte a se rectifica fruntaria sa, în Basarabia.

Noua fruntarie va pleca de la Marea Neagră, la un kilometru spre est la lacul Burna – Sola, va întâlni perpendicular calea Akermanului, va urma această cale până la valul lui Traian, va trece spre sud de Bolgrad, se va urca în lungul gârlei Ialpuk, până la culmea de la Saratsika şi va sfârşi la Katamori pe Prut. În sus de acest punct, vechea fruntarie, între cele două imperii, nu va încerca nici o modificare.

Delegaţii puterilor contractante vor fixa în amănuntele sale linia noii fruntarii.

21. Teritoriul, cedat de Rusia, se va anexa la Principatul Moldovei, sub suzeranitatea sublimei Porţi.

[10)] Încheiat la 18 / 30 Martie 1856.

Locuitorii după acest teritoriu se vor bucura de drepturile şi privilegiile asigurate principatelor, şi, în timp de trei ani, le va fi permis de a transporta în altă parte domiciliul lor, dispunând liber de proprietăţilor lor.

22. Principatele Valachiei şi Moldovei vor continua a se bucura, sub suzeranitatea Porţei şi sub garanţia puterilor contractante, de privilegiul şi imunităţile pe cari le posedă. Nici o protecţiune exclusivă nu se va exercita asupra lor de către una din puterile garante. Nu va exista nici un drept particular de ingerinţă în afacerile lor interioare.

23. Sublima Poartă se angajează a conserva ziselor Principate o administraţiune independentă şi naţională, precum şi deplină libertate de cult, de legislaţiune, de comerţ şi de navigaţiune.

Legile şi statutele astăzi în vigoare se vor revizui. Spre a se stabili un complect acord asupra acestei reviziuni, o comisiune specială, asupra compunerei căreia se vor înţelege înaltele puteri contractante, se va aduna, fără întârziere, la Bucureşti, cu un comisar al sublimei Porţi.

Această comisiune va avea de misiune a examina starea actuală a principatelor şi a propune bazele viitoarei lor organizaţiuni.

24. Majestatea Sa Sultanul promite de a convoca imediat, la fiecare din cele două provincii, un Divan ad-hoc, compus aşa cum se constituie reprezentaţiunea cea mai exactă a intereselor tuturor claselor societăţii. Aceste Divanuri vor fi chemate a exprima

dorinţele populaţiunilor în ceeace priveşte organizaţiunea definitivă a principatelor.

O instrucţiune a congresului va regula raporturile comisiunei cu aceste Divanuri.

25. Luând în consideraţiune opiniunea emisă de ambele Divanuri, comisiunea va transmite fără întârziere la reşedinţa actuală a conferinţelor, rezultatul propriei sale lucrări.

Înţelegerea finală cu puterea suzerană va fi consacrată prin o convenţiune încheiată la Paris între înaltele părţi contractante; şi un Hati – Scheriff, conform stipulaţiunilor convenţiunei, va constitui definitiv organizarea acestor provincii, puse de acum înainte sub garanţia colectivă a tuturor puterilor semnătoare.

26. Se stipulează că va fi în principate o forţă armată naţională organizată în scop de a menţine siguranţa interioară şi de a asigura pe aceea a fruntarelor. Nici o pedică nu se va putea aduce măsurilor extraordinari de apărare, ce ele vor fi chemate a lua, în acord cu sublima Poartă, spre a respinge orice agresiune străină.

27. Dacă liniştea interioară a principatelor s-ar afla ameninţată sau compromisă, sublima Poartă se va înţelege cu celelalte puteri contractante asupra măsurilor de luat spre a menţine sau a restabili ordinea legală. O intervenţiune armată nu va putea să aibă loc fără un acord prealabil între aceste puteri”. [11)]

Tratatul de pace de la Paris prezintă deci o importantă capitală asupra dispoziţiilor relative la Principatele Române.

[11)] C. Hamangiu – Codul general al României. Legi uzuale, vol. II, pag. 6-8.

A fost desfiinţat protectoratul Rusiei ţariste, Principatele Române fiind trecute sub garanţia colectivă a celor şapte puteri semnatare.

S-a dispus convocarea Divanurilor ad-hoc şi consultarea românilor cu privire la organizarea definitivă a Principatelor (eventuala unire a lor). Divanurile au fost convocate în septembrie 1857 şi au stabilit următoarele: respectarea autonomiei Principatelor conform vechilor capitulaţii din 1393, 1460, 1511 şi 1634; unirea politică a Principatelor într-un singur stat sub numele de „România": consacrarea pe tronul ţării a unui principe străin ales din una din dinastiile europene; organizarea unui regim constituţional – parlamentar.

Drept urmare, la **07. 08. 1858**, a fost finalizată conferinţa ambasadorilor puterilor contractante prin încheierea **Convenţiei de la Paris**.

Convenţia de la Paris – a reprezentat o **Constituţie** stabilită de puterile europene celor două principate.

Puterile contractante nu au admis unirea efectivă a Principatelor şi au stabilit ca fiecare ţară să aibă organe de conducere distincte (domnitor, parlament).

Au fost create două instituţii politico – juridice comune Principatelor: Comisia Centrală de la Focşani şi instituirea Curţii de Casaţie cu sediul în acelaşi oraş [12)].

[12)] Oraşul Focşani, din Moldova, a reprezentat **prima capitală a Principatelor Unite**

Principatele au fost organizate avându-se în vedere principiul separaţiei puterilor în stat. Astfel **puterea legislativă** era încredinţată hospodarului (domnitorului), Adunării Elective şi Comisiei Centrale de la Focşani.

Pregătirea legilor de **interes comun** se realiza de Comisia Centrală iar a celor de **interes special** de către hospodarul (domnitorul) fiecărui Principat. Legile erau supuse de domnitor Adunării pentru votare.

Puterea executivă – aparţine hospodarului (domnitorului).

Puterea judecătorească – se exercita de judecători, numiţi de hospodar, în numele acestuia.

În concluzie, reţinem că puterea legislativă era încredinţată domnitorului şi Adunării. Adunarea Electivă era aleasă pentru un mandat de 7 ani. Era convocată de domnitor iar sesiunile durau 3 luni.

Comisia Centrală de la Focşani – era alcătuită din 16 membri: 8 moldoveni şi 8 munteni, în fiecare Principat 4 membri fiind numiţi de hospodar şi 4 de Adunarea Electivă.

Proiectele de lege întocmite erau înaintate guvernelor Principatelor care le supuneau votului Adunărilor. Comisia şi-a desfăşurat lucrările până în anul 1862 elaborând proiecte de interes general comune ambelor Principate.

Cu privire la puterea judecătorească precizăm că Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, cu sediul la Focşani a realizat unitatea deplină a

puterii judecătoreşti. Aceasta exercita un control jurisdicţional asupra curţilor de apel şi tribunalelor din Principate.

În esenţă, *Convenţia de la Paris* instituia unitatea deplină a jurisdicţiei (a puterii judecătoreşti); o unitate quasi – totală în domeniul puterii legiuitoare şi perpetua separaţia puterii executive (prin existenţa celor două guverne de la Iaşi şi de la Bucureşti) în Principate.

Acest act fundamental consacra şi drepturi şi libertăţi cu caracter cetăţenesc. **Articolul 46** prevedea egalitatea moldovenilor şi muntenilor (ultimii denumiţi români în textul originar) în faţa legii. Se instituia, de asemenea, principiul dreptului la proprietate privată şi se desfiinţau privilegiile cu caracter feudal.

*

* *

După înfăptuirea unirii Principatelor Române, guvernul prezidat de Mihail Kogălniceanu a demarat procedura revizuirii raporturilor dintre proprietarii de pământ şi ţărani.

Acestei reforme i s-au opus, în mod firesc, Adunările parlamentare (compuse din moşieri) fapt ce l-a determinat pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza să le dizolve, dând o proclamaţie către popor, la data de 02. 05. 1864.

Domnitorul a propus modificarea Convenţiei de la Paris şi a legii electorale.

În aceste condiţii, la data de 02. 07. 1864. a intrat în vigoare Statutul, confirmat prin plebiscit şi recunoscut de puterile garante.

Potrivit **Statutului dezvoltător al Convenţiei de la Paris** – **Statutul lui Cuza** – parlamentul se organizează bicameral (Adunare electivă şi Adunare ponderatoare). Cele două Adunări împreună cu domnitorul exercitau **puterea legislativă.**

Puterea executivă – aparţinea exclusiv domnitorului. Acesta avea dreptul de iniţiativă legislativă. Proiectele de legi erau susţinute de miniştri sau de membri Consiliului de Stat în faţa Parlamentului (Adunarea Electivă).

Corpul ponderator - Senatul – era condus de mitropolitul primar al României şi era alcătuit din: mitropoliţi; episcopi; întâiul preşedinte al Curţii de Casaţie; cel mai vechi general de armată în activitate şi alţi 64 de membri numiţi de domnitor.

Senatul avea în atribuţii ocrotirea Constituţiei – realiza un control al constituţionalităţii legilor.

Adunarea electivă – cameră inferioară a Parlamentului, era competentă să adopte bugetul statului.

Domnitorul – şeful puterii executive - guverna prin decrete – legi până la efectuarea unor noi alegeri legislative.

Statutul dezvoltător al Convenţiei de la Paris preciza că legea fundamentală a României rămâne pe mai departe Convenţia de la Paris.

Totuşi pe bună dreptate se apreciază că Statutul lui Cuza reprezintă **o adevărată Constituţie**. O Constituţie care – pentru

partea modificată din Convenţia de la Paris – constituie un „produs" exclusiv naţional.

În temeiul Statutului s-au adoptat acte normative fundamentale pentru dezvoltarea social – juridică a României moderne: Codul Civil; Legea privind administraţia publică şi justiţia, Legea instrucţiunii publice.

Legea electorală era anexată la Statut şi stabilea drepturile electorale; condiţiile necesare pentru exercitarea dreptului de vot şi a dreptului de a fi ales precum şi normele tehnice privind procedura desfăşurării alegerilor.

Convenţia de la Paris din 7 August 1858 şi Statutul dezvoltător al Convenţiei de la Paris din 02. 07. 1864. reprezintă nu doar Constituţii ale românilor ci adevărate repere cu caracter constituţional. Cele două acte fundamentale se încadrează în **valurile de constituţionalitate – al treilea –** existente de-a lungul istoriei în ţara noastră [13)].

[13)] Detalierea problemei valurilor (ciclurilor) constituţionale vezi cap. II din partea a II-a a lucrării.

CAPITOLUL IV

CONSTITUŢIILE „CLASICE" ALE ROMÂNIEI DIN ANII 1866; 1923 ŞI 1938.

Secţiunea I: Constituţia adoptată la data de 30 iunie / 12 iulie 1866.

Constituţia din anul 1866 a ignorat tradiţiile constituţionale româneşti fiind practic o „traducere" a Constituţiei belgiene din anul 1831.

Proiectul de constituţie a fost elaborat de Consiliul de Stat (sarcină primită la 16 februarie 1866), depus de consiliul de miniştri pe biroul Adunării Constituante, cu adresa Locotenenţei Domneşti din 01. 05. 1866. A fost dezbătut de Adunare între 17 (29) iunie şi 29 iunie (1 iulie), votată în unanimitate la data de 30.04.1866 şi promulgată prin decretul numărul 1071/1866.

Este prima Constituţie efectivă a Statului Român elaborată, votată şi pusă în vigoare exclusiv de Naţiunea Română fără patronarea şi intervenţia unei puteri străine.

Votarea din 29. 06. 1866 s-a realizat numai în Adunarea deputaţilor [14)], Senatul nefiind convocat.

Constituţia din 1866 era compusă din opt titluri: I – Despre teritoriul României; II – Despre drepturile românilor; III – Despre puterile Statutului; IV – Despre finanţe; V – Despre puterea armată; VI – Dispoziţiuni generale; VII – Despre revizuirea Constituţiei; VIII – Dispoziţii tranzitorii şi suplimentare.

[14)] Datorită acestui fapt unii autori consideră procedura ca neconstituţională; a se vedea I. Ceterchi ş.a., Istoria dreptului românesc, vol. II, Ed. Academiei, Bucureşti, 1987, pag. 67.

Constituţia consacră o serie de principii: principiul suveranităţii naţionale (art. 31); principiul monarhiei ereditare (art. 82); principiul inviolabilităţii monarhului (art. 92); principiul guvernării reprezentative (art. 31); principiul responsabilităţii ministeriale (art. 92); principiul separaţiei puterilor în stat (art. 32; art. 35; art. 36); principiul rigidităţii Constituţiei (art. 129) şi principiul supremaţiei Constituţiei (art. 128).

Tot în Constituţie sunt menţionate drepturile politice apărute în Declaraţia franceză de drepturi din anul 1789.

Statul Român a fost organizat în baza principiului separaţiei puterilor în stat. În Titlul III – „Despre puterile statutului" – se pun bazele puterilor statutului exercitate prin organele etatice specializate.

Puterea legislativă – se exercita, de comun acord, de către domnitor şi de Reprezentanţa Naţională – parlamentul ţării. Reprezentanţa naţională era compusă din Adunarea Deputaţilor (cameră inferioară) şi din Senat (cameră superioară).

Puterea executivă – era încredinţată domnitorului. Se instituie regimul monarhiei ereditare (a dinastiei) prin stabilirea succesiunii la Tronul ţării.

Puterea judecătorească – era exercitată de curţi şi de tribunale. Curtea de Casaţie şi Justiţie avea aptitudinea de a caracteriza un delict şi a determina pedeapsa dacă un ministru era pus sub acuzare de către Adunări sau de domnitor, potrivit art. 101 (art. 102 din Constituţie).

Domnitorul, în calitatea sa de şef al puterii executive, dispunea de prerogative însemnate în cadrul puterii legislative.

Constituţia din anul 1866 consacra marile principii stabilite de Revoluţia franceză de la 1789: libertatea, egalitatea şi fraternitatea, ocrotind libertatea fizică şi morală a individului ca subiect de drept.

Constituţia adoptată în anul 1866 este apreciată ca fiind o constituţie rigidă.

În art. 129 al legii fundamentale sunt menţionate modalităţi extrem de dificile pentru revizuire.

Marele doctrinar P. Negulescu aprecia referitor la Constituţie că, atunci „când o lege nu corespunde situaţiilor de fapt cărora se aplică, când ea nu răspunde unei nevoi a acelui monument ea riscă să rămână fără aplicaţie” [15].

Tot cu privire la Constituţia din 1866, marele nostru istoric Nicolae Iorga preciza: „Constituţia de la 1866 este izvorâtă dintr-o simplă operă de traducere a unei Constituţii apusene; ea n-are nici o legătură cu trecutul nostru propriu şi nu reprezintă nici o elaborare particulară nouă.” Istoricul considera că actul adoptării Constituţiei din anul 1866 a fost „fără nici un efect aproape asupra vieţii noastre politice decât acela de a introduce o ipocrizie mai mult.”[16)]

[15)] P. Negulescu, Curs de Drept Constituţional Român, Bucureşti, 1927, citat de G. Vrabie, Drept Constituţional şi Instituţii politice contemporane, partea I, Ed. Chemarea, Iaşi, 1992, pag. 227.

[16)] G. Vrabie, Op. citate, pag. 224 (notă de subsol).

Au existat desigur şi doctrinari care au salutat adoptarea Constituţiei din anul 1866 precum profesorul Constantin Dissescu [17)]. Acesta aprecia că pentru întâia oară ţara şi-a dat propria sa Constituţie.

Constituţia din 1866 a suferit de–a lungul timpului multiple modificări. La **19. 10. 1879.** a fost modificat **art. 7** pentru a se pune de acord Constituţia cu prevederile **art. 44 din tratatul de pace de la Berlin**.

În anul 1884 s-au modificat articolele referitoare la denumirea şefului statului (denumit rege), la întinderea teritorială şi la rangul ţării (denumită Regatul României), la sistemul electoral şi la regimul presei. De asemenea, trebuie menţionată modificare efectuată în anul 1917 în vederea împroprietăririi ţăranilor, a introducerii votului universal pentru Cameră şi pentru modificarea compunerii Senatului.

Cu toate criticele aduse Constituţiei adoptate în anul 1866 aceasta reprezintă în evoluţia constituţională din România, prima Constituţie modernă în adevăratul sens al cuvântului.

Raportându-ne la valurile de constituţionalitate, acesta se află la distincţia, delimitarea valului trei, respectiv valului patru, la delimitarea unui vechi regim în raport cu unul nou.

Constituţia din 1866 deschide ascensiunea unor constituţii denumite **„burgheze”** care îşi vor pune amprenta pentru totdeauna asupra dezvoltării ulterioare a Statului. Concret menţionăm că sub imperiul ei România şi-a proclamat şi ulterior a dobândit prin

[17)] G. Vrabie, Op. citate, pag. 224.

recunoaştere internaţională **independenţa de stat**, ţara obţinând-o – **pe lângă supremaţia preexistentă** – pentru conturarea deplină **a suveranităţii de stat**.

Secţiunea a II-a: Constituţia adoptată la data de 28 martie 1923

După înfăptuirea unităţii naţionale în anul 1918, se impunea adoptarea unei noi Constituţii care să fie conformă cu realităţile societăţii româneşti din acea perioadă şi care să asigure procesul de dezvoltare generală a României.

În condiţiile participării ţării noastre la desfăşurarea primei conflagraţii mondiale s-a cristalizat, în provinciile aflate sub dominaţia Imperiului Austro – Ungar şi a Imperiului Ţarist, ideea autodeterminării românilor şi a unirii acestor teritorii cu Vechiul Regat, patria mamă.

*. Altfel, prima provincie care s–a unit cu România a fost **Basarabia**, teritoriul dintre Prut şi Nistru, încorporat de Imperiul Ţarist în **mai 1812**, în urma încheierii păcii de la Bucureşti între Imperiul Otoman şi Imperiul Ţarist.

După încorporare, Basarabia a deţinut statutul de oblastie apoi din 1825 a devenit o gubernie ţaristă. Autorităţile au încercat - şi în parte au izbutit să deznaţionalizeze populaţia românească şi, în special, vechile familii boiereşti.

Ca urmare a prăbuşirii ţarismului şi a anarhiei manifestate în provinciile din fostul Imperiu şi în armata rusă, la data de 28.11. / 11.12.1917 Sfatul Ţării a adoptat „Proiectul organizării ocârmuirii Basarabiei” [18)].

Ulterior, la 1 / 16.12.1917 [19)] a fost proclamată Republica Democratică Moldovenească constituită pe teritoriul fostei gubernii a Basarabiei.

La data de 24.01.1918. (06.02.1918.) Sfatul Ţării a emis o declaraţie de proclamare a independenţei Republicii Moldoveneşti [20)] iar la 27 Martie / 09 Aprilie 1918 Sfatul Ţării cu 86 de voturi pentru, 3 contra şi 36 de abţineri a votat rezoluţia de unire a Republicii Democratice Moldoveneşti în graniţele vechii Basarabii cu Regatul României.

La 27. 11. 1918. Sfatul Ţării a anulat condiţiile din actul unirii, declarând unirea necondiţionată a Basarabiei cu România.

*. Românii din Imperiul Austro-Ungar s-au manifestat activ în favoarea întregirii naţionale.

Astfel, românii din **„ţara pădurilor de fagi”** dependenţi de coroana austriacă din **anul 1775**, prin reprezentanţii lor din Adunarea Constituantă au hotărât votarea Moţiunii relative la **unirea**

[18)] Publicat în ziarul de limbă română „Cuvântul Moldovenesc” din Chişinău, nr. 109 / 03.12.1917.
[19)] Declaraţia Sfatului Ţării publicată în „Cuvântul Moldovenesc”, nr. 110 / 06.12.1917.
[20)] Cuvântul Moldovenesc, nr. 15 / 20.01.1918.

necondiţionată a Bucovinei cu România [21], la data de 14 / 27.10.1918.

Congresul general al Bucovinei a votat la data de 15 / 28.11.1918 unirea acestei provincii, în vechile ei hotare, cu Regatul României.

*. Transilvania, încorporată forţat în Regatul Ungar la 1867, şi-a căutat identitatea naţională iar românii din această provincie istorică au adresat popoarelor lumii un Manifest [22] în care îşi exprimau dorinţa de unire cu România.

Marele Sfat al Naţiunii Române din Ungaria şi Transilvania a dispus la 07 / 20.11.1918 convocarea Adunării Naţionale de la Alba-Iulia pentru 01.12.1918 [23].

La data de 18.11 / 01.12.1918 a fost votată unirea Transilvaniei cu Regatul României [24].

După Marea Unire din anul 1918, Constituţia din anul 1866 nu a fost abrogată. Autoritatea Constituţiei a fost extinsă – prin adoptarea decretelor – lege de consfinţire a Unirii – asupra noilor provincii.

Totuşi din punct de vedere administrativ şi judiciar teritoriile unite cu Vechiul Regat au beneficiat de un statut de autonomie, formându-se nişte organe proprii de conducere, cu caracter autonom şi regional. Aceste organe au fost desfiinţate la 04.04.1920.

---

[21] Vasile Arimia şi colab., Cartea Neamului, Marea Unire din 1918. Documente istorice. Editura Globus, Bucureşti, 1993, pag. 146-147.
[22] Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, Bucureşti, 1 decembrie 1943, pag. 41-44.
[23] Vasile Arimia şi colab., Cartea Neamului, Marea Unire din 1918. Documente istorice. Editura Globus, Bucureşti, 1993, pag. 175-177.
[24] Vasile Arimia şi colab., Opere citate, pag. 219-238.

Astfel, **în Basarabia**, organele locale de conducere s-au numit „**Directorate"** iar provincia avea doi miniştri fără portofoliu în Guvernul de la Bucureşti.

În Bucovina organele autonome de conducere administrativă erau denumite **„Secretariate**". În Guvernul Regatului, Bucovina era reprezentată de doi miniştri fără portofoliu.

În Transilvania organul autonom de conducere era un **„Consiliu Diriginte",** această provincie fiind reprezentată în Guvernul de la Bucureşti de miniştri fără portofoliu.

Asupra tuturor provinciilor unite cu Vechiul Regat, pe perioada existenţei organelor autonome, Guvernul Regatului Român a exercitat atribuţii care prezentau importanţă pentru unitatea statului: armată, afaceri externe, transporturi etc.

Unirea cea Mare a determinat atât din punct de vedere obiectiv cât şi subiectiv o dezvoltare şi un nou elan în scopul consolidării statului naţional unitar român.

Datorită acestui fapt s-a procedat la adoptarea unei noi Constituţii care să asigure o nouă temelie naţiunii române.

La 26 Martie 1923 a fost votată noua Constituţie în Camera Deputaţilor iar la 27 Martie 1923 a primit şi votul Senatului României.

Constituţia a fost sancţionată la 28 Martie 1923 şi a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 282 / 29.03.1923.

Noua lege fundamentală era sistematizată în VIII titluri: I. – Despre teritoriul României; II. – Despre drepturile românilor; III. – Despre puterea statului; IV. – Despre finanţe; V. – Despre puterea armată; VI. –

Dispoziţiuni generale; VII. – Despre revizuirea Constituţiei; VIII. – Dispoziţii tranzitorii.

Organizarea etatică a Regatului României s-a întemeiat – conform acestei Constituţii – pe principiul separaţiei puterilor în stat.

Au fost consacrate o serie de drepturi şi libertăţi fundamentale cu caracter cetăţenesc.

Titlul I (art. 1-4) – se referă la teritoriul statului şi la organizarea administrativ-teritorială.

Titlul II (art. 5-32) – consacră drepturi şi libertăţi şi instituie garanţii juridice în scopul protejării acestora.

Titlul III (art. 33-108) – analizează puterile constituite în Statul Român având ca temelie separaţia fiecărei puteri şi totodată colaborarea autorităţilor în scopul desfăşurării vieţii politico-statale.

Puterea legislativă – a fost reglementată în cap. I (art. 42-76) fiind încredinţată Reprezentanţei Naţionale şi Regelui.

Regele poseda dreptul de a sancţiona legile şi dreptul de a convoca şi de a închide sesiunile Parlamentului.

Puterea executivă – a fost reglementată în cap. II (art. 77-100) fiind exercitată de rege şi de miniştri. Doar miniştrii erau responsabili în faţa autorităţilor legislative.

Erau reglementate atribuţiile îndeplinite de rege (art. 88) şi instituţia regenţei (art. 83 - 85).

Puterea judecătorească – consacrată în cap. III „Despre autoritatea judecătorească) (art. 101 – 107) avea în atribuţii exercitarea controlului constituţionalităţii legilor şi controlul actelor cu caracter

administrativ. Era instituit juriul în materie criminală şi pentru delictele politice şi de presă (art. 105).

Se interzicea înfiinţarea unor instanţe extraordinare (art. 101 alin. 2).

* *

*

Constituţia din anul 1923 a consacrat caracterul unitar şi naţional al statului român. Această sintagmă era net superioară în raport cu prevederea din Constituţia din 1866 care menţiona că Principatele Unite Române constituie un stat indivizibil.

Raportul dintre cele două Constituţii poate fi privit şi sub un alt aspect. Astfel, Constituţia din 1923 are 76 de articole menţinute din Constituţia anterioară. Doar 25 de articole au fost modificate sau completate în raport cu vechea reglementare iar 7 articole au fost adăugate.

De aceea, se poate considera că în anul 1923 s-a procedat la o revizuire totală a Constituţiei din anul 1866, fără a se vorbi despre adoptarea unei noi Constituţii.

Din punct de vedere legislativ chestiunea nu a fost tranşată. Spre exemplificare avem „Decretul Regal nr. 1626 / 31.08.1944 pentru fixarea drepturilor românilor în cadrul Constituţiunii din 1866, cu modificările din 29.03.1923” [25)].

Titlul decretului - regal amintit se referă expressis verbis la Constituţia din anul 1866 ca fiind legea fundamentală care stabileşte

[25)] Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 202 / 02.09.1944.

drepturile românilor. Totodată decretul regal nu se referă la „modificări … din 29 martie 1923" ci menţionează „cu modificările **Constituţiei** din 29 martie 1923".

În consecinţă, deşi recunoaşte valabilitatea Constituţiei din 1866, actul normativ exemplificat recunoaşte expres şi existenţa Constituţiei din anul 1923.

Această interpretare credem că exprimă în modul cel mai clar cu putinţă legătura dintre cele două legi fundamentale, în sensul asigurării continuităţii unui proces constituţional unic existent în ţara noastră în perioada 1866-1923.

Ca atare, în 1923 a fost adoptată o nouă Constituţie care a adaptat şi a dezvoltat, conform realităţilor social-politice existente după Marea Unire, dispoziţiile cu caracter constituţional adoptate în iunie 1866.

Secţiunea a III-a: Constituţia adoptată şi sancţionată la 27 februarie 1938.

Această Constituţie este cunoscută sub denumirea de Constituţia Regelui Carol al II-lea al României. Ea inaugurează al cincilea val al consituţionalismului românesc (vezi partea a II-a, cap. al II-lea) care mai include şi actele cu caracter constituţional din septembrie 1940.

Acest val constituţional reprezintă un regres în dezvoltarea constituţională a ţării noastre şi se caracterizează prin învestirea şefului de stat – monarhul – şi mai apoi a conducătorului statului cu prerogative extrem de lărgite în conducerea politico-administrativă.

Regimul politic personal a fost instituit de regele Carol al II-lea la data de 10.02.1938.

La 20.02.1938 monarhul prezintă naţiunii o proclamaţie prin care înfăţişează o nouă Constituţie „menită să aşeze temelii mai solide şi mai drepte Statului nostru …".

Corpul electoral a fost de acord cu Constituţia impusă de suveran (4.297.581 voturi pentru şi numai 5.483 voturi împotrivă).

Decretul Regal nr. 1045 / 27.02.1938 a sancţionat Constituţia aceasta intrând efectiv în vigoare.

Constituţia din februarie 1938 a păstrat structura Constituţiei anterioare dar au intervenit semnificative schimbări.

Astfel, **Titlul II** era intitulat **„Despre datoriile şi drepturile Românilor"** indicându-se clar importanţa obligaţiilor cetăţenilor în raport cu drepturile conferite acestora.

În **Titlul III – „Despre puterile Statului"** s-a dat prioritate normelor care reglementează instituţia monarhică în raport cu puterea legiuitoare, care constituie organul reprezentativ suprem al naţiunii.

Potrivit art. 30 „Regele este capul Statului". Acesta este şeful puterii executive dar are atribuţii sporite. Este titular al puterii legislative exercitate prin Reprezentanţa Naţională (art. 31 alin. 1); este titular al puterii executive exercitată prin guvern (art. 32). Regele are aptitudinea de a sancţiona judecătorii prin decret regal până la adoptarea legii privind inamovibilitatea acestora (art. 76).

Parlamentul României (Reprezentanţa Naţională) a devenit „purtătorul de cuvânt" al unor categorii sociale. Aceasta deoarece, potrivit

art. 61 **deputaţii** erau aleşi de cetăţenii români cu vârsta de 30 de ani care practicau una dintre următoarele îndeletniciri: agricultura şi munca manuală; comerţul şi industria; ocupaţiuni intelectuale.

Senatorii erau de drept sau numiţi de rege ori aleşi prin vot obligatoriu (art. 63). Guvernul, respectiv miniştrii care îl alcătuiau, avea răspundere politică exclusiv în raport cu regele. Ministrii au devenit astfel simpli funcţionari numiţi şi revocaţi de şeful statului.

Puterea judecătorească a fost văduvită de principiul inamovibilităţii judecătorilor care puteau fi sancţionaţi prin decret - regal de şeful statului.

Libertatea de opinie a fost total îngrădită. Art. 7 prevedea că „nu este îngăduit niciunui Român a propovădui prin viu grai sau în scris schimbarea formei de guvernământ a Statului, împărţirea ori distribuirea averii altora, scutirea de impozite, ori lupta de clasă".

Regimul autoritar instaurat de regele Carol al II-lea s-a prăbuşit ca urmare a izolării României în relaţiile internaţionale, ceea ce a determinat imensele pierderi teritoriale suferite de ţara noastră în vara anului 1940.

La 28 iunie 1940, în urma **notelor ultimative** formulate de guvernul U.R.S.S., România a cedat, fără luptă, Basarabia şi partea de nord a Bucovinei dar şi ţinutul Herţa din Vechiul Regat.

În urma **„arbitrajului"** puterilor Axei, al Germaniei şi al Italiei la 30 August 1940 România a pierdut partea de nord-vest a Transilvaniei, Crişana şi Maramureşul care au fost încorporate Ungariei.

Prin Tratatul de la Craiova partea română ceda Cadrilaterul (Durostor şi Caliacra) în favoarea Bulgariei.

Regimul politic instituit de suveran „**nu s-a sfiit**” să impună o unică organizaţie politică – **Frontul Renaşterii Naţionale** în scopul „propăşirii Patriei şi de consolidare a Statului” (art. 1).

Art. 7: Orice altă activitate politică decât aceea a „Frontului Renaşterii Naţionale” va fi socotită clandestină, iar autorii ei pedepsiţi cu degradarea civică, pe termen de 2 până la 5 ani [26)].

În pragul colapsului regimului autoritar şi a dezmembrării României a fost publicat un decret – lege pentru transformarea „Frontului Renaşterii Naţionale” în **„Partidul Naţiunii”**, la data de 22.06.1940. Partidul Naţiunii era definit ca fiind un **„partid unic şi totalitar” !!!**

Tot la 22.06.1940 a fost publicat un „decret - lege **pentru apărarea ordinii politice unice şi totalitare a Statului Român”.**

*

* *

Actele cu valoare constituţională adoptate în perioada antonesciană.

Dezastrul provocat de amputările teritoriale ale României au generat din partea clasei politice o reacţie în sensul silirii monarhului autoritar să părăsească Tronul.

[26)] Legea pentru înfiinţarea organizaţiei politice a „Frontului Renaşterii Naţionale” din 16.12.1938.

Guvernul condus de Ion Gigurtu îşi depune mandatul la 04.09.1940 iar regele îl numeşte în funcţia de preşedinte al Consiliului de Miniştri pe generalul Ion Antonescu (Decret Regal nr. 3051 / 05.09.1940).

Tot la 5 septembrie 1940 Constituţia din 1938 s-a suspendat iar Corpurile Legiuitoare au fost dizolvate (Decretul Regal nr. 3052 / 05.09.1940).

Prin Decretul Regal nr. 3053 / 05.09.1940 preşedintele Consiliului de Miniştri exercită puterile Statului fiind investit cu depline puteri pentru conducerea Statului Român.

Ca urmare a solicitării generalului Ion Antonescu, printr-o scrisoare trimisă suveranului, acesta din urmă transferă prerogativele regale asupra fiului său Mihai, la data de 06.09.1940.

În declaraţia făcută de generalul Ion Antonescu Regelui Mihai la 06.09.1940, cu prilejul depunerii jurământului de suveran, preşedintele Consiliului de Miniştri recunoaşte că la 05.09.1940, respectiv 06.09.1940 s-au efectuat două lovituri de stat „care au înlăturat pentru totdeauna posibilitatea de a mai veni la cârma statului un regim ca acela care a fost spulberat".

Fiind investit cu depline puteri preşedintele Consiliului de Miniştri îşi ia titulatura de „Conducătorul Statului Român".

Prin două decrete regale [27)] din 06.09.1940 şi 08.09.1940, ambele pentru investirea cu depline puteri în conducerea statului regele îşi reducea

[27)] Î.D.R. nr. 3067 / 1940 publicat în M.Of. partea I nr. 206 bis din 06.09.1940 şi Î.D.R. nr. 3072 / 1940 publicat în M.Of. partea I, nr. 206 din 08.09.1940.

prerogativele conferind depline puteri preşedintelui Consiliului de Miniştri.

Prin Decretul Regal nr. 3151 / 14.09.1940 [28)] Statul Român devine Stat Naţional Legionar, Mişcarea Legionară fiind singura mişcare recunoscută în noul Stat.

Generalul Ion Antonescu a fost desemnat Conducătorul Statului Legionar şi Şeful Regimului Legionar iar Horia Sima a fost numit Conducătorul Mişcării Legionare.

Tensiunile create între general şi Mişcarea Legionară au culminat cu rebeliunea legionară din februarie 1941. Drept urmare, miniştrii legionari au fost demişi iar Satul Naţional Legionar a fost desfiinţat [29)].

Generalul Ion Antonescu a preluat, după părăsirea ţării de regele Carol al II-lea, mai multe prerogative pentru ocrotirea regelui Mihai I, acesta fiind un **„regent" al suveranului**.

Fără îndoială, generalul Ion Antonescu a fost, cel puţin formal, un adept al formei de guvernământ monarhice. În raportul Conducătorului Statului Român către M.S. Regele, Antonescu se consideră „**prea plecat şi prea supus servitor" al suveranului.** El confirmă că a primit **„din partea regelui - puterea smerit**, cum primeşte credinciosul sfânta cuminecătură în faţa altarului".

Faptele Conducătorului statului atestă o altă realitate.

[28)] M. Of. partea I nr. 214 bis din 14.09.1940.

[29)] „D. Regal pentru abrogarea **Decretului Regal nr. 3151 / 14.09.1940**" din 15.02.1941 decretat cu Î.D. nr. 314 / 14.02.1941 – M. Of. partea I, nr. 39 / 15.02.1941.

Regele a fost izolat în palatul regal având toate onorurile dar fiind lipsit de putere. Hotărârile cu caracter politic au fost luate de Conducătorul statului fără consultarea prealabilă a suveranului.

Două aspecte foarte controversate, în opinia noastră, confirmă faptul că instituţia monarhiei a fost lăsată de Ion Antonescu în afara istoriei.

Deşi a fost numit preşedinte al Consiliului de Miniştri şi investit cu depline puteri de către rege – delegaţie dată nelimitat în consideraţia persoanei generalului, deci intuituu personae - Ion Antonescu, fără a avea consimţământul suveranului, a desemnat un înlocuitor al său în persoana prof. Mihai Antonescu.

Aceasta demonstrează că Antonescu nu respecta nici măcar competenţa rămasă suveranului, prevăzută în art. 2 lit „e" din Decretul Regal pentru învestirea cu depline puteri din 8 septembrie 1940.

Această competenţă se materializa în capacitatea regelui de a numi pe primul ministru, însărcinat cu depline puteri. Ori, firesc era ca monarhul să desemneze un eventual înlocuitor pentru această funcţie, pe baza principiului fundamental de drept potrivit căruia cine poate mai mult poate şi mai puţin.

În al doilea rând, un aspect şi mai controversat reiese din Decretul Lege privitor la depunerea jurământului primului preşedinte, procurorului general şi preşedinţilor de secţie de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie din 06.09.1940. **Art. 2** prevede în formula jurământului: „**Jur credinţă Şefului Statului Român**".

Cine era – în acele momente – şeful statului: suveranul sau conducătorul statului? Dacă totuşi mai sunt rezerve în privinţa titularului funcţiei supreme în stat, Decretul Lege privitor la reglementarea succesiunii la Tronul României a Marelui Voievod de Alba-Iulia din 06.09.1940 pare a lămuri situaţia [30)].

La **pct (art.) 2** din acest act normativ se prevedea că: „Jurământul de credinţă se va depune în prezenţa **Şefului Statului, preşedinte al Consiliului de Miniştri…"**

Cu alte cuvinte rezultă că Ion Antonescu era considerat, in terminis, şef al statului !!!

Faptul că regele putea numi preşedintele Consiliului de Miniştri era un aspect pur formal având în vedere că întreaga putere o concentra generalul Antonescu.

Probabil pentru a nu crea tulburări în ţară sau din convingere generalul a preferat să menţină instituţia monarhică, de facto, subordonând-o.

După deschiderea ostilităţilor germano-sovietice Ion Antonescu ordonă participarea armatei române la acest război având ca obiectiv recuperarea Basarabiei şi a nordului Bucovinei.

Conducătorul Statului şi-a asumat întreaga răspundere cu privire la politica dusă alături de puterile Axei.

La sfârşitul lunii iulie 1941 armata română eliberează teritoriul Basarabiei şi a nordului Bucovinei, cele două provincii istorice fiind reîncadrate în graniţele Statului Român.

[30)] Publicat în M. Oficial nr. 206 bis din 06.09.1940

Generalul Antonescu, devenit Mareşal prin Decretul nr. 2352 / 1941 – august – 21, dispune continuarea luptelor de către armata română alături de forţele militare germane peste Nistru, în interiorul U.R.S.S. deoarece nici Regatul României şi nici Uniunea Sovietică nu au solicitat încheierea păcii.

Campania militară din Ucraina şi sudul Rusiei (republici unionale în cadrul U.R.S.S. la acea dată) a fost confirmată prin adeziunea exprimată de naţiune în plebiscitul organizat în noiembrie 1941.

Adolf Hitler, führerul Germaniei, a declarat după cucerirea Odesei (16.10.1941) că „pentru România, războiul este terminat".

Guvernul german a solicitat guvernului român să instaleze o administraţie teritorială în zona Nistru – Nipru. Ion Antonescu a acceptat să administreze teritoriul dintre Nistru şi Bug, încheindu-se o convenţie româno-germană, la Tighina, în 30.08.1941.

România nu a proclamat anexarea Transnistriei şi nu şi-a extins suveranitatea de stat dincolo de Nistru.

Desfăşurarea războiului fiind o chestiune de istorie politică şi militară excede tema lucrării de faţă.

Totuşi, cu privire la perioada 1940 – 1944 un aspect ar mai fi de analizat şi anume acela al titlului de **„Conducător al Statului"** însuşit de generalul (apoi mareşalul) Ion Antonescu.

Acest titlu reprezenta, în opinia noastră, concentrarea întregii puteri în stat. Deşi mareşalul Antonescu nu a semnat niciodată în calitate de şef al statului, de facto - cel puţin – calitatea de **conducător** era echivalentă cu cea de **şef de stat**.

Noţiunea de **„conducător al statului”** era o titulatură oarecum echivalentă cu cele adoptate de conducătorii principalelor state europene componente ale Axei: **Germania – führer** – şi **Italia – duce.**

Ion Antonescu a guvernat România într-o perioadă de **stare de necesitate** dublată, după data de 22.06.1941, de instituirea **stării de război**.

CAPITOLUL V

ACTELE CU VALOARE CONSTITUŢIONALĂ ADOPTATE ÎNTRE ANII 1944-1947

La data de 23 August 1944 mareşalul Ion Antonescu este arestat întrucât a refuzat în cadrul unei audienţe la Palatul Regal să încheie imediat armistiţiul cu Naţiunile Unite.

Partidele componente ale **Blocului Naţional Democratic constituit la 20.07.1944** – format din **Partidul Naţional Liberal, Partidul Naţional Ţărănesc, Partidul Social – Democrat** şi **Partidul Comunist Român** – au hotărât instaurarea unui regim democratic, constituţional, cu acordarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale tuturor cetăţenilor.

Prin **Decretul Regal nr. 1626 / 31.08.1944** a fost repusă în vigoare Constituţia din anul 1923 cu unele rezerve.

Astfel, **art. IV** preciza că: „o lege specială va statornici condiţiunile în care magistraţii sunt inamovibili".

Art. III din actul normativ juridic menţionat prevedea; „un decret dat în urma hotărârii Consiliului de Miniştri va organiza Reprezentanţa Naţională.

Până la organizarea Reprezentanţei Naţionale, puterea legislativă se exercită de către Rege, la propunerea Consiliului de Miniştri" [31)].

Decretul – lege nr. 1849 / 11.10.1944 pentru modificarea Decretului Regal nr. 1626 / 31.08.1944 prevedea în articolul unic următoarele: „Legi speciale vor prevedea condiţiunile în care vor putea fi urmăriţi şi sancţionaţi toţi acei care în orice calitate şi sub orice formă au contribuit la dezastrul Ţării, în special în legătură cu războiul purtat împotriva Naţiunilor-Unite" [32)].

[31)] Publicat în M. Oficial, partea I, nr. 202 / 02.09.1944.
[32)] Publicat în M. Oficial, partea I, nr. 235 / 11.10.1944

Acest decret – lege conferea puterii legislative dreptul de a înfiinţa instanţe speciale pentru judecarea criminalilor de război sau a persoanelor fizice care, conform criteriilor prestabilite, erau asimilate criminalilor de război.

Legea nr. 86 / 07.02.1945 privind Statutul naţionalităţilor minoritare prevedea că toţi cetăţenii români, indiferent de rasă, naţionalitate, limbă sau religie au drepturi civile şi politice identice, putând ocupa funcţii publice sau desfăşura orice profesiune,

Legea nr. 187 / 23.03.1945 – a iniţiat exproprierea şi trecerea forţată în proprietatea statului a pământurilor criminalilor de război, pactizanţilor cu puterile Axei şi a oricăror proprietăţi funciare mai mari de 50 de hectare. Proprietarii imobiliari nu obţineau nici un fel de despăgubiri din partea expropriatorului.

Decretul nr. 2218 / 1946 – a încredinţat puterea legislativă regelui şi Reprezentanţei Naţionale. Camera superioară a Parlamentului – Senatul – a fost desfiinţată.

Legea nr. 560 / 1946 – a statuat asupra procedurii de desfăşurare a alegerilor parlamentare. Erau reglementate: repartizarea mandatelor; incompatibilităţile şi nedemnităţile; situaţiile de incapacitate. În temeiul acestei legi dreptul de vot era dobândit la împlinirea vârstei **de 21 de ani** iar dreptul de a fi ales se putea exercita la împlinirea vârstei **de 25 de ani**.

Legea nr. 363 / 30.12.1947 a fost adoptată după abdicarea forţată a regelui Mihai I.

Această lege prevedea instituirea formei de guvernământ republicane. **Art. 3** prevedea: „România este Republică Populară”.

Denumirea statului Român este: << Republica Populară Română >>."

„Constituţia din 1866 cu modificările din 29 Martie 1923 şi acelea din 1 Septembrie 1944 şi următoarele, se abrogă" **(art. 2)**.

Legea pentru constituirea Statului Român în Republică Populară Română instituia o Adunare Constituantă pentru adoptarea unei noi Constituţii – art. 5.

Art. 4 şi art. 6 cuprindeau dispoziţii referitoare la puterile legislativă şi executivă.

„Puterea legislativă va fi exercitată de Adunarea Deputaţilor până la disolvarea ei şi până la constituirea unei adunări legislative constituante care se va face la data ce se va fixa de Adunarea Deputaţilor".

„Până la intrarea în vigoare a noii constituţii puterea executivă va fi exercitată de un prezidium compus din cinci membri aleşi, cu majoritate, de Adunarea Deputaţilor dintre personalităţile vieţii publice ştiinţifice şi culturale ale Republicii Populare Române" [33)].

Membrii prezidiumului trebuiau să depună jurământ de credinţă poporului, conform art. 7 din Lege.

De asemenea, toţi funcţionarii publici erau datori a depune jurământ de credinţă, potrivit dispoziţiilor art. 8, în termen de 3 zile.

Legea nr. 363 / 30.12.1947 a fost ulterior modificată prin Legea nr. 32 / 25.11.1948 care a stabilit că puterea de a emite legi revine guvernului din momentul dizolvării Adunării Deputaţilor şi până la formarea Adunării Constituante.

[33)] Monitorul Oficial, partea I, nr. 300 bis / 30.12.1947.

Acestea sunt actele normativ - juridice elaborate şi intrate în vigoare în perioada 23.08.1944 – 30.12.1947.

Fiind acte normative care, în ansamblul lor, reglementau raporturi sociale din domeniul instituirii şi exercitării puterii de stat, decretele şi legile adoptate în perioada menţionată reprezintă acte normativ – juridice cu valoare constituţională. Ele reflectă din punct de vedere politic „marile prefaceri" demarate odată cu ocuparea teritoriului ţării de către armatele sovietice precum şi sprijinul larg acordat de P.C.U.S. şi de statul sovietic Partidului Comunist Român în lupta dusă pentru acapararea întregii puteri politico-statale.

Perioada 1944-1947 constituie **al şaselea val al constituţionalismului românesc**, etapă marcată de declinul democraţiei parlamentare în România [34)].

* *
*

[34)] A se vedea partea a II-a, capitolul II din prezenta lucrare.

CAPITOLUL VI

CONSTITUŢIILE SOCIALISTE ALE ROMÂNIEI DIN ANII 1948, 1952 ŞI 1965

Toate Constituţiile adoptate în perioada regimului socialist prezintă o serie de caracteristici proprii tuturor sistemelor totalitare de guvernare de sorginte marxist-leninistă.

În general, aceste trăsături caracteristice se concretizează în: abolirea principiului separaţiei puterilor în stat; instituirea monopolului politic al partidului marxist; subordonarea organelor etatice către partidul unic; restrângerea drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti; controlul riguros şi ierarhic al statului – sub conducerea partidului unic – asupra activităţilor economice şi a vieţii sociale şi politice.

Desigur, nu toate aceste caracteristici sunt prezente cu aceeaşi intensitate în cele trei Constituţii socialiste dar din punct de vedere politic aceste trăsături ale regimului socialist s-au perpetuat în întreaga perioadă cuprinsă între 1948 şi 1989.

Constituţiile socialiste reprezintă al şaptelea val al constituţionalismului românesc privit ca proces istoric.

Secţiunea I: Constituţia adoptată la 13 aprilie 1948

Această constituţie reprezintă prima lege fundamentală inspirată de ideologia marxist-leninistă din România.

Constituţia prezintă următoarele **titluri**: I) Republica Populară Română; II) Structura Social-Economică; III) Drepturile şi îndatoririle fundamentale ale cetăţenilor; IV) Organul suprem al puterii de Stat; V) Organele Administraţiei de Stat: Consiliul de Miniştri şi ministerele; VI) Organele locale ale puterii de Stat; VII) Organele judecătoreşti şi

Parchetul; VIII) Stema, Sigiliul, Drapelul şi Capitala IX) Modificarea Constituţiei şi X) Dispoziţiuni tranzitorii [35].

Deşi se instituie şi se recunoaşte existenţa mai multor forme de proprietate (art. 5) Constituţia prevede în art. 6 alin. 2 şi în art. 11 necesitatea etatizării principalelor mijloace de producţie aflate în proprietatea privată.

Constituţia consacră pentru prima dată în istoria României forma de guvernământ republicană.

Cu referire la organele statului Constituţia din anul 1948 pregăteşte terenul consacrării a patru mari categorii de atribuţii şi competenţe care revin efectiv unor autorităţi în stat constituite distinct: de exercitare a puterii de stat, în domeniile executiv şi judecătoresc şi în domeniul „**supravegherii respectării legilor penale**" (parchetul).

Aceste autorităţi au fost organizate pe principiul marxist al centralismului democratic.

Procedura de modificare prevăzută de art. 103-104 caracterizează această Constituţie ca fiind o lege fundamentală suplă.

Secţiunea a II-a: Constituţia adoptată la data de 24 septembrie 1952.

După adoptarea Constituţiei din 1948 în ţara noastră a fost accelerată construcţia societăţii socialiste.

[35] Publicată în Monitorul Oficial, partea I, Nr. 87 bis / 13.04.1948.

La data de 11.06.1948 au fost naţionalizate principalele mijloace de producţie aflate până atunci în proprietate privată (fabrici, uzine, ateliere, ş.a.). A fost începută colectivizarea locală, desfiinţarea structurilor puterii judecătoreşti urmată de crearea unor noi structuri independente de instituţiile judecătoreşti, reorganizarea parţială a unităţilor administrativ - teritoriale, sub influenţa U.R.S.S., în sensul consacrării raionului şi a regiunii ca unităţi cu caracter intermediar.

A doua Constituţie a regimului socialist instaurat în România a fost o lege fundamentală eminamente impregnată nu numai de ideologia marxistă dar şi de conceptele staliniste atât de dăunătoare vieţii intelectuale şi spirituale a poporului român.

Constituţia din 1952 cuprindea următoarele capitole: unul introductiv; **cap. I** – Orânduirea socială (art. 1 – 15); **cap. II** – Orânduirea de stat (art. 16 – 21); **cap. III** – Organul suprem al puterii de Stat a Republicii Populare Române (art. 22 – art. 41); **cap. IV** – Organele administraţiei de Stat ale Republicii Populare Române (art. 40-art 50); **cap. V** – Organele locale ale puterii de stat (art. 51 – art. 63); **cap. VI** – Instanţele judecătoreşti şi procuratura (art. 64 – art. 76); **cap. VII** – Drepturile şi datoriile fundamentale ale cetăţenilor (art. 77 – art. 92); **cap. VIII** – Sistemul electoral (art. 93 – 101); **cap. IX** – Stema, Drapelul şi Capitala Republicii Populare Române (art. 102 – 104) şi **cap. X** – Procedura de modificare a Constituţiei Republicii Populare Române (art. 105).

Pentru a caracteriza dependenţa Republicii Populare Române de U.R.S.S. lecturarea capitolului introductiv din această Constituţie este pe deplin edificatoare.

Osanalele adresate Uniunii Sovietice se completează cu tentativa unor „lingvişti" de a slaviza limba naţională şi a unor „istorici", precum acad. Mihail Roller, care se străduiau să „dovedească" **originea slavă a poporului român**, rolul civilizator al populaţiilor slave (migratoare) exercitat asupra protoromânilor !!!; „prietenia şi colaborarea" Imperiului Rus cu poporul român în cursul deselor ocupaţii a Ţărilor Române !!!; caracterul progresist al eliberării Basarabiei la 1812 de către Imperiul Ţarist !!!; subjugarea populaţiei moldoveneşti a Basarabiei de burghezia şi moşierimea română între 1918-1940 !!!; acordul (care ??) româno – sovietic din 28 iunie 1940 privind **liberarea** Basarabiei şi Bucovinei de Nord de sub dominaţia română şi alipirea acestor provincii la U.R.S.S., cu asentimentul localnicilor !!!; faptul că provinciile sus menţionate ar fi populate în principal de ucrainieni!!! etc.

Asemenea jicniri aduse Naţiunii Române şi Statului Român nu vor putea fi trecute cu vederea nici peste un mileniu !!!

Este evident că asemenea exagerări şi minciuni, cu caracter insultător la adresa poporului român, au fost făcute datorită constrângerii morale exercitată de noul ţarism roşu din Răsărit.

Prezenţa unităţilor militare sovietice pe teritoriul românesc a accentuat starea de dependenţă a ţării în raport cu U.R.S.S.

Lupta dintre cele două facţiuni din P.C.R. (devenit P.M.R.) una condusă de Ana Pauker, alta condusă de Gheorghe Gheorghiu Dej a

necesitat arbitrajul lui I.V. Stalin care a optat pentru o conducere formată din foşti ilegalişti români, excluzând pe comuniştii moscoviţi.

Conducătorul Partidului, Gh. Gheorghiu-Dej, a internat în lagărele morţii pe oamenii politici aparţinând partidelor istorice dizolvate şi pe intelectualii de marcă ai ţării.

Opoziţia conducerii R.P.R. faţă de planul Valev privind crearea unei zone economice unice în lagărul socialist coroborată cu obţinerea retragerii unităţilor militare sovietice din România **(1958)** a creat posibilitatea desovietizării treptate a României.

Revenirea la valorile culturale tradiţional româneşti, eliberarea deţinuţilor politici şi redactarea celebrei **„Declaraţii de independenţă a P.M.R." (1964)** au asigurat consacrarea ţării noastre pe planul relaţiilor internaţionale.

Ca urmare a demascării crimelor staliniste de N. Hrusciov în Raportul secret, Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a angajat pe o linie „naţională" de dezvoltare a socialismului în România.

Pentru poporul nostru relativa relaxare ideologică şi represivă a dus la conştientizarea fundamentalelor erori săvârşite de conducerea comunistă atât în U.R.S.S. cât şi în România.

Vanitatea lui I.V. Stalin nu a fost cu nimic mai prejos decât paranoia lui A. Hitler.

În acest context – sumar şi incomplet menţionat – trebuie analizată Constituţia din anul 1952.

Organizarea puterii de stat pe baza subordonării din treaptă în treaptă până la un organ la vârf – Marea Adunare Naţională, consacrarea

rolului conducător al P.M.R., îngrădirea şi eliminarea proprietăţii privat – capitaliste au constituit principii de forţă ale acestei Constituţii **(art. 86 alin. 4; art. 11 alin 2).**

Organele puterii de stat, organele administraţiei de stat, organele judecătoreşti şi organele procuraturii au reprezentat cele patru mari categorii de autorităţi recunoscute de legea fundamentală.

Din organele puterii de stat făceau parte Marea Adunare Naţională şi Prezidiul M.A.N., pe plan central şi respectiv sfaturile populare, pe plan local.

Organele administraţiei de stat, atât cele de la nivel central (inclusiv Consiliul de Miniştri) cât şi cele de la nivel local erau subordonate Marii Adunări Naţionale.

Toate instanţele judecătoreşti trebuiau să apere „**dictatura proletariatului".** În frunte cu Tribunalul Suprem acestea erau subordonate Marii Adunări Naţionale, de facto.

De jure, **art. 70** prevedea că „judecătorii sunt independenţi şi se supun numai legii".

Procuratura R.P.R. era organizată pe baza centralismului şi a subordonării faţă de M.A.N..

Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, această Constituţie înfiinţează Regiunea Autonomă Maghiară (**art. 19; 20; 21**)

Art. 18 prevedea împărţirea întregii ţări în regiuni nominalizate efectiv în text.

Art. 5 consacra „trei formaţiuni social-economice: formaţiunea socialistă, mica producţie de mărfuri şi formaţiunea particular – capitalistă".

A fost afirmată voinţa politică a statului de lichidare „a formaţiunii particular – capitaliste", adică a proprietăţii private în Republica Populară Română (R.P.R.).

Secţiunea a III-a: Constituţia adoptată la data de 21 August 1965

La data de 19 Martie 1965 încetează din viaţă primul secretar al C.C. al P.M.R., preşedinte al Consiliului de Stat al R.P.R., Gheorghe Gheorghiu - Dej.

Încă înainte de decesul acestui lider comunist economia ţării devenise, în totalitate, socialistă. Cooperativizarea forţată a agriculturii se încheiase în anul 1962. Proprietatea privată a fost practic lichidată în România.

De aceea, Constituţia din anul 1965 era o constituţie a socialismului victorios.

Faţă de Constituţia anterioară, cea din 1965 cuprindea nouă titluri, sistematizate astfel: Titlul I – Republica Socialistă România (art. 1 – 16); Titlul II – Drepturile şi îndatoririle fundamentale ale cetăţenilor (art. 17 – 41); Titlul III – Organele supreme ale puterii de stat (art. 42 – 76); Titlul IV – Organele centrale ale administraţiei de stat (art. 77 – 85); Titlul V – Organele locale ale puterii de stat şi organele locale ale administraţiei de

stat (art. 86 – 100); Titlul VI – Organele judecătoreşti (art. 101 – 111); Titlul VII – Organele procuraturii (art. 112 – 115); Titlul VIII – Însemnele Republicii Socialiste România (art. 116 – 119) şi Titlul IX – Dispoziţii finale (art. 120 şi art. 121).

Constituţia din anul 1965 a schimbat denumirea Statului Român din **Republica Populară Română** în **Republica Socialistă România**. Astfel a fost consacrată finalizarea construcţiei temeliei fundamentale a socialismului în România.

În baza Constituţiei s-a adoptat Legea nr. 2 / 1968 privind organizarea teritorial – administrativă în: comune, oraşe, municipii, municipii reşedinţă de judeţ şi judeţe.

În anul 1974 a fost instituit un nou organ suprem al puterii de stat – Preşedintele R.S.R. [36)].

După modelul contopirii funcţiei supreme în partid cu funcţia supremă în stat, în unităţile administrativ – teritoriale au fost create organe cu dublă natură de partid şi de stat. Depăşind sfera organelor instituite prin Constituţia din anul 1965, au fost cristalizate trei niveluri structurale: de partid, de stat şi de partid şi de stat.

Ca în toate statele socialiste şi în România s-a pus problema raporturilor dintre partid şi Stat, mai ales că art. 3 consacra: „În R.S.R, forţa politică conducătoare a întregii societăţi este P.C.R. [37)].

Partidul imprima Statului un caracter dinamic; partidul defineşte obiectivele în domeniile de interes pentru societate iar Statul legiferează.

[36)] Legea nr. 1 / 1974 publicată în Buletinul Oficial nr. 45 / 28.03.1974.

[37)] Buletinul Oficial, partea I, nr. 65 / 29.10.1986 (republicarea Constituţiei).

Statul socialist era reprezentantul Partidului Comunist în raporturile cu terţele state ale lumii, deoarece exclusiv statul deţinea (şi deţine şi în momentul de faţă) calitatea de subiect de drept internaţional, titular de drepturi şi de obligaţii corelative în relaţiile internaţionale.

Cu privire la organele judecătoreşti şi cele ale procuraturii nu intervin schimbări substanţiale în raport cu prevederile Constituţiei anterioare.

Realitatea vieţii sociale a demonstrat că după o relativă relaxare a vieţii economice şi sociale (1965-1971), care reprezenta o continuare a politicii de independenţă promovată în ultimii 5 ani de fostul lider Gh. Gheorghiu Dej (1960 – 1965), Nicolae Ceauşescu a revenit la metodele staliniste, ce-i drept mai voalate, de control asupra societăţii civile. După anul 1980 s-a accentuat penuria de materii finite şi de produse alimentare şi a fost exacerbat cultul personalităţii în ceea ce îl priveşte pe şeful de stat.

Deşi căpătase prestigiu pe plan internaţional (invadarea Cehoslovaciei în 1968; relaţiile cu R.F.G., stabilirea relaţiilor diplomatice cu Statul Israel; medierea în conflictul israeliano-egiptean etc.) preşedintele Nicolae Ceauşescu, prin politicile atât internă cât şi externă, pe care le-a promovat, în anii ‘80 şi-a pierdut credibilitatea fapt ce a contribuit treptat la o oarecare izolare politică a României pe planul relaţiilor internaţionale.

Conflictul deschis avut cu Mihail Seerghievici Gorbaciov a determinat caracterizarea preşedintelui român ca fiind cel mai stalinist conducător comunist din Europa de Est.

Iritarea atât a puterilor occidentale (în special S.U.A.) dar şi a U.R.S.S. aflată în plină reorganizare, suprapusă pe profunda nemulţumire a poporului român faţă de regimul politic dictatorial au determinat răsturnarea de la putere a lui Ceauşescu la 22 decembrie 1989.

La acea dată întreaga putere în stat a fost preluată de Consiliul Frontului Salvării Naţionale.

Pe 25 decembrie 1989 fostul şef al statului Nicolae Ceauşescu, împreună cu soţia sa au fost executaţi prin împuşcare după un proces organizat în pripă şi regizat de noua putere constituită la Bucureşti.

CAPITOLUL VII

PRIVIRE SPECIALĂ ASUPRA ORGANIZĂRII PUTERII JUDECĂTOREŞTI ŞI A CONSACRĂRII PRINCIPIULUI INDEPENDENŢEI JUDECĂTORILOR ÎN ROMÂNIA MODERNĂ ŞI CONTEMPORANĂ

Cu toate că analiza procesului de dezvoltare constituţională a fost finalizată, aşa cum am precizat anterior [38)], având în vedere chestiuni de ordin subiectiv concretizate în pregătirea noastră academică şi în profesia exercitată, dar şi aspecte de ordin obiectiv, intim legate de preocupările teoretice anterioare, vom încerca să tratăm organizarea instituţiilor puterii judecătoreşti în ţara noastră, începând cu perioada sfârşitului secolului al XVIII-lea şi până la Legea de organizare judecătorească nr. 58 / 1968.

Consacrarea principiului independenţei judecătorilor în legislaţia românească

Aspecte de ordin istoric (1730 – 1831)

Necesitatea reorganizării judecătoreşti a apărut în Ţările Române pentru a se evita extinderea regimului capitulaţiilor în materie judecătorească.

Pentru început vom trata succint organizarea judecătorească şi cristalizarea principiilor generale procesuale, începând cu a doua jumătate a secolului al XVIII-lea şi până la adoptarea Regulamentelor Organice.

Domnitorul Constantin Mavrocordat a introdus judecata veliţilor boieri, după cea a ispravnicilor de judeţ şi mai înainte de cea a Divanului domnesc. Practic această judecată o putem asimila – în accepţiunea modernă – cu o judecată a unei instanţe de apel.

[38)] A se vedea cap. I, § 4 alin. 2 din partea a II-a a prezentei lucrări.

Împreună cu măsura adoptată de acelaşi domnitor în anul 1739, de numire a unor ispravnici judecători sau comisari-boieri, salarizaţi de visteria statului, pentru a desfăşura activitatea de judecată, aceste noi instanţe, deşi nu au avut un caracter permanent, au marcat începutul specializării slujbaşilor statului cu atribuţii judecătoreşti, separate de cele administrative şi constituirea unor instanţe cu caracter colegial.

Ocupaţia rusească a Ţărilor Române din perioada războiului din 1768-1774 a favorizat urgentarea reorganizării judecătoreşti, prin introducerea de către comandamentul ţarist, în ambele Principate, a unor măsuri după modelul instanţelor ruseşti, care ulterior au fost menţinute şi legiferate în Ţara Românească de Alexandru Ipsilanti prin hrisovul din anul 1775[39)] şi în Pravilicească condică, iar în Moldova de domnitorul Alexandrul Moruzi, în anul 1792.

Pravilicească condică prevedea, în esenţă, din punct de vedere organizatoric următoarele instanţe de judecată:

I. **Judecătoriile de la judeţe**, care erau compuse dintr-un judecător, ajutat la ţinerea condicilor de un logofeţel şi de alţi doi slujitori pentru diverse treburi. Ispravnicul judeţului îşi păstrează în această perioadă dreptul de a judeca, fie singur, fie împreună cu judecătorul. Judecătorii aveau competenţă deplină, generală în soluţionarea proceselor civile dintre ţărani, scop în care aplicau obiceiul pământului şi legile scrise privitoare la plugari. Judecătorii

39) "Hrisov cu ponturi în ce chip să urmeze dumnealor boierii judecători de pe la rânduitele mese" (anul 1775).

aveau aptitudinea de a efectua cercetări şi în cauzele penale cu excepţia infracţiunilor considerate de o gravitate sporită (cu un grad de pericol social ridicat).

Din aspectele menţionate anterior reţinem că în perioada de referinţă cristalizarea principiul separaţiei puterilor în stat nu se conturase pe deplin deoarece, deşi au fost instituţionalizaţi judecători speciali, profesionişti, totuşi s-a practicat şi ulterior sistemul cumulării atribuţiilor administrative şi judecătoreşti de către ispravnic.

II. O altă categorie de instanţe de judecată consacrată de Pravilicească condică o reprezintă **departamenturile**.

După modelul rusesc, departamenturile au fost instanţe compuse din mai mulţi judecători, cu competenţă specială, civilă sau penală.

Instanţele considerate a doua categorie de departamenturi erau instanţe cu competenţă în materie civilă.

La Bucureşti existau două astfel de instanţe; un departament încadrat cu opt judecători şi altul încadrat cu şapte judecători.

La Craiova există o judecătorie cu competenţă civilă, compusă din patru boieri, înfiinţată în anul 1785 de domnitorul Mihail Şuţu.

Hotărârile civile erau duse la îndeplinire în Ţara Românească de către marele hatman, dregătorie înfiinţată în anul 1793 de Alexandru Moruzi.

La Iaşi, tot domnitorul Al. Moruzi înfiinţează în anul 1792 departamentul al doilea pentru pricinile civile mai mici şi divanul

judecătoresc pentru cauzele de o importanţă deosebită. Hotărârile acestor instanţe erau aduse la îndeplinire de către vornicul de aprozi, slujbă înfiinţată în locul vechiului vătaf de aprozi, de către domnitorul Al. Mavrocordat între anii 1782-1785.

În materie penală s-a înfiinţat la Bucureşti cel de-al doilea departament, numit "departamentul vinovăţiilor" sau "criminalion". O instanţă similară s-a înfiinţat şi la Craiova, de către N. Caragea, în anul 1782, compusă din trei boieri împreună cu cel de-al doilea armaş.

Un "departament al afacerilor criminale" a început să funcţioneze şi la Iaşi începând cu anul 1793. Această instanţă a fost reorganizată în anul 1820 de către domnitorul Mihail Şuţu. Un departament special deosebit de important o fost "departamentul străinelor pricini" din Ţara Românească, înfiinţat în anul 1812 iar la Iaşi "departamentul treburilor străine" destinat să judece procesele dintre supuşii străini şi localnici.

Pentru infracţiunile cu un grad redus de pericol social – cu caracter poliţienesc – la Bucureşti, s-a înfiinţat, de către Pravilniceasca condică, spătăria şi agia, prima pentru infracţiunile săvârşite în mahalale iar cealaltă pentru cele comise în zona rezidenţială.

De principiu, în Moldova reforma departamenturilor s-a permanentizat mai greu din cauza condiţiilor şi structurilor feudale mai puternice.

III. Departamentul veliţilor boieri de la Bucureşti, compus din

boieri de rangul I în funcţii şi din trei mazili veliţi precum şi Divanul Olteniei de la Craiova, compus din cinci mari boieri, constituiau **prima instanţă** de judecată pentru cauzele în care părţile litigante erau boieri şi respectiv **instanţă de apel** pentru hotărârile pronunţate de celelalte departamenturi.

Apelul se putea declara în termen de 60 de zile.

IV. **Divanul domnesc** constituia instanţa supremă şi era compus din boieri veliţi sub preşedenţia domnitorului.

Înmulţirea proceselor în urma dezvoltării economiei şi necesitatea de a finaliza cu celeritate procesele aflate pe rolul instanţelor a determinat o înmulţire a instanţelor judecătoreşti precum şi iniţierea unei specializări a judecătorilor în raport de materie şi de competenţă.

Totuşi boierii au monopolizat funcţiile judecătoreşti la toate instanţele de judecată.

Progresul realizat s-a concretizat în începutul separării atribuţiilor judecătoreşti de cele administrative, apariţia completelor de judecată în locul judecătorilor unici şi specializarea judecătorilor.

Înnoiri s-au făcut şi în reglementarea desfăşurării procesului, materializate în: introducerea condicilor de judecată la toate instanţele, obligativitatea redactării hotărârilor şi a motivării acestora, cu indicarea temeiului de drept pe care se întemeiază soluţia adoptată, ceea ce a condus la o îngrădire a arbitrariului judecătorilor.

Aceste situaţii concrete au determinat adoptarea unei politici

de început de impunere a supremaţiei legii.

Totuşi judecătorii mai păstrează o largă autonomie de voinţă în aprecierea pedepselor penale, în special cu privire la individualizarea acestora.

Pentru înlesnirea tranzacţiilor, care devin mai numeroase, se permite reprezentarea în justiţie în procesele civile prin "vechili", adică mandatari sau avocaţi, denumiţi şi "vechili de judecăţi".

În noile condiţii de dezvoltare a tranzacţiilor se modifică şi sistemul de probe. În locul vechilor "probe" cu caracter mistic, capătă întâietate dovezile cu acte, mărturiile martorilor oculari, cercetările întreprinse în instanţă, cu oprirea utilizării torturii şi a jurătorilor[40)], dar cu menţinerea jurământului pentru situaţiile în care proba nu se poate face printr-un alt mijloc de dovadă.

Tot o noutate în organizarea judecătorească o constituie obligativitatea judecătorilor de la judeţe de a ţine condici pentru vânzările de moşii, transcriind zapisele şi foile de zestre, toate acestea constituind începuturi de organizare a publicităţii tranzacţiilor imobiliare şi a activităţii notariale.

Elemente noi în organizarea proceselor sunt concretizate în unele reguli şi proceduri speciale.

Supunerea judecătorului faţă de lege, obligaţia de a motiva hotărârile şi de a se adresa domnitorului ţării pentru interpretarea dispoziţiilor neclare ale legii, introducerea instituţiei recuzării judecătorului în situaţia în care acesta are interese comune sau este

[40)] Jurătorii se utilizau în mod exclusiv în procesele de hotărnicii (grănițuire).

rudă cu una dintre părţi, interzicerea de a exercita acte de comerţ sau de a deţine alte funcţii, consacrarea salarizării judecătorilor şi a pedepselor pentru infracţiuni de luare de mită, toate aceste reguli au creat judecătorului o poziţie nouă, de independenţă şi imparţialitate, caracterizată prin îngrădirea arbitrariului şi încadrarea strictă în aparatul statului centralizat, astfel ca prin scoaterea lui de sub influenţele exterioare, să asigure o bună desfăşurare a activităţii judecătoreşti.

Sub aspect procesual, recunoaşterea cu precădere a forţei probante a înscrisurilor, introducerea termenelor de prescripţie a acţiunilor – pe lângă cele referitoare la proprietate şi la dreptul de opţiune al moştenitorului, reglementate anterior – precum şi reglementarea embrionară a autorităţii lucrului judecat, [41] urmăresc să asigure facilitarea circuitului civil general în condiţiile dezvoltării economice.

Un aspect important în dezvoltarea organizării judecătoreşti şi în cristalizarea principiului independenţei judecătorului, îl reprezintă Proiectul de reformă elaborat în anul 1882 în Moldova, de boierii secundari, intraţi în istorie sub denumirea de "cărvunari" şi intitulat "Cererile cele mai însemnătoare ce se fac din partea obştei Moldaviei … spre a sluji pământeştii ocârmuiri de temelie".

Acest proiect a prevăzut următoarele instanţe de judecată:

I. Ispravnicii împreună cu un judecător.

[41] Hotărârile întărite de doi domni şi judecăţile cercetate de trei domni nu mai pot fi atacate – Codul Caragea (VI, cap. 4, art. 9; art. 10).

Judecata trebuia începută în primă instanţă, la judecătoria ţinutului unde se afla obiectul cauzei sau persoana fizică chemată în judecată. Această dispoziţie avea drept scop suprimarea privilegiilor acordate boierilor mari de a fi judecaţi, în primă instanţă, de instanţe judecătoreşti ierarhic superioare.

Ispravnicii, fără participarea judecătorului, erau competenţi să judece doar cauzele referitoare la încasarea birurilor, economia recoltelor sau buna desfăşurare a activităţii târgurilor.

În capitala Moldovei, la Iaşi, proiectul prevedea existenţa unui tribunal al agiei în componenţa căruia intrau aga şi un judecător.

II. Instanţa de apel în materie criminală (penală) era în concepţia proiectului boierilor secundari, tribunalul penal, considerat ca primă instanţă de codul domnitorului M. Şuţu, adică tribunalul criminalicesc din Iaşi, compus din cinci boieri de orice rang.

Proiectul prevedea în materie civilă o instanţă specială de apel, care să înlocuiască judecata veliţilor boieri, compus din cinci boieri de rangul al doilea.

În privinţa datei înfăţişării la apel acesta urma să fie fixată de prima instanţă, ca urmare a manifestării nemulţumirii în privinţa hotărârii pronunţate la fond, de oricare dintre părţi.

III. A treia instanţă urma să fie în locul vechiului divan domnesc, divanul întâi, compus din cinci boieri de rangul întâi şi doi boieri din fruntea celor de rangul al doilea.

Această instanţă era exclusiv o instanţă de casare care urma să aibă în vedere doar conţinutul actului de dispoziţie al instanţelor

inferioare.

Proiectul cărvunarilor mai prevedea, ca şi legiuirea lui Alexandru Ipsilanti, condicari, pe lângă judecătoriile de ţinuturi şi logofeţi pe lângă celelalte instanţe, precum şi cancelarii ale judecătorilor, cu logofeţi însărcinaţi cu evidenţa şi conservarea dosarelor.

Atribuţiile şi prerogativele Domnitorului Moldovei urmau să fie substanţial reduse.

Practic aceste prerogative erau menţinute în situaţia în care între instanţa de apel şi instanţa de casare exista un dezacord referitor la soluţionarea pricinii.

Art. 34 din Constituţia "Cărvunarilor" din 13 septembrie 1822:

" … Dacă însă de cuvinte de rezon a divanului întâi nu va fi vre-o nedumerire; iar fiind aceasta, atunci să facă iarăşi raport la divanul întâi, trimiţându-i şi actul tot precum a fost şi, divanul ori îl va întări, ori prin înfăţişare a Domnului, care poate să adune şi sfatul obştesc spre mai desăvârşită deslegare a pricinei, va face obştească izbăvire şi va da hotărâre…" [42)]

Un al moment important în dezvoltarea principiilor moderne ale organizării judecătoreşti îl reprezintă Proiectul de constituţie, elaborat de marele logofăt Dimitrie Sturza, în Moldova.

Potrivit acestui proiect, puterea executivă urma să fie separată de puterea judecătorească.

[42)] Constituţia "Cărvunarilor" în Dezvoltarea constituţională a României. Acte şi documente, 1741-1991, Ed. Lumina Lex, 1998, autor Conf. dr. Cristian Ionescu, Bucureşti.

Puterea judecătorească era încredinţată divanului pravilnicesc, compus din 15 boieri mari, care erau numiţi pe viaţă.

În concepţia iniţiatorului proiectului, în Moldova, instanţele judecătoreşti urmau să fie organizate pe sistemul dublului grad de jurisdicţie, respectiv:

- un tribunal alcătuit din trei judecători, aleşi de boierii fiecărui ţinut şi

- divanul pravilnicesc, cu reşedinţa la Iaşi.

Cu excepţia celor două proiecte menţionate precizăm că în anul 1827 s-a convenit un aranjament între domnitorul Moldovei Ioniţă Sandu Sturza (1822-1828) şi marea boierime care a consfinţit privilegiul boierilor de orice treaptă de a fi judecaţi, în primă instanţă, de Divanul veliţilor boieri.

Totuşi acest act, deşi a avut un caracter retrograd, a introdus în Moldova instituţia autorităţii lucrului judecat.

O sentinţă pronunţată de Domn în divan, împreună cu mitropolitul, boierii mari şi cu divanul veliţilor căpăta autoritate de lucru judecat sau după expresia utilizată în act "săvârşea totul în veci".

Cristalizarea principiilor generale ale organizării judecătoreşti în perioada 1750 – 1832 precum şi instituirea în formă incipientă a separaţiei puterilor în stat şi a independenţei judecătorilor reprezintă o consecinţă a intenţiei manifestată de marea boierime în privinţa limitării puterii domneşti.

§.1. Regulamentele Organice. Convenţia de la Paris. Statutul dezvoltător al Convenţiei de la Paris.

Regulamentele Organice reprezintă practic prima lege fundamentală de organizare a Ţărilor Române – Moldova şi Muntenia – care au schimbat caracterul formei de stat şi au favorizat trecerea lentă de la feudalism la capitalism, după modelul prusac, adică prin aplicarea noilor principii cu prioritate în favoarea claselor dominante.

Cele două regulamente organice au limitat prerogativele domneşti şi au precizat organele de conducere al fiecărui stat, în acord cu principiul separaţiei puterilor în stat. Deşi mai păstrează destule atribuţii din cele anterioare, domnitorii Ţărilor Române nu mai pot fi consideraţi, odată cu intrarea în vigoare a regulamentelor organice, monarhi absoluţi.

De principiu, domnitorul trebuie să guverneze în conformitate cu legea, voinţa acestuia nu mai este considerată lege şi pe cale de consecinţă ţara şi veniturile ei nu mai constituie proprietatea domnului.

Apreciem că sub regimul Regulamentelor Organice forma de stat a Ţărilor Române s-a apropiat de monarhia constituţională.

Cu privire la organizarea judecătorească Regulamentele Organice prevedeau că puterea judecătorească este separată de puterea ”ocârmuitoare”, motivând că aceasta este “de neapărată trebuinţă pentru buna orânduială în pricini de judecată şi pentru paza dreptăţilor particularilor”.

S-a prevăzut în Regulamentele Organice principiul inamovibilităţii judecătorilor, care însă a fost introdus doar parţial şi pe termen limitat.

Costache Conachi, purtătorul de cuvânt al protipendadei Moldovei împotriva amestecului domnului la judecată, membrul al Comitetului format pentru elaborarea Regulamentului Organic al Ţării Moldovei s-a declarat împotriva inamovibilităţii tuturor judecătorilor, inclusiv a celor de la instanţa supremă. În opinia sa judecătorii urmau să fie numiţi în funcţie pe o perioadă de zece ani, căci în acest fel nu vor fi "sub veşnica apărare despre pretenţiile ce ar avea lumea asupra lor şi pentru că ar lăsa perspective de înaintare Moldovenilor vrednici…prin câştigarea cunoştinţelor şi învăţăturilor trebuincioase la acest loc."

Îmbunătăţirile de substanţă aduse de Regulamentele Organice, în ambele principate, privesc organizarea ierarhică a instanţelor şi specializarea acestora.

Din acest punct de vedere prima instanţă de judecată o formau **tribunalele săteşti** de împăciuire, alcătuite din preot împreună cu trei juraţi, câte unul din fiecare categorie ţărănească (fruntaşi, mijlocaşi şi codaşi), care erau competente să judece litigiile dintre ţărani. În situaţia în care părţile nu se împăcau se puteau adresa tribunalelor judeţene (ţinutale). Litigiile dintre ţărani (indiferent din categoria din care făcea parte) şi boieri nu erau de competenţa acestor instanţe.

Ispravnicii judeţelor sau ai ţinuturilor şi zapcii plăşilor sau ai ocoalelor erau funcţionari administrativi care mai păstrau atribuţii

judecătoreşti în pricini de poliţie (sancţionate cu pedepse până la 3 zile de închisoare şi până la 50 de lovituri), cauze fiscale sau abateri de serviciu săvârşite de slujbaşi.

Ispravnicii judeţelor sau ai ţinuturilor erau competenţi să judece plângerile formulate de boieri împotriva ţăranilor clăcaşi.

Tribunalele poliţiei îndreptătoare cu sediul în Iaşi şi la Bucureşti, erau tribunale administrative care au preluat competenţa spătăriei şi agiei care au fost desfiinţate.

Tribunalele judeţene şi **tribunalele ţinutale** – în Ţara Românească şi respectiv în Moldova erau instanţe speciale şi funcţionau în locul vechilor ispravnici judecători.

Aceste instanţe erau compuse din: un preşedinte, doi membri şi un procuror. Ele aveau competenţă generală în materie civilă, comercială şi corecţională.

Când se judecau litigiile de natură comercială, în compunerea tribunalului intrau doi negustori. Plângerile ţăranilor clăcaşi împotriva boierilor se judecau de tribunalele judeţene (ţinutale).

Aceste instanţe erau competente din punct de vedere material să soluţioneze procesele civile până la valoarea de 1.500 lei, împotriva hotărârilor putându-se exercita calea de atac a apelului la divanurile judecătoreşti.

Divanurile judecătoreşti funcţionau la Iaşi, Bucureşti şi Craiova, având fiecare câte o **secţie civilă** şi o **secţie criminală.** La Iaşi în locul secţiei criminale funcţiona un Tribunal al pricinilor criminaliceşti.

Ulterior s-au înfiinţat mai multe secţii civile ca urmare a volumului mare al dosarelor aflate pe rol.

Divanurile judecătoreşti judecau în primă instanţă şi respectiv ca instanţă de apel în materie civilă.

Competenţa după materie, în primă şi ultimă instanţă, revenea divanurilor judecătoreşti în cadrul litigiilor civile în care se afirmau pretenţii până la cuantumul de 5.000 lei.

Peste această valoare, judecau cu drept de apel în termen de o lună, cale de atac care putea fi exercitată la Înaltul Divan.

Divanurile judecătoreşti erau constituite din complete de judecată alcătuite din: un preşedinte, patru asesori şi un procuror.

Tribunalele apelative de comerţ erau instanţe specializate în materie comercială. Funcţionau astfel de instanţe la Bucureşti şi la Iaşi.

În Moldova, tribunalul apelativ de comerţ a fost mutat în anul 1833 de la Iaşi la Galaţi.

Art. 335 din Regulamentul Organic prevedea faptele de comerţ care intrau în competenţa acestor instanţe: vânzările de mărfuri, întreprinderile de manufacturi, de comision şi de transport, vasele de navigaţie, cambia ş.a.

Tribunalele apelative de comerţ aveau acelaşi compunere ca şi divanurile judecătoreşti cu particularitatea că, în mod obligatoriu, trei dintre asesori erau aleşi dintre negustori.

Înaltul divan funcţiona la Iaşi şi la Bucureşti.

Judeca toate cauzele în ultimă instanţă, venite în apel de la

divanurile judecătoreşti. Erau compuse din: un preşedinte (în Ţara Românească era de drept preşedinte Marele Ban), patru membri numiţi de domn şi trei aleşi de Obişnuita obştească adunare.

Art. 281 din Regulamentul Organic prevedea că membrii Înaltului Divan sunt aleşi dintre boierii proprietari de moşii pe termen de trei ani, iar pe timpul executării mandatului aceştia se bucură de inamovibilitate.

Divanul domnesc în Moldova era astfel denumit deoarece era prezidat de către domn. Judeca în cazurile de rea aplicare a legii de către celelalte instanţe, când decizia Înaltului divan nu era dată cu unanimitate de voturi sau când această decizie contrazicea jurisprudenţa statornicită anterior într-o anumită materie.

În anul 1833 Divanul domnesc a fost contopit cu Înaltul divan sub denumirea de **Divan domnesc,** prezidat de către domn, ceea ce a însemnat o creştere a amestecului divanului şi implicit a domnitorului în afacerile judecătoreşti şi deci un regres în aplicarea principiului separaţiei puterilor în stat.

În Ţara Românescă aceeaşi competenţă atribuită Divanului domnesc în Moldova o avea **Înalta curte de revizie**, căreia domnul îi trimitea spre judecare cauzele, fără să aibă atribuţiile judecătoreşti cu care era investit domnul Moldovei. În compunerea Înaltei curţi de revizie intrau nouă membri din Înaltul divan sau din Divanul judecătoresc.

Pentru corecta interpretare a legilor de către instanţele de judecată au fost numiţi pe lângă domnitorii Principatelor, **legişti ai**

statului. În situaţia în care legea era obscură sau în lipsa reglementării legale, domnitorul avea obligaţia să se adreseze Obişnuitei obşteşti adunări pentru ca aceasta să procedeze la interpretarea legală a textului sau eventual să complinească lipsa prin adoptarea unei norme juridice.

La data de 14 noiembrie 1857, s-au formulat plângeri în Divanul ad-hoc al Moldovei prin care s-a cerut independenţa puterii judecătoreşti în raport cu puterea executivă.

Sistemul cercetării sentinţelor judecătoreşti de către domn a fost considerat abuziv şi de către diplomaţii statelor străine acreditaţi la Iaşi şi aceste aspecte au făcut obiectul unui memoriu adresat marilor puteri, în anul 1858.

Conferinţa celor şapte mari puteri întrunită la Paris, în lunile mai-august 1858, stabilea, printr-o convenţie, pe baza cererilor formulate de adunarea ad-hoc, statutul intern şi internaţional al Principatelor.

Din punct de vedere politic s-a nesocotit voinţa românilor de a se constitui într-un stat unitar, conferinţa dispunând organizarea unei uniuni statale sub denumirea de "Principatele Unite ale Moldovei şi Ţării Româneşti".

Principatele Unite, menţinute sub suzeranitatea Porţii Otomane, aveau o autonomie garantată "colectiv" de cele şapte puteri (Imperiul Otoman, Imperiul Ţarist, Imperiul Habsburgic, Anglia, Franţa, Prusia şi Sardinia).

Convenţia de la Paris din anul 1858 a dat satisfacţia opiniei

publice din Moldova prin adoptarea hotărârii de a înfiinţa o Curte de Casaţie – Înalta Curte de Justiţie şi Casaţie a Principatelor Unite – cu sediul la Focşani, care reprezenta forul judecătoresc suprem al noului stat.

Prin înfiinţarea Înaltei Curţi de Justiţie şi Casaţie au fost reduse considerabil atribuţiile judecătoreşti ale domnitorului, care se limitau din punct de vedere practic la două situaţii: dreptul de graţiere şi dreptul de amnistie în materie penală.

În aceeaşi perioadă, în Muntenia, hotărârile Înaltului Divan erau supuse domnitorului ţării de către marele logofăt al dreptăţii (ministrul justiţiei).

Domnitorul era obligat să confirme hotărârile Înaltului Divan în ipoteza în care erau date cu unanimitate de voturi sau în ipoteza în care deşi erau date cu majoritate, erau conforme cu sentinţele ambelor instanţe inferioare. (Tribunalele judeţene respectiv Divanurile judecătoreşti).

Partea interesată putea cere domnului revizuirea cauzei judecate iar acesta trimitea pricina unei a patra instanţe de judecată, respectiv la Înalta Curte de Revizie compusă din: marele logofăt al dreptăţii, membrii Înaltului Divan, preşedinţii tribunalelor din Bucureşti, cu excepţia celui care judecase cauza. Hotărârea pronunţată de această instanţă obliga pe domnitor să o confirme.

Convenţia de pace de la Paris dintre Puterile garante privind Principatele Române 7 / 19 august 1858

"Art. 38. Se va înfiinţa o înaltă Curte de justiţie şi casaţiune, comună ambelor principate. Ea va rezida la Focşani. Se va regula printr-o lege constituirea ei. Membrii săi vor fi inamovibili.

Art. 39. Hotărârile date de Curţi şi Tribunale în ambele principate vor merge exclusiv la această Curte de casaţiune.

Art. 40. Ea va exercita un drept de cenzură şi de disciplină asupra Curţilor apelative şi tribunalelor.

Ea va avea drept de jurisdicţiune exclusivă asupra însuşi membrilor ei, în materii penale.

Art. 41. Ca Înaltă Curte de justiţie ea va judeca urmăririle cari vor fi provocate în contra miniştrilor de către Domn sau de către adunare şi va judeca fără apel."[43)]

În perioada domniei lui Al.I. Cuza au fost elaborate două proiecte de Constituţii.

Primul proiect a fost elaborat de Comisia Centrală de la Focşani în şedinţa din data de 9 / 21.10.1859 şi s-a intitulat "Proiect de Constituţiune a Principatelor Unite Moldavia şi Ţara Românească".

Cap. VI al Proiectului de Constituţie a fost intitulat "Despre Puterea judecătorească" şi cuprinde dispoziţiile din art. 96 – art. 114.

---

43) Conf. univ. dr. Cristian Ionescu, Dezvoltarea constituţionlă a României. Acte şi documente 1741-1991, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1998, pag. 255.

Referitor la **statutul judecătorilor** art. 99 alin. 4 prevedea că: "Membrii curţii de Casaţiune vor fi neamovibili chiar de la întocmirea ei."

Art. 100 prevedea că: "… pentru membrii celorlalte Curţi şi Tribunale o lege specială va hotărâ condiţiunile de admisibilitate şi de înaintare în magistratură, luând de bază aplicarea progresivă a principiului neamovibilităţii".

Art. 101 stabilea că: "Curtea de Casaţiune, în acord cu Comisiunea Centrală, va hotărî când trebuie să înceapă a se aplica în toată puterea ca principiul neamovibilităţii în magistratură. Aceasta se va face prin o anume lege. Atuncea şi judecătorii celorlalte instanţii se vor numi pe viaţă; şi un judecător nu va putea fi dat afară din serviciu, nici suspendat din funcţiunile sale decât numai după o hotărâre judecătorească.

Până atuncea judecătorii pot fi schimbaţi de Domn dacă se ridică în contra lor un caz de nemoralitate sau de necapacitate din partea Curţii de Apel sau din partea Curţii de Casaţiune; iar asupra curţilor de apel din partea Curţii de Casaţiune." [1)]

Potrivit proiectului menţionat judecătorii Înaltei Curţi de Justiţie şi Casaţie a Principatelor Unite au dobândit inamovibilitatea din momentul numirii în funcţie.

Referitor la ceilalţi judecători, proiectul a consacrat principiul inamovibilităţii care urma să fie aplicat progresiv de către Înalta Curte de Justiţie şi Casaţie de comun acord cu Comisia Centrală.

[1)] Conf. univ. dr. Cristian Ionescu, Op. citate, pag. 292-293

Unul din efectele inamovibilităţii îl constituia **numirea pe viaţă** a judecătorilor şi totodată se preciza că aceştia nu vor putea fi înlăturaţi din magistratură sau suspendaţi din funcţie decât în baza unei hotărâri judecătoreşti rămasă definitivă.

Până la aplicarea integrală a principiului inamovibilităţii cu privire la toate categoriile de judecători cu excepţia celor de la Înalta Curte de Justiţie şi Casaţie, fiind amovibili, puteau fi înlăturaţi din magistratură de către domn.

Se observă că deşi amovibili potrivit proiectului de Constituţie, judecătorii erau îndepărtaţi din funcţia deţinută prin Decret al şefului statului fără intervenţia ministrului de resort.

Art. 101 alin. final prevedea că: "mutarea unui judecător de la un tribunal la altul nu poate avea loc decât printr-o nouă numire, fiind cu a sa învoire."

Deci, transferarea judecătorilor în funcţiile din magistratură, se putea realiza, definitiv sau temporar, în mod exclusiv cu acordul prealabil al judecătorului în cauză.

Al doilea proiect de Constituţie a fost elaborat din iniţiativa Domnitorului Alexandru Ioan Cuza la data de 30 iulie / 11 august 1863.

Acest proiect nu prevedea nici o dispoziţie cu privire la puterea judecătorească.

Având în vedere dispoziţiile art. 66 din proiect potrivit cărora: Dispoziţiunile Convenţiunei (de la Paris) „care nu sunt contra Constituţiunii de faţă rămân în vigoare până când nu se vor abroga

prin drumul legal.”

Deci în ipoteza în care acest proiect ar fi intrat în vigoare, organizarea şi funcţionarea puterii judecătoreşti precum şi statutul judecătorilor urmau să fie reglementate, în continuare, de dispoziţiile cuprinse în Convenţia de la Paris din anul 1859.

În urma loviturii de stat care a condus la dizolvarea Adunării (2 Mai 1864) domnitorul Al.I. Cuza a organizat un plebiscit pentru aprobarea unei noi Constituţii, care a fost un act eminamente românesc – **Statutul Dezvoltăror al Convenţiei de la Paris**.

Deşi în textul noii Constituţii se prevedea că: “Convenţiunea încheiată la Paris în 7 / 19 august 1858, între Curtea suzerană şi între Puterile garante autonomiei Principatelor Unite, este şi rămâne legea fundamentală a României”, practic convenţia a fost înlăturată, stăvilind drumul instaurării unui regim de tutelă al marilor puteri europene.

Act excepţional de important în privinţa organizării politice a României moderne, Statutul Dezvoltător al Convenţiei de la Paris, adoptat în anul 1864, a cuprins prevederi referitoare la organizarea şi exercitarea puterilor legislativă şi executivă.

În privinţa puterii judecătoreşti precizăm că această lege fundamentală a instituit un organ juridic nou – **Consiliul de Stat**, care va avea ca principală atribuţie iniţiativa legislativă, pe care o exercită împreună cu şeful statului.

Printre legile importante adoptate în perioada 1859-1866 şi care interesează în mod deosebit organizarea judecătorească în

Principatele-Unite, este legea de înfiinţare a Curţii de Casaţie şi Justiţie, sancţionată la 24 ianuarie 1861, care prevedea că instanţa supremă este compusă din **trei secţii**: o secţie a reclamaţiilor, o secţie pentru afaceri civile şi o secţie pentru afaceri penale.

Legea prevedea că această instanţă era "una singură pentru întregul Stat al Principatelor Unite – Moldova şi Ţara Românească".

§ 2. Constituţia din anul 1866 şi Constituţia din anul 1923

Constituţia din anul 1866 a fost decretată, sancţionată şi publicată în Monitorul Oficial la data de 01.07.1866[44)].

Titlul III al Constituţiei din anul 1866 intitulat "Despre puterile Statului", include cap. IV care purta titulatura "Despre puterea judecătorească".

Acestui capitol i-au fost alocate două articole: art. 104: „Nici o jurisdicţiune nu se poate înfiinţa, decât numai în puterea unei anumite legi.

Comisiuni şi tribunale extraordinare nu se pot crea sub nici un fel de numire şi sub nici un fel de cuvânt.

Pentru întreg Statul Român este o singură Curte de casaţiune."

Art. 105 (modificat prin Legea din 8 iunie 1884).

Juriul este statornicit în toate materiile criminale şi pentru delictele politice şi de presă.

Acţiune pentru daune interese rezultând din fapte şi delicte de

[44)] Constituţia din 1 iulie 1866 a fost modificată prin legile din 13 octombrie 1879 şi 8 iunie 1884.

presă, nu se poate intenta decât înaintea aceleiaşi jurisdicţiuni. Numai comisiunea juraţilor va judeca şi pronunţa asupra daunelor şi asupra cuantumului lor".

Dezvoltarea principiilor constituţionale a fost realizată prin Legea pentru organizarea judecătorească, adoptată la data de 4 iulie 1865 şi sancţionată prin decretul nr. 982 / 04.07.1865, promulgată şi publicată la data de 09.07.1865.[45)]

Art. 1 din Legea pentru organizarea judecătorească din 1865 prevedea că: "Justiţia se dă în numele Domnului". Ulterior potrivit modificărilor aduse prin legea din anul 1890, s-a statuat că justiţia se împarte în numele legii. Această modificare s-a întemeiat pe dispoziţiile Constituţiei din anul 1866, care a proclamat principiul descentralizării administrative şi al independenţei comunale.

Art. 3 din Legea pentru organizarea judecătorească din anul 1865, enumera instanţele judecătoreşti care erau: judecătoriile de plasă, Tribunalele judeţene, Curţile de Apel, Curţile de Juraţi în materie criminală şi Curtea de Casaţie.

Ca urmare a nominalizării realizată prin art. 3 din lege, în mod tacit (implicit) au fost desfiinţate judecătoriile de împăciuire (săteşti), dar acestea au fost reînfiinţate, în anul 1879.

Judecătoriile de împăciuire săteşti se compuneau din primarul comunei, în calitate de preşedinte şi doi juraţi aleşi de locuitorii comunei respective. Atribuţiile de grefier erau îndeplinite

45) Legea pentru organizarea judecătorească din 04.07.1865 a suferit modificări la: 16.07.1868; 12.03.1870; 12.11.1871. Aceasta şi-a produs efectele până la intrarea în vigoare a legii din 1 septembrie 1890.

de notarul comunei.

Judecătoriile săteşti judecau cu drept de apel la judecătorul de ocol toate cauzele, (forme de prigonire, asuprire, persecuţii, împilare, oprimare), săvârşite pe raza comunei, indiferent de cauza din care ar fi izvorât.

Erau de asemenea, competente să judece acţiunile în pretenţii al căror obiect nu depăşea 50 lei capital şi dobânzi sau care aveau ca obiect bunuri mobile sau debite (creanţe) de orice fel care se judecau în primă şi ultimă instanţă.

Ulterior aceste instanţe au fost desfiinţate şi reînfiinţate prin Legea judecătoriilor de pace din 1 iunie 1896, pentru a fi definitiv desfiinţate prin Legea judecătoriilor de pace din 30 decembrie 1907.

Ca urmare a desfiinţării judecătoriilor săteşti, legiuitorul a creat instituţia **ambulanţei judecătoreşti**, prin care judecătorul de ocol era obligat, cel puţin de două ori pe lună, să se deplaseze în comunele rurale din circumscripţia lui pentru a judeca la sediul primăriei cauzele ivite între săteni. După primul război mondial datorită greutăţii întâmpinate în procurarea mijloacelor de transport dispoziţiile referitoare la instituţia judecătorului ambulant au căzut în desuetudine.

Judecătoriile de plasă se înfiinţau în fiecare plasă sau ocol (subdiviziuni ale judeţului).

Judecătorii de plasă se împărţeau în trei clase:

- clasa I – cuprindea judecătoriile din oraşele: Iaşi, Bucureşti, Craiova, Galaţi, Brăila, Focşani, Botoşani, Giurgiu, Ismail, Ploieşti,

Bârlad şi Turnu – Severin.

- clasa a II-a cuprindea judecătoriile înfiinţate în celelalte oraşe, reşedinţe de judeţ.

- clasa a III-a era alcătuită din judecătoriile rurale care au funcţionat până în anul 1875, deoarece au fost suprimate aceste instanţe, prin Legea din 17 mai 1875. Atribuţiile acestor instanţe desfiinţate au fost preluate, în mod temporar, de exponenţii puterii executive (subprefecţi).

Competenţa judecătoriilor a fost legiferată prin Codul de procedură civilă (art. 1 - 53) şi a fost modificată succesiv prin legile de organizare a judecătoriilor de ocoale din anii: 1879 1894, 1896 şi 1908.

Tribunalele judeţene funcţionau în fiecare capitală de judeţ, raza lor teritorială confundându-se cu aceea a judeţului (art. 17 din Lege).

Exista şi o excepţie cu privire la judeţele din sudul Basarabiei alipite la 1856; Tribunalul Ismail, cuprindea în raza sa teritorială, judeţele Ismail şi Bolgrad.

Fiecare tribunal era compus din una sau mai multe secţii. Astfel, Tribunalul Ilfov avea 5 secţii: una corecţională, trei secţii civile şi una comercială şi de notariat. Prin Legea din 17 aprilie 1868 la acest tribunal a mai fost creată o secţie corecţională.

Tribunalul Iaşi avea în componenţă patru secţii: una corecţională şi trei civile.

Tribunalul Craiova avea în componenţă trei secţii: una

corecţională şi două civile.

Tribunalele Galaţi şi Ploieşti aveau fiecare câte două secţii: una corecţională şi una civilă.

Toate celelalte tribunale aveau o singură secţie, mixtă, corecţională şi civilă.

Legea pentru organizarea judecătorească mai prevedea înfiinţarea **Curţilor de Apel,** care erau în număr de patru: Curtea de Apel Bucureşti, Curtea de Apel Iaşi, Curtea de Apel Craiova şi Curtea de Apel Focşani.

În anul 1890 Curtea de Apel de la Focşani a fost mutată la Galaţi.

În urma alipirii Dobrogei la Statul Român (1878), a fost înfiinţată a cincea Curte de Apel cu sediul la Constanţa, în anul 1914.

Şi Curţile de Apel erau organizate pe secţii. Curtea de Apel Bucureşti era alcătuită din trei secţii. Curţile de Apel din Iaşi, Focşani (ulterior Galaţi) şi Craiova, aveau două secţii, iar Curtea de Apel din Constanţa avea în componenţă o singură secţie.

Competenţa Curţilor de Apel era stabilită prin dispoziţiile Codului de procedură civilă.

Curţile cu Juraţi au fost instituite pe lângă fiecare Curte de Apel, pentru aplicarea dispoziţiilor Codului de procedură penală referitoare la procedura de judecată a crimelor.

Ulterior, prin legea din 12 iulie 1868 pentru organizarea Curţilor cu Juraţi, ca urmare a modificării art. 246 Cod procedură penală, au fost înfiinţate Curţi cu Juraţi pe lângă Tribunale. Curtea cu

Juraţi era competentă să judece cauzele criminale şi delictele de presă şi cele politice (art. 24 modificat prin Legea din 08.06.1884 din Constituţia de la 1866). Aceasta era compusă dintr-un consilier de Curte de Apel, în calitate de preşedinte, doi judecători de Tribunal, în calitate de membri şi 12 juraţi traşi la sorţi.

Durata sesiunilor Curţilor cu Juraţi era determinată prin Regulamentul adoptat la data de 16 iulie 1868.

Cea mai importantă reglementare a legii de organizare judecătorească din anul 1865 este cea referitoare la inamovibilitatea judecătorilor.

Art. 103 din lege prevedea că preşedinţii şi consilierii de la Curtea de Casaţie şi de la Curţile de Apel erau, de drept, inamovibili.

Legea prevedea că inamovibilitatea preşedinţilor şi judecătorilor de la tribunale urma să se adopte prin lege specială.

Prin Legea de organizare judecătorească din 24.03.1909 a fost acordată inamovibilitatea şi membrilor tribunalelor şi a judecătorilor de ocoale.

La 1 septembrie 1890 a intrat în vigoare o nouă lege de organizare judecătorească care a comportat mai multe modificări.[461)]

Această lege recunoştea un drept de priveghere şi un drept de disciplină asupra corpului judecătoresc.

Dreptul de priveghere se materializează în prerogativa de a trimite înaintea Tribunalelor disciplinare un membru al corpului judecătoresc.

[46)] În anii: 1891; 1892; 1896; 1900; 1901; 1902; 1903 şi 1905.

Dreptul de disciplină conferea aptitudinea de a pronunţa o sancţiune împotriva unui judecător.

În baza art. 111 din legea menţionată ministrul justiţiei avea dreptul de priveghere asupra membrilor corpului judecătoresc.

Ministrul justiţiei avea dreptul de disciplină asupra judecătorilor amovibili, asupra membrilor Ministerului Public şi asupra funcţionarilor auxiliari ai Justiţiei.

Ministerul justiţiei poseda dreptul de **disciplină şi asupra judecătorilor inamovibili**, cărora le putea aplica sancţiunile disciplinare referitoare la **prevenire** şi **mustrare.** (art. 124 din Legea de organizare judecătorească din 1.09.1890).

Legea de organizare judecătorească din anul 1909 recunoştea, prin dispoziţiile cuprinse în art. 168, un drept de priveghere şi un drept de disciplină asupra corpului judecătoresc.

Art. 169 preciza că ministrul justiţiei avea dreptul de priveghere asupra membrilor întregului corp judecătoresc. Acesta exercita această prerogativă, fie în mod direct fie prin inspectorii judecătoreşti sau prin delegaţie dată oricărui alt magistrat.

În baza dreptului de priveghere, ministrul justiţiei avea dreptul de a trimite pe judecătorii inamovibili în judecata disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii sau a Curţii disciplinare.

Art. 173 din lege preciza că ministrul justiţiei avea "dreptul de disciplină asupra magistraţilor amovibili şi asupra funcţionarilor auxiliari ai justiţiei".

Legea de organizare judecătorească din anul 1909 recunoştea

şi preşedinţilor Curţilor de Apel un drept de control bazat pe o disciplină ierarhică asupra judecătorilor de la Tribunalele din circumscripţia teritorială a Curţii de Apel.

Acelaşi drept era recunoscut şi preşedinţilor de Tribunale asupra judecătorilor de ocol din circumscripţiile teritoriale ale fiecărui tribunal.

În cazul săvârşirii unei abateri de la îndatoririle profesionale, şeful ierarhic deschidea acţiunea disciplinară împotriva celui acuzat, acţiune care se judeca în Camera de Consiliu, iar hotărârea se comunica ministrului justiţiei spre confirmare şi aducere la îndeplinire.

Legea pentru organizare judecătorească din anul 1909 a prevăzut şi incompatibilităţi pentru judecători: de a face acte de comerţ, de a reprezenta părţile în proces, de a fi judecaţi în afacerile lor personale de către judecătorii de la instanţele la care îşi desfăşurau activitatea (unde erau numiţi şi funcţionau în mod efectiv).

După ce printr-o lege publicată la 29.12.1864 în scopul asigurării solemnităţii şedinţelor de judecată, judecătorii au fost obligaţi ca în timpul judecăţii să poarte uniformă, legea din 1 septembrie 1890 prevedea că numirile în funcţia de judecători nu se puteau face decât dintre persoanele care obţinuseră titlul de Licenţiat în Drept.

Spre deosebire de legea de organizare judecătorească din 1865, legea din 1890 prevedea că pentru judecarea abaterilor

disciplinare ale magistraţilor s-a instituit Tribunalul disciplinar la nivelul Curţii de Casaţie pentru judecătorii inamovibili, urmând ca judecătorii amovibili să fie judecaţi disciplinar de Tribunalele disciplinare constituie pe lângă Curţi de Apel.

Legea de organizare judecătorească din anul 1909 a consacrat noi reglementări în raport cu legea din 1865.

Astfel, a fost instituit examenul de capacitate, ca mijloc de selecţionare a acestora şi au fost creaţi inspectorii judecătoreşti. Totodată legea a înfiinţat Consiliul Superior al Magistraturii.

A fost instituită ordinea ierarhică în care judecătorii urmau să se prezinte la ceremoniile publice şi a fost consacrată legislativ ierarhia în corpul magistraţilor.

Inspectorii judecătoreşti erau delegaţi de către Ministerul Justiţiei dintre consilierii Curţilor de Apel. Aceştia aveau drept de control şi supraveghere asupra judecătorilor de tribunale şi de ocoale din circumscripţia teritorială a Curţii de Apel.

Pentru supravegherea şi exercitarea controlului asupra consilierilor de la Curţile de Apel, erau delegaţi inspectori judecătoreşti dintre membrii (consilierii) Curţii de Casaţie.

* *
*

După primul război mondial s-a remarcat din partea autorităţilor statului strădania de unificare, în general, a întregii

legislaţii aplicabile pe întreg teritoriul României Mari, inclusiv a legislaţiei referitoare la organizarea puterii judecătoreşti.

La data de 29 martie 1923 a fost publicată o nouă Constituţie, în Monitorul Oficial nr. 282 / 29.03.1923.[47)]

În cadrul titlului III, intitulat "Despre puterile Statului" este înserat cap. IV denumit "Despre puterea judecătorească", capitol căruia i-au fost alocate art. 101 – 107 din Constituţie. Această Constituţie reprezintă o modificare şi completare a Constituţiei din anul 1866.

Sub aspectul statutului judecătorilor şi a organizării instituţiilor puterii judecătoreşti precizăm că a fost sancţionată o nouă lege pentru organizare judecătorească prin decretul regal nr. 2110 / 25 iunie 1924, care a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 136 / 26.06.1924. Această lege a fost completată prin legea sancţionată prin decretul regal nr. 1207 / 13.04.1925 şi publicată în Monitorul Oficial nr. 81 / 14.04.1925, precum şi prin legea modificatoare din 28.11.1925.

Legea pentru organizarea judecătorească din 1924 a înlocuit vechea lege din 24.03.1909 aplicabilă în vechiul regat şi decretul-lege din 09.10.1919 referitor la organizarea judecătorească din Basarabia.

În art. 1 legea unificatoare enunţă instanţele judecătoreşti, în calitatea lor de organe ale puterii judecătoreşti: Judecătoriile,

[47)] Constituţia a fost sancţionată prin Decret-Regal la data de 28.03.1923. Ea a fost redactată după modelul Constituţiei Regatului Belgian din 25.02.1885.

Tribunalele, Curţile de Apel, Curţile cu Juraţi şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

*. Art. 3 din lege prevedea că **judecătoriile** erau de trei categorii: urbane, rurale şi mixte, în raport de caracterul comunelor care corespundeau circumscripţiilor acestora.

Circumscripţiile judecătorilor urmau să fie stabilite de Ministerul Justiţiei, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii şi cu aprobarea Consiliului de Miniştri.

Competenţa judecătoriilor era reglementată prin legea judecătoriilor de pace. De regulă, judecata se desfăşura la sediul judecătoriei.

*. **Tribunalele** – funcţionau în fiecare capitală de judeţ cu una sau mai multe secţii.

Exista şi o excepţie, în judeţul Severin unde funcţionau două tribunale, respectiv unul cu sediul la Lugoj şi altul cu sediul la Caransebeş.

La fiecare tribunal pe lângă numărul necesar de judecători de şedinţă existau un număr de judecători care prin delegaţie îndeplineau atribuţii speciale, spre exemplu: judecător de instrucţie, judecător sindic, judecător pentru tutele, judecător abilitat pentru a judeca infracţiunile săvârşite de minori.

Judecătorul de instrucţie era delegat de ministrul justiţiei şi se afla sub supravegherea procurorului general de pe lângă Curtea de Apel în privinţa atribuţiilor de poliţie judiciară.

La tribunalul de minori putea fi numită asesoare a

judecătorului o femeie de cel puţin 30 de ani care a condus cel puţin trei ani o societate de patronaj sau care era Licenţiată în Drept şi avea cel puţin un copil legitim. Numirea se realiza temporar, pe un termen de 2 ani iar asesoarea avea numai un vot consultativ.

*. **Curţile de Apel** – erau în număr de 12:

- Bucureşti – cu 6 secţii;

- Cluj şi Timişoara – cu câte 3 secţii;

- Braşov, Chişinău, Craiova, Galaţi, Iaşi şi Oradea – cu câte 2 secţii;

- Constanţa şi Târgu Mureş – cu câte 1 secţie.

La Curtea de Apel Bucureşti una dintre secţii îndeplinea funcţia de Cameră de punere sub acuzare.

La fiecare Curte de Apel, la data de 15 septembrie, se desemnau trei consilieri care formau **Camera de punere sub acuzare**, cu excepţia Curţii de Apel Bucureşti, la care această cameră constituia o secţie distinctă.

*. **Curţile cu juraţi** funcţionau pe lângă fiecare tribunal competent a judeca în toate materiile criminale, delictele politice şi de presă, cu excepţia cazurilor menţionate de art. 26 din Constituţia din 1923.

Art. 26 alin. 4 din Constituţie prevedea că: "Delictele de presă se judecă de juraţi afară de cazurile aci statornicite, cari se vor judeca de tribunalele ordinare, potrivit dreptului comun:

a) Delictele ce s-ar omite împotriva Suveranilor ţării, Principelui Moştenitor, membrilor Familiei Regale şi Dinastiei

Şefilor Statelor Străine şi reprezentanţilor lor;

b) Îndemnurile directe la omor şi rebeliune în cazurile când nu au fost urmate se execuţiune;

c) Calomniile, injuriile, difamaţiile aduse particularilor sau funcţionarilor publici oricari ar fi, atinşi în vieaţa lor particulară sau în cinstea lor personală".

În temeiul unei legi din anul 1931, în situaţia în care erau mai multe cauze în curs de judecată, Curtea cu Juraţi se putea permanentiza pe o perioadă de un an.

Asesorii Curţii cu Juraţi erau traşi la sorţi de primul preşedinte al Tribunalului, dintre judecători, iar acuzarea era susţinută de un membru al Curţii de Apel sau de unul al parchetului tribunalului respectiv, pe baza delegaţiei procurorului general.

*. **Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie**, unică pentru întreg statul român, se situa în vârful piramidei sistemului jurisdicţional. Această instanţă era compusă din: prim-preşedinte, trei preşedinţi de secţie şi 51 de consilieri.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie avea trei secţii.

În secţii reunite această instanţă judeca cauzele politice şi acuzaţiile formulate împotriva membrilor Consiliului de Miniştri.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie avea drept de jurisdicţie exclusivă în privinţa membrilor care o compuneau, în materie penală.

Pe lângă Curtea de Casaţie şi Justiţie erau încadraţi un număr de magistraţi asistenţi. Aceştia erau incluşi în cadrul corpului judecătoresc şi aveau grad de judecător de Tribunal sau de consilier

de Curte de Apel.

Titlul VII al legii reglementa instituţia inspectorilor judecătoreşti.

Inspecţia Curţilor de Apel se realiza prin delegaţie de cel mult trei consilieri ai Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Inspecţia tribunalelor şi a judecătoriilor se realiza prin intermediul a doi, trei consilieri ai Curţii de Apel, în raza cărora se aflau respectivele instituţii.

Titlul VIII (art. 61-66) reglementa instituţia Consiliului Superior al Magistraturii.

Consiliul avea, în baza legii, următoarele atribuţii:

- să îşi exprime opinia asupra confirmării, numirii şi promovării judecătorilor inamovibili;

- să îşi dea avizul în situaţiile în care era consultat de ministrul justiţiei;

- să îndeplinească orice altă atribuţie stabilită de lege.

Consiliul Superior al Magistraturii era prezidat de ministrul justiţiei. În situaţia în care ministrul justiţiei nu participa la lucrări, preşedenţia Consiliului se exercita de primul-preşedinte al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

În ipoteza în care nici primul-preşedinte al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nu participa la şedinţă, Consiliul era prezidat de cel mai vechi preşedinte de secţie al Curţii de Casaţie şi Justiţie sau de consilierul cu rang, caracter şi atribuţii de preşedinte.

Legea pentru organizarea judecătorească din 25.06.1924

stabilea atribuţiile de selectare şi modul de învestire în cadrul corpului judecătoresc.

Condiţiile generale pentru admiterea în magistratură, prevăzute de lege, erau:

- cetăţenia română;
- exerciţiul drepturilor civile şi politice;
- serviciul militar satisfăcut.

Condiţiile speciale pentru admiterea în corpul judecătorilor aveau în vedere vârsta candidatului, titlurile universitare obţinute şi promovarea examenului de capacitate.

Funcţia de **ajutor de judecător** impunea întrunirea condiţiilor generale.

Referitor la condiţiile speciale, candidatul trebuie să aibă vârsta cuprinsă între 25 ani şi maximum 32 de ani. De asemenea, candidatul trebuia să deţină titlul de Doctor în Drept, însă în lipsa unor persoane fizice care să posede acest titlu ştiinţific se admiteau şi candidaţii Licenţiaţi în Drept.

Cererile de numire în funcţiile de judecător erau adresate primului preşedinte al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Acestea erau examinate de o comisie compusă din: un preşedinte al Curţii şi doi consilieri de la aceeaşi instanţă, desemnaţi la începutul fiecărui an de colegiul preşedinţial.

Ministrul Justiţiei, proceda la numirea judecătorilor dintre candidaţii declaraţi admişi de comisie.

Stagiul judecătorilor era de un an şi se finaliza cu examen de

capacitate.

Pe perioada stagiului persoana fizică numită în funcţie avea calitatea de ajutor de judecător.

Promovarea judecătorilor se realiza cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii. În această privinţă se excepta de la obţinerea avizului conform în situaţia numirii primului – preşedinte şi preşedinţilor Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, precum şi a procurorului general de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Potrivit art. 126 al legii, funcţiile judecătoreşti erau incompatibile cu funcţiile publice de orice natură, cu excepţia funcţiilor didactice la Facultatea de Drept.

Judecătorii erau opriţi să exercite ei înşişi, sub numele soţiilor lor sau prin persoană interpusă, acte de comerţ.

Ei nu aveau dreptul să participe la conducerea sau administrarea unei societăţi comerciale sau civile.

Judecătorii nu puteau adera la acţiuni politice şi nici nu aveau dreptul să ia parte la manifestări cu caracter politic.

Membrii corpului judecătoresc erau inamovibili, cu excepţia supleanţilor, substituiţilor şi ajutorilor de judecători, cărora li se garanta stabilitatea.

De altfel, art. 104 din Constituţia din 1923 prevedea că "Judecătorii sunt inamovibili în condituinile speciale pe cari legea le va fixa".

Disciplina judecătorească se manifesta (concretiza) printr-o **acţiune în priveghere** care presupunea dreptul de notare şi control şi

printr-o **acţiune disciplinară** care avea drept scop aplicarea după forme prestabilite, a sancţiunii disciplinare.

Acţiunea de priveghere – aparţinea ministrului justiţiei, care o putea exercita fie direct, fie prin intermediul inspectorilor judecătoreşti sau a şefilor ierarhici.

Acţiunea disciplinară se exercita exclusiv de ministrul justiţiei în cazul în care abaterile disciplinare erau săvârşite de judecătorii amovibili.

În cazul săvârşirii abaterilor disciplinare de către judecătorii inamovibili acţiunea disciplinară se exercita de comisiile disciplinare.

Împotriva judecătorilor inamovibili ministrul justiţiei avea dreptul de a-i sancţiona pentru abaterile comise de la îndatoririle legate de exerciţiul funcţiei.

Sancţiunile care puteau fi aplicate direct de ministrul de resort judecătorilor inamovibili erau: prevenirea sau mustrarea.

Orice altă sancţiune disciplinară nu putea fi aplicată judecătorilor inamovibili decât de comisiile disciplinare.

Această reglementare avea ca efect asigurarea independenţei judecătorilor inamovibili în raport cu reprezentanţii puterii executive.

* *
*

În raport cu reglementările legale anterioare (legile de

organizare judecătorească din anii: 1865, 1890 şi 1909), legea de organizare judecătorească adoptată la data de 25 iunie 1924 reprezintă o etapă superioară în cristalizarea principiilor generale ale organizării judecătoreşti şi a consolidării statutului judecătorului în România.

Prin determinarea concretă a condiţiilor generale şi speciale necesare pentru accederea la funcţia de judecător, precum şi a modului de investire în funcţie, s-a creat posibilitatea instituirii unui corp judecătoresc de elită.

* *
*

În cele ce urmează, ne vom ocupa de consacrarea principiului independenţei judecătorilor – prin studierea în ansamblu a statutului judecătorului – în perioada dictaturii regale şi a dictaturii antonesciene.

§.3. Constituţia din anul 1938. Actele din perioada septembrie 1940 – august 1944

Instaurarea regimului autoritar instituit de Regele Carol al II-lea s-a realizat prin intermediul a trei acte de valoare politico-juridică, adoptate în perioada 20.02.1938 – 27.02.1938.

Iniţial, la data de 20 februarie 1938 regele a dat o proclamaţie prin care a prezentat poporului român noua Constituţie prin care "se

proclamă hotărât întâietatea Naţiunii Române, care prin jertfele şi credinţa sa a creat Statul nostru naţional."

La data de 25 februarie 1938 a intrat în vigoare prin sancţiune regală legea pentru apărarea ordinii de stat, prin care erau dizolvate grupările politice care periclitau ordinea publică şi socială, în concepţia noului regim instituit. Ulterior, la data de 31.03.1938 a intrat în vigoare un Decret – Lege pentru dizolvarea tuturor asociaţiunilor, grupărilor sau partidelor politice.

În sfârşit, actul cu valoarea politico-juridică cea mai însemnată pentru perioada respectivă îl reprezintă noua lege fundamentală - Constituţia din data de 27 februarie 1938.

Titlul III al Constituţiei intitulat "Despre puterile Statului", cuprindea cap. V consacrat puterii judecătoreşti (art. 73-78).

"Art. 73: Nici o jurisdicţiune nu se poate înfiinţa decât în puterea unei legi.

Comisiuni şi tribunale extraordinare nu se pot crea, sub nici o numire şi nici un cuvânt, în vederea unor anume procese fie civile, fie penale sau în vederea judecării unor anume persoane.

Juriul se desfiinţează.

Art. 74: Pentru întreg Statul Român există o singură Curte de Casaţie şi Justiţie; în secţiuni unite care are dreptul de a judeca constituţionalitatea legilor şi a declara inaplicabile pe acelea care sunt potrivnice Constituţiei. Judecata inconstituţionalităţii legilor se mărgineşte numai la cazul judecat.

Curtea de Casaţie şi Justiţie se va rosti asupra conflictelor de

atribuţiuni.

Dreptul de recurs în casare este de ordin constituţional.

Art. 76: Judecătorii sunt inamovibili. Inamovibilitatea se va statornici printr-o lege specială care va interveni cel mai târziu în termen de şase luni de la promulgarea prezentei Constituţii. În acest răstimp sancţiunile disciplinare se vor aplica prin Decret - Regal.

Art. 77: Justiţia militară se organizează prin lege.

Ar. 78: Contenciosul administrativ este în căderea puterii judecătoreşti, potrivit legii speciale.

Puterea judecătorească nu are cădere să judece actele de guvernământ precum şi actele de comandament cu caracter militar." [48)]

Deoarece Constituţia de la 27 februarie 1938 a statornicit principiile generale pe baza cărora urmau să se organizeze şi să funcţioneze autorităţile statului, la data de 27 august 1938 a intrat în vigoare o nouă lege pentru organizarea judecătorească.

Art. 1 din lege enumera instituţiile puterii judecătoreşti: judecătoriile, tribunalele, Curţile de Apel şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Hotărârile instanţelor judecătoreşti enumerate erau pronunţate în numele legii şi erau executate în numele Regelui României.

*. **Judecătoriile** erau organizate pe două grade – judecătorii comunale şi judecătorii de pace.

Judecătoriile de pace supravegheau şi controlau personalul

[48)] Conf.univ.dr. Cristian Ionescu, opere citate, pag. 601.

“încadrat” în judecătoriile comunale.

Judecătoriile comunale funcţionau în fiecare comună rurală unde nu îşi avea reşedinţa o judecătorie de pace.

Judecătoria comunală judeca cu un complet de judecată compus din: primarul comunei – în calitate de preşedinte – şi doi membri desemnaţi de judecătorul de pace, la începutul fiecărui an judecătoresc, dintre foştii funcţionari publici, preoţi, învăţători sau medici domiciliaţi în comuna respectivă.

Calitatea de grefier era îndeplinită de notarul comunei.

Membrii judecătoriei comunale nu erau incluşi în corpul judecătoresc, iar notarul nu era considerat funcţionar judecătoresc.

În privinţa competenţei, judecătoriile comunale judecau, fără drept de apel, litigiile dintre locuitorii comunei privind creanţe, revendicări de bunuri mobile fungibile sau obligaţii de a face până la valoarea de 500 lei, inclusiv. Erau, de asemenea, competente să judece contravenţiile constatate de autorităţile administrative, când sancţiunea prevăzută era pedeapsa amenzii de la 50 lei la 500 lei.

Judecătoriile comunale pronunţau hotărâri care se numeau **cărţi de judecată.**

Împotriva acestor hotărâri judecătoreşti se putea exercita calea de atac a recursului, în termen de 10 zile, la judecătoria de pace.

Judecătoriile de pace erau după statutul comunelor care erau incluse în circumscripţia lor, de trei feluri: judecătorii urbane, judecătorii rurale şi judecătorii mixte.

*. **Tribunalele** – funcţionau în fiecare capitală de judeţ, cu

excepţia **judeţului Severin** unde funcţionau două tribunale: Tribunalul Lugoj şi Tribunalul Caransebeş; a **judeţului Hunedoara,** unde funcţionau trei tribunale: Tribunalul Brad, Tribunalul Deva şi Tribunalul Haţeg şi a judeţului Alba unde funcţionau două tribunale: Tribunalul Alba şi Tribunalul Abrud.

La începutul fiecărui an judecătoresc primul preşedinte al tribunalului delega pe judecătorii care urmau să îndeplinească atribuţii specifice: judecător sindic, judecător de instrucţie, judecător pentru tutele şi curatele.

Cu privire la judecătorul de instrucţie, acesta se afla sub supravegherea procurorului general de pe lângă Curtea de Apel, în privinţa atribuţiilor exercitate pe linie de poliţie judiciară.

*. **Curţile de Apel** - erau alcătuite din două sau mai multe secţii.

Curţile de Apel, cu excepţia celei din Bucureşti, aveau şi câte o secţie specială denumită "Secţie criminală". Curtea de Apel din Bucureşti avea în alcătuire două "Secţii criminale".

Cu excepţia Curţii de Apel Bucureşti, la fiecare Curte de Apel, ministrul justiţiei delega trei consilieri care formau **Camera de Acuzare.**

*. **Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie** – era unică pentru întreg statul român (art. 74 din Constituţia din 1938, coroborat cu art. 48 din Legea pentru organizarea judecătorească din 27.08.1938). Ea era compusă din: primul preşedinte, patru preşedinţi de secţii şi 68 de consilieri.

Cu privire la **statutul judecătorilor**, în art. 60 din lege se prevedea că erau consideraţi magistraţi şi făceau parte din corpul judecătoresc: judecătorii şi ajutorii acestora, supleanţii şi judecătorii de tribunal, consilierii Curţilor de Apel şi ai Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, prim-preşedinţii şi preşedinţii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, ai Curţilor de Apel şi ai Tribunalelor.

Deşi excede cercetarea noastră, precizăm că, erau consideraţi magistraţi şi membrii de orice grad ai Ministerului Public.

Legea prevedea şi posibilitatea reprimirii în magistratură a foştilor magistraţi (judecători şi procurori – N.A.), dacă aceştia au promovat examenul de capacitate, dacă le-a fost acordată inamovibilitatea şi dacă au trecut cel puţin trei ani de la data depunerii demisiei.

Practic, instituţia reprimirii în magistratură se referea în mod exclusiv la magistraţii care au demisionat din funcţie din motive neimputabile. Aceasta deoarece foştii magistraţi care au săvârşit abateri disciplinare şi care în loc să fie sancţionaţi disciplinar şi-au înaintat demisiile, nu puteau fi reprimiţi în corpul magistraţilor.

Art. 96 din legea precizată prevedea că membrii corpului judecătoresc aflaţi în funcţie la data intrării în vigoare a legii (27 august 1938), sunt şi rămân inamovibili.

Coroborând dispoziţia art. 96 din lege cu art. 76 din Constituţie care prevedea că: "… inamovibilitatea se va statornici printr-o lege specială care va interveni în termen de şase luni …" rezultă că judecătorii nu au beneficiat de garanţia inamovibilităţii în

perioada 27 februarie – 27 august 1938, adică exact şase luni, astfel cum a fost precizat în textul constituţional.

Pe această perioadă de timp inamovibilitatea judecătorilor a fost suspendată.

Ministrul Justiţiei, Victor Iamandi, preciza în "Expunerea de motive" prezentată, la data de 18 august 1938, în faţa Consiliului de Miniştri că: "Inamovibilitatea judecătorilor este doar condiţia esenţială a unei funcţionări normale şi imparţiale a justiţiei. De tăria acestei garanţii trebuie să se sfarme toate intervenţiile interesate şi trebuie să rămână zadarnică orice injoncţiune venită din afară".

Cu aceeaşi ocazie, este necesar să precizăm că ministrul justiţiei a atras atenţia asupra consecinţelor negative rezultate din înţelegerea eronată a inamovibilităţii.

"Inamovibilitatea magistraţilor noştri ajunsese să fie considerată drept un bun definitiv câştigat, iar funcţionarea ei, spre cinstea şi lauda ordinului judecătoresc, a fost în genere şi multă vreme apreciată şi elogiată. Trebuie însă să mărturisesc că, la mai mult de un deceniu, la început mai izolat şi apoi cu tendinţe de generalizare, în cazurile în care priveau ordinea şi siguranţa Statului şi care erau deferite justiţiei, magistraţii au alunecat treptat de pe linia obiectivităţii şi intransigenţei legale, manifestând o îngrijitoare toleranţă iar uneori chiar o simpatie făţişă pentru acei care tulburau liniştea publică şi pregăteau fără nici o grijă de sancţiuni, destrămarea şi anarhizarea societăţii. Am putea spune fără să exagerăm, că trecerea pe dinaintea Justiţiei ajunsese pentru

infractorii din această categorie un stimulent în continuarea acţiunii dizolvante la care erau angajaţi, iar hotărârile de permanentă achitare, pe care le primeau de la judecători o periculoasă justificare a abaterilor grave ce le săvârşeau."

În realitate se pregătea purificarea şi sancţionarea judecătorilor care nu s-au alăturat noii ordini instituite în stat, de către regimul autoritar.

Dreptul disciplinar consacrat de Legea pentru organizare judecătorească din 27 august 1938

Legea de organizare judecătorească a prevăzut într-un capitol, ansamblul normelor juridice care reglementau abaterile disciplinare.

Textele legale au prevăzut: infracţiunile disciplinare, pedepsele aplicabile, organele de anchetă şi cele de judecată.

Partea a VI-a a legii, referitoare la "Dreptul disciplinar", nu utiliza noţiunea de infracţiune în sensul pe care îl are astăzi în Dreptul Penal – de faptă care prezintă pericol social, săvârşită cu vinovăţie şi prevăzută de legea penală.

În "Dreptul disciplinar" prin noţiunea de infracţiune se desemna fiecare abatere disciplinară, cum ar fi de exemplu: domicilierea magistratului judecător într-o altă localitate decât unde profesează ori absenţele de la serviciu, fără concediu, etc. Legea utiliza noţiunea de pedeapsă în sensul de sancţiune disciplinară.

Pedepsele disciplinare prevăzute de legea pentru organizare judecătorească din 27 august 1938 erau: prevenirea, mustrarea, eliminarea temporară de la înaintare, suspendarea pe timp limitat, disponibilizarea şi destituirea.

În textele legale era explicată fiecare sancţiune disciplinară în parte.

Spre exemplu, **prevenirea** – ca sancţiune disciplinară constă în încunoştinţarea făcută magistratului materializată prin atragerea atenţiei asupra neglijenţei sau abaterii comise şi recomandarea de a nu mai repeta fapta. Sancţiunea disciplinară a prevenirii se aplica în scris în mod confidenţial.

Judecătorii inamovibili nu puteau fi sancţionaţi, în principiu, decât pe baza unei hotărâri pronunţată de o comisie de disciplină, cu excepţia aplicării sancţiunilor disciplinare – prevenirea şi mustrarea – care puteau fi aplicate în mod direct de ministrul justiţiei.

Art. 240 din Legea de organizare judecătorească prevedea că atunci când magistratul (judecătorul –N.A.) se făcea vinovat că a achitat "cu neîndoielnică rea credinţă sau dintr-o vădită eronată apreciere a faptelor", pe infractorii care au încălcat legea de apărare a statului sau pe cei care au violat dispoziţiile art. 323-326 din Codul penal, judecătorului i se aplică sancţiunea disciplinară (pedeapsa) prin Înalt Decret Regal, în urma întocmirii unui raport motivat al ministrului justiţiei.

Deci, în această ipoteză judecătorul nu mai era trimis înaintea unei comisii disciplinare în vederea judecării abaterii disciplinare şi,

eventual, a aplicării sancţiunii disciplinare.

Art. 323-326 din Codul penal erau incluse în Titlul VI – "Crime şi delicte în contra liniştii publice", capitolul III – "Aţâţări, instigări şi alte delicte contra liniştii publice".

Întrucât Constituţia din 1938 a desfiinţat Curţile cu Juraţi, judecarea crimelor a trecut în competenţa instanţelor de drept comun, ceea ce a determinat, înfiinţarea unor secţii speciale în cadrul Curţilor de Apel.

Legea a interzis tuturor judecătorilor să colaboreze la publicaţii, cu excepţia celor de specialitate sau a celor literare. A interzis judecătorilor prerogativa de a critica, în scris sau verbal, pe şefii ierarhici sau acele organe în a căror atribuţii intra dreptul de a se pronunţa asupra situaţiei lor de membrii a corpului judecătoresc.

Ministrului Justiţiei i s-a conferit dreptul de a dispune direct suspendarea din funcţie a judecătorului până în momentul în care comisia disciplinară pronunţa o hotărâre definitivă.

Ministrul Justiţiei avea dreptul de a suspenda pe un judecător care, în urma raportului motivat al anchetatorului, se dovedea că a participat la o acţiune cu caracter politic.

Legea din anul 1938 a menţinut dispoziţiile referitoare la numirea femeilor, în calitate de asesoare, la tribunalele de minori.

* *
*

Prin Decretul Regal nr. 3051 din 05.09.1940 Generalul Ion Antonescu a fost numit preşedinte al Consiliului de Miniştri şi fost însărcinat cu formarea noului guvern.

Prin Decretul Regal nr. 3052 din 05.09.1940 a fost suspendată Constituţia promulgată la 27 februarie 1938 şi au fost dizolvate Corpurile Legiuitoare, iar prin Decretul Regal nr. 3053 din 05.09.1940 a fost investit Generalul Ion Antonescu, preşedintele Consiliului de Miniştri, cu depline puteri pentru conducerea statului român.

În urma rebeliunii legionare, la data de 15 februarie 1941 a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 39, Decretul - Regal nr. 314 / 14.02.1941 pentru abrogarea Decretului – Regal nr. 3151 din 14 sept 1940, pentru crearea Statului Naţional Legionar.

Din punct de vedere politic la data de 22 iunie 1941, Generalul Ion Antonescu, conducătorul statului, a emis un ordin de zi către Armată[1)] prin care solicita ostaşilor români să dezrobească Basarabia şi partea de nord a Bucovinei, ocupate de sovietici la 28 iunie 1940.

După data de 6 septembrie 1940 nu s-au produs schimbări majore cu privire la organizarea şi funcţionarea instituţiilor puterii judecătoreşti.

Starea de asediu proclamată din perioada regimului autoritar al Regelui Carol al II-lea a fost transformată după rebeliunea legionară (21-24 ianuarie 1941), în stare de război.

Principala consecinţă a acestei stări de fapt şi de drept a

[1)] Publicat în Monitorul Oficial, partea I, nr. 145 / 22.06.1941.

reprezentat-o creşterea deosebită a importanţei instanţelor militare.

Au fost create instanţe militare speciale, constituite din trei generali numiţi de Ministerul Apărării Naţionale sau în cazuri urgente de către comandantul Armatei sau al Corpului de Armată unde fapta a fost săvârşită.

În perioada amintită, instanţele militare au fost următoarele:

- **Consiliile de disciplină** – funcţionau pe lângă fiecare regiment şi judecau infracţiuni cu un pericol social specific (concret) redus care erau săvârşite de militari cu grade inferioare.

- **Tribunalele militare** – funcţionau pe lângă corpurile de armată şi judecau infracţiunile comise de ofiţeri şi infracţiunile săvârşite de civili, pe care legea le dădea în competenţa acestor instanţe.

- **Curtea Militară de Casaţie şi Justiţie** era competentă să judece recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de tribunalele militare. Judeca în primă instanţă infracţiunile săvârşite de generali şi de către ofiţerii magistraţi.

În perioada războiului, începând cu 22 iunie 1941, tribunalele militare au fost înlocuite de **Curţile marţiale**, care dispuneau de o conducere proprie iar dispoziţiile procedurale aplicabile erau distincte în raport cu cele aplicate de instanţele de judecată civile.

În perioada menţionată (septembrie 1940 – august 1944) a intrat în vigoare Legea nr. 726 (decretul nr. 2902 / 29.11.1943, publicat în M. Of. Nr. 258 / 03.11.1943).

În baza noii legi de organizare judecătorească, organele puterii

judecătoreşti erau: Judecătoriile, Tribunalele, Curţile de Apel şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Justiţia militară, potrivit art. 2 din legea menţionată, era organizată printr-o lege specială.

*. **Judecătoriile** – erau urbane, rurale sau mixte în raport de felul comunelor care compuneau circumscripţia lor.

Judecătorii de la judecătoriile rurale şi de la cele mixte erau obligaţi să judece o zi pe săptămână şi la primăriile din comunele rurale, situate la o distanţă mai mare de 15 km de comuna de reşedinţă a judecătoriei.

*. **Tribunalele** – funcţionau în fiecare capitală de judeţ. Circumscripţia teritorială a tribunalului era identică cu suprafaţa judeţului. Acestea erau organizate fie pe o singură secţie, fie pe mai multe secţii.

Judecătorul de instrucţie era delegat printr-o decizie a ministrului justiţiei dintre judecătorii tribunalului, pe baza recomandării primului – preşedinte al tribunalului şi cu avizul procurorului general al Curţii de Apel.

Primul – preşedinte al tribunalului desemna pentru o perioadă de doi ani judecătoreşti, judecătorii care urmau să formeze secţiile tribunalului, judecătorii sindici, judecătorii pentru tutele, curatele şi fonduri dotale precum şi pe judecătorii desemnaţi să judece infracţiunile săvârşite de minori.

*. **Curţile de Apel** – erau în număr de 11 pe întreg cuprinsul ţării şi purtau, de regulă, numele localităţii unde funcţionau.

Erau şi două excepţii, respectiv: Curtea de Apel din Arad care se denumea Curtea de Apel Arad – Oradea şi Curtea de Apel din Sibiu care era denumită Curtea de Apel Sibiu – Cluj.

Fiecare Curte de Apel era organizată pe secţii.

Existau şi Curţi de Apel cu o singură secţie – nedivizată.

Conducerea Curţii de Apel cu o singură secţie era asigurată de **preşedintele Curţii** iar în cazul Curţilor de Apel cu mai multe secţii de **primul preşedinte.**

*. **Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie** – era, ca şi în reglementările anterioare, una singură pentru întreg statul român. Organizarea şi funcţionarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie era stabilită printr-o lege organică.

Pe lângă Ministerul Justiţiei funcţionau două Consilii ale Magistraturii, fiecare cu o competenţă determinată prin legea de organizare judecătorească.

Exista un **Consiliu Superior al Magistraturii** care avea ca atribuţii întocmirea tabelelor de propunere pentru numiri şi transferări în funcţiile de consilier la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, de prim-preşedinte sau preşedinte la Curţile de Apel;

Un alt **Consiliu Superior al Magistraturii** întocmea tabelele de propuneri pentru numirea în funcţie sau pentru transferul în funcţiile de consilieri la Curţile de Apel, de prim-preşedinţi sau preşedinţi de tribunale ori în funcţiile de judecători.

Amândouă Consiliile erau prezidate de ministrul justiţiei sau în lipsa acestuia, de primul preşedinte al Înaltei Curţi de Casaţie şi

Justiţie. Dacă nici primul-preşedinte al instanţei supreme nu era disponibil, preşedinţia era asigurată de procurorul general al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Art. 143 din legea de organizare judecătorească prevede că membrii corpului judecătoresc erau inamovibili, cu excepţia judecătorilor stagiari care beneficiau de stabilitate.

Incompatibilităţile judecătorilor prevăzute în Legea nr. 726 / 1943 erau aceleaşi cu cele prevăzute în Legea de organizare judecătorească din 27 august 1938.

Exista şi o excepţie referitoare la aptitudinea judecătorilor de a îndeplini funcţii administrative pe perioada de timp cât România se afla în stare de război.

Dreptul disciplinar era reglementat în linii generale în mod identic cu cel prevăzut în legea din 1938.

Existau două acţiuni la care erau supuşi membrii corpului judecătoresc.

- o acţiune de priveghere – care abilita pe ministrul justiţiei şi pe şefii ierarhici să execute inspecţii şi controale asupra judecătorilor;

- o acţiune disciplinară propriu-zisă – care se aplica de comisia disciplinară.

La fel ca şi în legea din 27.08.1938, ministrul justiţiei putea aplica în mod direct sancţiunile disciplinare mai uşoare – **prevenirea** şi **mustrarea.**

În plus, Ministrul Justiţiei putea aplica direct judecătorilor

amovibili (stabili) alte două sancţiuni disciplinare: **pierderea salariului pe o durată de până la 15 zile** şi **mustrarea disciplinară**. Aceste două sancţiuni nu puteau fi aplicate de reprezentantul puterii executive decât în privinţa judecătorilor stagiari (care reprezentau unica categorie de judecători care nu erau inamovibili).

La Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie funcţionau două Comisii disciplinare.

Prima comisie era constituită pentru judecarea membrilor Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

A doua comisie era formată cu scopul de a judeca disciplinar pe membrii Curţilor de Apel şi pe magistraţii – asistenţi de la Înalta Curte de Casaţie. Această comisie avea competenţa de a judeca apelurile declarate împotriva hotărârilor judecătoreşti disciplinare pronunţate de Comisiile constituite pe lângă Curţile de Apel.

O noutate absolută în sistemul legislativ românesc a fost reprezentată de instituţia **acţiunii recursorii**, reglementată în art. 221 din Legea nr. 726 / 1943. În temeiul acestei norme juridice, judecătorii puteau fi chemaţi în judecată, prin formularea unei acţiuni recursorii, de către persoanele pe care le-au judecat.

Condiţiile prevăzute pentru exercitarea acţiunii recursitorii – prevăzute de textul legal – erau:

- să se pretindă că în timpul cercetărilor sau al judecăţii pricinii, judecătorii au lucrat cu viclenie sau au fost mituiţi;
- în situaţia în care legea îi declara răspunzători;

- în caz de tăgadă de dreptate;
- dacă exista o decizie disciplinară de condamnare împotriva judecătorului.

Acţiunea recursorie putea fi introdusă pe rolul instanţei după ce, în prealabil, comisiile disciplinare stabileau în mod definitiv vinovăţia judecătorului.

Această acţiune se judeca în conformitate cu procedura specială prevăzută de Codul de procedură penală (Codul de procedură penală Carol al II-lea, în vigoare de la 01.01.1937).

Considerăm că prin dreptul de a aplica sancţiuni disciplinare, direct de către ministrul justiţiei, ca exponent al puterii executive, în privinţa judecătorilor inamovibili, legile de organizare judecătorească din 1938 şi 1943 au afectat serios independenţa puterii judecătoreşti.

Faptul că sub imperiul legii din 1943 existau **două** Consilii Superioare ale Magistraturii – unul pentru propunerea consilierilor la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi a prim-preşedinţilor şi preşedinţilor Curţilor de Apel, iar altul pentru numirea celorlalţi judecători – a reprezentat, în opinia noastră, un pas înapoi în consacrarea rolului de garant al independenţei judecătorilor a acestei instituţii.

Mai mult, faptul că pe lângă Curtea de Casaţie şi Justiţie funcţionau **două** comisii disciplinare – prima având ca obiect judecarea membrilor Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, iar a doua având competenţa de a judeca în materia disciplinară, pe membrii

Curţilor de Apel şi pe magistraţii asistenţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – lasă impresia instituirii unui regim de judecată şi de aplicare a sancţiunii diferenţiat în raport de gradul judecătorului care era judecat disciplinar (adică în funcţie de instanţa la care funcţiona în momentul comiterii abaterii disciplinare).

Deşi prezintă anumite imperfecţiuni, legile de organizare judecătorească din anii 1938 şi 1943 reprezintă momente importante în dezvoltarea principiului inamovibilităţii membrilor corpului judecătoresc, principiul care reprezintă "o piatră de temelie" în afirmarea independenţei judecătorilor.

De asemenea, a fost îmbunătăţită organizarea instanţelor judecătoreşti precum şi funcţionarea Ministerului Justiţiei, în calitate de organ al puterii executive care administrează justiţia în România.

Trebuie avută în vedere, în caracterizarea legilor de organizare judecătorească şi situaţia politică a ţării aflată sub guvernarea a două regimuri politice autoritare şi, din punct de vedere militar, sub stare de asediu (februarie 1938) şi sub stare de război (ianuarie 1941).

§.4. Principiul independenţei judecătorilor şi organizarea instanţelor judecătoreşti în perioada regimului socialist

În data de 23 august 1944 în jurul orelor 1530 Mareşalul Ion Antonescu a fost arestat din ordinul Regelui Mihai I al României, deoarece a refuzat, în mod repetat, să semneze armistiţiul cu aliaţii.

În seara zilei de 23 august 1944 a fost transmisă Proclamaţia Regelui Mihai I către Ţară prin care se anunţa ieşirea României din

alianţa cu puterile Axei şi imediata încetare a războiului cu Naţiunile Unite.

Prin Decretul – Regal nr. 1626 din 31 august 1944 au fost fixate drepturile românilor în cadrul Constituţiei din 1866, cu modificările aduse prin Constituţia din 29 martie 1923. [49)]

Decretul Regal nr. 1626 / 31.08.1944 a fost ulterior modificat prin Decretul Regal nr. 1849 / 11 octombrie 1944. [50)]

La data de 12 septembrie 1944 a fost semnată la Moscova, convenţia de armistiţiu între guvernul român, pe de o parte şi, guvernele Uniunii Sovietice, Regatului Unit şi Statelor Unite ale Americii, pe de altă parte.

Punctul 14 al acestei Convenţii prevedea următoarele: "Guvernul şi Înaltul Comandament Român se obligă să colaboreze cu Înaltul Comandament Aliat (sovietic), la arestarea şi judecarea persoanelor acuzate de crime de război." [51)]

Această convenţie a recunoscut dreptul de jurisdicţie a părţii sovietice asupra cetăţenilor români. Pe baza ei "o mare parte a cetăţenilor români şi în mod deosebit comandanţii militari, oamenii politici şi toţi cei care au ocupat diferite funcţii de stat în perioada 1940 – 1944 au fost lăsaţi la discreţia unei puteri străine…"[52)]

Pe data de 21.01.1945 au intrat în vigoare Legea nr. 50, pentru urmărirea şi pedepsirea criminalilor şi profitorilor de război şi Legea

---

[49)] Publicat în Monitorul Oficial, partea I, nr. 202 din 2. sept. 1944

[50)] Publicat în Monitorul Oficial, partea I, nr. 235 din 11.10.1944

[51)] Convenţia împreună cu Anexa a fost publicată în M.Of., Partea I, nr. 219 / 22.09.1944.

[52)] Ioan Dan, "Procesul Mareşalului Antonescu", Editura Tempus, Bucureşti, 1993, pag. 29

nr. 51, pentru urmărirea şi sancţionarea celor vinovaţi de dezastrul ţării. Ca urmare a adoptării Legii nr. 312 / 1945, la data de 24.04.1945 a fost înfiinţat un Tribunal al Poporului cu sediul în municipiul Bucureşti.

Prin Legea nr. 527 / 11.07.1945 a fost înfiinţat un al doilea Tribunal al Poporului cu reşedinţa la Cluj.

Completul de judecată al Tribunalului Poporului era constituit din 9 membri: doi judecători profesionişti numiţi de ministrul justiţiei şi şapte judecători aleşi de grupările politice.

Acuzatorii publici, care au fost instituiţi prin Legea nr. 50 / 1945, aveau prerogativa de a cerceta toate cauzele cu care erau învestiţi de Consiliul de Miniştri.

Legea de organizare judecătorească nr. 726 / 1943 a fost abrogată prin legea nr. 640 / 1944 pentru instituirea unui regim tranzitoriu de organizare judecătorească. [53)]

Legea menţionată, care a intrat în vigoare la 01.01.1945, a repus în vigoare legea de organizare judecătorească din 1924.

Timp de 4 luni de la publicarea legii în Monitorul Oficial, a fost suspendată inamovibilitatea judecătorilor de la toate instanţele. Acestora nu li s-a recunoscut nici măcar stabilitatea în funcţie!!!

În acest interval de timp, ministrul justiţiei avea aptitudinea de a disponibiliza pe oricare judecător, fără să indice motivele şi fără să fi fost, în prealabil, sancţionat disciplinar.

[53)] Legea nr. 640 / 1944 a fost publicată împreună cu Decretul nr. 2443 / 18.12.1944 în Monitorul Oficial, partea I, nr. 294 / 19.12.1944.

O altă curiozitate a textului rezultă din faptul că deşi legea intra în vigoare la data de 1 ianuarie 1945, suspendarea inamovibilităţii judecătorilor a fost aplicată din ziua publicării legii în Monitorul Oficial (19 decembrie 1944).

Ulterior, organizarea puterii judecătoreşti şi consacrarea statutului judecătorilor s-a realizat prin două acte normative: Legea nr. 34 / 1945 şi Legea nr. 492 / 1945.

Nici una din cele două legi nu a adus modificări substanţiale sistemului judecătoresc existent.

Denumirea instanţelor de drept comun şi competenţa acestora au rămas, în linii mari, aceleaşi.

Au fost introduse **sfaturile de împăciuire** – care consiliau părţile în vederea împăcării, **în materie penală** pentru comiterea infracţiunilor de: lovire, ameninţare, calomnie, injurie, tulburare de posesie, degradarea bunurilor altuia, strămutare şi desfiinţare de semne de hotar, iar în **materie civilă şi comercială** pentru litigiile dintre locuitorii comunei respective privind creanţe, bunuri mobile sau obligaţii "de a face", până la valoarea de 50.000 lei, cu excluderea penalităţilor de întârziere şi a cheltuielilor de judecată.

Judecătoriile şi **tribunalele** funcţionau potrivit sistemului legislativ anterior, cu deosebirea că au fost înfiinţate judecătorii în materii speciale, **de muncă** şi în **materie contravenţională**, care aveau acelaşi statut ca şi judecătoriile urbane, rurale sau mixte.

Curţile de Apel – erau în număr de 12 iar reşedinţele acestora şi raza lor teritorială erau stabilite exclusiv prin lege.

Organizarea şi funcţionarea **Curţii de Casaţie şi Justiţie** era determinată prin lege organică.

Consiliul Superior al Magistraturii avea aceleaşi atribuţii prevăzute în legislaţia din perioada interbelică. Era prezidat de ministrul justiţiei iar sarcinile sale au fost limitate la propunerile de numiri în funcţiile vacante, de avizare în cazurile în care era consultat de ministrul justiţiei.

De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii, îndeplinea orice altă atribuţie conferită prin dispoziţii legale.

Cazurile de incompatibilitate a judecătorilor erau acele prevăzute de legislaţia anterioară. Ca excepţie, legea permitea judecătorilor să fie membri ai asociaţiilor culturale, de asistenţă socială sau naţională, recunoscute de stat, fără a exercita administrarea financiară a acestor persoane juridice.

Inamovibilitatea judecătorilor a fost suspendată pe perioada 19 decembrie 1944 – 01 septembrie 1945. Pe aceeaşi perioadă membrii corpului judecătoresc nu au beneficiat nici de stabilitate în funcţie.

Adunările Generale ale Curţilor de Apel şi ale Tribunalelor aveau competenţă pe linie disciplinară.

Legea prevedea aplicarea de sancţiuni disciplinare în cazul în care sentinţele sau deciziile nu erau pronunţate în termen de 10 zile de la închiderea dezbaterilor, sau dacă hotărârile judecătoreşti nu erau redactate în termen de maximum 15 zile de la pronunţare.

Ministrul justiţiei avea aptitudinea de a exercita **acţiunea de priveghere** asupra judecătorilor inamovibili direct sau prin

inspectorii judecătoreşti.

De asemenea, şefii ierarhici puteau exercita acţiunea de priveghere asupra judecătorilor din subordine dacă legea le conferea acest drept.

Astfel primul – preşedinte al Curţii de Casaţie avea acţiunea de priveghere pe care o putea exercita asupra preşedinţilor Curţii de Casaţie, a membrilor Curţii de Casaţie şi asupra primilor – preşedinţi ai Curţilor de Apel.

Primii – preşedinţi ai Curţilor de Apel exercitau acţiunea de priveghere asupra preşedinţilor Curţii de Apel, a consilierilor Curţii precum şi asupra judecătorilor Tribunalelor din circumscripţia Curţii.

În exercitarea acţiunii de priveghere persoanele îndreptăţite controlau lucrările judecătorilor, apreciau cu privire la activitatea şi aptitudinile profesionale ale acestora şi asupra raporturilor de serviciu cu justiţiabilii, avocaţii şi ceilalţi participanţi la activitatea de judecată.

Ministrul Justiţiei dispunea şi de **acţiunea disciplinară** pe care o putea exercita numai cu privire la judecătorii amovibili.

La fel ca în reglementările anterioare, judecătorilor inamovibili ministrul le putea aplica sancţiunile disciplinare privitoare la **prevenire** şi la **mustrare** pentru acele abateri săvârşite de la îndatoririle de serviciu.

Pentru celelalte abateri disciplinare, judecătorii inamovibili urmau a fi trimişi în judecată în faţa instanţei disciplinare competente.

Membrii Curţii de Casaţie, membrii Curţilor de Apel, preşedinţii şi prim-preşedinţii Tribunalelor erau judecaţi disciplinar de o comisie disciplinară care funcţiona pe lângă Curtea de Casaţie.

Această comisie judeca şi apelurile declarate împotriva hotărârilor judecătoreşti disciplinare pronunţate la comisiile constituite pe lângă Curţile de Apel.

Judecătorii de la tribunale şi de la judecătoriile din circumscripţia unei Curţi de Apel erau judecaţi de o comisie disciplinară care funcţiona pe lângă Curtea de Apel respectivă. Cercetările prealabile se efectuau de judecătorii inspectori sau de şefii ierarhici.

Hotărârile comisiilor disciplinare erau executate prin dispoziţia ministrului justiţiei.

Şi această lege de organizare judecătorească prevedea, ca şi legea nr. 726 / 1943, posibilitatea exercitării acţiunii recursorii sau a unei acţiuni în daune împotriva judecătorilor în ipotezele în care aceştia au judecat cauzele cu viclenie sau au fost mituiţi, ori în situaţia în care legea îi declara răspunzători sau în caz de tăgadă de dreptate.

Suspendarea temporară, disponibilizarea sau destituirea judecătorilor se realiza prin decret regal, emis pe baza unui raport motivat al ministrului justiţiei.

Toţi membrii ordinului judecătoresc erau numiţi în funcţie prin decret regal şi înainte de exercitarea efectivă a funcţiei depuneau jurământul prevăzut de lege.

Aceasta este, pe scurt, organizarea instituţiilor puterii judecătoreşti în perioada 23 august 1944 şi până la 6 martie 1945, dată la care în România a fost instaurat guvernul Dr. Petru Groza.

* *
*

La începutul acestui paragraf am menţionat legile în baza cărora au fost înfiinţate cele două Tribunale ale Poporului.

Din punct de vedere strict juridic, prin Legea nr. 291 / 18 august 1947, de urmărire şi sancţionare a celor vinovaţi de crime de război sau împotriva păcii sau omenirii, au fost desfiinţate Tribunalele Poporului, iar competenţa acestora a fost dată în atribuţia secţiilor criminale ale Curţilor de Apel din Bucureşti şi din Cluj.

Pe plan legislativ a fost adoptată o nouă lege de organizare judecătorească, Legea nr. 341 / 1947 [54)] care a intrat în vigoare la data de 1 martie 1948.

Potrivit noii legi de organizare judecătorească organele judecătoreşti au rămas aceleaşi: judecătoriile, tribunalele, Curţile de Apel şi Curtea de Casaţie şi Justiţie.

A fost introdusă instituţia **asesorilor populari** în compunerea tuturor instanţelor penale, iar în compunerea instanţelor civile numai la judecătoriile rurale.

Au fost înfiinţate sedii secundare ale judecătoriilor populare

[54)] Publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 282 din 05.12.1947.

rurale.

Cu privire la **tribunale** legea nr. 341 / 1947 de organizare judecătorească nu a adus modificări majore în raport cu reglementările anterioare.

Astfel, preşedintele tribunalului, la fiecare început de an judecătoresc, delega judecătorii care urmau să îndeplinească atribuţiile de judecători sindici, judecători pentru fondurile dotale şi judecători abilitaţi să judece cauzele penale cu inculpaţii minori.

Judecătorii de instrucţie erau desemnaţi de ministrul justiţiei dintre judecătorii de la secţia penală (criminală) a Tribunalului.

Curţile de Apel – judecau în cauzele penale cu **doi consilieri şi trei asesori populari** iar în celelalte cauze precum şi în recurs, judecau cu complete constituite din **doi consilieri**. În România, potrivit legii nr. 341 / 1947 existau 14 Curţi de Apel.

Curtea de Casaţie şi Justiţie – era alcătuită din două secţii. Completele de judecată ale instanţei supreme se constituiau din **patru membri**, iar în caz de constituire a completelor de divergenţă, din **şapte membri**.

Legea nr. 341 / 1947 a prevăzut funcţionarea, pe lângă Ministerul Justiţiei, a Consiliului Superior al Magistraturii, care se întrunea sub preşedinţia ministrului justiţiei.

Atribuţiile Consiliului Superior erau identice cu cele prevăzute de dispoziţiile legale anterioare.

Condiţiile generale pentru numirea în funcţie a judecătorilor – erau aceleaşi cu cele prevăzute în legislaţia

anterioară.

Totuşi, noua lege prevedea că la tribunalele şi judecătoriile în a căror circumscripţie teritorială, cel puţin 30% din populaţie avea o altă limbă maternă comună decât limba română, judecătorii şi asesorii populari, pentru a putea fi numiţi în funcţii, trebuiau să cunoască şi limba naţionalităţii respective, pe lângă limba oficială a statului, limba română.

Judecătorii potrivit legii nr. 341 / 1947 erau numiţi prin decret regal, însă pe parcursul exercitării funcţii nu mai beneficiau de garanţia inamovibilităţii ci se bucurau doar de stabilitate.

Incompatibilităţile judecătorilor erau cele prevăzute în legislaţia anterioară, cu **excepţia manifestărilor publice cu caracter politic**.

Această excepţie trebuie privită în strânsă legătură cu eliminarea din guvern în noiembrie 1947, a ultimilor reprezentanţi ai partidelor istorice, ceea ce marca premisele instaurării partidului unic totalitar. Or, în noile condiţii, puterea politică nu numai că nu interzicea participarea judecătorilor la activităţile politice dar era chiar interesată de participarea lor, în scopul legitimării noului regim instaurat.

Sancţiunile disciplinare erau expres prevăzute de lege, cu descrierea laturii obiective a abaterilor disciplinare. Judecătorul care era pus în disponibilitate putea fi reprimit în funcţie după o perioadă de doi ani de la aplicarea sancţiunii disciplinare. Pentru judecătorul destituit nu exista o astfel de posibilitate.

Ministrul Justiţiei exercita dreptul de priveghere şi dreptul de disciplină asupra judecătorilor.

În virtutea **dreptului de priveghere**, ministrul justiţiei avea aptitudinea, în mod direct sau prin delegaţie dată judecătorilor inspectori, de a inspecta, de a nota şi de a trimite pe judecători în faţa instanţelor disciplinare.

Dreptul de disciplină – avea ca obiect aptitudinea de a aplica sancţiuni disciplinare.

Ministrul justiţiei putea aplica direct sancţiunile disciplinare referitoare la **prevenire** şi **mustrare** (la fel ca şi în legislaţia anterioară). Pentru aplicarea celorlalte sancţiuni disciplinare, ministrul justiţiei îl trimitea pe judecător în faţa **comisiei de disciplină**.

Comisiile disciplinare funcţionau la Curtea de Casaţie şi Justiţie şi erau formate în raport de gradul judecătorului ce urma a fi judecat disciplinar.

Pe lângă Curtea de Apel Bucureşti funcţiona o comisie disciplinară pentru judecarea judecătorilor de la tribunalele şi judecătoriile din ţară. Hotărârile pronunţate de comisia disciplinară organizată pe lângă Curtea de Apel Bucureşti puteau fi atacate cu calea de atac a apelului, la comisia disciplinară organizată pe lângă Curtea de Casaţie şi Justiţie.

Titularii dreptului de apel erau: judecătorul sancţionat disciplinar şi ministrul justiţiei care exercita acest drept procesual prin intermediul procurorului general.

Acţiunea recursorie împotriva judecătorilor era admisă de principiu, însă aceasta se putea exercita numai în situaţiile în care judecătorii erau declaraţi răspunzători pentru tăgadă de dreptate sau când se pretindea că aceştia în cursul judecării pricinii au lucrat cu viclenie sau au fost mituiţi.

Acţiunile recursorii se puteau introduce după ce, în prealabil, comisia disciplinară stabilea vinovăţia judecătorului, în mod definitiv.

* *
*

La data de 30.12.1947, Regele Mihai I a abdicat pentru sine şi pentru urmaşii săi de la tron.

Suveranul a lăsat poporului român libertatea de a-şi alege noua formă de stat.

Prin Legea nr. 363 / 1947 [55)] Statul Român a fost constituit în "Republică Populară Română" (art. 3), iar Constituţia din 1866, cu modificările din 29 martie 1923 şi acelea din 1 septembrie 1944, a fost abrogată (art. 2).

La data de 13 aprilie 1948 a fost adoptată de Marea Adunare Naţională Constituţia Republicii Populare Române. [56)]

Titlului VII al noii Constituţii intitulat "Organe judecătoreşti şi

[55)] Publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr 300 bis din 30 decembrie 1947.
[56)] Publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr 87 bis din 13 aprilie 1948.

parchetul” i-au fost alocate art. 86-98.

“Art. 86: Instanţele judecătoreşti sunt: Curtea Supremă, una pentru întreaga ţară, Curţile, tribunalele şi judecătoriile populare.

Art. 87: Se pot înfiinţa prin lege, instanţe speciale pentru anumite ramuri de activitate.

Art. 88: La toate instanţele, cu excepţia Curţii Supreme, judecarea are loc cu asesori populari, afară de cazurile când legea dispune altfel.

Art. 89: Primul preşedinte, preşedinţii şi membrii Curţii Supreme sunt numiţi de Prezidiul Marii Adunări Naţionale a R.P.R., la propunerea guvernului.

Art. 90: Curtea Supremă supraveghează activitatea judiciară a instanţelor şi organelor judiciare, în condiţiile legii.

Art. 91: La toate instanţele de judecată, dezbaterile sunt publice, afară de cazurile şi condiţiunile prevăzute de lege.

Art. 92: Dreptul de apărare în faţa tuturor instanţelor este garantat.

Art. 93: Judecătorii de orice grad se supun în exercitarea atribuţiilor lor numai legii şi aplică legile egal faţă de toţi cetăţenii.

Art. 94: O lege va determina organizarea şi modul de funcţionare a instanţelor judecătoreşti, precum şi modul de numire şi îndepărtare a judecătorilor de orice grad.

Art. 95: În Republica Populară Română, parchetul supraveghează respectarea legilor penale, atât de către funcţionarii publici, cât şi de către ceilalţi cetăţeni.

Art. 96: Parchetul veghează îndeosebi la urmărirea şi pedepsirea crimelor împotriva ordinii şi libertăţii democratice, a intereselor economice, a independenţei naţionale şi a suveranităţi Statului Român.

Art. 97: Parchetul se compune dintr-un procuror general al Republicii Populare Române şi mai mulţi procurori.

Prin lege se vor determina modul de organizare, atribuţiile şi funcţionarea parchetului.

Art. 98: Procurorul general al Republicii Populare Române se numeşte de Prezidiul Marii Adunări Naţionale a R.P.R., la propunerea guvernului."

În aplicarea dispoziţiilor constituţionale adoptate, după modelul legislaţiei sovietice, a fost adoptat Decretul nr. 1 / 22.04.1948 prin care a fost desfiinţată Curtea de Casaţie şi Justiţie iar în locul acesteia a fost înfiinţată **Curtea Supremă.**

Prin decretul 132 / 02.04.1949 a fost reorganizată justiţia după modelul sovietic.

Organele judecătoreşti, în concepţia actului normativ citat, erau: judecătoriile populare, tribunalele, curţile şi Curtea Supremă.

În dispoziţiile legale erau prevăzute principiile de organizare a justiţiei: principiul unităţii justiţiei pentru toţi cetăţenii români; principiul folosirii limbii materne în faţa organelor judiciare; principiul publicităţii dezbaterilor; principiul dreptului la apărare; **principiul independenţei judecătoriilor şi al supunerii lor numai legii**; principiul participării asesorilor populari la activitatea de

judecată a tuturor instanţelor, cu excepţia Curţii Supreme.

*. **Judecătoria populară** – devenea veriga de bază a justiţiei căpătând plenitudinea de jurisdicţie (competenţă generală).

Ea este competentă să judece, în fond, cauzele penale şi civile ori de câte ori nu se prevedea altfel în dispoziţiile legale.

Judecătoriile populare erau de trei categorii: urbane, rurale şi mixte, iar judecata se realiza în complet format dintr-un singur judecător sau ajutor de judecător (adică judecător definitiv sau judecător stagiar), cu participarea a doi asesori populari.

*. **Tribunalele** – erau instanţe judecătoreşti ierarhic superioare în raport cu judecătoriile populare. Funcţionau în fiecare capitală de judeţ cu excepţia judeţelor Sălaj şi Hunedoara în care funcţionau câte două tribunale.

Tribunalul judeca ca instanţă de apel în toate cauzele civile judecate în primă instanţă de judecătoriile populare. Ca instanţă de recurs tribunalul judeca cauzele penale şi cele civile judecate în primă şi ultimă instanţă, adică fără drept de apel, de judecătoriile populare.

Aceste instanţe, în conformitate cu dispoziţiile procedurale, erau competente să judece în primă instanţă anumite cauze penale şi civile.

Desemnarea judecătorilor care îndeplineau alte atribuţii (pentru minori, pentru tutelă) se realiza de preşedintele tribunalului le fel ca şi în dispoziţiile legale anterioare.

Judecătorii desemnaţi să exercite funcţia de judecători de

instrucţie formau Camera de instrucţie.

*. **Curţile** – erau instanţe judecătoreşti ierarhic superioare în raport cu tribunalele. Aceste instanţe erau organizate pe secţii specializate (penale, civile) iar completul de judecată era constituit din doi consilieri de curte împreună cu trei asesori populari.

Curţile de Apel judecau recursurile declarate împotriva hotărârilor tribunalelor, date în materie civilă ca instanţă de apel iar în materie penală cele pronunţate de tribunale în primă instanţă. Erau competente să judece în anumite cauze, determinate de lege, în primă instanţă.

*. **Curtea Supremă** – asigura prin practica judiciară pronunţată, unitatea în interpretarea şi aplicarea legii.

Potrivit art. 90 din Constituţia din 1948, Curtea Supremă exercita supravegherea activităţii instanţelor judecătoreşti.

Curtea Supremă judeca în complete formate din cinci consilieri, fără participarea asesorilor populari.

Dacă Curtea Supremă soluţiona un recurs şi aprecia că este necesar să revină asupra propriei practici judiciare statuate în ultimii trei ani de secţia respectivă, completul de judecată era compus din nouă consilieri.

Curtea Supremă judeca şi în Secţii Unite, cu participarea tuturor membrilor săi în prezenţa a cel puţin 21 de consilieri.

În Secţii Unite, Curtea Supremă judeca în cazul în care se revenea asupra unei practici judiciare stabilită de un complet format de nouă judecători sau asupra unei practici judiciare a unei alte secţii

decât aceea din care făcea parte completul de judecată care, rezolva un recurs concret ori atunci când se schimba jurisprudenţa stabilită anterior de Secţiile Unite.

Decretul nr. 132 / 02.04.1949 a prevăzut dispoziţia potrivit căreia hotărârile judecătoreşti se pronunţă cu majoritatea voturilor completului.

Complete de judecată fiind formate dintr-un număr de membri, fără soţ, întotdeauna se realiza majoritatea şi în acest mod au fost practic desfiinţate completele de divergenţă.

Judecătorii şi asesorii populari rămaşi în minoritate erau obligaţi să motiveze opinia separată.

Tot prin Decretul nr. 132 / 1949 au fost înfiinţate, în baza art. 87 din Constituţia din 1948, instanţe speciale, cum ar fi: instanţele militare, tribunalele speciale feroviare, tribunalele maritime şi fluviale.

Având în vedere organizarea judecătorească existentă, fundamentată pe Decretul 132 / 02.04.1949, apreciem că regimul politic instaurat a afectat grav independenţa judecătorilor.

În primul rând, a fost luată judecătoriilor cea mai puternică pavăză a independenţei acestora – inamovibilitatea.

În al doilea rând, Constituţia din anul 1948 şi Decretul nr. 132 / 02.04.1949 au fost primele acte normative româneşti care au trasat sarcini justiţiei, deci judecătorilor.

Practic, deşi proclamată formal în Constituţia ţării, independenţa judecătorilor a fost abolită de regimul politic de

inspiraţie sovietică, care vedea în acest principiu fundamental al puterii judecătoreşti, o piedică în aservirea totală a ţării.

O justiţie independentă şi puternică nu convenea exponenţilor puterii sovietice ocupante şi nu se încadra în "canoanele" materialismului dialectic şi istoric.

Autorităţile statului socialist au elaborat, sub imperiul Constituţiei din 1948, o nouă lege pentru organizarea judecătorească – Legea nr. 5 / 19 iunie 1952, care a fost pusă în aplicare de la data de 1 august 1952.

Această lege a accentuat caracterul de clasă al justiţiei, care era considerată apărătoarea orânduirii sociale şi de stat.

Legea a procedat la o organizare unitară a instanţelor judecătoreşti, având în vedere şi Legea nr. 5 / 1950[57)], privind raionarea administrativ – economică a teritoriului ţării.

Potrivit noii organizări judecătoreşti sistemul instanţelor era format din: tribunalele populare, tribunalele regionale şi Tribunalul Capitalei şi respectiv Tribunalul Suprem.

*. **Tribunalele populare** – erau de raion, de oraş sau de raion orăşenesc. Constituiau instanţa de drept comun având plenitudinea de jurisdicţie atât în materie penală cât şi în materie civilă.

*. **Tribunalele regionale** – respectiv **Tribunalul Capitalei**, funcţionau cu unul sau mai multe colegii.

Judecau recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de tribunalele populare şi erau competente să judece, în primă

57) Publicată în Buletinul Oficial nr. 77 din 8 septembrie 1950.

instanţă, anumite cauze, în mod excepţional. Aceste instanţe erau de principiu instanţe de control judiciar.

*. **Tribunalul Suprem** – care avea în alcătuire trei colegii: un colegiu penal, un colegiu civil şi un colegiu militar.

Membrii Tribunalului Suprem erau: preşedintele, preşedinţii – adjuncţi, preşedinţii de colegii şi judecătorii. Aceştia erau numiţi de Prezidiul M.A.N., la propunerea Consiliului de Miniştri, în urma raportului încheiat de ministrul justiţiei.

Pentru preşedintele Colegiului militar şi pentru judecătorii acestui colegiu raportul se întocmea de ministrul justiţiei cu consultarea ministrului forţelor armate.

Tribunalul Suprem supraveghea activitatea judiciară a instanţelor ierarhic inferioare.

Această instanţă judeca recursul în supraveghere (cererile de îndreptare) şi dădea îndrumări instanţelor cu privire la justa şi corecta aplicare a legilor.

Completul de judecată, la toate instanţele de la tribunalul popular la Tribunalul Suprem era format din trei membri.

Când instanţele judecau în fond, completul era alcătuit dintr-un judecător cu participarea a doi asesori populari.

Când se judeca în recurs sau recursuri în supraveghere (de Tribunalul Suprem), completul de judecată era format din trei judecători, cu excluderea asesorilor populari.

O noutate în sistemul legislativ a fost prevăzută de art. 9 din Legea nr. 5 / 1952 care consacra **dreptul de absorţie** – care consta în

prerogativa instanţelor ierarhic superioare de a lua orice cauză aflată în curs de judecată, în fond, fie pentru a o judeca ea însăşi, fie pentru a o trimite în vederea judecării la o altă instanţă. Acest drept era o prerogativă exclusivă a instanţei ierarhic superioare şi nu se putea exercita decât prin oficiu.

Absorţia se pronunţa de instanţa superioară prin **încheiere** care nu putea fi atacată cu nici o cale de atac.

Modificările intervenite în organizarea instituţiilor puterii judecătoreşti au adâncit "reforma" de tip sovietic, anulând, cel puţin teoretic, orice independenţă a justiţiei în raport cu puterea politică.

Un efect deosebit, resimţit negativ, l-a constituit îndepărtarea procurorilor din cadrul autorităţii judecătoreşti, desfiinţarea instituţiei tradiţionale a Parchetului (înfiinţată la noi, de la Regulamentele Organice) şi instituirea Procuraturii, ca organ autonom în statul socialist, după modelul sovietic (Legea nr. 6 / 1952 [58)] – pentru înfiinţarea şi organizarea Procuraturii R.P.R.).

Practic nu mai erau consacrate cele trei puteri clasice ale statului, care se contrabalansează reciproc, ci era vorba de o unică putere în stat – partidul unic totalitar, care continua opera de subordonare a tuturor instituţiilor statului.

Pe această situaţie – de facto şi de jure – existentă în privinţa statutului judecătorilor şi a organizării instanţelor judecătoreşti, la data de 27 septembrie 1952, Marea Adunare Naţională a adoptat o

[58)] Publicată în Buletinul Oficial nr. 31 / 19.06.1952

nouă Constituţie a Republicii Populare Române.[59)]

Capitolul VI al Constituţiei R.P.R. adoptată de M.A.N. la 27.09.1952 intitulat "Instanţele judecătoreşti şi procuratura" are următorul conţinut:

"Art. 64: Justiţia în Republica Populară Română se înfăptuieşte de către Tribunalul Suprem al Republicii Populare Române, Tribunalele regionale şi Tribunalele populare, precum şi de către instanţele judecătoreşti speciale, înfiinţate prin lege.

Organizarea, competenţa şi procedura tribunalelor sunt stabilite prin lege.

Art. 65: Tribunalele apără regimul de democraţie populară şi cuceririle poporului muncitor; asigură legalitatea populară, proprietatea obştească şi drepturile cetăţenilor.

Art. 66: Judecarea proceselor la toate instanţele se face cu participarea asesorilor populari, afară de cauzele când legea dispune altfel.

Art. 67: Tribunalul Suprem al Republicii Populare Române este ales de Marea Adunare Naţională pe termen de cinci ani.

Judecătorii şi asesorii populari sunt aleşi în conformitate cu procedura stabilită de lege.

Prin lege este stabilită şi numirea judecătorilor în instanţele speciale.

Art. 68: În Republica Populară Română, procedura judiciară se face în limba română, asigurându-se în regiunile şi raioanele locuite

[59)] Publicată în Buletinul Oficial, partea I, nr 1 din 27.09.1952

de populaţie de altă naţionalitate decât cea română folosirea limbii materne a acelei populaţii.

Părţilor, care nu vorbesc limba în care se face procedura judiciară, li se asigură posibilitatea de a lua cunoştinţă, prin traductor, de piesele dosarului, precum şi dreptul de a vorbi în instanţă şi de a pune concluziuni în limba maternă.

Art. 69: În toate instanţele, judecata este publică, în afară de cazurile prevăzute de lege.

Acuzatului i se garantează dreptul de apărare.

Art. 70: Judecătorii sunt independenţi şi se supun numai legii.

Art. 71: Tribunalele pronunţă hotărârile lor, în numele poporului.

Art. 72: Tribunalul Suprem al Republicii Populare Române exercită supravegherea activităţii judiciare a tuturor instanţelor judecătoreşti din Republica Populară Română.

Art. 73: Procurorul General al Republicii Populare Române exercită supravegherea superioară a respectării legilor de către ministere şi celelalte organe centrale, de către organele locale ale puterii şi administraţiei de stat, precum şi de către funcţionari şi ceilalţi cetăţeni.

Art. 74. Procurorul General al Republicii Populare Române este numit de Marea Adunare Naţională pe termen de cinci ani.

Locţiitorii Procurorului General al Republicii Populare Române şi procurorii unităţilor locale ale Procuraturii sunt numiţi de Procurorul General pe termen de patru ani.

Art. 75: Procurorul General răspunde faţă de Marea Adunare Naţională a Republicii Populare Române şi – în intervalul dintre sesiuni – faţă de Prezidiul Marii Adunări Naţionale şi faţă de Consiliul de Miniştri.

Art. 76: Organele Procuraturii sunt independente de organele locale, subordonându-se numai Procurorului General al Republicii Populare Române."

Am redat întregul cap. VI al Constituţiei din anul 1952, pentru a remarca că, deşi potrivit concepţiei oficiale, la acea vreme existau patru categorii de organe ale statului: organe ale puterii de stat, organele administraţiei de stat, organele judecătoreşti şi organele procuraturii, iar procuratura fusese exclusă din cadrul instituţiilor judecătoreşti, totuşi M.A.N. a optat pentru tratarea în comun a principilor generale de organizare a justiţiei şi a procuraturii.

În conformitate cu art. 67 din Constituţie, judecătorii erau supuşi principiului eligibilităţii.

Legea nr. 5 / 19.06.1952 a fost modificată şi republicată prin Decretul nr. 99 / 1953.

Principalele modificări intervenite cu referire la instanţele de drept comun aveau în vedere faptul că preşedintele şi judecătorii Tribunalului Suprem erau aleşi direct de M.A.N. şi nu de Prezidiul Marii Adunări Naţionale, cum fusese până la apariţia Constituţiei (art. 38 din Legea nr. 5 / 1952 republicată).

Art. 13 din Legea nr. 5 / 1952 a fost modificată prevăzându-se că asesorii populari pentru Tribunalul Suprem **se aleg** de Marea

Adunare Naţională, odată cu alegerea judecătorilor Tribunalului Suprem, iar asesorii erau aleşi pentru acelaşi termen ca şi judecătorii. Înainte de apariţia Constituţiei asesorii populari de la Tribunalul Suprem erau desemnaţi de prezidiul Marii Adunări Naţionale.

În conformitate cu noua redactare a legii, preşedintele Tribunalului Suprem desemna dintre judecători pe preşedinţii adjuncţi şi pe preşedinţii de colegiu (civil, penal, militar), în timp ce anterior intrării în vigoare a Constituţiei, persoanele care deţineau aceste funcţii erau numite şi după caz revocate de Prezidiul Marii Adunări Naţionale.

Procurorul General al României urma să participe la şedinţele Plenului Tribunalului Suprem, pentru a pune concluzii, doar la şedinţele plenului în care urmau a se pronunţa decizi de îndrumare.

Au mai fost operate modificări cu privire la instanţele speciale, care exced cercetării noastre.

Legea nr. 5 / 1952, republicată în temeiul Decretului nr. 99 / 1953, a fost modificată ulterior prin Legea nr. 2 / 1956. [60)]

Cea mai importantă modificare se referă la chestiunea recrutării şi promovării judecătorilor.

În baza art. 33 al legii, astfel cum a fost modificată, judecător era persoana fizică ce avea studii juridice superioare, cu examenul de stat şi care a fost declarată reuşită la examenul depus în urma efectuării stagiului judecătoresc, prescris de lege.

Este o etapă importantă deoarece autorităţile statului socialist

[60)] Publicată în Buletinul Oficial, nr. 12 din 06.04.1956.

au ajuns la concluzia că funcţia de judecător implică dobândirea de cunoştinţe juridice, ceea ce presupune absolvirea Facultăţii de Drept şi susţinerea examenului de finalizare a studiilor. Simpla "origine sănătoasă" atât de trâmbiţată de organele Partidului Muncitoresc Român nu mai era suficientă.

Încercarea de a învesti persoane fizice nepregătite juridic cu funcţii de stat în domeniul justiţiei şi procuraturii s-a dovedit periculoasă pentru însuşi regimul comunist.

Alte modificări aduse prin Legea nr. 2 / 06.04.1956 privesc instanţele speciale şi organizarea administrativă a instanţelor ordinare (cu referire la serviciul registrelor de publicitate imobiliară şi respectiv la serviciul de carte funciară), modificări care nu ne preocupă în contextul de faţă.

Concluzionând, putem spune că, deşi consacrat în Constituţia din 1952 – art. 70 – principiul independenţei judecătorilor ori nu a funcţionat, ori funcţionarea s-a realizat cu depunerea unor acte de mare curaj din partea judecătorilor.

Anii 1950 au reprezentat apogeul represiunii exercitată de dictatura comunistă asupra societăţii româneşti. Oricine ar fi îndrăznit să se opună exponenţilor P.M.R. şi ai puterii de stat risca să fie ostracizat pe viaţă sau chiar ucis.

Forţele de represiune a avut întotdeauna în atenţie activitatea profesională şi extraprofesională a judecătorilor şi mai ales a celor consideraţi "incomozi" sau **prea independenţi** de către organele de partid şi de stat.

Şi în această perioadă au existat caractere nobile, spirite tari care, deşi nu aveau nici o garanţie în faţa arbitrariului "potenţaţilor vremii", şi-au îndeplinit profesia cu abnegaţie, spirit de sacrificiu şi **INDEPENDENŢA**.

* *
*

În anul 1965 în ţara noastră a fost adoptată o nouă Constituţie.

Constituţia adoptată de M.A.N. la 21 august 1965 [61)] preciza că România este republică socialistă (art. 1).

Art. 3 prevedea că: "În Republica Socialistă România, forţa politică conducătoare a întregii societăţi este Partidul Comunist Român.

Titlul VI al Constituţiei intitulat "Organele Judecătoreşti", cuprindea dispoziţiile constituţionale inserate în articolele 101-111.

"Art. 101: În Republica Socialistă România justiţia se înfăptuieşte, potrivit legii, prin Tribunalul Suprem, tribunalele judeţene, judecătorii precum şi prin tribunalele militare.

Art. 102: Prin activitatea de judecată, tribunalele şi judecătoriile apără orânduirea socialistă şi drepturile persoanelor, educând cetăţenii în spiritul respectării legilor.

Tribunalele şi judecătoriile, aplicând sancţiuni penale,

61) Publicată în Buletinul Oficial, partea I, nr 65 din 29 octombrie 1986 (cu modific. din Legea nr. 19 / 1986)

urmăresc îndreptarea şi reeducarea infractorilor, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

Art. 103: Tribunalele şi judecătoriile judecă pricinile civile, penale şi orice alte pricini date în competenţa lor.

În cazurile prevăzute prin lege, tribunalele şi judecătoriile exercită controlul asupra hotărârilor organelor administrative sau obşteşti cu activitate jurisdicţională.

Tribunalele şi judecătoriile judecă cererile celor vătămaţi în drepturile lor prin acte administrative, putând să se pronunţe, în condiţiile legii, şi asupra legalităţii acestor acte.

Art. 104: Tribunalul Suprem exercită controlul general asupra activităţii de judecată a tuturor tribunalelor şi judecătoriilor. Modul de exercitare a acestui control se stabileşte prin lege.

În vederea aplicării unitare a legilor în activitatea de judecată, Tribunalul Suprem emite, în plenul său, decizii de îndrumare.

Art. 105: Tribunalul Suprem este ales de Marea Adunare Naţională pe durata legislaturii, în prima sesiune a acesteia.

Tribunalul Suprem funcţionează până la alegerea noului Tribunal Suprem în legislatura următoare.

Art. 106: Tribunalul Suprem răspunde pentru activitatea sa în faţa Marii Adunări Naţionale, iar între sesiuni, în faţa Consiliului de Stat.

Art. 107: Organizarea judecătoriilor şi a tribunalelor, competenţa lor şi procedura de judecată sunt stabilite prin lege.

Judecarea proceselor în primă instanţă la judecătorii, la

tribunalele judeţene şi la tribunalele militare se face cu participarea asesorilor populari, afară de cazurile când legea dispune altfel.

Art. 108: Judecătorii şi asesorii populari sunt aleşi în conformitate cu procedura stabilită prin lege.

Art. 109: În Republica Socialistă România procedura judiciară se face în limba română, asigurându-se în unităţile administrativ – teritoriale locuite şi de populaţie de altă naţionalitate decât cea română, folosirea limbii materne a acelei populaţii.

Părţilor care nu vorbesc limba în care se face procedura judiciară li se asigură posibilitatea de a lua cunoştinţă, prin traductor, de piesele dosarului, precum şi dreptul de a vorbi în instanţă şi a pune concluzii în limba maternă.

Art. 110: Judecata se desfăşoară în şedinţă publică, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.

Art. 111. **În activitatea de judecată, judecătorii şi asesorii populari sunt independenţi şi se supun numai legii**".

În dezvoltarea principiilor constituţionale a fost adoptată Legea nr. 58 / 27.12.1968, care a intrat în vigoare la data de 01.01.1969.

Noua lege de organizare judecătorească cuprindea prevederi referitoare la rolul şi sarcinile instanţelor judecătoreşti (art. 1-3 din Legea nr. 58 / 1968).

În art. 4 din lege s-a prevăzut că pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin, instanţele judecătoreşti pot solicita concursul organelor procuraturii şi a celor de miliţie, organelor administraţiei de stat şi

organizaţiilor socialiste, toate aceste entităţi fiind obligate, în baza atribuţiilor exercitate să dea concursul instanţelor.

Această prevedere, avea în vedere, înfăptuirea cu oportunitate şi celeritate a activităţii de judecată precum şi a activităţii de punere în executare a hotărârilor judecătoreşti.

Art. 6 din lege a consacrat, într-o formă considerată mai adecvată, principiul independenţei judecătorilor. Practic în art. 6 a fost preluat – ad litteram – textul art. 111 din Constituţie.

Deşi în perioada anilor 1964 – 1975 s-a produs o atenuare a represiunii şi o deschidere a regimului comunist în raport cu societatea civilă, considerăm că nici în această perioadă independenţa judecătorilor, deşi proclamată, nu a fost acceptată de conducerea de partid şi de stat.

Faptic desigur conducătorii centrali şi locali ai P.C.R. şi investiţi pe linie de stat (de cele mai multe ori una şi aceeaşi persoană) aveau tendinţa, în anumite cauze, să se amestece în activitatea de judecată efectuată de judecători.

Întrucât P.C.R. era considerat forţa politică conducătoare a întregii societăţi, în doctrina oficială era lansată teza potrivit căreia organele partidului au întâietate în raport cu organele de stat.

Mai mult, se considera că, pe linie de stat, organele puterii de stat (cele supreme, centrale şi cele locale) îşi subordonază organele administraţiei de stat, organele judecătoreşti şi pe cele ale procuraturii.

Unele documente de partid din perioada 1968-1989 prevedeau

că nici o indicaţie sau dispoziţie dată de vreo persoană, indiferent de funcţia pe care o deţine, nu poate să înlocuiască legea.

Noua lege de organizare judecătorească prevedea principiul alegerii judecătorilor. Preşedinţii tribunalelor judeţene, judecătorii de la aceste tribunale precum şi judecătorii de la judecătorii erau aleşi de consiliile populare judeţene.

Preşedintele Tribunalului municipiului Bucureşti, judecătorii acestui tribunal, precum şi judecătorii de la judecătoriile sectoarelor municipiului erau aleşi de Consiliul popular al municipiului Bucureşti.

Alegerea judecătorilor se realiza, la propunerea Ministerului Justiţiei, pentru durata mandatului Consiliului popular judeţean sau al mun. Bucureşti, adică pe **patru ani.**

În situaţia în care posturile de judecători deveneau vacante, se făceau alegeri parţiale în prima sesiune a Consiliului popular, ce urma după declararea vacanţei postului.

Tribunalul Suprem era ales de Marea Adunare Naţională pe perioada legislaturii – 4 ani.

În intervalul dintre sesiunile M.A.N. preşedintele, vicepreşedinţii şi ceilalţi membri ai Tribunalului Suprem puteau fi numiţi de către Consiliul de Stat.

Structura sistemului judiciar cuprindea **instanţele de drept comun, ordinare**, care aveau competenţă generală: judecătoriile şi tribunalele judeţene şi **instanţele speciale**, care aveau competenţă limitată (tribunalele militare).

Atât instanţele ordinare cât şi cele speciale aveau ca organ unic, de vârf, Tribunalul Suprem.

Tribunalul Suprem era împărţit în trei secţii (civilă, penală şi militară), fiecare secţie fiind condusă de un vicepreşedinte al Tribunalului Suprem.

Tribunalul Suprem desfăşura o activitate laborioasă şi complexă: de judecată ordinară, în primă instanţă şi în recurs şi de exercitare a controlului general asupra activităţii de judecată a tuturor tribunalelor şi judecătoriilor, prin judecarea recursurilor extraordinare şi prin emiterea unor decizii de îndrumare în vederea aplicării unitare a legilor în activitatea de judecată, la toate instanţele.

Noua lege de organizare judecătorească cuprindea dispoziţii referitoare la modul de selecţionare, de promovare, de încetare a funcţiei şi de sancţionare disciplinară a judecătoriilor.

Pentru pregătirea viitorilor judecători legea prevedea că, la judecătorii şi la tribunalele militare de mare unitate, puteau funcţiona judecători stagiari numiţi de Ministrul Justiţiei (pentru judecătorii militari stagiari se cerea, în prealabil, acordul Ministerului Apărării Naţionale), pe baza notelor obţinute în facultate.

După efectuarea stagiului de doi ani, judecătorii stagiari erau obligaţi să susţină examenul de definitivat în profesie (capacitate) şi în cazul în care promovau acest examen puteau fi propuşi pentru a fi aleşi în locurile vacante de judecători (art. 51-55 din Legea nr. 58 / 1968).

Art. 44-45 prevedeau condiţiile necesare pentru a ocupa

funcţia de judecător:

- cetăţenie română şi capacitate de exerciţiu deplină;
- titular al titlului ştiinţific de doctor sau de licenţiat în drept;
- lipsa condamnărilor şi existenţa unei reputaţii neştirbite;
- promovarea examenului de capacitate (definitivat) sau cel puţin 5 ani vechime în funcţiile de specialitate juridică enumerate de art. 45.

Judecătorii nu puteau fi delegaţi sau detaşaţi de către preşedintele Tribunalului judeţean, decât la o judecătorie din cuprinsul aceluiaşi judeţ, deoarece erau aleşi judecători de Consiliul popular judeţean.

Transferarea judecătorilor de la o judecătorie la alta, în interes de serviciu sau în interes personal, se putea face de Ministrul Justiţiei numai în cuprinsul aceluiaşi judeţ. Judecătorii nu puteau fi transferaţi dintr-un judeţ în alt judeţ.

Pentru judecătorii aleşi, calitatea de judecător înceta prin expirarea mandatului, în cazul în care nu erau realeşi prin eliberarea din funcţie la cerere (demisie) sau prin revocarea mandatului judecătorului de către Consiliul popular judeţean.

Judecătorii răspundeau disciplinar pentru abaterile de la îndatoririle de serviciu şi pentru comportările care dăunau interesului serviciului sau prestigiului justiţiei.

În lege s-a introdus reglementarea sancţionării abaterilor disciplinare (art. 60-64) şi s-a abrogat statutul disciplinar al judecătorilor, aprobat prin Decretul nr. 338 / 1953.

Abaterile disciplinare erau sancţionate pe cale de judecată disciplinară, de următoarele consilii, compuse din trei judecători, numiţi de preşedintele instanţei respective:

- pentru judecătorii de la judecătorii, de **consiliul disciplinar al tribunalului judeţean**;

- pentru judecătorii de la tribunalele militare de mare unitate, de **consiliul disciplinar al tribunalului militar teritorial**;

- pentru judecătorii de la tribunalele judeţene şi de la tribunalele militare teritoriale precum şi pentru cei de la Tribunalul Suprem, de **consiliul disciplinar al Tribunalul Suprem**.

Acţiunea disciplinară se exercita de **ministrul justiţiei**, de **preşedintele tribunalului judeţean** (pentru judecătorii de la tribunalul judeţean, respectiv pentru cei de la judecătoriile din judeţ) sau de **preşedintele tribunalului militar teritorial**, (pentru judecătorii militari din raza teritorială a T.M.T.).

În cazul exercitării acţiunii disciplinare de către preşedinţii de tribunale, aceştia aveau obligaţia de a încunoştiinţa Ministerul Justiţiei.

Pentru Tribunalul Suprem, acţiunea disciplinară se exercita de preşedintele acestei instanţe.

Dacă împotriva unui judecător se punea în mişcare acţiunea penală acesta era suspendat din funcţie până la finalizarea cercetărilor.

Pentru abateri disciplinare grave, ministrul justiţiei putea dispune suspendarea judecătorului de judecătorie sau a celui de

tribunal din funcţie.

Tot pentru abateri grave, la propunerea preşedintelui Tribunalului Suprem, Consiliul de Stat putea dispune suspendarea judecătorului de la Tribunalul Suprem, până la soluţionarea acţiunii disciplinare.

Judecătorul era trimis în judecată disciplinară pe baza unor cercetări prealabile.

Ascultarea judecătorului împotriva căruia se desfăşura procedura disciplinară era obligatorie.

Consiliul disciplinar competent era sesizat în termen de **30 zile** de la cunoaşterea rezultatului cercetării prealabile, dar nu mai târziu de **1 an**, de la data săvârşirii abaterii.

Dacă judecătorul era găsit vinovat i se putea aplica una dintre sancţiunile disciplinare: **observaţia, mustrarea, mustrarea cu avertisment**.

Judecătorilor stagiari li se putea desface contractul de muncă.

Judecătorii militari, în ipoteza comiterii de abateri disciplinare, puteau fi destituiţi din funcţie.

Pentru abateri grave, la cererea consiliului disciplinar, Ministerul Justiţiei putea propune Consiliului popular judeţean sau al mun. Bucureşti, revocarea din funcţie a respectivului judecător.

Pentru judecătorii Tribunalului Suprem, propunerea o făcea Marii Adunări Naţionale sau Consiliului de Stat, după caz, preşedintele Tribunalului Suprem.

Judecătorii nemulţumiţi de soluţia pronunţată puteau

introduce contestaţie, în termen de **10 zile** de la primirea comunicării hotărârii comisiei de disciplină.

Contestaţiile formulate împotriva hotărârilor consiliilor de disciplină ale tribunalelor judeţene sau ale tribunalelor militare teritoriale se rezolvau de consiliul de disciplină al Tribunalului Suprem.

Contestaţiile privind hotărârile pronunţate de consiliul de disciplină al Tribunalului Suprem se rezolvau tot de către acest consiliu disciplinar, care urma să fie compus din 5 judecători, alţii decât cei care au pronunţat, iniţial, sentinţa disciplinară.

Acestea sunt aspectele mai importante prevăzute de Legea nr. 58 / 1968 de organizare judecătorească cu privire specială asupra statutului judecătorilor, a competenţelor instanţelor de judecată şi a organizării instituţiilor puterii judecătoreşti.

Acest act normativ a fost în vigoare până la adoptarea Legii nr. 92 / 1992, pentru organizarea judecătorească (04.08.1992).

ÎNCHEIERE

În cuprinsul acestei lucrări am încercat să abordăm instituţiile politice şi respectiv instituţiile juridice corespunzătoare unor anumite etape istorice în dezvoltarea ţării noastre. Organizarea politică şi juridică nu a fost surprinsă decât în anumite „**MOMENTE**" fără a căuta să realizăm o continuitate, ceea ce ar fi determinat surprinderea tuturor instituţiilor **în marea curgere a Istoriei**. Evident, noi ne-am propus o analiză cât de cât detaliată şi completă raportându-ne exclusiv la momente (perioade) istorice predeterminate. Alegerea acestor momente a fost o chestiune pur subiectivă a autorului. Câteva etape de dezvoltare social-politică şi juridică au fost omise din cauza întinderii exagerate pe care ar fi luat-o această cercetare.

Nu uităm desigur nici de „promisiunea" făcută cititorului de a reveni cu o documentare completă (în măsura posibilităţilor) asupra instituţiilor stării şi capacităţii persoanelor fizice (Partea I, cap. IV, Secţ. a VI-a) în perioada medievală, pe teritoriul ţării noastre.

Aducem întreaga noastră gratitudine şi profundul nostru respect faţă de cadrele didactice universitare, care au activat şi care activează, în cadrul catedrelor din Facultatea de Drept a Universităţii „Mihail Kogălniceanu" din Iaşi.

Gândul ne poartă şi la dragii noştri părinţi cu recunoştinţă.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. Genoveva Vrabie, Sofia Popescu, **Teoria generală a dreptului**, Ed. „Ştefan Procopiu”, Iaşi, 1993;
2. Gh. Boboş, **Teoria generală a statului şi dreptului**, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983;
3. I. Ceterchi, M. Luburici, **Teoria generală a statului şi dreptului**, Universitatea Bucureşti;
4. Tudor Drăganu, **Drept Constituţional**, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1972;
5. Ioan Muraru, **Drept Constituţional**, Universitatea Bucureşti, 1987;
6. N. Prisca, **Drept Constituţional**, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1977;
7. Constantin Dissescu, **Drept Constituţional**, Bucureşti, 1915;
8. Paul Negulescu, **Curs de drept constituţional român**, Bucureşti, 1927;
9. Genoveva Vrabie, **Drept Constituţional şi instituţii politice contemporane**, Ed. Fundaţiei „Chemarea”, Iaşi, 1992;
10. Ioan Muraru, **Drept Constituţional şi instituţii politice**, Ed. Actami, Bucureşti, 1995 (vol. I; II);
11. Tudor Drăganu, **Drept Constituţional şi instituţii politice – Tratat elementar**, Ed. ”Lumina Lex”, Bucureşti, 1998 (vol. I; II);

12. Cristian Ionescu, **Drept Constituţional şi instituţii politice – Ediţia a II-a**, Ed. All Beck, Bucureşti, 2004;
13. Maria V. Dvoracek, **Istoria Dreptului Românesc, I**, Ed. Fundaţiei „Chemarea", Iaşi, 1992;
14. Cristian Ionescu, **Dezvoltarea constituţională a României. Acte şi documente 1741 – 1991**, Ed. "Lumina Lex", Bucureşti, 1998;
15. Barbu B. Berceanu, **Istoria constituţională a României în context internaţional**, Ed. Rosetti, Bucureşti, 2003;
16. I.I. Russu, **Limba traco-dacilor**, ed. a 2-a, Bucureşti, 1967;
17. I. Agrigoroaie ș.a., **România în relaţiile internaţionale 1699-1939**, Iaşi, 1980;
18. Ion Antonescu, **Temeliile Statului Naţional Legionar 6 septembrie 1940 – 6 octomvrie 1940**, Bucureşti, 1940;
19. Nicolae Baciu, **Yalta şi crucificarea României**, Roma, 1983.
20. Nicolae Baciu, **Agonia României 1944-1948 / Dosarele secrete acuză**, Cluj-Napoca, 1990;
21. Gheroghe I. Brătianu**, Sfatul Domnesc şi Adunarea Stărilor în Principatele Române**, Bucureşti, 1995;
22. Gheroghe I. Brătianu**, Marea Neagră de la origini până la cucerirea otomană**, 1988 (vol. I; II);
23. Gheorghe Buzatu, **Din istoria secretă a celui de-al doilea război mondial**, Bucureşti, 1988;

24. Dan Cioban şi Victor Duculescu, **Drept Constituţional Român,** Univ. Hyperion, Facultatea de Drept, 1993;
25. Miron Constantinescu, **Istoria României**, Compendiu, ed. a II-a, Bucureşti, 1997;
26. Florin Constantiniu, **O istorie sinceră a poporului român**, Bucureşti, 1997;
27. Corneliu Coposu, **Armistiţiul din 1944 şi implicaţiile lui**, Bucureşti, 1990;
28. V. Costăchel, Petre P. Panaitescu şi A. Cazacu, **Viaţa feudală în Ţara Românească şi Moldova (sec. XIV-XVII),** Bucureşti, 1957;
29. Hadrian Daicoviciu, **Dacii**, Bucureşti, 1968;
30. G. Dobrovolschi, **Unirea Basarabiei, teză de licenţă** (Universitatea Mihăileană, Iaşi – Facultatea de Teologie, Chişinău) Chişinău, 1938;
31. Valentin Al. Georgescu, **Bizanţul şi instituţiile româneşti până la mijlocul sec. al XVIII-lea,** Bucureşti, 1980;
32. Eleodor Focşeneanu, **Istoria constituţională a României (1859-1991)**, Bucureşti, 1992;
33. Gh. Gheorghiu - Dej, **Articole şi cuvântări**, 4 volume, 1952-1962;
34. Constantin C. Giurescu, **Istoria românilor,** Bucureşti, 3 volume, 1938-1942;

35. Constantin C. Giurescu, **Probleme controversate în istoriografia română,** Bucureşti, 1977;
36. Constantin C. Giurescu, **Viaţa şi opera lui Cuza Vodă, ed. a II-a,** Bucureşti, 1970;
37. Nicolae Iorga, **Istoria Românilor**, 10 volume, Bucureşti, 1936-1940;
38. Nicolae Iorga, **Supt trei regi. Istorie a unei lupte pentru un ideal moral şi naţional, România contemporană de la 1904 la 1930**, Bucureşti, 1932;
39. Nicolae Iorga, **Memorii**, 8 volume, Bucureşti, 1931-1939;
40. Victor Jinga, **Probleme fundamentale ale Transilvaniei,** 2 volume, Braşov, 1945;
41. Constantin Kiriţescu, **Preludii diplomatice ale războiului,** 2 volume, Bucureşti, 1940;
42. Constantin Kiriţescu, **Istoria războiului pentru întregirea României, 1916-1918, ed. a II-a,** 3 volume – fără an, Bucureşti;
43. Ioan Muraru, **Constituţiile române – texte, note – prezentare comparativă**, Bucureşti, 1993;
44. Paul Negulescu, George Alexianu, **Tratat de drept public,** Bucureşti, 2 vol., 1942, 1943;
45. Petre Nemoianu, **Sârbii şi Banatul**, Craiova, 1930;
46. Andrei Oţetea, **Istoria poporului român,** Bucureşti, 1970;

47. Mihai T. Oroveanu, **Istoria dreptului românesc şi evoluţia instituţiilor constituţionale**, Bucureşti, 1992;
48. **Regulamentele Organice ale Valahiei şi Moldovei, vol. I,** Bucureşti, 1944, Biblioteca Institutului de Ştiinţe Administrative al României, „Colecţia vechilor legiuiri administrative";
49. Alexandru Vianu ș.a., **Relaţiile internaţionale în acte şi documente**, Bucureşti (Ministerul Educaţiei şi Învăţământului), 3 volume, 1974-1983;
50. A.D. Xenopol, **Istoria Românilor din Dacia Traiană, ed. a IV-a, îngrijită de Alexandru Zub,** Bucureşti, 4 volume, 1985-1993; ediţia a III-a, vol. IX-XIV, 1929-1930.

ANEXE

I. DOMNITORI ŞI PRINCIPI ÎN ŢĂRILE ROMÂNE

ŢARA ROMÂNEASCĂ

Domni

Basarab I: a.1324 iulie - † 1351 septembrie 1-1352 august 31

Nicolae Alexandru: p.1351 septembrie 1-1352 august 31- † 1364 noiembrie 16 Vlaicu (Vladislav I): p.1364 noiembrie 16 - c.1376

Radu I: c. 1376 (a.1377 iunie 7) - începutul lui 1385

Dan I: 1385 - † 1386 septembrie 23

Mircea cel Bătrân: p.1386 septembrie 23 - † 1418 ianuarie 31

Vlad I: a.1396 martie 21 - sfârşitul lui 1396

Mihail I: p. 1418 ianuarie 31- † 1420 iulie

Radu II Praznaglava: p.1420 iulie - 1422 octombrie (I)

Dan II: 1422 octombrie - sfârşitul lui 1426 (I)

Radu II Praznaglava: sfârşitul lui 1426- a.1427 aprilie (II)

Dan II: a.1427 aprilie - † a.1431 iunie (II)

Alexandru Aldea: a.1431 iunie - p.1436 noiembrie

Vlad Dracul: 1437 ianuarie - p.1442 iulie (I)

Basarab II: a.1442 septembrie - a. 1444 aprilie

Vlad Dracul: a.1444 aprilie - 1447 decembrie (II)

Vladislav II: p.1447 decembrie - c.1456 iulie

Vlad Ţepeş: 1448 a. octombrie - începutul lui noiembrie (I)

Vlad Ţepeş: c.1456 iulie -1462 noiembrie (II)

Radu cel Frumos: 1462 august - 1473 noiembrie (I)

Basarab cel Bătrân Laiotă: 1473 noiembrie - decembrie (I)

Radu cel Frumos: 1473 decembrie - 1474 august (II)

Basarab cel Bătrân Laiotă: 1474 august - septembrie (II)

Radu cel Frumos: 1474 septembrie - începutul lui octombrie (III)

Basarab cel Bătrân Laiotă: 1474 octombrie (III)

Basarab cel Tânăr Ţepeluş: 1474 octombrie - noiembrie sau decembrie (I)

Radu cel Frumos: 1474 noiembrie sau decembrie - a.1475 iunie (IV)

Basarab cel Bătrân Laiotă: a.1475 iunie - a.1476 noiembrie (IV)

Vlad Ţepeş: 1476 noiembrie - † sfârşitul lui decembrie sau 1477 începutul lui ianuarie (III)

Basarab cel Bătrân Laiotă: 1476 sfârşitul lui decembrie sau 1477 începutul lui ianuarie - 1477 decembrie (V)

Basarab cel Tânăr Ţepeluş: 1478 ianuarie -1480 iunie (II)

Mircea II: 1480 iunie - noiembrie

Basarab~el Tânăr Ţepeluş: 1480 noiembrie -1481 iulie (III)

Vlad Călugărul: 1481 iulie - august (I)

Basarab cel Tânăr Ţepeluş: 1481 august - † a.1482 iulie 13 (IV)

Vlad Călugărul: 1482 iulie - † p.1495 septembrie 8 (II)

Radu cel Mare: 1495 septembrie - † p.1508 aprilie 23

Mihnea cel Rău: 1508 mai - 1509 octombrie

Mircea III: 1509 octombrie - 1510 ianuarie

Vlad cel Tânăr, Vlăduţ: 1510 ianuarie - † 1512 ianuarie 23

Neagoe Basarab: 1512 februarie - † 1521 septembrie 15

Teodosie: p.1521 septembrie 15 - 1522 ianuarie

Vlad (Dragomir) Călugărul: 1521 septembrie - octombrie

Radu de la Afumaţi: 1522 ianuarie - aprilie (I)

Stăpânirea lui Mehmed bei de Nicopol: 1522 aprilie - iunie (I)

Radu de la Afumaţi: 1522 iunie - august (II)

Stăpânirea lui Mehmed bei de Nicopol: 1522 .august - octombrie (II)

Radu de la Afumaţi: 1522 octombrie - 1523 aprilie (III)

Vladislav III: 1523 aprilie - octombrie (I)

Radu Bădica: 1523 octombrie - † 1524 ianuarie între 19 şi 27

Radu de la Afumaţi: 1524 ianuarie - martie (IV)

Vladislav III: 1524 martie - septembrie (II)

Radu de la Afumaţi: 1524 septembrie - † 1529 ianuarie 2 (V)

Vladislav III: 1525 aprilie - august (III)

Basarab VI: 1529 ianuarie - februarie

Locotenenţă domnească (Neagoe vornicul din Periş, Drăgan postelnic din Merişani-Bucşani ş.a.): 1529 februarie - martie

Moise: 1529 martie - 1530 mai

Vlad înecatul: 1530 mai - 1532 iunie

Vlad Vintilă de la Slatina (Buzău): 1532 iunie - † 1535 iunie

Radu Paisie: 1535 iunie - 1545 ianuarie

Mircea Ciobanul: 1545 ianuarie - 1552 noiembrie (I)

Radu Ilie Haidăul: 1552 noiembrie -1553 mai

Mircea Ciobanul: 1553 mai - 1554 martie (II)

Pătraşcu cel Bun: 1554 martie - † 1557 decembrie 26

Mircea Ciobanul: 1558 ianuarie - † 1559 septembrie 21 (III)

Petru cel Tânăr: 1559 septembrie - 1568 iunie

Alexandru II Mircea: 1568 iunie - 1574 aprilie (I)

Vintilă: 1574 mai

Alexandru II Mircea: 1574 mai - † 1577 iulie 25 (II)

Mihnea Turcitul: 1577 august-1583 iunie (I)

Petru CerceI: 1583 iulie - 1585 aprilie

Mihnea Turcitul: 1585 aprilie -1591 aprilie (II)

Ştefan Surdul: 1591 mai - 1592 iulie

Alexandru cel Rău: 1592 august - 1593 septembrie

Mihai Viteazul: 1593 septembrie - † 1601 august 9/19

Nicolae Pătraşcu: 1599 noiembrie -1600 septembrie

Simion Movilă: 1600 noiembrie - 1601 iunie (I)

Locotenenţă domnească (Radu, Preda şi Stroe Buzescu, Stoica postelnic din Strâmba, Andronie vistier şi Radu postelnic din Cepturaia): 1601 iulie - septembrie

Radu Şerban: 1601 octombrie (I)

Simion Movilă: 1601 octombrie - 1602 iulie (II)

Radu Mihnea: 1601 noiembrie - 1602 martie (I)

Radu Şerban: 1602 iulie - 1610 decembrie (II)

Gabriel Báthory: 1611 ianuarie - martie

Radu Mihnea: 1611 aprilie - mai (II)

Radu Şerban: 1611 mai - septembrie (III)

Radu Mihnea: 1611 iulie - 1616 iulie (III)

Locotenenţă domnească (Nica fost mare logofăt din Corcova, Stoica vistier din Strâmba, Lupu paharnic Mehedinţeanul, Papa vistier

Greceanu, Necula armaş, Dumitraşco postelnic; apoi Enache mare ban, Vintilă mare logofăt din Clăteşti, Cârstea fost mare vornic şi Nica fost mare logofăt): 1616 iulie - septembrie

Alexandru Iliaş: 1616 octombrie - 1618 iunie (I)

Locotenenţă domnească (Lupu Mehedinţeanul): 1618 iunie - iulie

Gavril Movilă: 1618 august - 1620 iulie

Radu Mihnea: 1620 august -1623 august (IV)

Alexandru Coconul: 1623 august -1627 octombrie

Locotenenţă domnească: 1627 octombrie -1628 ianuarie

Alexandru Iliaş: 1628 ianuarie - 1629 octombrie (II)

Leon Tomşa: 1629 decembrie - 1632 iulie

Radu Iliaş: 1632 iulie - septembrie

Matei Basarab: 1632 octombrie - † 1654 aprilie 9/19

Constantin Şerban: p.1654 aprilie 9/19 - 1658 februarie (I)

Mihnea III Radu: 1658 martie -1659 noiembrie

Gheorghe Ghica: 1659 noiembrie -1660 septembrie

Constantin Şerban: 1660 aprilie - mai (II)

Grigore Ghica: 1660 septembrie - 1664 decembrie (I)

Radu Leon: 1665 februarie - 1669 martie

Antonie din popeşti: 1669 martie - 1672 februarie

Grigore Ghica: 1672 martie - 1673 noiembrie (II)

Gheorghe Duca: 1673 decembrie -1678 noiembrie

Şerban Cantacuzino: 1679 ianuarie - † 1688 octombrie 29/noiembrie 8

Constantin Brâncoveanu: 1688 octombrie 29/noiembrie 8 - 1714 martie

Ştefan Cantacuzino: 1714 martie - 1715 decembrie

Nicolae Mavrocordat: 1715 decembrie -1716 noiembrie (I)

Ioan Mavrocordat: 1716 noiembrie - † 1719 februarie 23/martie 6

Nicolae Mavrocordat: 1719 martie - † 1730 septembrie 3/14 (II)

Constantin Mavrocordat: 1730 octombrie/noiembrie (I)

Mihai Racoviţă: 1731 ianuarie - octombrie (I)

Constantin Mavrocordat: 1731 octombrie - 1733 mai (II)

Grigore II Ghica: 1733 mai -1735 noiembrie (I)

Constantin Mavrocordat: 1735 noiembrie - 1741 septembrie (III)

Mihai Racoviţă: 1741 septembrie - 1744 iulie (II)

Constantin Mavrocordat: 1744 iulie - 1748 februarie (IV)

Căimăcămie (Mitropolitul, banul Grecianu, vornicul Dudescu, Antonachi vistier, Fierăscu vistier): 1748 februarie - aprilie

Grigore II Ghica: 1748 aprilie - † 1752 august 23/septembrie 3 (II)

Matei Ghica: 1752 septembrie - 1753 iunie

Constantin Racoviţă: 1753 iunie - 1756 februarie (I)

Constantin Mavrocordat: 1756 februarie - 1758 august (V)

Scarlat Ghica: 1758 august - 1761 iunie (I)

Constantin Mavrocordat: 1761 iunie -1763 martie (VI)

Constantin Racoviţă: 1763 martie - † 1764 ianuarie 26/februarie 6 (II)

Ştefan Racoviţă: p.1764 ianuarie 26/februarie 6 - 1765 august

Scarlat Ghica: 1765 august - † 1766 decembrie 2/13 (II)

Alexandru Scarlat Ghica: p.1766 decembrie 2/13 - 1768 octombrie

Grigore III Ghica: 1768 octombrie - 1769 noiembrie

Stăpânirea militară rusească: 1769 noiembrie - 1770 mai (I)

Manole Giani Ruset: 1770 mai - noiembrie

Stăpânirea militară rusească: 1770 noiembrie - 1774 octombrie (II)

Alexandru Ipsilanti: 1774 septembrie -1782 ianuarie (I)

Nicolae Caragea: 1782 ianuarie - 1783 iulie

Mihai Suţu: 1783 iulie - 1786 martie (I)

Nicolae Mavrogheni: 1786 martie - 1790 iunie

Stăpânirea militară austriacă: 1789 noiembrie - 1791 iulie (I)

Mihai Suţu: 1791 martie - 1792 decembrie (II)

Alexandru Moruzi: 1793 ianuarie -1796 august (I)

Alexandru Ipsilanti: 1796 septembrie - 1797 noiembrie (II)

Constantin Hangerli: 1797 noiembrie - † 1799 februarie 18/martie 1

Alexandru Moruzi: 1799 martie -1801 octombrie (II)

Mihai Suţu: 1801 octombrie - 1802 mai (III)

Caimacam (Alexandru Suţu, domnul Moldovei): 1802 iunie - august

Constantin Ipsilanti: 1802 august - 1806 august (I)

Alexandru Suţu: 1806 august - octombrie (I)

Constantin Ipsilanti: 1806 octombrie - 1807 mai (II) (considerat domn şi în Moldova sub autoritate rusească)

Stăpânirea militară rusească: 1806 decembrie -1812 octombrie (III)

Constantin Ipsilanti: 1807 iulie-august (III) (considerat domn şi în Moldova sub autoritate rusească)

Generalul rus Prozorovski: 1807 august - 1808 februarie

Caimacami: 1808 februarie - septembrie

Comitetul de cinci: 1808 septembrie -1809 martie

Generalul rus Engelhardt, vicepreşedinte al divanului: 1809 martie - 1812

octombrie Ioan Caragea: 1812 octombrie - 1818 septembrie

Alexandru Suţu: 1818 noiembrie - † 1821 ianuarie 19/31 (II)

Conducerea lui Tudor Vladimirescu: 1821 martie - † mai 14/26

Stăpânirea turcească: 1821 mai - 1822 iunie (I)

Grigo^{re} IV Ghica: 1822 septembrie - 1828 aprilie

Stăpânirea militară rusească: 1828 mai - 1834 aprilie (IV)

Generalul Pahlen: 1828 februarie - 1829 noiembrie

Generalul Pavel Kiseleff: 1829 noiembrie - 1834 aprilie

Alexandru Ghica: 1834 aprilie -1842 octombrie

Gheorghe Bibescu: 1842 decembrie -1848 iunie

Guvernul revoluţionar provizoriu: 1848 iunie 14/26 - iunie 28/iulie 8 (I)

Căimăcămia: 1848 iunie 28/ iulie 8 - iunie 30/iulie 12

Guvernul revoluţionar provizoriu: 1848 iunie 30/iulie 12 - iulie 28/august 9 (II)

Locotenenţă domnească (Ion Heliade Rădulescu, Nicolae Golescu, Christian Tell): 1848 iulie - septembrie

Caimac am (Constantin Cantacuzino): 1848 septembrie -1849 iunie

Barbu Ştirbei: 1849 iunie - 1853 octombrie (I)

Stăpânirea militară rusească (baronul Budberg, preşedinte al divan ului,

Kalinski, vicepreşedinte al divan ului): 1853 octombrie -1854 iulie (V)

Stăpânirea turcească (Halim paşa, Derviş paşa): 1854 iulie - august (II)

Stăpânirea austriacă: 1854 august - 1856 martie (II)

Barbu Ştirbei: 1854 septembrie - 1856 iunie (II)

Căimăcămia (Alexandru Ghica): 1856 iunie -1858 octombrie

Căimăcămie de trei (Emanoil Băleanu, Ioan Manu, Ioan Filipescu): 1858 octombrie - 1859 ianuarie 24/februarie 5

Alexandru Ioan Cuza: 1859 ianuarie 24/februarie 5, domn şi in Moldova- 1866 februarie 11/23

MOLDOVA

Domni

Bogdan I: a. 1365 februarie -1367 Laţcu: c.1367 - c.1375

Petru I: c.1375 - inceputul lui 1392

Roman I: a.1392 martie -1394 noiembrie

Ştefan I: 1394 noiembrie - a.1399 septembrie

Iuga: a.1399 septembrie - a.1400 aprilie

Alexandru cel Bun: a.1400 iunie - † 1432 ianuarie 1

Ilie: p.1432 ianuarie 1 - 1433 septembrie (I)

Ştefan II: 1433 octombrie - 1435 august (I)

Ilie: 1435 august - 1436 martie (II)

Ilie şi Ştefan II: 1436 martie - 1442 august

Ilie asociat cu Roman II: 1438 între iunie şi august -1442 august

Ştefan II: 1442 august - 1447 iulie (Il)

Ştefan II asociat cu Petru II: c.1442 august - 1445 între aprilie şi mai

Petru II asociat cu Roman II: 1447 iulie - septembrie

Roman III: 1447 septembrie - 1448 februarie

Petru II: 1448 ianuarie -1449 martie

Alexăndrel: 1449 februarie - octombrie (I)

Bogdan II: 1449 octombrie- † 1451 octombrie 15

Petru Aron: p.1451 octombrie 15 - 1452 februarie (I)

Alexăndrel: 1452 februarie - 1454 august (II)

Petru Aron: 1454 august - decembrie (Il)

Alexăndrel: 1455 februarie - † 1455 aprilie 26 (III)

Petru Aron: a.1455 iunie - 1457 aprilie (III)

Ştefan cel Mare: 1457 aprilie - † 1504 iulie 2

Bogdan III: 1504 iulie 2 - † 1517 aprilie 20

Ştefan cel Tânăr (Ştefăniţă): p.1517 aprilie 20 - † 1517 ianuarie 14

Petru Rareş: 1517 ianuarie - 1538 septembrie (I)

Ştefan Lăcustă: 1538 septembrie - † c.1540 decembrie 20

Alexandru Cornea: p.1540 decembrie 20 - † 1541 februarie 9 sau 16

Petru Rareş: 1541 februarie - † 1546 septembrie 3 (II)

Iliaş Rareş: p.1546 septembrie 3 -1551 mai

Ştefan Rareş: 1551 mai - † 1552 septembrie 1

Ioan Joldea: 1552 septembrie

Alexandru Lăpuşneanu: 1552 septembrie - 1561 noiembrie (I)

Ioan Despot (Iacob HeracJid): 1561 noiembrie - † 1563 noiembrie 25

Ştefan Tomşa 1: 1563 august - 1564 februarie

Alexandru Lăpuşneanu: 1564 martie - † 1568 martie 11 (II)

Bogdan Lăpuşneanu: 1568 martie 9 -1572 ianuarie

Ion Vodă cel Viteaz: 1572 februarie - † 1574 iunie 14

Petru Şchiopul: p.1574 iunie 14 - 1577 noiembrie (I)

Ioan Potcoavă: 1 577 noiembrie - decembrie

Petru Şchiopul: 1578 ianuarie - februarie (II)

Alexandru Potcoavă: 1578 februarie - martie

Petru Şchiopul: 1578 martie - 1579 decembrie (III)

Iancu Sasul: 1579 decembrie - 1582 septembrie

Petru Şchiopul: 1582 septembrie - 1 591 august (IV)

Aron: 1591 septembrie - 1592 iunie (I)

Petru Cazacul: 1592 august - octombrie

Aron: 1592 septembrie - 1595 aprilie (II)

Ştefan Răzvan: 1595 aprilie - august

Ieremia Movilă: 1595 august-1600 mai (I)

Mihai Viteazul: 1600 mai - septembrie

Ieremia Movilă: 1600 septembrie - † 1606 iunie 30/iulie 10 (II)

Constantin Movilă: p.1606 iunie 30/iulie 10 - iulie (I)

Simion Movilă: 1606 iulie - † 1607 septembrie 14/24

Mihail Movilă: p.1607 septembrie 14/24 - începutul lui octombrie (I)

Constantin Movilă: 1607 octombrie (II)

Mihail Movilă: 1607 octombrie - decembrie (II)

Constantin Movilă: 1607 decembrie -1611 decembrie (III)

Ştefan Tomşa II: 1612 ianuarie - 1615 noiembrie (I)

Alexandru Movilă: 1615 noiembrie -1616 iulie

Radu Mihnea: 1616 iulie -1619 februarie (I)

Gaspar Gratiani: 1619 februarie - † 1620 septembrie 10/20

Alexandru Iliaş: p.1620 septembrie 10/20 - 1621 septembrie (I)

Ştefan Tomşa II: 1621 octombrie - 1623 septembrie (II)

Radu Mihnea: 1623 septembrie - † 1626 ianuarie 13/23 (II)

Miron Barnovschi: p.1626 ianuarie 13/23 - 1629 august (I)

Alexandru Coconul: 1629 septembrie - 1630 aprilie

Moise Movilă: 1630 aprilie - 1631 decembrie (I)

Alexandru Iliaş: 1631 decembrie - 1633 aprilie (II)

Miron Barnovschi: 1633 aprilie - † iunie 22/iulie 2 (II)

Moise Movilă: 1633 iunie 25/iulie 5 - 1634 aprilie (II)

Vasile Lupu: 1634 aprilie -1653 aprilie (I)

Gheorghe Ştefan: 1653 aprilie (I)

Vasile Lupu: 1653 mai - iulie (II)

Gheorghe Ştefan: 1653 iulie - 1658 martie (II)

Gheorghe Ghica: 1658 martie - 1659 noiembrie

Constantin Şerban: 1659 octombrie - noiembrie (I)

Ştefăniţă Lupu: 1659 noiembrie - 1661 ianuarie (I)

Constantin Şerban: 1661 ianuarie - februarie (II)

Ştefăniţă Lupu: 1661 februarie - † septembrie 19/29 (II)

Eustratie Dabija: p.1661 septembrie 19/29 - † 1665 septembrie 11/21

Căimăcămie: 1665 octombrie - noiembrie

Gheorghe Duca: 1665 noiembrie -1666 mai (I)

Iliaş Alexandru: 1666 mai -1668 noiembrie

Gheorghe Duca: 1668 decembrie - 1671 decembrie (II)

Mihalcea Hâncu: 1671 decembrie - 1672 ianuarie

Gheorghe Duca: 1672 ianuarie - august (III)

Ştefan Petriceicu: 1672 august - 1673 noiembrie (I)

Dumitraşcu Cantacuzino: 1673 noiembrie - 1674 ianuarie (I)

Ştefan Petriceicu: 1674 februarie (II)

Dumitraşcu Cantacuzino: 1674 februarie - 1675 noiembrie (II)

Antonie Ruset: 1675 noiembrie - 1678 noiembrie

Gheorghe Duca: 1678 decembrie -1683 noiembrie (IV)

Ştefan Petriceicu: 1683 noiembrie - 1684 martie (III)

Dumitraşcu Cantacuzino: 1684 aprilie - 1685 mai (III)

Caimacam (Ion Racoviţă vornicul): 1685 mai - iunie

Constantin Cantemir: 1685 iunie - † 1693 martie 16/26

Dimitrie Cantemir: 1693 martie 18/28 - aprilie (I)

Constantin Duca: 1693 mai -1695 decembrie (I)

Căimăcămie (Tudosie Dubău logofăt, Bogdan hatmanul, Iordache Ruset vistiernic): 1695 decembrie - 1696 ianuarie

Antioh Cantemir: 1696 ianuarie -1700 septembrie (I)

Constantin Duca: 1700 septembrie -1703 iunie (II)

Caimacam (Ioan Buhuş logofăt): 1703 iunie - septembrie

Mihai Racoviţă: 1703 septembrie - 1705 februarie (I)

Caimacam (Bogdan vornicul): 1705 februarie - martie

Antioh Cantemir: 1705 martie - 1707 iulie (II)

Căimăcămie (Iordache Ruset vornicul, Ion Neculce spătar, Ilie Cantacuzino fost vistier, Ilie Catargiul vistier): 1707 iulie

Mihai Racoviţă: 1707 iulie - 1709 octombrie (II)

Căimăcămie (în frunte cu Ioan Buhuş logofăt): 1709 octombrie – decembrie

Nicolae Mavrocordat: 1709 decembrie - 1710 noiembrie (I)

Căimăcămie (în frunte cu Iordache Ruset vornicul): 1710 noiembrie

Dimitrie Cantemir: 1710 noiembrie - 171 1 iulie (II)

Căimăcămie (Lupu Costachi vornic, Maxut postelnic, Antioh Jora hatman):

1711 august - septembrie

Caimacam (Constantin Mavrocordat): 171 1 septembrie - noiembrie

Nicolae Mavrocordat: 1711 noiembrie - 1715 decembrie (II)

Mihai Racoviţă: 1715 decembrie -1726 septembrie (III)

Căimăcămie (Constantin Costache spătar, Sandu Sturza ban): 1726 septembrie - octombrie

Grigore II Ghica: 1726 octombrie - 1733 aprilie (I)

Constantin Mavrocordat: 1733 mai - 1735 noiembrie (I) Grigore II Ghica: 1735 decembrie - 1739 septembrie (II)

Stăpânirea militară rusească (feldmareşalul Miinich): 1739 septembrie - octombrie (I)

Grigore II Ghica: 1739 octombrie -1741 septembrie (III)

Constantin Mavrocordat: 1741 septembrie-1743 iulie (II) Ioan Mavrocordat: 1743 iulie - 1747 aprilie

Grigore II Ghica: 1747 aprilie - 1748 februarie (IV)

Constantin Mavrocordat: 1748 februarie - 1749 august (III)

Caimacam (Iordache Stavarache): 1749 august- decembrie

Constantin Racoviţă: 1749 decembrie -1753 iunie (I)

Matei Ghica: 1753 iunie - 1756 februarie

Constantin Racoviţă: 1756 martie - 1757 martie (II)

Caimacam (Dumitraşcu Sturza spătar): 1757 martie

Scarlat Ghica: 1757 martie - 1758 august

Caimacam (Vidale): 1758 august

Ioan Teodor Callimachi: 1758 august - 1761 mai Grigore Callimachi: 1761 mai - 1764 martie (I) Grigore III Ghica: 1764 martie-1767 ianuarie (I)

Grigore Callimachi: 1767 ianuarie -1769 iunie (II)

Constantin Mavrocordat: 1769 iulie - † 1769 decembrie 4/14 (IV)

Stăpânirea militară rusească (feldmareşalul P.A. Rumianţev): 1769 septembrie - 1775 ianuarie (II)

Grigore III Ghica: 1775 februarie - † 1777 octombrie 1/12 (II)

Constantin Moruzi: p.1777 octombrie 1/12 -1782 mai

Alexandru Mavrocordat Deli-bei: 1782 mai - 1785 ianuarie

Alexandru Mavrocordat Firaris: 1785 ianuarie -1786 decembrie

Alexandru Ipsllanti: 1787 ianuarie - 1788 aprilie

Stăpânirea militară austriacă: 1787 - 1791 iulie (I)

Manole Giani Ruset: 1788 iulie - 1789 martie

Stăpânirea militară rusească: 1788 octombrie - 1792 martie (III)

Stăpânirea militară austriacă: 1789 noiembrie - 1791 iulie (II)

Alexandru Moruzi: 1792 martie - 1793 ianuarie (I)

Mihai Suţu: 1793 februarie - 1795 aprilie

Alexandru CaJlimachi: 1795 mai - 1799 martie

Constantin Ipsilanti: 1799 martie - 1801 iunie

Alexandru Suţu: 1801 iulie - 1802 septembrie

Căimăcămie (În frunte cu Iordache Canta logofăt): 1802 septembrie - octombrie

Alexandru Moruzi: 1802 octombrie -1806 august (II)

Scarlat CaJlimachi: 1806 august- octombrie (14-19 domnie efectivă) (I)

Alexandru Moruz: 1806 octombrie - 1807 martie (III)

Stăpânirea militară rusească (comandant general Michelson): 1806 noiembrie - 1812 mai (IV)

Constantin Ipsilanti: 1806 decembrie (7-14) - 1807 august (considerat domn În Moldova şi în Ţara Românească, sub autoritate rusească)

Alexandru Hangerli: 1807 martie - iulie

Scarlat Calimachi: 1807 iulie - 1810 iunie (domn din partea turcilor, nu vine în Moldova) (II)

Căimăcămie (Iordache Ruset-Roznovanu): 1806 decembrie

Căimăcămie (Mitropolit Veniamin Costache): 1807 ianuarie - 1812 iulie

Scarlat Calimachi: 1812 octombrie -1819 septembrie (III)

Căimăcămie (Manu postelnic, Rizo postelnic): 1819 iunie - noiembrie

Mihai Suţu: 1819 septembrie -1821 februarie

Căimăcămie (Mitropolit Veniamin Costache): 1821 martie - mai

Eteria condusă de Alexandru Ipsilanti: 1821 februarie - martie

Caimacam (Ştefan Vogoride): 1821 toamna -1822 iulie

Stăpânirea turcească: 1821 mai - 1822 iulie

Ioan Sandu Sturza: 1822 septembrie - 1828 aprilie

Stăpânirea militară rusească: 1828 aprilie - 1834 aprilie (V)

Generalul Pahlen: 1828 februarie -1829 noiembrie

Generalul Pavel Kiseleff: 1829 noiembrie - 1834 aprilie

Vicepreşedinţi În Moldova: Minciaki, urmat de Mircovici

Mihail Sturza: 1834 iulie - 1849 iunie

Grigore Alexandru Ghica: 1849 august - 1853 octombrie (I)

Stăpânirea militară rusească: 1853 octombrie - 1854 septembrie (VI)

Grigore Alexandru Ghica: 1854 octombrie - 1856 iunie (II)

Consiliul administrativ extraordinar: 1856 iulie

Caimacam (Teodor Balş): 1856 iulie - † 1857 februarie 17/martie 1

Caimacam (Nicolae Vogoride): 1857 februarie -1858 octombrie

Căimăcămie de trei (Ştefan Catargi - înlocuit cu LA. Cantacuzino -, Vasile Sturza, Anastasie Panu): 1858 octombrie - 1859 ianuarie 5/17

Alexandru Ioan Cuza: 1859 ianuarie 5/17, apoi domn şi În Ţara Românească - 1866 februarie 11/23

TRANSILVANIA

Voievozi (dregători regali)

Leustachiu: 1176

Legforus: 1199 - 1200

Eth: 1200

Iula: 1201 (I)

Benedict, fiul lui Conrad: 1202 - 1206 (I)

Smaragd: 1206

Benedict: 1208 - 1209 (II)

Mihail: 1209 - 1212

Bertold de Merallia: 1212 - 1213

Nicolae: 1213

Iula: 1214 (II)

Simion: 1212

Ipoch: 1216 - 1217

Rafael: 1217 - 1218

Neuka: 1219 -1221

Paul, fiul lui Petru: 1221 - 1222 Pousa, fiul lui Soulum: 1227 (I)

Iula, din neamul Ratat: 1229 - 1231

Dionisie, fiul lui Dionisie: 1233 - 1234

Andrei, fiul lui Serafin: 1235

Pousa, fiul lui Soulum: 1235 - 1240 martie (II)

Laurenţiu: 1242 - 1252

Ştefan, fiul regelui Ungariei

Bela IV, ducele Transilvaniei: 1257 - 1258 (I)

Ernye, din neamul Ákos; fost ban al Transilvaniei: a.1260

Ştefan, fiul regelui Ungariei

Bela IV, ducele Transilvaniei: 1260 - 1270 (II)

Ladislau: 1263 mai - 1264

Nicolae, din neamul Geregye: 1263, 1267 iunie - 1270 (I)

Matei, din neamul Csák: 1270 iunie - 1272 august (I)

Nicolae, din neamul Geregye: 1272 septembrie - 1273 mai (II)

Ioan: 1273 mai

Nicolae, din neamul Geregye: 1273 iunie - 1274 septembrie (III)

Matei, din neamul Csak: 1273 - 1275 iunie (II)

Ladislau (din neamul Borşa): 1275 a doua jumătate

Ugrin, din neamul Csák: 1275 decembrie - 1276 mijloc

Matei, din neamul Csák: 1276 august -1277 octombrie (III)

Nicolae, fiul lui Mauriciu, din neamul Pok: 1277 noiembrie - decembrie (I)

Finta, din neamul Aba: 1278 noiembrie - 1279 martie

Ştefan, fiul lui Tekes: 1280

Roland, din neamul Borşa: 1282 mai (I) Apor: 1283

Roland, din neamul Borşa: 1284 ianuarie - 1285 ianuarie (II)

Moise: a.1289 septembrie

Roland, din neamul Borşa: 1288 Iunie - 1293 Iulie (III)

Ladlslau, din neamul Kan: 1294 (1295) septembrie -1315

Nicolae, fiul lui Maurlciu: 1315 august -1318 (II)

Doja de Debreţln: 1318 iunie -1321 noiembrie

Toma de Szécsény: 1322 aprilie - 1342 august

Nicolae de Siroka, din neamul Aba: 1342 noiembrie - 1344 iunie

Ştefan Lackfi de Kerekegyhaz: 1344 - 1350 noiembrie

Ştefan, fratele regelui Ungariei

Ludovic I de Anjou, ducele Transilvaniei: 1349 noiembrie - 1351 octombrie

Toma, fiul lui Petru, din neamul Csór: 1351 februarie - mai

Nicolae Kont, fiul lui Laurenţiu: 1351 decembrie-1356 martie (I)

Andrei Lackfi, fratele lui Ştefan Lackfi: 1356 aprilie -1359 septembrie

Dionisie Lackfi, fiul lui Ştefan Lackfi: 1359 noiembrie c.. 1367 ianuarie

Nicolae Kont, fiul lui Laurenţiu: 1367 (II)

Nicolae Lackfi, fiul lui Ştefan Lackfi: 1367 martie - † 1368 noiembrie

Emeric Lackfi, fiul lui Ştefan Lackfi: 1369 februarie - 1372 septembrie

Ştefan Lackfi, fiul lui Ştefan Lackfi: 1373 februarie - 1376 aprilie

Ladlslau de Losonez I, din neamul Tomaj: 1376 iunie-1391 decembrie

Emerik Bebek I de Pelsöcz, din neamul Ăkos: 1392 martie - 1393 septembrie Frank de Szecseny, fiul lui Konya: 1393 octombrie -1395 septembrie

Stibor de Stiboricz: 1395 octombrie - 1401 aprilie (I)

Nicolae Csakl şi Nicolae Marczali, fiii lui Ştefan: 1401- 1403 mai

Ioan Tamăsi, fiul lui Henric, şi Iacob Lackfi de Santău: 1403 octombrie- 1409 decembrie

Stibor de Stiboricz: 1410 februarie - 1414 ianuarie (II)

Voievodatul neocupat: 1414 Iulie, octombrie

Nicolae Csáki, fiul lui Ştefan: 1415 ianuarie - a.1426 mai (II)

Ladislau Csáki, fiul lui Nicolae: 1426 septembrie -1435 noiembrie

Ladislau Csáki şi Petru Cseh: 1436 aprilie -1437 aprilie

Petru Cseh: 1437 - 1438

Desideriu de Losoncz: 1438 - 1440 mai

Ladislau Jacks: 1441 ianuarie

Ioan de Hunedoara (1) şi Nicolae de Ujlak (1): 1441 martie -1446

Emerik Bebek II de Pelsocz: 1446 -1448

Emerik Bebek II şi Nicolae de Ujlak (II): 1447 aprilie

Emerik Bebek II şi Ioan de Hunedoara (II): 1448 mai - octombrie

Nicolae de Ujlak (III) şi Ioan de Rozgony: 1449 mai -1458

Sebastian de Rozgony şi Ioan de Rozgony: 1458 - 1460

Sebastian de Rozgony şi Nicolae de Ujlak (IV): 1460

Sebastian de Rozgony şi Ladislau de Kanizsa: 1460

Sebastian de Rozgony: 1461 aprilie - septembrie

Nicolae de Ujlak (V) şi Ioan Pongracz de Dindeleag (1): 1462-1465

Sigismund de Sz.entgyorgy, Ioan de Szentgyorgy şi Berthold Elderbad de Monyorokerek: 1465 - 1467 octombrie

Ioan Pongracz de Dindeleag (II) şi Nicolae Csupor de Monoszlo: 1468-1472

Blasiu Magyar: 1472 noiembrie - 1475 ianuarie

Ioan Pongracz de Dindeleag: 1475 februarie - 1476 (III)

Petru Gereb de Vingard: 1478 ianuarie - 1479 martie

Ştefan Bathory I de Ecsed: 1479 iulie - 1493 ianuarie

Ladislau de Losoncz II şi Bartolomeu Dragfi de Beltiug: 1493 ianuarie -1495

Bartolomeu Dragfi de BeItiug: 1495 -1499

Petru de Szentgyorgy: 1499 -1510

Ioan Zapolya: 1510 - 1526

Petru de Pereny: 1526 -1529

Ştefan Blithory II de Şimleul Silvaniei: 1529 - 1534

Valentin Torok: 1530 septembrie

Hieronim Laski: 1531 iunie -1534

Emeric Cibok, guvernator: 1533 - 1534

Ştefan Mailat: 1534 martie - 1538

Ştefan Mailat şi Emeric Balassa: 1538 iunie - 1540 august

Voievodatul neocupat: 1540 august - 1551

Ştefan Mailat şi Ştefan Balassa căpitani generali: 1540 august - octombrie

Ştefan Mailat căpitan general: 1540 octombrie - 1541 iulie

Ioan Sigismund Zapolya, fiul lui Ioan Zapolya, principe (sub tutela mamei sale Isabela): 1540 septembrie - 1551 iulie; 1556 septembrie - 1559 septembrie (sub tutela Isabelei) - † 1571 martie 14

George Martinuzzi, locotenent regal (guvernator): 1541- † 1551 decembrie 17

Andrei Blithory I de Ecsed: 1552 aprilie -1553

Francisc Kendi şi Ştefan Dobó: 1553 mai - 1556 septembrie

Voievodatul neocupat: 1557 - 1571

Ştefan Bathory III de Şimleul Silvan iei, fiul lui Ştefan Bathory II: 1571 mai -1576 februarie

Principi autonomi

Ştefan Báthory III de Şimleul Silvaniei: 1576 - 1583
Cristofor Báthory, fratele lui Ştefan Báhory III: 1576 martie - † 1581 mai 17/27 (cu titlul de voievod)
Sigismund Báthory, fiul lui Cristofor Báthory: p.1581 mai 27 - 1597 (1)
Maria Cristierna, soţia lui Sigismund Báthory: 1598 aprilie - august
Sigismund Báthory: 1598 august - 1599 martie (II)
Andrei Báthory II, vărui lui Sigismund Báthory: 1599 martie - † 1599 octombrie 21/31
Mihai Viteazul: 1599 octombrie -1600 septembrie (1)
Ştefan Csăky, conducătorul nobilimii transilvane, şi George Basta, comandant imperial: 1600 septembrie -1601 ianuarie Sigismund Băthory: 1601 februarie - august (III)
Mihai Viteazul: 1601 iulie 24/august 3 - † august 9119 (II)
George Basta, socotit guvernator: 1601 august - 1602 ianuarie
Sigismund Báthory: 1601 septembrie - 1602 iulie (IV)
George Basta, guvernator (comisar suprem şi comandant militar imperial unic): 1602 ianuarie - 1604 aprilie
Moise Szekely: a.1603 mai - † iulie 7/17
Radu Şerban, stăpânitor efectiv: p.1603 iulie 7/17 - septembrie

Comisarii imperiali: 1604 aprilie - 1605 septembrie

Ştefan Bocskay: 1604 noiembrie - † 1606 decembrie 19/29

Ladislau Gyulafi, guvernator: a.1605 martie - † iulie 18/28

Sigismund Rákoczi, guvernator: 1605 septembrie-1607 februarie; principe: 1607 februarie -1608 martie

Gabriel Băthory: 1608 martie - † 1613 octombrie 17/27

Gabriel Bethlen: 1613 octombrie - † 1629 noiembrie 5/15

Caterina de Brandenburg, văduva lui Gabriel Bethlen: p.1629 noiembrie 5/15 - 1630 septembrie

Ştefan Bethlen, fratele lui Gabriel Bethlen: 1630 septembrie - noiembrie

Gheorghe Rákoczi I, fiul lui Sigismund Rákoczi: 1630 decembrie - † 1648 octombrie 1/11

Gheorghe Rákoczi II, fiul lui Gheorghe Rákoczi 1: p.1648 octombrie 1/11- 1660 mai 28/iunie 7

Francisc Rhedei: 1657 noiembrie - 1658 ianuarie Acaţiu Barcsai: 1658 septembrie -1660 decembrie

Ioan Kemény: 1661 ianuarie - † 1662 ianuarie 12/22

Mihail Apafi 1: 1661 septembrie - † 1690 aprilie 5/15

Emeric Thokoly: 1690 iunie - octombrie

Francisc Rákoczi II, nepotul lui Gheorghe Răkoczi II: 1704 iulie - 1711 februarie

Guvernatori imperiali (civili şi militari, sub diferite titluri)

Gheorghe Banffy 1: 1691 februarie - † 1708 noiembrie 4/15

Ştefan Haller: 1709 august - 1710 mai

Ştefan Wesselenyi: 1710 mai -1713 martie (1)

Sigismund Kornis: 1713 martie - † 1731 decembrie 4/15

Ştefan Wesselenyi: 1731 decembrie - 1732 iulie (II)

Francisc Anton Paul Wallis: 1732 iulie - 1734 iulie

Ioan Haller fiul lui Ştefan Haller: 1734 decembrie - † 1755 octombrie 7/18

Francisc VencesIav Wallis, vărulJui F.A.P. Wallis: 1755 decembrie - 1758 iulie

Ladislau Kemeny: 1758 iulie 8 - 1762 mai

Adolf Nicolae Buccow: 1762 mai - † 1764 mai 7/18

Andrei Hadik: 1764 iulie - 1767 octombrie

Carol O'Donnell: 1767 decembrie - 1710 septembrie

Maria-Iosif Auersperg: 1771 ianuarie - 1774 iulie

Samuel Brukenthal: 1774 iulie - 1787 ianuarie

Gheorghe Banffy II: 1787 ianuarie - † 1822 iunie 23/iulie 5

Ioan Jósika: 1822 septembrie - 1834 octombrie

Ferdinand d'Este: 1835 februarie - 1837 aprilie

Ioan Korniş: 1838 octombrie - † 1840 august 3/15

Iosif Teleki: 1842 ianuarie - 1848 noiembrie

Emeric Mikó: 1848 noiembrie - decembrie (1)

Ludovic Wohlgemuth: 1849 - 1851 februarie

Carol Borromeo Schwarzenberg: 1851 aprilie - † 1858 iunie 13/25

Frederic LiechteDstein: 1858 iulie - 1861 aprilie

Emeric Mikó: 1860 decembrie - 1861 noiembrie (II)

Ludovic Folliot de Crennville: 1861 noiembrie - 1867 aprilie

II. Şefii de stat ai României, până în 1989, inclusiv

Alexandru Ioan I: 1859 ianuarie 24 - 1866 februarie 10

Locotenenţa Domnească: 1866 februarie 11 - mai 10

Carol I: 1866 mai 10 - 1914 septembrie 27

Ferdinand I: 1914 septembrie 28 - 1927 iulie 20

Regenţa: 1927 iulie 20 - 1930 iunie 8

Carol II: 1930 iunie 8 -1940 septembrie 6

Mihai I: 1940 septembrie 6 -1947 decembrie 30

Dr. Constantin I. Parhon, preşedinte al Prezidiumului R.P.R.: 1947 decembrie 30 - 1948 aprilie 13

Dr. Constantin I. Parhon, preşedinte al Prezidiului M.A.N.: 1948 aprilie 13 - 1952 iunie 12

Dr. Petru Groza, preşedinte al Prezidiului M.A.N.: 1952 iunie 12 - 1958 ianuarie 7

Ion Gheorghe Maurer, preşedinte al Prezidiului M.A.N.: 1958 ianuarie 11 -1961 martie 21

Gheorghe Gheorghiu-Dej, preşedinte al Consiliului de Stat: 1961 martie 21 - 1965 martie 19

Chivu Stoica, preşedinte al Consiliului de Stat: 1965 martie 24 - 1967 decembrie 9

Nicolae Ceauşescu, preşedinte al Consiliului de Stat: 1967 decembrie 9 - 1974 martie 28

Nicolae Ceauşescu: 1974 martie 28 - 1989 decembrie 22

III. Preşedinţii Consiliului de Miniştri, până în 1989, inclusiv

Barbu Catargi: 1862 ianuarie 22 - iunie 8

Apostol Arsache: 1862 iunie 8-23

Nicolae Kretzulescu: 1862 iunie 24 -1863 octombrie 11

Mihail Kogălniceanu: 1863 octombrie 11 - 1865 ianuarie 26

Constantin Bosianu: 1865 ianuarie 26 - iunie 14

Nicolae Kretzulescu: 1865 iunie 14 -1866 februarie 11

Ion Ghica: 1866 februarie 11 - mai 10

Lascăr Catargiu: 1866 mai 11 - iulie 13

Ion Ghica: 1866 iulie 15 - 1867 februarie 21

Constantin A. Kretzulescu: 1867 martie 1 - august 5

Ştefan Golescu: 1867 august 17 - 1868 aprilie 29

G-ral Nicolae Golescu: 1868 mai 1 - noiembrie 16

Dimitrie Ghica: 1868 noiembrie 16 - 1870 ianuarie 27

Alexandru G. Golescu: 1870 februarie 2 - aprilie 18

Manolache Costache Epureanu: 1870 aprilie 20 - decembrie 14

Ion Ghica: 1870 decembrie 18 - 1871 martie 11

Lascăr Catargiu: 1871 martie 11 - 1876 martie 30

G-ral Ioan Em. Florescu: 1876 aprilie 4 - 26

Manolache Costache Epureanu: 1876 aprilie 27 - iulie 23

Ion C. Brătianu: 1876 iulie 24 - 1878 noiembrie 24

Ion C. Brătianu: 1878 noiembrie 25 - 1879 iulie 10

Ion C. Brătianu: 1879 iulie 11 - 1881 aprilie 9

Dumitru e. Brătianu: 1881 aprilie 10 - iunie 8

Ion C. Brătianu: 1881 iunie 9 - 1888 martie 20

Theodor Rosetti: 1888 martie 23 - noiembrie 11

Theodor Rosetti: 1888 noiembrie 12 - 1889 martie 22

Lascăr Catargiu: 1889 martie 29 - noiembrie 3

G-ral George Manu: 1889 noiembrie 5 - 1891 februarie 15

G-ral Ioan Em. Florescu: 1891 februarie 21 - noiembrie 26

Lascăr Catargiu: 1891 noiembrie 27 - 1895 octombrie 3

Dimitrie A. Sturdza: 1895 octombrie 4 -1896 noiembrie 21

Petre S. Aurelian: 1896 noiembrie 21 - 1897 martie 26

Dimitrie A. Sturdza: 1897 martie 31 - 1899 martie 30

George Gr. Cantacuzino: 1899 aprilie 11 - 1900 iulie 7

Petre P. Carp: 1900 iulie 7 - 1901 februarie 13

Dimitrie A. Sturdza: 1901 februarie 14 - 1904 decembrie 20

George Gr. Cantacuzino: 1904 decembrie 22 - 1907 martie 12

Dimitrie A. Sturdza: 1907 martie 12 - 1908 decembrie 27

Ion I.C. Brătianu: 1908 decembrie 27 - 1909 martie 4

Ion I.C. Brătianu: 1909 martie 4 - 1910 decembrie 28

Petre P. Carp: 1910 decembrie 29 - 1912 martie 27

Titu Maiorescu: 1912 martie 28 - octombrie 14

Titu Maiorescu: 1912 octombrie 14 - 1913 decembrie 31

Ion I.C. Brătianu: 1914 ianuarie 4 - 1916 decembrie 11

Ion I.C. Brătianu: 1916 decembrie 11 - 1918 ianuarie 26

G-ral Alexandru Averescu: 1918 ianuarie 29 - februarie 27

Alexandru Marghiloman: 1918 martie 5 - octombrie 24

G-ral Constantin Coandă: 1918 octombrie 24 - noiembrie 29

Ion I.C. Brătianu: 1918 noiembrie 29 - 1919 septembrie 27

G-ral Arthur Văitoianu: 1919 septembrie 27 - noiembrie 28

Alexandru Vaida-Voevod: 1919 decembrie 1 -1920 martie 13

G-ral Alexandru Averescu: 1920 martie 13 -1921 decembrie 13

Take Ionescu: 1921 decembrie 17 -1922 ianuarie 17

Ion I.e. Brătianu: 1922 ianuarie 19 - 1926 martie 27

G-ral Alexandru Averescu: 1926 martie 30 - 1927 iunie 4

Barbu Ştirbei: 1927 iunie 4 - 20

Ion Le. Brătianu: 1927 iunie 21 - 1927 noiembrie 24

Vintilă I. C. Brătianu: 1927 noiembrie 24 - 1928 noiembrie 3

Iuliu Maniu: 1928 noiembrie 10 - 1930 iunie 7

Gheorghe Gh. Mironescu: 1930 iunie 7-8

Iuliu Maniu: 1930 iunie 13 - octombrie 8

Gheorghe Gh. Mironescu: 1930 octombrie 10 - 1931 aprilie 4

Nicolae Iorga: 1931 aprilie 18 - 1932 mai 31

Alexandru Vaida-Voevod: 1932 iunie 6 - august 10

Alexandru Vaida-Voevod: 1932 august 11 - octombrie 17

Iuliu Maniu: 1932 octombrie 20 - 1933 ianuarie 12

Alexandru: Vaida-Voevod: 1933 ianuarie 14 - noiembrie 9

Ion G. Duca: 1933 noiembde 14 - decembrie 29

Dr. Constantin Angelescu: 1933 decembrie 29 - 1934 ianuarie 3

Gheorghe Tătărescu: 1934 ianuarie 5 - octombrie 1

Gheorghe Tătărescu: 1934 octombrie 2 - 1936 august 29

Gheorghe Tătărescu: 1936 august 29 - 1937 noiembrie 14

Gheorghe Tătărescu: 1937 noiembrie 17 - decembrie 28

Octavian Goga: 1937 decembrie 28 - 1938 februarie 10

Miron Cristea: 1938 februarie 10 - martie 30

Miron Cristea: 1938 martie 30 - 1939 februarie 1

Miron Cristea: 1939 februarie 1 - martie 6

Armand Călinescu: 1939 martie 7 - septembrie 21

G-ral Gheorghe Argeşanu: 1939 septembrie 21-28

Constantin Argetoianu: 1939 septembrie 28 - noiembrie 23

Gheorghe Tătărescu: 1939 noiembrie 24 - 1940 mai 11

Gheorghe Tătărescu: 1940 mai 11 - iulie 4

Ion Gigurtu: 1940 iulie 4 - septembrie 4

G-ral Ion Antonescu: 1940 septembrie 6-14

G-ral Ion Antonescu: 1940 septembrie 14 -1941 ianuarie 27

G-ral (1941 august 22: mareşal) Ion Antonescu: 1941 ianuarie 27 - 1944 august 23

G-ral Constantin Sănătescu: 1944 august 23 - noiembrie 4

G-ral Constantin Sănătescu: 1944 noiembrie 4 - decembrie 6

G-ral Nicolae Rădescu: 1944 decembrie 6 - 1945 februarie 28

Dr. Petru Groza: 1945 martie 6 -1947 decembrie 30

Dr. Petru Groza: 1947 decembrie 30 - 1948 aprilie 13

Dr. Petru Groza: 1948 aprilie 13 - 1952 iunie 2

Gheorghe Gheorghiu-Dej: 1952 iunie 2 -1953 ianuarie 24

Gheorghe Gheorghiu-Dej: 1953 ianuarie 24 -1955 octombrie 3

Chivu Stoica: 1955 octombrie 3 - 1957 martie 19

Chivu Stoica: 1957 martie 19 - 1961 martie 21

Ion Gheorghe Maurer: 1961 martie 21 - 1965 martie 18

Ion Gheorghe Maurer: 1965 martie 18 - august 21

Ion Gheorghe Maurer: 1965 august 21 - 1967 decembrie 9

Ion Gheorghe Maurer: 1967 decembrie 9 - 1969 martie 13

Ion Gheorghe Maurer: 1969 martie 13 - 1974 martie 28

Manea Mănescu: 1974 martie 28 - 1975 martie 18

Manea Mănescu: 1975 martie 18 - 1979 martie 30

Ilie Verdeţ: 1979 martie 30 - 1980 martie 29

Ilie Verdeţ: 1980 martie 29 - 1982 mai 21

Constantin Dăscălescu: 1982 mai 21 - 1985 martie 28

Constantin Dăscălescu: 1985 martie 28 -1989 decembrie 22

IV. Miniştrii de Interne, până în 1989, inclusiv

Barbu Catargi: 1862 ianuarie 22 - iunie 8

Ad-int. Apostol Arsache: 1862 iunie 8 - 23

Nicolae Kretzulescu: 1862 iunie 24 - 1863 octombrie 11

Mihail Kogălniceanu: 1863 octombrie 11 - 1865 ianuarie 26

Constantin Bosianu: 1865 ianuarie 26 - iunie 14

G-ral Ioan Em. Florescu: 1865 iunie 14 - 1866 ianuarie 30

Nicolae Kretzulescu: 1866 ianuarie 30 - februarie 11

Dimitrie Ghica: 1866 februarie 11 - mai 10

Lascăr Catargiu: 1866 mai 11 - iulie 13

Ion Ghica: 1866 iulie 15 - 1867 februarie 21

Ion C. Brătianu: 1867 martie 1 - iulie 29

Ştefan Golescu: 1867 august 17 - noiembrie 13

Ion C. Brătianu: 1867 noiembrie 13 - 1868 aprilie 29

Ion C. Brătianu: 1868 mai 1 - august 12

Ad-int. Anton 1. Arion: 1868 august 12 - noiembrie 2

Anton 1. Arion: 1868 noiembrie 2 - 16

Mihail Kogălniceanu: 1868 noiembrie 16 - 1870 ianuarie 24

Dimitrie Ghica: 1870 ianuarie 24 - 27

Alexandru G. Golescu: 1870 februarie 2 - aprilie 18

Manolache Costache Epureanu: 1870 aprilie 20 - decembrie 14

Ion Ghica: 1870 decembrie 18 - 1871 martie 11

Lascăr Catargiu: 1871 martie 11 - 1876 martie 30

G-ral Ioan Em. Florescu: 1876 aprilie 4 - 6

George D. Vernescu: 1876 aprilie 27 - 1877 ianuarie 19

Ion C. Brătianu: 1877 ianuarie 27 - 1878 mai 25

Constantin A. Rosetti: 1878 mai 26 - noiembrie 16

Ad-int. Mihail Kogălniceanu: 1878 noiembrie 17 - 24

Ion C. Brătianu: 1878 noiembrie 25 - 1879 iulie 10

Mihail Kogălniceanu: 1879 iulie 11 - 1880 aprilie 16

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1880 aprilie 17 - iulie 14

Ad-int. Anastase Stolojan: 1880 iulie 15 - 19

Alexandru Teriachiu: 1880 iulie 20 - 1881 aprilie 9

Eugeniu Stătescu: 1881 aprilie 10 - iunie 8

Constantin A. Rosetti: 1881 iunie 9 - 1882 ianuarie 24

Ion C. Brătianu: 1882 ianuarie 25 - iulie 31

Gheorghe Chiţu: 1882 august 1 - 1884 iunie 22

Ion C. Brătianu: 1884 iunie 23 - 1887 aprilie 28

G-ral Radu Mihai: 1887 aprilie 29 - 1888 februarie 29

Ad-int. Constantin Nacu: 1888 martie 1 - 20

Theodor Rosetti: 1888 martie 23 - noiembrie 11

Alexandru B. Ştirbei: 1888 noiembrie 12 - 1889 martie 22

Lascăr Catargiu: 1889. martie 29 - noiembrie 3

G-ral George Manu: 1889 noiembrie 5 -1891 februarie 15

Lascăr Catargiu: 1891 februarie 21 - 1895 octombrie 3

Nicolae Fleva: 1895 octombrie 4 - 1896 ianuarie 13

Ad-int. Dimitrie A. Sturdza: 1896 ianuarie 13 - februarie 3

Anastase Stolojan: 1896 februarie 3 - noiembrie 21

Vasile Lascir: 1896 noiembrie 21 - 1897 martie 26

Mihail Pherekyde: 1897 martie 31 - 1899 martie 30

George Gr. Cantacuzino: 1899 aprilie 11 - 1900 ianuarie 9

G-ral George Manu: 1900 ianuarie 9 - iulie 7

Constantin OIănescu: 1900 iulie 7 - 1901 februarie 13

Petre S. Aurelian: 1901 februarie 14 - 1902 iulie 18

George D. Pallade: 1902 iulie 18 - noiembrie 22

Vasile Lascăr: 1902 noiembrie 22 - 1904 decembrie 13

Ad-int. Spiru Haret: 1904 decembrie 13 - 20

George Gr. Cantacuzino: 1904 decembrie 12 - 1907 martie 12

Ion I.C. Brătianu: 1907 martie 12 - 1909 decembrie 15

Mihail Pherekyde: 1909 decembrie 15 - 1910 februarie 6

Ion I.C. Brătianu: 1910 februarie 6 - decembrie 28

Alexandru Marghiloman: 1910 decembrie 29 - 1912 martie 27

Constantin C. Arion: 1912 martie 28 - octombrie 14

Take Ionescu: 1912 octombrie 14 - 1913 decembrie 31

Vasile G. Morţun: 1914 ianuarie 4 - 1916 decembrie 11

Alexandru Constantinescu: 1916 decembrie 11 - 1918 ianuarie 26

Constantin Sărăţeanu: 1918 ianuarie 29 - februarie 27

Alexandru Marghiloman: 1918 martie 5 - octombrie 24

G-ral Arthur Văitoianu: 1918 octombrie 24 - noiembrie 29

George G. Mârzescu: 1918 noiembrie 29 - 1919 septembrie 12

G-ral Arthur Văitoianu: 1919 septembrie 27 - noiembrie 28

G-ral Alexandru Averescu: 1919 decembrie 1 - 13

Ad-int. Aurel Vlad: 1919 decembrie 16 - 27

Dr. Nicolae Lupu: 1919 decembrie 27 - 1920 martie 13

G-ral Alexandru Averescu: 1920 martie 13 - iunie 13

Constantin Argetoianu: 1920 iunie 13 - 1921 decembrie 13

Ion Cămărăşescu: 1921 decembrie 17 - 1922 ianuarie 17

G-ral Arthur Văitoianu: 1922 ianuarie 19 - 1923 octombrie 30

Ion I.C. Brătianu: 1923 octombrie 30 - 1926 martie 27

Octavian Goga: 1926 martie 30 - 1927 iunie 4

Barbu Ştirbei: 1927 iunie 4 - 20

Ion G. Duca: 1927 iunie 21 - 1928 noiembrie 3

Alexandru Vaida-Voevod: 1928 noiembrie 10 -1930 iunie 7

Mihai Popovici: 1930 iunie 7 - 8

Alexandru Vaida-Voevod: 1930 iunie 13 - octombrie 8

Ion Mihalache: 1930 octombrie 10 -1931 aprilie 4

Ad-int. Nicolae Iorga: 1931 aprilie 18 - mai 7

Ad-int Constantin Argetoianu: 1931 mai 7 -1932 mai 31

Alexandru Vaida-Voevod: 1932 iunie 6 - august 10

Ion Mihalache: 1932 august 11 - octombrie 17

Ion Mihalache: 1932 octombrie 20" 1933 ianuarie 8

Gheorghe Gh. Mironescu: 1933 ianuarie 14 - noiembrie 9

Ion Inculeţ: 1933 noiembrie 14 - 1934 ianuarie 3

Ion Inculeţ: 1934 ianuarie 5 - 1936 august 29

Dumitru luca: 1936 august 29 - 1937 februarie 23

Gheorghe Tătărescu: 1937 februarie 23 - noiembrie 14

Richard Franasovici: 1937 noiembrie 17 - decembrie 28

Armand Călinescu: 1937 decembrie 28 -1939 septembrie 21

G-ral Gabriel Marinescu: 1939 septembrie 21 - 28

Nicolae Ottescu: 1939 septembrie 28 - noiembrie 23

Ad-int. Gheorghe Tătărescu: 1939 noiembrie 24 - 30

Mihail Ghelmegeanu: 1939 noiembrie 30 - 1940 iulie 4

G-ral David Popescu: 1940 iulie 4 - septembrie 14

G-ral Constantin Petrovicescu: 1940 septembrie 14 - 1941 ianuarie 21

G-ral Dumitru I. Popescu: 1941 ianuarie 21 - 1944 august 23

G-ral Aurel Aldea: 1944 august 23 - noiembrie 4

Nicolae Penescu: 1944 noiembrie 4 - decembrie 6

Ad-int. g-ral Constantin Sănătescu: 1944 decembrie 6 - 14

Ad-int. g-ral Nicolae Rădescu: 1944 decembrie 14 - 1945 februarie 28

Teohari Georgescu: 1945 martie 6 -1952 mai 28

Alexandru Drăghici: 1952 mai 28 - septembrie 20

Pavel Ştefan: 1952 septembrie 20 - 1957 martie 19

Alexandru Drăghici: 1957 martie 19 - 1965 iulie 27

Cornel Onescu: 1965 iulie 27 - 1972 aprilie 24

Ion Stănescu: 1972 aprilie 24 - 1973 martie 17

Emil Bobu: 1973 martie 17 - 1975 martie 18

Teodor Coman: 1975 martie 18 - 1978 septembrie 5

George Homoştean: 1978 septembrie 5 - 1987 octombrie 5

Tudor Postelnicu: 1987 octombrie 5 - 1989 decembrie 22

V. Miniştrii de Externe, până în 1989, inclusiv

Apostol Arsache: 1862 ianuarie 22 - iunie 23

Alexandru Cantacuzino: 1862 iunie 24 - septembrie 30

G-ral Ioan Gr. Ghica: 1862 septembrie 30 - 1863 august 17

Nicola Rosetti-Bălănescu: 1863 august 17 -1865 octombrie 2

Grigore Bengescu: 1865 octombrie 2 - 3

Ad-int. g-ral Savel Manu: 1865 octombrie 3 - 17

Alexandru Papadopol-Calimah: 1865 octombrie 17 -1866 februarie 11

Ion Ghica: 1866 februarie 11 - mai 10

Petre Mavrogheni: 1866 mai 11 - iulie 13

George B. Ştirbei: 1866 iulie 15 - 1867 februarie 21

Ştefan Golescu: 1867 martie 1 - august 5

Alexandru Teriachiu: 1867 august 17 - noiembrie 1

Ad-int. Ştefan Golescu: 1867 noiembrie 1 - 12

Ştefan Golescu: 1867 noiembrie 12 - 1868 aprilie 29

G-ral Nicolae Golescu: 1868 mai 1 - noiembrie 16

Dimitrie Ghica: 1868 noiembrie 16 - 1869 august 26

Ad-int. Mihail Kogălniceanu: 1869 august 26 - noiembrie 28

Nicolae Calimachi-Catargi: 1869 noielQbrie 29 - 1870 ianuarie 26

Ad-int. Alexandru G. Golescu: 1870 februarie 2 - aprilie 18

Petre P. Carp: 1870 aprilie 20 - decembrie 14

Nicolae Calimachi-Catargi: 1870 decembrie 18 - 1871 martie 11

Gheorghe Costa-Foru: 1871 martie 11 - 1873 aprilie 27

Vasile Boerescu: 1873 aprilie 28 - 1875 nOiembrie 7

Ad-int. Lascăr Catargiu: 1875 noiembrie 7 - 1876 ianuarie 30

Ion Bălăceanu: 1876 ianuarie 30 - martie 30

Dimitrie Cornea: 1876 aprilie 4 - 26

Mihail Kogălniceanu: 1876 aprilie 27 - iulie 23

Nicolae Ionescu: 1876 iulie 24 - 1877 martie 24

Ion Câmpineanu: 1877 martie 25 - aprilie 2

Mihail Kogălniceanu: 1877 aprilie 3 - 1878 noiembrie 24

Ion Câmpineanu: 1878 noiembrie 25 - 1879 iulie 10

Vasile Boerescu: 1879 iulie 11 - 1881 aprilie 9

Dumitru C. Britianu: 1881 aprilie 10 - iunie 8

Eugeniu Stătescu: 1881 iunie 9 - 1882 iulie 31

Dimitrie A. Sturdza: 1882 august 1 - 1885 februarie 1

Ion Cimpineanu: 1885 februarie 2 - octombrie 27

Ion C. Brătianu: 1885 octombrie 28 - decembrie 15

Mihail Pherekyde: 1885 decembrie 16 -1888 martie 20

Petre P. Carp: 1888 martie 23 -1889 martie 22

Alexandru Lahovari: 1889 martie 29 - noiembrie 3

Alexandru Lahovari: 1889 noiembrie 5 - 1891 februarie 15

Constantin Esarcu: 1891 februarie 21 - noiembrie 26

Alexandru Lahovari: 1891 noiembrie 27 - 1895 octombrie 3

Dimitrie A. Sturdza: 1895 octombrie 4 -1896 noiembrie 21

Constantin I. Stoicescu: 1896 noiembrie 21 - 1897 martie 13

Ad-int. Petre S. Aurelian: 1897 martie 13 - 26

Dimitrie A. Sturdza: 1897 martie 31 -1899 martie 30

Ion N. Lahlwari: 1899 aprilie 11 - 1900 iulie 7

Alexandru Marghiloman: 1900 iulie 7 -1901 februarie 13

Dimitrie A. Sturdza: 1901 februarie 14 -1902 ianuarie 9

Ad-int. Ion I.C. Brătianu: 1902 ianuarie 9 - iulie 18

Ion I.C. Brătianu: 1902 iulie 18 -1904 decembrie 12

Ad-int. Dimitrie A. Sturdza: 1904 decembrie 12 - 20

G-ral Iacob Lahovari: 1904 decembrie 22 - 1907 februarie 7

Ad-int.lon N. Lahovari: 1907 februarie 9 - 26

Ion N. Lahovari: 1907 februarie 26 - martie 12

Dimitrie A Sturdza: 1907 martie 12 -1908 decembrie 27

Ad-int. Ion I.C. Brătianu: 1908 decembrie 27 - 1909 noiembrie 1

Alexandru G. Djuvara: 1909 noiembrie 1 - 1910 decembrie 28

. Titu Maiorescu: 1910 decembrie 29 - 1913 decembrie 31

Emanoil Porumbaru: 1914 ianuarie 4 - 1916 decembrie 8

Ad-int. Ion I.C. Brătianu: 1916 decembrie 8-11

Ion I.C. Brătianu: 1916 decembrie 11 - 1918 ianuarie 26

Ad-int. g-ral Alexandru Averescu: 1918 ianuarie 29 - februarie 27

Constantin C. Arion: 1918 martie 6 - octombrie 24

G-ral Constantin Coandă: 1918 octombrie 24 - noiembrie 29

Ion I.C. Brătianu: 1918 noiembrie 29 - 1919 septembrie 12

Ad-int. g-ral Arthur Văitoianu: 1919 septembrie 27- octombrie 15

Nicolae Mişu: 1919 octombrie 15 - noiembrie 28

Alexandru Vaida-Voevod: 1919 decembrie 1 -1920 martie 13

Duiliu Zamfirescu: 1920 martie 13 - iunie 13

Take Ionescu: 1920 iunie 13 - 1921 decembrie 11

Gheorghe Derussi: 1921 decembrie 17 - 1922 ianuarie 17

Ion G. Duca: 1922 ianuarie 19 - 1926 martie 27

Ion M. Mitilineu: 1926 martie 30 - 1927 iunie 4

Ad-int. Barbu Ştirbei: 1927 iunie 4 - 20

Ad-int. Ion I.C. Brătianu: 1927 iunie 21 - iulie 6

Nicolae Titulescu: 1927 iulie 6 - 1928 iulie 30

Ad-int. Vintilă I.C. Brătianu: 1928 august 4 - septembrie 15

Constantin Argetoianu: 1928 septembrie 15 - noiembrie 3

Gheorghe Gh. Mironescu: 1928 noiembrie 10 - 1930 iunie 8

Gheorghe Gh. Mironescu: 1930 iunie 13 - octombrie 8

Gheorghe Gh. Mironescu: 1930 octombrie 10 -1931 aprilie 4

Ad-int. Constantin Argetoianu: 1931 aprilie 18 - 27

Dimitrie 1. Ghica: 1931 aprilie 27 - 1932 mai 31

Ad-int. Alexandru Vaida-Voevod: 1932 iunie 6 - august 10

Alexandru Vaida-Voevod: 1932 august 11 - octombrie 17

Nicolae Titulescu: 1932 octombrie 20 - 1933 ianuarie 12

Nicolae Titulescu: 1933 ianuarie 14 - noiembrie 9

Nicolae Titulescu: 1933 noiembrie 14 - 1934 ianuarie 3

Nicolae Titulescu: 1934 ianuarie 10 - septembrie 28

Ad-int. Gheorghe Tătărescu: 1934 octombrie 2 - 10

Nicolae Titulescu: 1934 octombrie 10 - 1936 august 29

Victor Antonescu: 1936 august 29 - 1937 noiembrie 14

Victor Antonescu: 1937 noiembrie 17 - decembrie 28

Istrate Micescu: 1937 decembrie 28 - 1938 februarie 10

Ad-int. Gheorghe Tătărescu: 1938 februarie 10 - martie 30

Nicolae Petrescu-Comnen: 1938 martie 30 - decembrie 21

Grigore Gafencu: 1938 decembrie 21 - 1940 iunie 1

Ion Gigurtu: 1940 iunie 1 - 28

Constantin Argetoianu: 1940 iunie 28 - iulie 4

Mihail Manoilescu: 1940 iulie 4 - septembrie 14

Mihail Sturdza: 1940 septembrie 14 - decembrie 20

Ad-int. g-ral Ion Antonescu: 1940 decembrie 20 - 1941 iunie 30

Mihai Antonescu: 1941 iunie 30 - 1944 august 23

Grigore Niculescu-Buzeşti: 1944 august 23 - noiembrie 4

Constantin Vişoianu: 1944 noiembrie 4 - 1945 februarie 28

Gheorghe Tătărescu: 1945 martie 6 - 1947 noiembrie 6

Ana Pauker: 1947 noiembrie 7 - 1952 iulie 11

Simion Bughici: 1952 iulie 11 - 1955 octombrie 3

Grigore Preoteasa: 1955 octombrie 3 - 1957 iulie 16

Ion Gheorghe Maurer: 1957 iulie 16 - 1958 ianuarie 15

Avram Bunaciu: 1958 ianuarie 23 - 1961 martie 21

Corneliu Mănescu: 1961 martie 21-1972 octombrie 23

George Macovescu: 1972 octombrie 23 - 1978 martie 28

Ştefan Andrei: 1978 martie 28 - 1985 noiembrie 11

Ilie Văduva: 1985 noiembrie 11 - 1986 august 26

Ioan Totu: 1986 august 26 - 1989 noiembrie 4

Ion Stoian: 1989 noiembrie 4 - decembrie 22

VI. Miniştrii de Război, până în 1989, inclusiv

G-ral Ioan Gr. Ghica: 1862 ianuarie 22 - septembrie 30

G-ral Ioan Em. Florescu: 1862 septembrie 30 -1863 octombrie 11

G-ral Alexandru lacovache: 1863 octombrie 12 - 1864 aprilie 12

G-ral Savel Manu: 1864 aprilie 12 - 1866 ianuarie 30

Col. Alexandru Solomon: 1866 ianuarie 30 - februarie 11

Maior Dimitrie Lecca: 1866 februarie 11 - mai 10

G-ral Ioan Gr. Ghica: 1866 mai 11 - iulie 13

G-ral Ioan Gr. Ghica: 1866 iulie 15 - august 6

Col. Nicolae Haralambie: 1866 august 6 - 1867 februarie 8

G-ral Tobias Gherghel: 1867 februarie 8 - 21

G-ral Tobias Gherghel: 1867 martie 1 - mai 24

Col. Gheorghe Adrian: 1867 mai 24 - august 5

Col. Gheorghe Adrian: 1867 august 17 - 1868 aprilie 29

Col. Gheorghe Adrian: 1868 mai 1 - august 12

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1868 august 12 - noiembrie 16

Col. Alexandru Duca: 1868 noiembrie 16 - 1869 iulie 14

Col. George Manu: 1869 iulie 14 - 1870 ianuarie 27

Col. George Manu: 1870 februarie 2 - aprilie 18

Col. George Manu: 1870 aprilie 20 - decembrie 14

Col. Eustaţiu Pencovici: 1870 decembrie 18 - 1871 martie 11

G-ral Christian Tell: 1871 martie 11 - 14

G-ral Ioan Em. Florescu: 1871 martie 14 - 1876 martie 30

G-ral Ioan Em. Florescu: 1876 aprilie 4 - 26

Col. Gheorghe SIăniceanu: 1876 aprilie 27 - 1877 aprilie 1

G-ral Alexandru Cernat: 1877 aprilie 2 - august 19

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1877 august 20 - 1878 martie 16

G-ral Alexandru Cernat: 1878 martie 17 - noiembrie 24

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1878 noiembrie 25 - 1879 ianuarie 7

Col. Nicolae Dabija: 1879 ianuarie 8 - 1879 iulie 10

Col. Dimitrie Lecca: 1879 iulie 11 - 1880 aprilie 29

G-ral Gheorghe SIăniceanu: 1880 aprilie 29 - 1881 iunie 8

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1881 iunie 9 - noiembrie 30

Ion C. Brătianu: 1881 noiembrie 30 - 1882 ianuarie 24

G-ral Gheorghe Anghelescu: 1882 ianuarie 25 - iulie 31

Ion C. Brătianu: 1882 august 1 - 1884 iunie 22

G-ral Ştefan FăIcoianu: 1884 iunie 23 - 1886 ianuarie 12

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1886 ianuarie 13 - februarie 20

G-ral Alexandru Anghelescu: 1886 februarie 21 -1887 noiembrie 4

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1887 noiembrie 5 - 1888 martie 20

G-ral Constantin Barozzi: 1888 martie 23 - noiembrie 11

G-ral George Manu: 1888 noiembrie 12 - 1889 martie 22

G-ral George Manu: 1889 martie 29 - noiembrie 3

G-ral Matei Vlădescu: 1889 noiembrie 5 - 1891 februarie 15

G-ral Iacob Lahovari: 1891 februarie 21 - 1894 februarie 21

Ad-int. Lascăr Catargiu: 1894 februarie 22 - iunie 12

G-ral Constantin Poenaru: 1894 iunie 12 - 1895 octombrie 3

G-ral Constantin Budişteanu: 1895 octombrie 4 - 1896 noiembrie 21

Ad-int. Constantin 1. Stoicescu: 1896 noiembrie 21 - 25

G-ral Anton Berindei: 1896 noiembrie 25 - 1897 martie 26

G-ral Anton Berindei: 1897 martie 31 - 1899 martie 30

G-ral Iacob Lahovari: 1899 aprilie 11 - 1901 februarie 13

Ad-int. Dimitrie A. Sturdza: 1901 februarie 14 - 1902 iulie 18

Dimitrie A. Sturdza: 1902 iulie 18 - 1904 decembrie 20

G-ral George Manu: 1904 decembrie 22 - 1907 martie 12

Ad-int. Dimitrie A. Sturdza: 1907 martie 12 - 13

G-ral Alexandru Averescu: 1907 martie 13 - 1909 martie 4

Ad-int. Toma Stelian: 1909 martie 4 - noiembrie 1

G-ral Grigore Crăiniceanu: 1909 noiembrie 1 - 1910 decembrie 28

Nicolae Filipescu: 1910 decembrie 29 -1912 martie 27

G-ral Ioan Argetoianu: 1912 martie 28 - octombrie 14

G-ral Constantin Hârjeu: 1912 octombrie 14 - 1913 decembrie 13

Ion I.C. Brătianu: 1914 ianuarie 4 - 1916 august 15

Vintilă I.C. Brătianu: 1916 august 15 - 1917 iulie 10

Ad-int. Vintilă J.C. Brătianu: 1917 iulie 10 - 20

G-ral Constantin Iancovescu: 1917 iulie 20 - 1918 ianuarie 26

G-ral Constantin Iancovescu: 1918 ianuarie 29 - februarie 27

G-ral Constantin Hârjeu: 1918 martie 6 - octombrie 24

G-ral Eremia Grigorescu: 1918 octombrie 24 - noiembrie 29

G-ral Arthur Văitoianu: 1918 noiembrie 29 - 1919 septembrie 12

G-ral Ion Răşcanu: 1919 septembrie 27 - noiembrie 28

G-ral Ion Răşcanu: 1919 decembrie 1 - 1920 martie 2

G-ral Traian Moşoiu: 1920 martie 2 - 13

G-ral Ion Răşcanu: 1920 martie 13 - 1921 decembrie 13

G-ral Ştefan Holban: 1921 decembrie 17 - 1922 ianuarie 17

Ion I.C. Brătianu: 1922 ianuarie 19 - martie 25

G-ral Gheorghe Mărdărescu: 1922 martie 25 - 1926 martie 27

G-ral Ludovic Mircescu: 1926 martie 30 - 1927 iunie 4

G-ral Paul Angelescu: 1927 iunie 4 - 1928 noiembrie 3

G-ral Henry Cihoski: 1928 noiembrie 10 - 1930 aprilie 5

Ad-int. Iuliu Maniu: 1930 aprilie 5 - 14

G-ral Nicolae Condeescu: 1930 aprilie 14 - iunie 8

G-ral Nicolae Condeescu: 1930 iunie 13 - octombrie 8

G-ral Nicolae Condeescu: 1930 octombrie 10 - 1931 aprilie 4

G-ral Constantin Ştefinescu-Amza: 1931 aprilie 18 - 1932 mai 31

G-ral Constantin Ştefănescu-Amza: 1932 iunie 6 - august 10

G-ral Nicolae Samsonovici: 1932 august 11- octombrie 17

G-ral Nicolae Samsonovici: 1932 octombrie 20 - 1933 ianuarie 12

G-ral Nicolae Samsonovici: 1933 ianuarie 14 - noiembrie 9

G-ral Nicolae Vică: 1933 noiembrie 14 - 1934 ianuarie 3

G-ral Nicolae Vică: 1934 ianuarie 5 - mai 31

Ad-int. Gheorghe Tătărescu: 1934 mai 31 - iulie 27

G-ral Paul Angelescu: 1934 iulie 27 - 1937 august 28

Ad-int. Radu Irimescu: 1937 august 28 - septembrie 4

G-ral CORstantin I1asievici: 1937 septembrie 4 - noiembrie 14

G-ral Constantin I1asievici: 1937 noiembrie 17 - decembrie 28

G-ral Ion Antonescu: 1937 decembrie 28 - 1938 martie 30

G-ral Gheorghe Argeşanu: 1938 martie 30 - octombrie 14

G-ral Nicolae G. Ciupercă: 1938 octombrie 14 - 1939 februarie 1

Ad-int. Armand Călinescu: 1939 februarie 1 - septembrie 21

G-ral Ioan Ilcuş: 1939 septembrie 21 - 1940 iulie 4

G-ral Constantin Niculescu: 1940 iulie 4 - septembrie 4

G-ral Ion Antonescu: 1940 septembrie 4 - 1941 ianuarie 27

G-ral Iosif Iacobici: 1941 ianuarie 27 - septembrie 23

Ad-int. mareşal Ion Antonescu: 1941 septembrie 23 - 1942 ianuarie 23

G-ral Constantin Pantazi: 1942 ianuarie 23 - 1944 august 23

G-ral Mihail Racoviţă: 1944 august 23 - noiembrie 4

Ad-int. g-ral Constantin Sinătescu: 1944 noiembrie 4 - decembrie 6

G-ral Ion Negulescu: 1944 decembrie 6 - 1945 februarie 28

G-ral Constantin Vasiliu-Răşcanu: 1945 martie 6 -1946 noiembrie 29

G-ral Mihail Lascăr: 1946 noiembrie 29 -1947 decembrie 23

G-ral Emil Bodnăraş: 1947 decembrie 23 -1955 octombrie 3

G-ral Leontin SăIăjan: 1955 octombrie 3 -1966 septembrie 1

G-ral Ion 10niţă: 1966 septembrie 1 - 1976 iunie 19

G-ral Ion Coman: 1976 iunie 19 -1980 martie 29

G-ral Constantin OIteanu: 1980 martie 29 -1985 decembrie 17

G-ral Vasile Milea: 1985 decembrie 17 - 1989 decembrie 22

VII. Miniştrii de Finanţe, până în 1989, inclusiv

Alexandru C. Moruzzi: 1862 ianuarie 22 - 27

Grigore Balş: 1862 ianuarie 27 - martie 11

Ad-int. Alexandru Catargi: 1862 martie 11 - 24

Teodor Ghica: 1862 martie 24 - iulie 12

Ad-int. Alexandru Cantacuzino: 1862 iulie 12 - septembrie 30

Alexandru Cantacuzino: 1862 septembrie 30 -1863 martie 16

Ad-int Constantin I. Iliescu: 1863 martie 16 - iulie 31

Constantin I. Iliescu: 1863 iulie 31 - octombrie 11

Ludovic Steege: 1863 octombrie 11 - 1865 ianuarie 21

Ad-int. Nicolae Rosetti-BăIănescu: 1865 ianuarie 21 - 26

Ion Strat: 1865 ianuarie 26 - iunie 14

Nicolae Kretzulescu: 1865 iunie 14 - 1866 ianuarie 30

Iqan Otetelişanu: 1866 ianuarie 30 - februarie 11

Ad-int. Dimitrie A. Sturdza: 1866 februarie 11 -16

Petre Mavrogheni: 1866 februarie 16 - mai 10

Ion C. Brătianu: 1866 mai 11 - iulie 13

Petre Mavrogheni: 1866 iulie 15 - 1867 februarie 21

Alexandru Văsescu: 1867 martie 1 - august 5

Ludovic Steege: 1867 august 17 - septembrie 30

Ad-int. Grigore Arghiropol: 1867 octombrie 1 - 27

Ion C. Brătianu: 1867 octombrie 27 - noiembrie 13

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1867 noiembrie 13 - 1868 aprilie 29

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1868 mai 1 - august 12

Ion C. Brătianu: 1868 august 12 - noiembrie 16

Alexandru G. Golescu: 1868 noiembrie 16 - 1870 ianuarie 26

Ioan A. Cantacuzino: 1870 februarie 2 - aprilie 18

Constantin Grădişteanu: 1870 aprilie 20 - decembrie 14

Dimitrie A. Sturdza: 1870 decembrie 18 - 1871 martie 11

Petre Mavrogheni: 1871 martie 11 - 1875 ianuarie 7

George Gr. Cantacuzino: 1875 ianuarie 7 - 1876 ianuarie 30

Ion Strat: 1876 ianuarie 30 - martie 30

G-ral Christian Tell: 1876 aprilie 4 - 26

Ion C. Brătianu: 1876 aprilie 27 - 1877 ianuarie 27

Dimitrie A. Sturdza: 1877 ianuarie 27 - februarie 21

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1877 februarie 21 - august 19

Ad-int. Ion Câmpineanu: 1877 august 29 - septembrie 22

Ion Câmpineanu: 1877 septembrie 22 - 1878 noiembrie 24

Dimitrie A. Sturdza: 1878 noiembrie 25 - 1880 februarie 15

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1880 februarie 16 - 24

Ion Câmpineanu: 1880 februarie 25 - iulie 14

Ad-int. Ion C. Brătianu: 1880 iulie 15 - 28

Ion C. Brătianu: 1880 iulie 28 - 1881 aprilie 9

Ad-int. col. Nicolae Dabija: 1881 aprilie 10 - 27

Dimitrie A. Sturdza: 1881 aprilie 28 - iunie 8

Ion C. Brătianu: 1881 iunie 9. noiembrie 30

Gheorghe Chiţu: 1881 decembrie 1 - 1882 ianuarie 24

Gheorghe Lecca: 1882 ianuarie 25 - 1885 august 30

Ad-int. Constantin Nacu: 1885 septembrie 13 - decembrie 15

Constantin Nacu: 1885 decembrie 15 - 1888 februarie 29

Dimitrie A. Sturdza: 1888 martie 1 - 20

Menelas Ghermani: 1888 martie 23 - 1889 martie 22

George D. Vernescu: 1889 martie 29 - noiembrie 3

Menelas Ghermani: 1889 noiembrie 5 - 1891 februarie 15

George D. Vernescu: 1891 februarie 21 - noiembrie 26

Alexandru B. Ştirbei: 1891 noiembrie 27 - decembrie 17

Menelas Ghermani: 1891 decembrie 18 - 1895 octombrie 3

Gheorghe Cantacuzino-Râfoveanu: 1895 octombrie 4 -1897 martie 13

Ad-int. Vasile Lascăr: 1897 martie 13 - 26

Gheorghe Cantacuzino-Râfoveanu: 1897 martie 31 - 1898 octombrie 1

George D. Pallade: 1898 octombrie 1 - 1899 martie 30

G-ral George Manu: 1899 aprilie 11 - 1900 ianuarie 9

Take Ionescu: 1900 ianuarie 9 - iulie 7

Petre P. Carp: 1900 iulie 7 - 1901 februarie 13

George D. Pallade: 1901 februarie 14 - 1902 ianuarie 9

Dimitrie A. Sturdza: 1902 ianuarie 9 - iulie 18

Emil Costinescu: 1902 iulie 18 -1904 decembrie 20

Take Ionescu: 1904 decembrie 22 - 1907 martie 12

Emil Costinescu: 1907 martie 12 - 1910 decembrie 15

Petre P. Carp: 1910 decembrie 29 - 1912 martie 27

Theodor Rosetti: 1912 martie 28 - octombrie 14

Alexandru Marghiloman: 1912 octombrie 14 - 1913 decembrie 31

Emil Costinescu: 1914 ianuarie 4 - 1916 decembrie 11

Victor Antonescu: 1916 decembrie 11 - 1917 iulie 10

Nicolae Titulescu: 1917 iulie 10 - 1918 ianuarie 26

Fotin Enescu: 1918 ianuarie 29 - februarie 27

Mihail Seulescu: 1918 martie 6 - septembrie 3

Ad-int. Constantin C. Arion: 1918 septembrie 3 - octombrie 24

Ad-int. Fotin Enescu: 1918 octombrie 24 - 29

Oscar Kiriacescu: 1918 octombrie 29 - 1919 septembrie 12

Ad-int. g-ral Ioan Popescu: 1919 septembrie 27 - octombrie 6

Ion Angelescu: 1919 octombrie 6 - noiembrie 28

Aurel Vlad: 1919 decembrie 1 -1920 februarie 23

Ad-int. Mihai Popovici: 1920 februarie 23 - martie 13

Constantin Argetoianu: 1920 martie 13 - iunie 13

Nicolae Titulescu: 1920 iunie 13 -1921 decembrie 13

Take Ionescu: 1921 decembrie 17 -1922 februarie 17

Vintilă I.C. Brătianu: 1922 ianuarie 19 - 1926 martie 27

Ion Lapedatu: 1926 martie 30 - 1927 martie 19

G-ral Alexandru Averescu: 1927 martie 19 - iunie 4

Ad-int. Barbu Ştirbei: 1927 iunie 4 - 6 .

Mihai Popovici: 1927 iunie 6 - 20

Vintilă LC. Brătianu: 1927 iunie 21 - 1928 noiembrie 3

Mihai Popovici: 1928 noiembrie 10 - 1929 octombrie 14

Ad-int. Iuliu Maniu: 1929 octombrie 15 - 26

Ad-int. Virgil Madgearu: 1929 octombrie 26 - noiembrie 14

Virgil Madgearu: 1929 noiembrie 14 - 1930 iunie 7

Ion Răducanu: 1930 iunie 7-8

Mihai Popovici: 1930 iunie 13 - octombrie 8

Mihai Popovici: 1930 octombrie 10 - 1931 aprilie 4

Constantin Argetoianu: 1931 aprilie 18 - 1932 mai 31

Gheorghe Gh. Mironescu: 1932 iunie 6 - octombrie 17

Virgil Madgearu: 1932 octombrie 20 - 1933 ianuarie 12

Virgil Madgearu: 1933 ianuarie 14 - noiembrie 9

Constantin (Dinu) 1.C. Brătianu: 1933 noiembrie 14 - 1934 ianuarie 3

Victor SIăvescu: 1934 ianuarie 5 - 1935 februarie 1

Victor Antonescu: 1935 februarie 1 - 1936 august 29

Mircea Cancicov: 1936 august 29 - 1937 noiembrie 14

Mircea Cancicov: 1937 noiembrie 17 - decembrie 28

Eugen Savu: 1937 decembrie 28 - 1938 februarie 10

Mircea Cancicov: 1938 februarie 10 - 1939 februarie 1

Mitiţă Constantinescu: 1939 februarie 1 - 1940 iulie 4

Ad-int. Gheorghe N. Leon: 1940 iulie 4 - septembrie 14

George Cretzianu: 1940 septembrie 14 -1941 ianuarie 27

G-ral Nicolae N. Stoenescu: 1941 ianuarie 27 - 1942 septembrie 26

Alexandru Neagu: 1942 septembrie 26 - 1944 aprilie 4

Gheron Netta: 1944 aprilie - august 3

G-ral Gheorghe Potopeanu: 1944 august 23 - octombrie 13

Ad-int. g-ral Constantin Sănătescu: 1944 octombrie 13 - noiembrie 4

Mihail Romniceanu: 1944 noiembrie 4 - 1945 februarie 28

Dumitru Alimănişteanu: 1945 martie 6 - aprilie 11

Mircea Durma: 1945 aprilie 11 - august 23

Alexandru Alexandrini: 1945 august 23 - 1947 noiembrie 6

Vasile Luca: 1947 noiembrie 7 - 1952 martie 9

Dumitru Petrescu: 1952 martie 9 - 1955 octombrie 3

Manea Mănescu: 1955 octombrie 3 -1957 martie 19

Aurel Vijoli: 1957 martie 19 - 1968 iulie 16

Virgil Pîrvu: 1968 iulie 16 - 1969 august 19

Florea Dumitrescu: 1969 august 19 - 1978 martie 7

Paul Niculescu-Mizil: 1978 martie 7 -1981 martie 30

Petre Gigea: 1981 martie 30 - 1986 august 26

Alexandru Babe: 1986 august 26 - 1987 decembrie 7

Gheorghe Paraschiv: 1987 decembrie 7 -1989 martie 28

Ion Păţan: 1989 martie 28 - decembrie

Ion Păţan: 1989 decembrie 2 - 1990 iunie 28

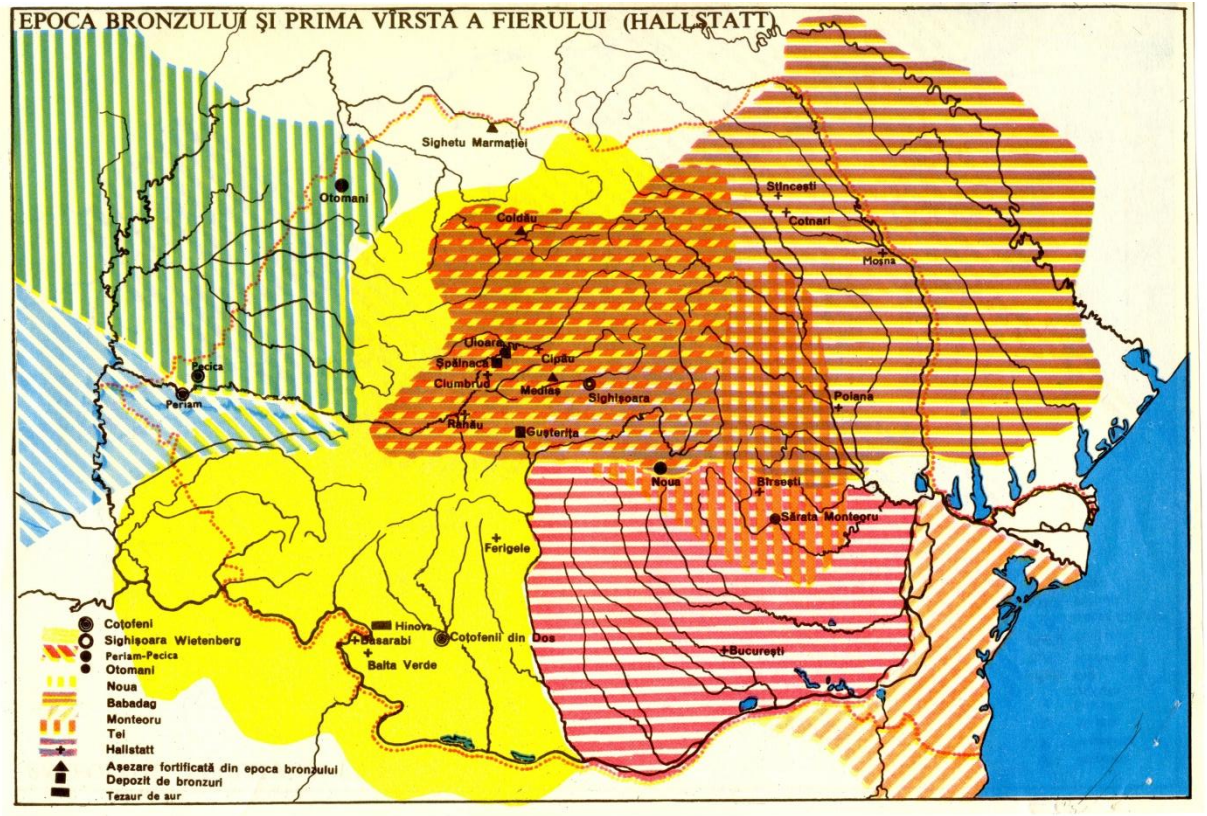
EPOCA BRONZULUI ŞI PRIMA VÎRSTĂ A FIERULUI (HALLSTATT)
Sighetu Marmaţiei
Otomani
Coldău
Ştincești
Cotnari
Mosna
Uloara
Spălnaca
Clumbrud
Cîşău
Mediaş
Sighişoara
Rîhnău
Gușterița
Polana
Noua
Bîrseşti
Sărata Monteoru
Ferigele
Pecica
Periam
Hinova
Basarabi
Balta Verde
Cotofenii din Dos
Bucureşti
Cotofeni
Sighişoara Wietenberg
Periam-Pecica
Otomani
Noua
Babadag
Monteoru
Tei
Hallstatt
Aşezare fortificată din epoca bronzului
Depozit de bronzuri
Tezaur de aur

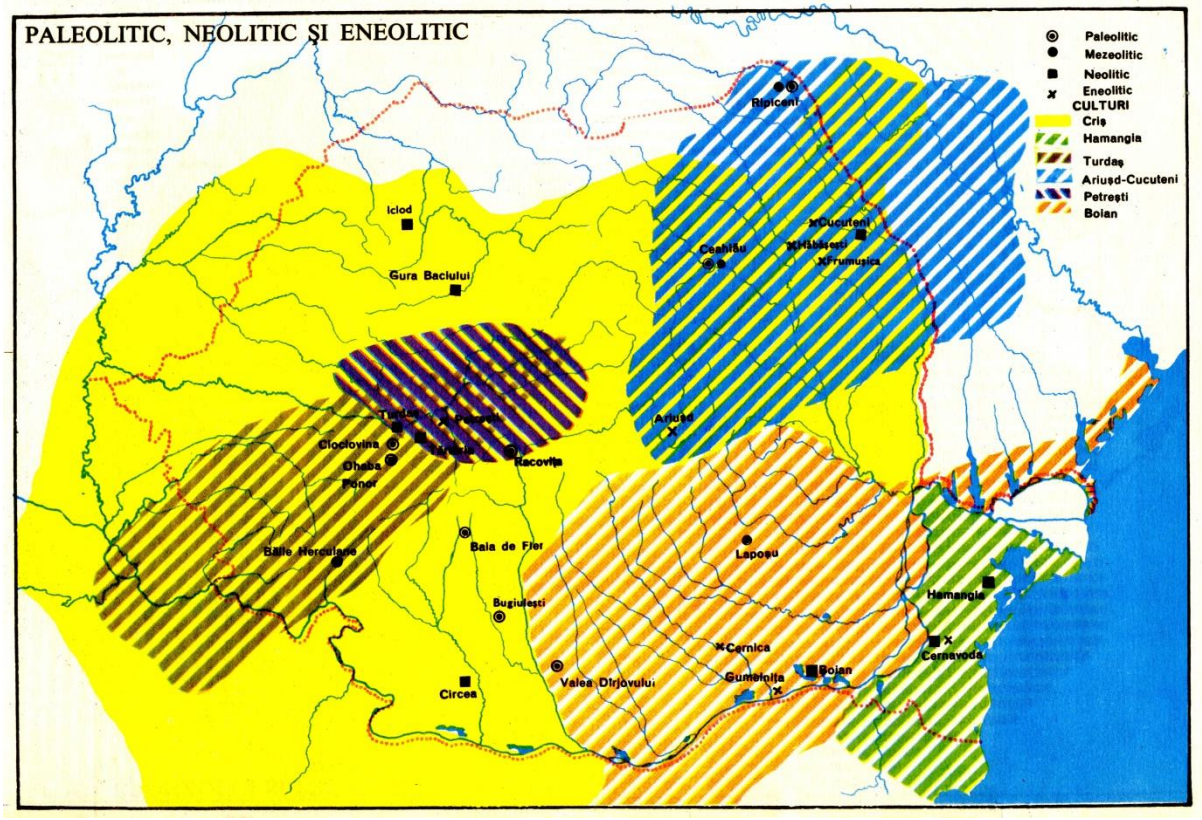
PALEOLITIC, NEOLITIC ŞI ENEOLITIC
Paleolitic
Mezeolitic
Neolitic
Eneolitic
CULTURI
Criş
Hamangia
Turdaş
Ariuşd-Cucuteni
Petreşti
Boian
Ripiceni
Iciod
Gura Baciului
Cucuteni
Cetăţuia
Frumuşica
Ariuşd
Turdaş
Glodoşoviţa
Ohaba
Racoviţa
Băile Herculane
Baia de Fier
Bugiuleşti
Valea Dîrjovului
Circea
Lăpoşu
Hamangia
Cernavodă
Cernica
Gumelniţa
Boian

DACIA DE LA BUREBISTA LA CUCERIREA ROMANĂ

DACIA ROMANĂ
Orașe romane (coloniae)
Orașe romane (municipia)
Orașe-cetăți greco-romane
Așezări rurale romane și daco-romane (tîrguri, sate, cătune)
Ferme (villae rusticae)
Localități balneare (aquae)
Mine Cariere
Saline
Oiării
Necropole romane sau daco-romane (cele mai semnificative)
Limita provinciei Dacia
Descoperiri de factură romană în zone din afara imperiului
DACII LIBERI
COSTOBOCI
DACII LIBERI
DACII CARPI
SARMATII
BASTARNI
TYRAGETAE
POROLISSVM
RESCVLVM
NAPOCA
SALINAE
APVLVM
ANGVSTIA
TYRAS
AQVAE
CAPVT STENARVM
CVMIDAVA
MALAVA? (Denta-Omor)
TIBISCVM
(BERZOVIA)
VLPIA TRAIANA SARMIZEGETVSA
CENTRVM PVTEA
ARVTELA
CASTRA TRAIANA
BVRIDAVA
ARCIDAVA
AD. PANNONIOS
AD MEDIAM
DIERNA
(DROBETA)
RVSIDAVA
AD MVTRIVM
ROMVLA
TROESMIS (Horia)
CARSIVM
HISTRIA
AXIOPOLIS
TOMIS
TROPAEVM TRAIANI
CALLATIS
PONTVS EVXINVS (MAREA NEAGRĂ)
MOESIA SUPERIOR
MOESIA INFERIOR

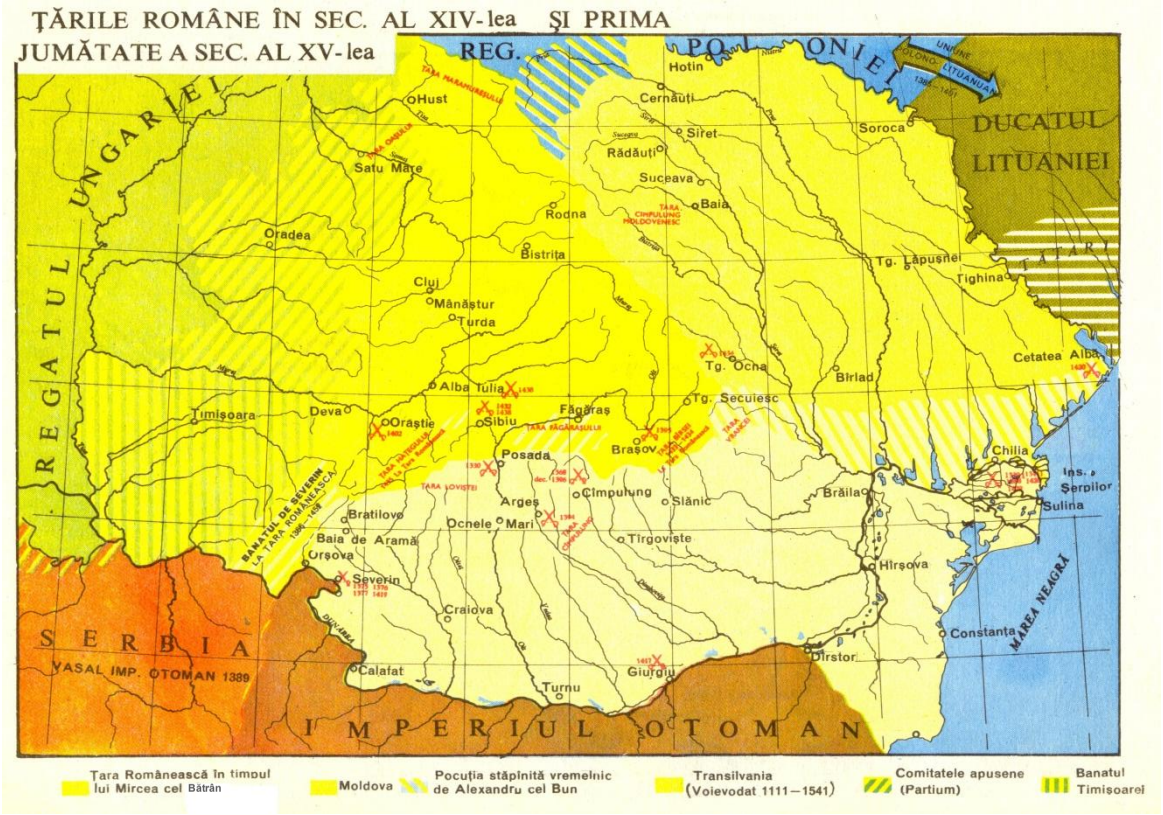
ŢĂRILE ROMÂNE ÎN SEC. AL XIV-lea ŞI PRIMA JUMĂTATE A SEC. AL XV-lea
REGATUL UNGARIEI
REG.
POLONIEI
UNIUNEA POLONO-LITUANIANĂ
DUCATUL LITUANIEI
TĂTARI
SERBIA
VASAL IMP. OTOMAN 1389
IMPERIUL OTOMAN
MAREA NEAGRĂ
Hotin
Cernăuţi
Siret
Soroca
Rădăuţi
Suceava
Baia
Hust
Satu Mare
Oradea
Rodna
Bistriţa
Cluj
Mănăstur
Turda
Tg. Lăpuşnei
Tighina
Cetatea Albă
Tg. Ocna
Bîrlad
Alba Iulia
Tg. Secuiesc
Făgăraş
Sibiu
Oraştie
Deva
Timişoara
Braşov
Posada
Chilia
Ins. Şerpilor
Sulina
Câmpulung
Slănic
Argeş
Bratilovo
Ocnele Mari
Baia de Aramă
Orşova
Severin
Târgovişte
Brăila
Hîrşova
Craiova
Constanţa
Calafat
Giurgiu
Turnu
Dîrstor
BANATUL DE SEVERIN LA ŢARA ROMÂNEASCĂ
Ţara Românească în timpul lui Mircea cel Bătrân
Moldova
Pocuţia stăpînită vremelnic de Alexandru cel Bun
Transilvania (Voievodat 1111–1541)
Comitatele apusene (Partium)
Banatul Timişoarei

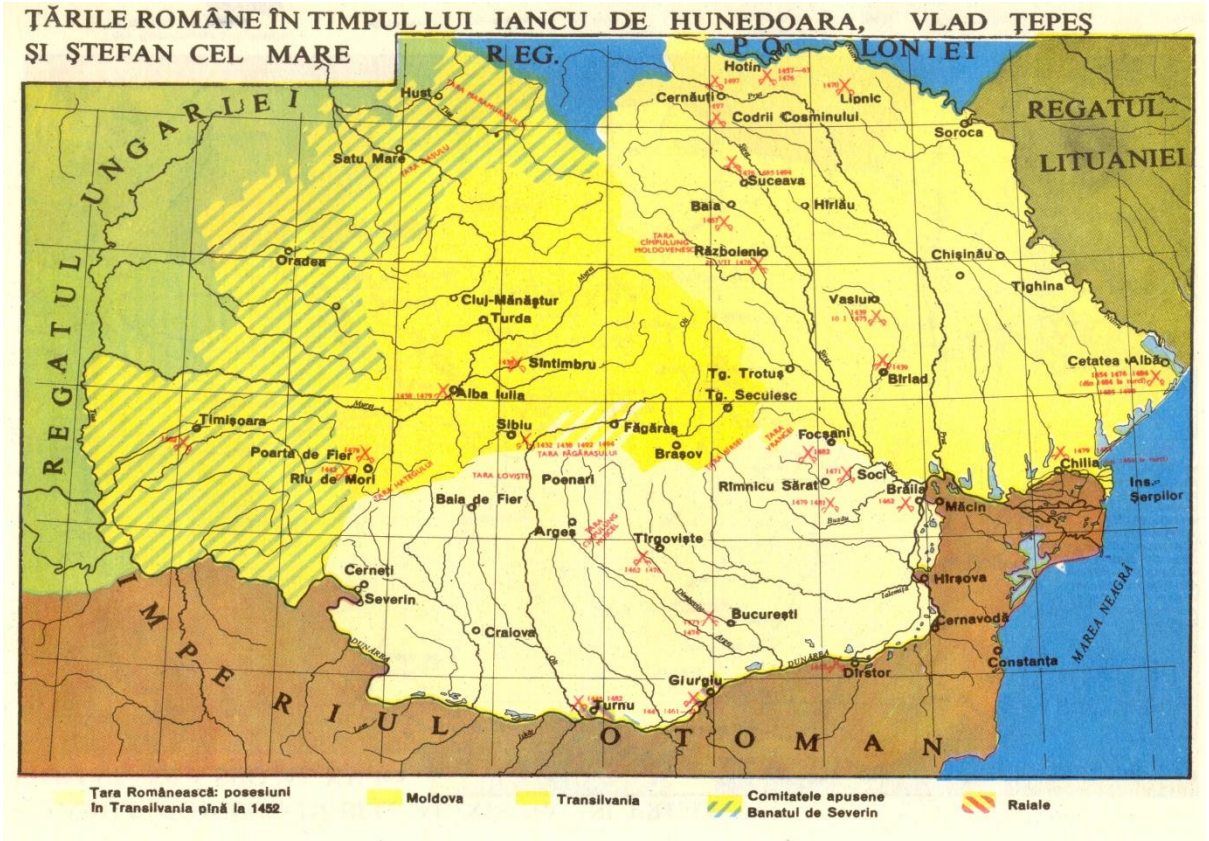
ŢĂRILE ROMÂNE ÎN TIMPUL LUI IANCU DE HUNEDOARA, VLAD ŢEPEŞ ŞI ŞTEFAN CEL MARE
REGATUL UNGARIEI
REG. POLONIEI
REGATUL LITUANIEI
IMPERIUL OTOMAN
MAREA NEAGRĂ
Hotin
Cernăuţi
Lipnic
Codrii Cosminului
Soroca
Suceava
Baia
Hîrlău
Satu Mare
Oradea
Războieni
Chişinău
Tighina
Vaslui
Cluj-Mănăştur
Turda
Sintimbru
Alba Iulia
Tg. Trotuş
Tg. Secuiesc
Bîrlad
Cetatea Albă
Timişoara
Poarta de Fier
Rîu de Mori
Sibiu
Făgăraş
Braşov
Focşani
Chilia
Poenari
Baia de Fier
Rîmnicu Sărat
Soci
Brăila
Măcin
Ins. Şerpilor
Argeş
Tîrgovişte
Hîrşova
Cerneţi
Severin
Bucureşti
Cernavodă
Craiova
Constanţa
Dîrstor
Giurgiu
Jurnu
Ţara Românească: posesiuni în Transilvania pînă la 1452
Moldova
Transilvania
Comitatele apusene
Banatul de Severin
Raiale

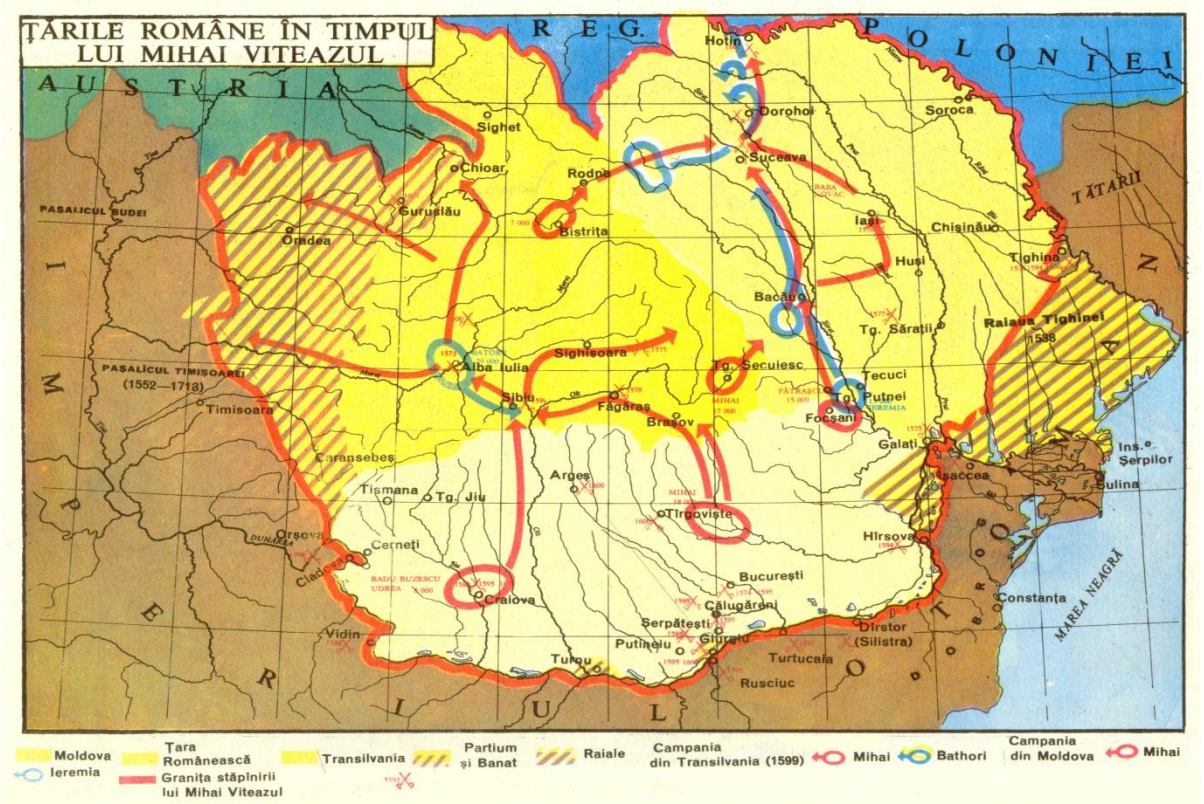
ŢĂRILE ROMÂNE ÎN TIMPUL LUI MIHAI VITEAZUL
R E G. P O L O N I E I
A U S T R I A
Hotin
Dorohoi
Seroca
Sighet
Suceava
Chioar
Rodna
TĂTARII
PASALICUL BUDEI
Gurusläu
Bistrita
Iaşi
Chisinäuo
Oradea
Husi
Tighina
Bacäuo
Tg. Săratii
Raiaua Tighinei
1538
Sighisoara
Tg. Seculesc
PASALICUL TIMISOAREI
(1552—1718)
Alba Iulia
Tecuci
Sibiu
Tg. Putnei
Făgăraş
Braşov
Focşani
Timisoara
Galati
Ins. Şerpilor
Caransebes
Arges
Tismana
Tg. Jiu
Târgovişte
Hîrsova
Orşova
Cerneţi
Bucureşti
Craiova
Călugăreni
Constanţa
MAREA NEAGRĂ
Vidin
Serpăteşti
Dîrstor (Silistra)
Putineiu
Giurgiu
Turtucaia
Turnu
Rusciuc
Moldova
Ieremia
Ţara Românească
Graniţa stăpînirii lui Mihai Viteazul
Transilvania
Partium şi Banat
Raiale
Campania din Transilvania (1599)
Mihai
Bathori
Campania din Moldova
Mihai

ȚĂRILE ROMÂNE ÎN SECOLUL AL XVIII-lea